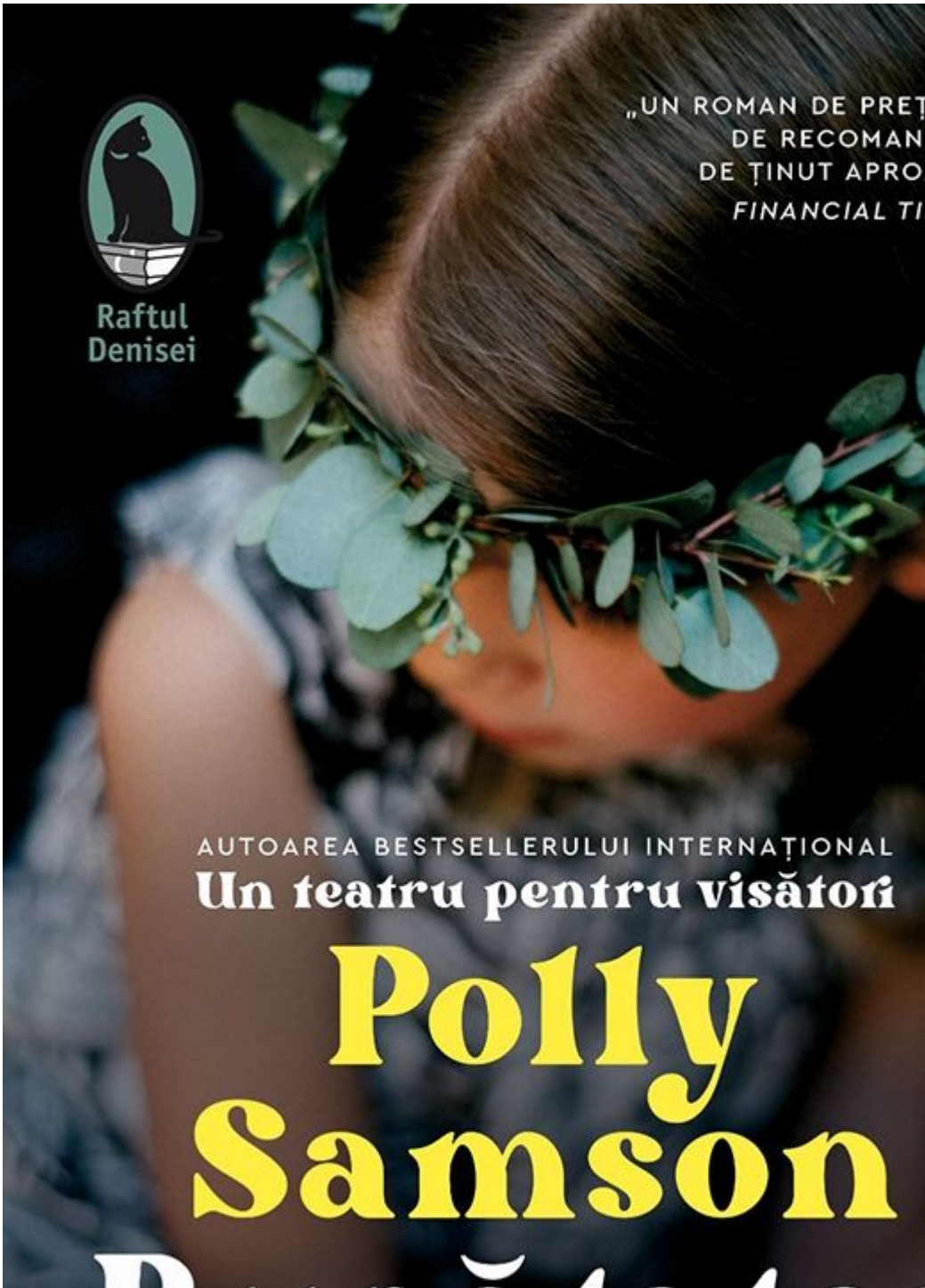
„UN ROMAN DE PREȚ
DE RECOMAN
DE ȚINUT APRO
FINANCIAL TI
Raftul
Denisei
AUTOAREA BESTSELLERULUI INTERNAȚIONAL
Un teatru pentru visători
Polly
Samson

POLLY SAMSON

Bunătatea

TRADUCERE DE CARMEN PATAC

Colecţie coordonată de

DENISA COMĂNESCU

EDITURA HUMANITAS
2023

POLLY SAMSON
THE KINDNESS
Copyright © 2015

All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2023, pentru prezenta versiune în limba română (ediția digitală)

ISBN: 978-606-097-263-1 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

Acest e-book este protejat de legea drepturilor de autor. Reproducerea sa integrală sau parțială, multiplicarea sa prin orice mijloace şi sub orice formă, punerea sa la dispoziție publică pe internet sau în rețele de calculatoare, stocarea sa temporară sau permanentă pe diverse dispozitive sau în sisteme care permit recuperarea informației, gratuit sau în scop comercial, precum şi alte fapte similare, fără permisiunea scrisă a editurii reprezintă o încălcare a legislației privind protecția dreptului de autor şi se pedepsesc conform legilor în vigoare.

În amintirea tatălui meu, Lance Samson
(1928–2013)

WYCHWOOD
August 1989

Lucifer zbură spre ea în lumina din ce în ce mai slabă, coborând din cer când îl chema şi apoi, din nou, înălțându-se spre un măreț apus de soare care devenea vinețiu. La început era singură pe culme: doar ea, pasărea şi orizontul larg din fața ochilor. Era una dintre zilele acelea enervante de vară, cu vânt puternic, iscat ca din senin, care răscolea penele şoimului când pasărea se uita la ea fix din postul ei de observație de pe mănuşă. Purta blugi şi sandale şi, pe deasupra, avea o cămaşă roşie, lungă. Părul i se desfăcea din elasticul cu care-l prinsese. Avea o pungă de piele atârnată de curea şi un fluier, pe un şnur în jurul gâtului. Şoimul i se prinse bine cu ghearele de încheietura mâinii, făcând să se legene un ciucure de piele de la mănuşă. Ea îi simți adierea penelor pe față când Lucifer plecă de lângă ea şi-l urmări cum se îndepărtează cu vântul sub aripi, împrăştiind ciorile ca pe nişte picături de apă de pe o umbrelă.

Julia încerca să facă tot ce putea pentru ca şoimului să-i fie bine. Bucăţelele de carne erau mici, ca să-l ţină cât mai vioi. În dimineaţa aceea, când îl pusese pe cântar, avusese ruşinoasa greutate de 26 de uncii[1]. Îl chemă cu fluierul, două ţignale ascuţite, şi iată-l că îşi şi făcu apariţia: un arc întunecat al unui Cupidon care venea dezlănţuit din cer spre ea.

Merse mai departe pe culme. Lucifer, stându-i neclintit pe mână, nu-şi luă ochii sălbatici de pe chipul ei până ce nu dădu ea semnalul. Îi făcu vânt să zboare în cercuri, încoace şi încolo, şi nici unul din ei nu ştia că acesta avea să fie ultimul lor dans.

Seara începu să se facă rece. Aproape uitase că Julian ar fi trebuit să vină la ea, acolo, sau poate că, pur şi simplu, renunţase să mai spere. Julian gâfâia când sosise, încă roşu la faţă din cauză că urcase dealul în fugă, bicicleta şi cauciucul ăla inutil lăsate în plata Domnului. Avea aerul unui băiat care, cu bluza de bumbac înnodată în jurul mijlocului, traversase trei continente ca s-o vadă pe ea. Inacceptabil de tânăr, cu părul intrându-i în ochi şi cu un crac de la blugi încă băgat într-o şosetă, făcea paşi uriaşi, nesiguri. Nu îndrăznea s-o sărute, îi spuse, cu şoimul ăla uitându-se fioros la el de pe încheietura mâinii.

Şoimul îşi înfoie aripile şi ea îi făcu vânt să zboare. Se sărutară şi, când Julian se opri ca să se uite nervos la cer, ea îşi scoase mănuşa şi i-o băgă lui pe mână cu forţa. Chemă şoimul cu fluierul, mişcând braţul lui Julian în sus şi-n jos, cu ciucurele de la mănuşă dansând graţios, dar Lucifer nu făcu altceva decât să se înalţe şi mai sus, cu vântul şoptindu-i „crimă” la ureche şi asurzindu-l ca să nu audă strigătul Juliei. Fata o luă la fugă blestemând, Julian

[1] Unitate de măsură pentru masă, egală cu 28,35 g.

venind teleap-teleap pe lângă ea. Îi smulse mănuşa când şoimul se repezi ca o săgeată spre pradă. Julian o cuprinse pe după mijloc cu mâinile lui calde şi amândurora li se păru că ţipătul iepurelui continuă la nesfârşit.

Era aproape miezul nopţii când ajunse înapoi la Wychwood. Ar fi stat în hogeag la Julian până dimineaţa dacă n-ar fi fost Lucifer, păsăroiul ăla nesuferit.

Parcă maşina pe alee, îl luă pe Lucifer cu zăhărelul ca să-l scoată din cuşcă şi îl puse pe mâna înmănuşată. Şoimul îşi scutură penele, puţin zgândărit că se găsise cineva care, din nepăsare, îi mototolise pelerina.

Crengi căzute îi trosneau sub picioare când ea o tăie prin crâng, deranjată de greutatea păsării cocoţate pe braţul ei. Sclipirea acuzatoare din ochii şoimului era singura strălucire pe sub copaci. Se lăsă întunericul, crengile amuţiră. Wychwood stătea singură în luminiş, la fel de ciudată precum căsuţa fraţilor Grimm, cu scândurile ei înnegrite care abia se mai ţineau şi cu ferestrele strâmbe. Dintr-odată, văzu o lumină aprinsă, deşi era sigură că le stinsese pe toate.

Albă la faţă, fără cea mai vagă urmă de zâmbet, Julia intră tiptil pe poarta din spate, vorbindu-i lui Lucifer în şoaptă, în timp ce-l aşeza înapoi la locul lui din şopron, şi o porni mai departe singură pe cărare. Cu inima bătând să-i sară din piept, dădu de o piatră uşor desprinsă pe trepte, deschise uşa cu piciorul şi se duse direct în bucătărie. O gâfâitură, mai mult o uşurare: Chris, soţul ei, cu părul răvăşit, lipit de pielea capului, cu adidaşii cenuşii, imenşi, aruncaţi în mijloc, pe podea, zăngănea cu lingura într-o cană.

Ea făcu o jumătate de pas înapoi.

— Ce te miri aşa? zise el. Şi eu locuiesc aici, după cum bine ştii.

Maggie, ogărița lui, se scutură scârbită lângă el, lipindu-şi nasul de genunchiul lui.

— Iată-mă, deci. Ar... car... să....

Se strâmbă când pronunță cuvântul, accentuându-l şi arătând cu lingura spre ea.

— Nu mă aşteptam să vii.

Atârnă mănuşa de piele într-un cârlig, storcându-şi creierii ca să găsească un alibi şi nevenindu-i nimic în minte.

— M-ai speriat groaznic. Puteai fi tu sau oricine altcineva.

El o înjură pentru primirea pe care i-o făcuse, dezgolindu-şi dinții care păreau că veniseră pe lume înaintea lui, atât de negri erau de la Nescafé şi tutun.

— Ce-ai făcut, l-ai lăsat pe Lucifer în portbagaj până te-ai...?

— N-am putut să pornesc maşina.

Îi smulse punga de piele şi îi azvârli câinelui bucățile de carne rămase, pe urmă întoarse punga pe dos.

— Dacă n-o cureți, o să facă viermi din nou.

Avea de făcut vopsitoria la optsprezece etaje în Dagenham[2], aşa-i spusese ei, adică o sută optzeci de birouri, cabine mici, toate date cu aceeaşi vopsea cenuşie şi fadă, împroşcată din cap până-n picioare pe salopeta în care intrase cu totul. Credea c-o să lipsească până la Crăciun, şi tot până atunci îşi promisese Julia ei înseşi c-o să plece. Din salopeta descheiată i se vedea un tricou Ramones[3] atât de decolorat, încât trebuia să ştii dinainte numele formației, şi o curea cu o cataramă mare de metal. Îşi goli buzunarele pe masa din bucătărie: tutun, bomboane cu mentă Murray,

---

[2] Oraş-satelit al Londrei.

[3] Formație punk rock americană, care a luat ființă în 1974. Este considerată prima formație adevărată de acest gen.

foiță pentru țigări, o cutie cu „ierburi”, niște mărunțiș zornăitor. Părul îi era stropit cu aceeași vopsea cenușie de parcă niște muște și-ar fi depus ouăle în părul lui.

— Mă bucur că-ți face atâta plăcere să mă vezi, spuse el. Adevărată desfătare.

— Asemenea, zise Julia, dar când se întoarse spre ea, întrezări o versiune mai veche a lui Chris, o șmecherie apărută pe neașteptate ca o hologramă întinsă la maximum între ei, ceva în legătură cu cuta de pe frunte și cu sprâncenele lui stufoase, o sclipire în ochii de culoarea chihlimbarului.

Exact ca acum salopeta de pe el fusese descheiată când dăduse Julia cu ochii de el prima dată, pe terenul de joc, și aflase că făcea parte dintr-o echipă ce vopsea barăcile Nissen[4], care aveau să devină noile săli de clasă pentru elevi. Avea părul numai șuvițe de altă culoare de la peroxid și scrum. Toate fetele îi spuneau Sting[5]. În pauză, cele dintr-a cincea își făcuseră obiceiul să se strângă în jurul barăcilor când el, cu pieptul bronzat, auriu, venea pe furiș ca să schimbe câteva vorbe cu ele.

Se culcase cu el din prima noapte, cu peria pentru păr băgată sub ușă ca s-o trezească scârțâitul în caz că taică-su venea acasă împleticindu-se. Prin podea, zgomotul de la bar fusese un fundal sonor supărător când se gândea la ochii de tigru ai lui Chris, la cum putea el, cu o mână, să răsucească o țigară cu canabis, lăsând-o pe cealaltă liberă ca s-o aducă pe ea în pragul delirului.

---

[4] Barăci prefabricate cu structură de oțel, de formă semicilindrică, acoperite cu tablă de oțel ondulată, folosite drept locuințe în timpul războiului. Au fost concepute de inginerul și inventatorul britanic de origine americană Peter Norman Nissen (1871–1930).

[5] Înțepătură.

Acum se ştergea unde-l sărutase ea de parcă l-ar fi înţepat o viespe. Peste tot pe masă era numai cafea.

— Lucifer a omorât un iepure în seara asta.

Ea încerca să se poarte normal, desfăcând fermoarul de la sacul lui de voiaj şi supunând conţinutul unui strict sistem de segregare rasială în faţa maşinii de spălat: o grămadă de (aşa-zise) rufe albe şi o grămadă de rufe colorate (nişte pantaloni făcuţi ghemotoc, bluze de bumbac şi şosete ţepene, afectate de rigiditate cadaverică).

— Sper că nu l-ai adus acasă, spuse el. Iepurele? mai zise, strâmbându-se cu dispreţ. Nu, bineînţeles că nu l-ai aduce, nu-i aşa?

— A fost şi-aşa destul de greu să mă lupt cu Lucifer ca să-i dea drumul iepurelui din gheare.

O trecură toţi fiorii când îşi aminti scena respectivă, dar şi din cauza mirosului greu care venea de la Chris.

— Hainele astea ale tale duhnesc, sunt împuţite rău.

— Unii dintre noi trebuie să mai şi lucreze ca s-aducă un ban în casă.

Se uită la ea plin de ură şi sfidare şi verifică apoi congelatorul, scoţând o tavă de metal cu cadavre mititele şi roz, îngheţate, pe care o izbi de masă în aşa fel, că toate săriră, rămânând fără pic de gheaţă pe ele. Oare îşi făcuse ea treaba până la capăt? Şi care fusese contribuţia lui Lucifer în ziua aceea? Şi în ziua de după? Câte ore îl lăsase liber să zboare? Câte animale omorâse şoimul?

— E şoimul tău, spuse ea în cele din urmă, dorindu-şi să scape de senzaţia de greaţă pe care o simţea în stomac. Ai noroc că-mi fac timp să ies cu el la plimbare.

Cu coada ochiului, îl văzu cum alege câţiva şoricei îngheţaţi bocnă şi îi pune pe o farfurie. După ce se dezgheţau şi capetele aveau să le atârne blegite când le scotea din apa din ce în ce mai roşie, îi desprindea cu degetele unul de altul. Avea falca încleştată.

— Cel puțin unu' din noi câştigă bani ca lumea. Deci când aveai de gând să-mi spui de puştiul ăla fenomenal? făcu el, ştergându-se pe mâini de turul salopetei.

Băgă tava de metal înapoi în congelator, trântind-o cu putere, şi veni spre ea amenințător. Avea brațe musculoase pentru un om care era numai piele şi os, un lucru pe care ea îl considerase atrăgător cândva.

Julia ridică mâinile ca să se apere.

— Termină, Chris.

Dar rămase fermă pe poziție, cu gura căscată de mirare în fața maşinii de spălat şi ținându-şi respirația în vreme ce el se lupta să scape de salopeta de pe el şi urla la ea din toți rărunchii:

— Bănuiesc că mi-ai scos şoimul la plimbare împreună cu el, nu-i aşa?

Ea întoarse capul, temându-se să nu pufnească în râs. Lui îi păsa mai mult de fidelitatea şoimului decât de fidelitatea ei.

— Spune! zise el, prinzând-o cu putere de umeri. Ai fost plecată atâta timp. L-ai lăsat să-mi scoată şoimul la plimbare?

Fața îi era doar un hău din care ieşeau urlete, răsuflarea, cumplită.

Ea clătină din cap şi el o împinse la o parte, dându-i drumul din strânsoare.

Avea falca atât de încleştată, încât i se albise pielea întinsă pe oase. Dându-şi seama deodată ce s-ar putea întâmpla şi cuprinsă de groază, Julia se repezi ca din puşcă spre baie, trântind uşa şi încuind-o.

Oare căutase el deja şi-şi dăduse seama că diafragma ei lipsea din cutia de plastic din dulap? Îşi trase în jos blugii şi se aşeză pe toaletă. El urla din bucătărie cum că fusese văzută cu „micuțul licean", vorbind cu emfază despre bani şi

teste mot[6] şi despre toate chestiile care nu puteau în nici un caz să fie în neregulă cu maşina ei. Ea îşi simţea trupul copleşit de ruşine când auzea cum o insulta. Îşi scoase diafragma şi o băgă sub jetul de apă de la robinet.

În clipa când ieşi Julia din baie, Chris se năpusti la ea, zbierând:

— Mincinoaso!

Apucând-o cu sălbăticie de păr, o trase înapoi cu o smucitură.

— Ţi-ai lăsat iubitul să-mi scoată şoimul la plimbare, zise el şi continuă s-o tragă de păr, până când o usturară ochii. Să nu crezi că nu te-a văzut nimeni. Şi eşti o împuţită de corupătoare de minori, o împuţită fără nici un căpătâi.

Îi răsuci în jurul pumnului părul pe care-l apucase până o lipi cu faţa de pieptul lui. Julia îi simţea mirosul de transpiraţie şi de terebentină pe care o folosea el ca să-şi spele pensulele. Auzea cum îi bate inima.

— Dă-mi drumu'!

Reuşi să-l lovească cu genunchii, deşi nu-i nimeri boaşele. Mai degrabă auzea decât simţea durerea care o ardea în spate, pe pielea capului. Ajunse să scape din strânsoare, lăsându-i în mână un smoc de păr.

El se uită o clipă cu mirare la părul pe care i-l smulsese, apoi sări la ea când Julia încercă să deschidă uşa, trăgând-o înapoi şi trântind-o pe podea.

O imobiliză cu faţa în jos printre hainele împrăştiate.

— Nu mă părăsi, zise el, şi furia i se transformă în implorare fierbinte şi nedisimulată. Nu pleca, mai spuse.

— Dă-mi drumu', zise ea, încercând să-şi ascundă tremurul din glas. Te rog, dă-mi drumu'. Dă-mi drumu', dă-mi drumu'.

---

[6] Test anual obligatoriu în Marea Britanie făcut maşinilor mai vechi pentru a constata gradul de siguranţă şi cantitatea de noxe.

— Promite-mi că nu pleci şi-o să-ţi dau drumu', făcu el de parcă era vorba doar de o luptă în joacă şi era pur şi simplu o chestiune de a o face să zică: „Mă supun".

— Dă-mi drumu'!

Încerca s-o sărute.

— Lasă-mă-n pace!

Era sleită de puteri şi stătea întinsă şi nesimţitoare, deşi inima încă îi bătea cu putere. Îi simţea balele şi lacrimile pe ceafă.

— Scoate-ţi blugii.

Cămaşa roşie, preferata ei, era sfâşiată acum în mai multe locuri.

— Nu fi tâmpit, Chris.

— De dragul vremurilor de altădată, şi după aia n-ai decât să pleci.

Julia ştia că o să suporte ruşinea la nesfârşit, pentru totdeauna, dar dintr-odată îşi dădu seama că pur şi simplu e obosită.

El îi trase blugii în jos, până la genunchi, de îndată ce ea nu mai opuse nici o rezistenţă, şi-şi scuipă în palmă.

Tocul uşii din spate se bălăbănea zăngănind. Afară vântul se întetea din nou. Ei i se întoarse stomacul pe dos în clipa în care îi veni în gând o altă noapte, când vântul bătea la fel de tare, în acelaşi loc, pe Downs[7], unde îl scosese ea pe Lucifer mai devreme la plimbare.

Începuseră vânătoarea cu o lampă puternică pe care o fixaseră pe un camion şi cu un biet iepure ce nimerise în cercul de lumină al lămpii. Şoimul lui Chris se năpustise în jos, în cercul de lumină, ca un patinator înfăşurat într-o pelerină cu multe zorzoane, înfigându-şi ghearele încovoiate în spinarea iepurelui şi acoperindu-l cu aripile şi cu coada,

[7] Dealuri calcaroase din sudul Angliei.

în vreme ce bietul animal țipa de te asurzea. Chris, lăsat în jos pe vine, trăgea de gâtul iepurelui.

— În felul ăsta se chinuie mai puțin.

Ea nu auzise nici un pârâit, şi iepurele continuase să-şi mişte spasmodic picioarele din spate de parcă ar fi alergat într-o direcție care nu ducea niciunde.

— Doar nervii mai lucrează, spusese el, prezentându-l ca pe o ofrandă.

Şoimul smulsese fâşii de carne de pe gâtul iepurelui, care încă mai dădea din picioare.

Chris nu se grăbi. Ea îl rugă fierbinte să n-o pătrundă. Dar el o pătrunse.

În cele din urmă Chris slăbi strânsoarea şi se rostogoli în marea de rufe murdare. Ea era în picioare, tremurând şi ridicându-şi blugii, şi se repezi la uşă, coborând treptele ca o furtună, fără să aibă unde să fugă decât la hogeagul lui Julian.

FIRDAWS
August 1997

Unu

Nu mai e nici o fotografie de-a Mirei acum. Un somn ca de drogat, un telefon care sună, o cameră inundată de lumina zilei, din care a fost înlăturată existența ei. Julian iese de sub cearşafuri, dând din mâini ca un sălbatic, şi se trezeşte că, în dimineața asta, n-are nici un motiv să se trezească. Sticluța lipicioasă cu calpol[8] nu mai e pe partea unde dormea Julia şi nici exemplarul studiat temeinic din *Noapte bună, lună*[9], pe partea unde doarme el. Împreună cu pătuțul ei făcut dintr-o cutie de carton, păpuşa-bebeluş a dispărut din colțul în care se juca Mira. A fost îndepărtată cu mult tact chiar şi pernuța de rezervă pe care o păstraseră între pernele lor, acceptând în tăcere nopțile când ea se furişa pe burtă între ei. Julian se face că n-aude telefonul şi se bagă bine în aşternut, cufundându-se din nou în aerul îmbâcsit, care miroase doar a el însuşi, aşa că trebuie să se facă covrig ca să-l poată suporta.

O altă zi de august începe cu cârteală aproape de amiază. Brațele şi palmele îi sunt aşa de nesigure, încât e un adevărat efort să facă telefonul să tacă în momentul când începe să sune din nou. Aerul e îmbâcsit. Trebuie să țină ferestrele închise din cauza iasomiei cățărătoare care, în timpul nopții, răspândeşte un parfum ce-i provoacă o durere de cap groaznică în ultimul timp. Păsările se ciorovăiesc printre ramurile de iasomie, ceva zgârie la geam, o vacă

---

[8] Sirop pentru copii care se administrează în caz de febră, dureri etc.

[9] Carte pentru copii (*Goodnight Moon*) a scriitoarei americane Margaret Wise Brown (1910–1952), ilustrată de Clement Hurd, care s-a bucurat de foarte mult succes.

mugeşte în depărtare. O pală de lumină scânteietoare se strecoară printr-o gaură din perdele, firişoare de praf dansează în aer şi, deşi poza îi lipseşte de pe noptieră, chipul Mirei este primul lucru care îi apare în faţa ochilor. Mira, cu o coroniţă de margarete pe cap şi raze de soare în păr.

Merge împiedicat pe scări, se prinde de balustradă ca să nu cadă. E bătrân, la douăzeci şi nouă de ani, înainte să-i fi venit de hac nicotina şi cafeaua. E stors de vlagă şi se scarpină pe sub tricoul şi chiloţii pe care nu-i schimbase de ieri, lăsându-şi automat capul în jos când coteşte pe sub grindă şi, din nou, pe sub tocul uşii de la bucătărie. Câinele dansează în jurul lui, neliniştit la culme, lovindu-şi cu coada picioarele din spate, fără să-i pese de nimic altceva decât de propria vezică, pe care trebuie neapărat s-o golească, şi o zbugheşte ca din puşcă pe uşă, alergând şi adulmecând printre pomii fructiferi. Înainte de a da drumul la foc ca să fiarbă apa din ibric, Julian pune nişte carne în castronelul câinelui şi dă drumul furculiţei, zbang!, în chiuvetă.

Afară se aude portiera trântită a unei maşini şi tusea indignată a cheii în contact. Umple ochi o oală cu cafea. Perdelele trase din faţă (pe care Julia vrusese bineînţeles să le schimbe) sunt atât de subţiri, încât lumina soarelui trece prin ele. Le ţine trase pentru ca oricine vine şi bate la uşă să creadă că nu e acasă. În cele din urmă maşina pleacă.

Rămân urme de bandă adezivă pe uşa de la frigider. Se văd mai bine în zile însorite ca aceasta, zigurate mititele în colţurile locurilor unde fusese odată schiţa unei zebre vopsite grosolan în alb şi negru. O figură pictată pe o farfurie de hârtie. O listă cu diverse forme de paste făinoase. Un orar de grădiniţă. O fâşie de fotografii de la un automat. Ochii Mirei, mari cât nişte farfurii zburătoare, luaţi prin surprindere de lumina zglobie. Un fluture vopsit în roşu şi galben. Bucla veselă lăsată de mânuţa ei.

În frigider nu e mare lucru în afară de laptele pentru cafeaua lui. Untul pe jumătate învelit în staniol e plin de firmituri ca nişte picăţele. Sunt mâncăruri pe care le-a gătit mama lui, neştiind ce altceva să facă. Pe capacele de carton scrie ce e în fiecare cutie. Pui cu lămâie, lasagna (lucruri care îi plăceau în mod deosebit când era copil), tartă Banaramel şi ghiveci persan cu nuci şi portocale, dracilă, migdale şi carne de miel. Maică-sa a pus şi câteva etichete în plus: „Trebuie să mănânci" şi „Făcută cu iubire". E de mirare că nu mai e una care să zică: „O să scapi şi de asta". Găseşte o cutie cu ouă pe care le-a lăsat mama lui Katie Webster la uşa din faţă, cafenii, cu picăţele, de la găinile ei de rasă Marans. Se gândeşte o clipă să-şi fiarbă câteva, dar stomacul i se strânge, nelăsând aproape nici un pic de loc pentru altceva în afară de supărarea lui cu gust de sare.

O porneşte alene spre birou, sorbind din cafea. Câinele vine, tropa-trop, din grădină, îl găseşte stând cu bărbia în palme şi se trânteşte la picioarele lui cu un suspin total lipsit de optimism. Biroul lui Julian e cam la fel de îmbietor ca o baltă cu apă stătută. E plin de hârtiuţe cu lipici pe spate. Computerul e gata să se-apuce de treabă, câteva pixuri îşi oferă serviciile dintr-un borcan cu smalţ verde. Din nou apare un loc spre care i se îndreaptă mereu privirile, un loc unde fusese odată o fotografie într-o ramă din lemn de abanos. Poza a fost luată cu toate celelalte lucruri. Nu se pune problema s-o ceară înapoi.

Borcanul pentru pixuri a fost făcut de mama lui, smalţul oxidat parţial în rumeguş, aşa că arată aproape ca un metal în locurile în care apar ape mai închise la culoare. Julian are tot ce-i trebuie: pixuri cu gel Pentel V5 negre, albastre şi roşii, hârtie de scris nouă, cartuşe cu cerneală şi hârtie

pentru imprimantă, pachete de gumă, tutun, produse de la firma Rizla[10] şi tot timpul din lume.

Întinde o mână spre sertarul cel mai de jos al biroului. Se ține tare. Zi de zi trebuie să-şi pună stavilă impulsului de a verifica dacă mai e acolo. Un pantofior zgâriat, stângul. Piele moale. Al Mirei, cu o baretă în formă de T şi cu o cataramă de argint pe care aproape că învățase s-o închidă şi s-o deschidă singură.

Câinele se întinde, mişcându-şi încheieturile şi aruncându-i stăpânului priviri posomorâte. Mama lui Julian o să sune, n-o să pomenească nimic de Julia, n-o să vorbească despre Mira, toată lumea e de acord că aşa e cel mai bine. O să-l întrebe dacă a mâncat, dacă a reuşit să-l scoată la plimbare pe Zephon.

— Ți-ar face bine, plimbarea face-ntotdeauna bine, o să spună ea şi veselia forțată din glas o să-i facă ziua şi mai cumplită lui Julian.

Trage de sertar. „O să scapi şi de asta.” Pantofiorul este singurul lucru care contează. Diamante şlefuite incastrate în piele şi o talpă alburie de crep. Călcâiul ei a lăsat o urmă murdară înăuntru, acolo unde scrie „Start-rite”. A mers mititica foarte bine chiar de la început. Îşi aduce aminte cum îl trăgea de mână, cum țopăia plină de hotărâre. Pantofiorul e un pic julit la vârf, zgâriat pe partea din afară a tocului. Începuse să meargă prea devreme, la unsprezece luni şi treisprezece zile. Îşi aduce aminte de sentimentul de uşoară pierdere care l-a făcut să roşească de ruşine când ea, triumfătoare, a reuşit să ajungă dintr-un capăt în altul al camerei. Mira, plină de hotărâre, cu bărbia ieşită în afară, anunța că n-o să rămână bebeluş multă vreme. Totdeauna nerăbdătoare să fie în altă parte. Degețelul arătând întruna:

---

[10] Firmă renumită pentru produsele destinate fumătorilor.

— Acolo, dincolo...

Închide sertarul şi încearcă să se concentreze pe ce are de făcut.

Deasupra biroului este un geam, iasomia se revarsă în ghirlande peste cristalul de la fereastră, cârcei întinzându-se şi răsucindu-se în spirale duble. Soarele formează modele peste hârtiuțele galbene cu lipici pe spate, toate bune de aruncat la gunoi. Au colțurile răsucite, cuvintele mâzgălite de el aproape că s-au şters şi unele sunt încercuite cu pete de cafea de la cănile lui. Uneori citeşte ce e scris, o scurtă descriere a unui lucru, o expresie, o metaforă ciudată, şi încearcă să-i dea de cap.

„Şi aşa a venit, acest mesager întunecat, dând din aripi spre el ca o piază rea", zice una scrisă cu un pix de pe vremea străbunicii. Ce piază rea? Doar el a scris-o, nu altcineva.

„Adună un nor în jurul nostru ca să facem dragoste în taină (Homer?)", scrisă pe deasupra alteia ca un cod din vechime. Timpul trece.

În bucătărie, scoate ceva alunecos dintr-o găleată. Cât priveşte plimbarea, bietul câine trăieşte într-o stare de optimism cu întreruperi, repezindu-se la uşă de fiecare dată când Julian se ridică de pe scaun ca să se îndrepte de spate sau să facă vreo câțiva paşi, alergând înainte şi înapoi ca o majoretă şi împungându-l cu nasul.

— Bine, bine, hai să ieşim, spune el, deschizând uşa.

Ajung până la dependințe, câinele învârtindu-se pe lângă picioarele lui înainte ca Julian să se dea bătut când aude glasuri de-a lungul aleii.

Se întoarce la biroul lui, îşi scoate computerul din amorțeală, se hotărăşte să-şi verifice e-mailurile, dar nu reuşeşte să răspundă la nici unul. Nu ajută cu nimic faptul că pastilele îl amețesc. Câinele stă afară şi latră la rândunele ca să-l înfurie pe el. Se holbează la însemnările

lui învăluite în mister, deşi la fel de bine ar putea să fie scrise pe papirus: „Au dispărut în ceaţă, braţ la braţ, ca nişte îndrăgostiţi care intră în paginile unei cărţi”.

Se întreabă ce înseamnă toate astea, dar deocamdată nu poate face mare lucru, doar să-şi ţină capul în mâini şi să se gândească la Mira.

Pozele lipsă bântuie locurile în care au stat cândva împreună. Imposibil de şters din memorie, deşi dispărută din rama ei de abanos, Mira e un copil cu zâmbet senin în braţe la Julia. Uşa din faţă de la apartamentul lor din Cromwell Gardens e întredeschisă. E o dimineaţă blândă de aprilie şi se simte deja praful care tocmai se ridică de la platani şi Julia e îngrijorată ca nu cumva copilul să facă o iritaţie la ochi. Mira are zâmbetul lipicios al unui spiriduş, pe cap are o căciuliţă de lână roşie cu picăţele, cu o codiţă verde la mijloc, ca o căpşună. E îmbrăcată cu o rochiţă albă, cu multe volănaşe, pentru petrecerea dată în cinstea ei, pe care Julia a reuşit să-i scrie numele cusut cu stofă roşie.

„Mira Eliana.” „Mira” de la miracolul şi minunea naşterii ei (de la latinescul *mirus*, care înseamnă „mirare”). Al doilea nume i l-a spus Julia pe nepusă masă în ziua când au înregistrat-o la primăria din Hornsey. „Eliana.” După dicţionarul onomastic avea rădăcini ebraice (şi însemna „darul lui Dumnezeu”) sau greceşti, referindu-se la soare.

Suna bine. Mira Eliana. Şi avea sens pentru că el fusese prezent când se înfăptuise miracolul: soarele de la miezul nopţii la naşterea ei.

Julia îl făcuse să promită c-o să se ţină deoparte de ceea ce moaşa numise „sfârşitul afacerii”. Dar doctorul din Africa de Sud striga:

— Uite, iese!

Julia îşi ţinea faţa întoarsă.

— Repede!

Ceva bombat şi închis la culoare, învelit într-o membrană, îşi făcea drum să iasă printre cutele întinse, vineţii ale Juliei. Coapsele îi erau pline de sânge, iar capul îşi făcea apariţia împingând şi făcând-o să ţipe prelung. Stătea rezemată în coate, gâfâind, cu părul lipit de frunte (era datoria lui să ţină „tentaculele" sub control), în vreme ce creştetul se forţa să ţâşnească spre el ca un ochi gigantic ieşit din orbită, şi copilul a venit pe lume într-o răbufnire de sânge.

— Doamne Dumnezeule, Julia, a strigat el de trei ori, copleşit de un val subit de remuşcări.

— Copilul meu, e bine copilul meu?

Doar asta o interesa.

Julian vede totul: sala de naşteri care i se păruse atât de fără nici un Dumnezeu când au ajuns ei doi acolo, patul şi monitoarele severe şi rigide, pereţii galben deschis, ca primulele, care degajau un aer optimist, fotoliile moi şi joase înghesuite toate într-un colţ. Când îi e dată în braţe, Mira scoate nişte scâncete tremurate care îi pătrund direct în inimă şi o lumină aurie (imposibil, fiindcă este miezul nopţii) începe să se răspândească peste tot în sală.

El stă lângă pat şi cineva înfăşoară copilul într-o păturică albă, ţesută cu model de fagure, şi-i pune pe cap o căciuliţă de bumbac. O ţine tremurând între îndoitura de la cot şi piept şi fetiţa încetează să mai plângă, rămânând cu un uşor tremur al buzei de jos. Un aer de concentrare profundă pune stăpânire peste toate. Degeţelele ei cântă la o harpă invizibilă. Se răsfiră şi se strâng la loc, cuprinzând subţirimea uimitoare a aerului, şi pe frunte îi apare un şănţuleţ adânc în formă de V sub căciuliţa cea nouă, în vreme ce ea meditează la acest fenomen ciudat. O ridică ţinând-o mai aproape de faţa lui ca s-o liniştească, apropiindu-şi buzele de moliciunea pielii, inspirând noul ei miros de pâine caldă şi sânge clocotitor.

Doctorul sud-african, care părea un pic supărat doar cu câteva ceasuri în urmă, se înveşmântează în strălucirea solară a unei stele de cinema, halatul şi dinţii cu sclipiri de perle.

— Tare frumoasă mai e, zice el.

Mira mişcă din guriţă, făcând botişor şi ţuguindu-şi buzele. Obrajii îi sunt uimitor de rotunjori şi moi ca nişte ciuperci abia culese. Julia are chipul palid şi ochii limpezi ai unei sfinte, mişcându-şi capul pe perne, gângurind pe limba fetiţei din braţele lui în timp ce doctorul termină de cusut. Anestezista, pe care Julian o observase doar parţial înainte (când dimensiunea acului pe care i-l băgase Juliei în coloană îl făcuse efectiv să i se moaie genunchii), are un glas plăcut de irlandeză şi o cunună de bucle roşcate. Se apleacă drăgăstos asupra copilului. Mira cască şi nu-şi mai ia ochii de la el, privirea îi este atât de statornică, încât el simte că fetiţa îi citeşte gândurile.

— Aşa, acum puteţi să-i daţi mamei copilul.

Doctorul îşi scoate mănuşile grăbit.

— Bravo, zice el, atingând-o uşor pe Julia pe coapsă de parcă era o iapă preferată.

Nici măcar asta nu l-a enervat, căci Mira continua să se uite fix în ochii lui.

Aproape împotriva voinţei lui s-a dezlipit de ea, punându-i-o în braţe Juliei, care o aştepta, şi s-a aşezat molcom lângă pat, cuprins de veneraţie faţă de ele două. Urmărindu-le cum se îndrăgostesc una de alta. Murmurând. Plângând. Julia descheindu-se la cămaşa de noapte.

Un tractor a început să huruie în apropiere, zgomotul lui amplificându-se şi diminuându-se de câte ori trăgea presa de balotat înainte şi înapoi pe Horseman's Field. Un strigăt din depărtare îl aduce înapoi la birou. Se încăpăţânează să nu răspundă la e-mailuri. Michael abordează cu precauţie

una sau două probleme importante: proiectul unei mape pentru întreaga lui serie *Câinii de-a lungul istoriei* îi aşteaptă aprobarea; agentul lui de la casa de film vrea să-l facă să semneze un contract ca să scrie *Fletch le Bone III.*

Ar trebui să se ocupe măcar de Michael. Michael are tot dreptul să se considere salvatorul fiului său vitreg şi, totodată, agentul lui, dar ultimul lucru pe care şi-l doreşte Julian acum este să apară cineva care să-l salveze.

Nu aşa stăteau lucrurile şi când avea douăzeci şi unu de ani. Pe atunci, oferta de lucru pe care i-o făcuse Michael venise ca o binecuvântare. Julia rămăsese însărcinată şi erau pe punctul să fie daţi afară din camera lui de student când şi-a făcut apariţia Michael. Julian lucra în ture de zi şi de noapte la Crown şi Julia avea genul ăla de datorii care o făceau să scrie în grabă sume de bani pe bucăţele de hârtie. Era mereu cu ochii în lacrimi, iar Chris, nenorocitul ăla de bărbatu-său, venea întruna la el acasă (unde Julian n-avea voie să primească pe nimeni care să rămână acolo peste noapte), îi trântea în hol saci cu haine de-ale ei şi lăsa grămezi de facturi pe care, cu răutate, hotărâse el că trebuia să le plătească ea.

Londra nu se deosebea în nici un fel de alte locuri în care puteau să-şi înceapă viaţa împreună. Au găsit o cameră ieftină cu baie la capătul liniei de nord a metroului. Julia, cu faţa scofâlcită din cauza greţurilor de dimineaţă, de la prânz şi de seară ale acelei prime sarcini care n-a durat mult, s-a angajat la o florărie, care era la mică distanţă de mers cu autobuzul de strada lor. Julian era bucuros că măcar ea putea să stea în aer curat. Nu ca el. Mai întâi cu metroul, pe urmă prin lumea subterană a mocirlei cărţilor pentru copii de la subsolul lui Abraham and Leitch. Firma Abraham fiind Michael, bărbatul maică-sii, cel pe care era de aşteptat să-l considere tată.

Angajatorul lui atunci, agentul lui acum, îl pisa cu întrebări la care trebuia să răspundă. Julian nu ia în seamă e-mailurile mai vechi ale lui Michael. E ceva trimis de fata cea nouă de la publicitate, o şcoală l-a solicitat să le inaugureze biblioteca. Oare n-ar putea cineva să facă în aşa fel încât să nu mai aibă el nici o bătaie de cap cu chestiuni de genul ăsta? De pe rafturile de lângă el propriile lui cărți în culori țipătoare se uită chiorâş dintre coperțile cu scene din filme de desene animate.

Cariera asta a lui, construită pe priceperea de a face istoria să rămână la nivelul animalelor de companie, a început să nu mai aibă nici un chichirez încă dinainte de a se naşte Mira. Când Julia a trebuit să se ducă înapoi la muncă, el a fost mai mult decât fericit să-şi ia o pauză de la trăncăneala nesfârşită a pungaşilor ălora cu blăniță, de la ce se petrecea printre câinii de la Hampton Court[11], de la Armata Noului Model formată din bullterieri, de la cățeluşii linguşitori din poala reginelor lor. Ham, ham, ham.

A, dar ar trebui să fie recunoscător! Fără ei n-ar fi putut în vecii vecilor să strângă banii gheață şi să facă împrumuturile pentru a revendica Firdaws. Dar chiar şi Firdaws, pentru care credea că nutreşte o iubire la fel de mare ca pentru orice om de pe lumea asta, nu-i fusese de ajuns pentru a trece peste umilința cumplită pe care a simțit-o când un scriitor pe care îl admira l-a felicitat pentru succesul celei mai recente cărți scrise de el, *Ponsonby*. Această ultimă carte, o comedie în genul celor scrise pe vremea Restaurației, prezentată prin ochii spanielului lui Carol II, a fost terminată fără entuziasm cu puțin înainte de naşterea Mirei.

---

[11] Palat regal situat în apropiere de Londra, reşedință a monarhilor englezi între secolele al XIV-lea şi al XIX-lea, al cărui farmec constă în combinația dintre stilurile Tudor şi baroc francez. (N. red.)

Încearcă să scrie nişte e-mailuri, dar încă îi e greu să se aşeze şi să se apuce de lucru. Sunt câteva de la vechiul lui prieten William. Toate pe un ton plin de precauţie: „Scuză-mă că te deranjez... N-am nici o îndoială că s-ar putea să nu fie momentul potrivit ca să te gândeşti la chestia asta... Te rog să nu-ţi faci nici un fel de probleme şi să mă suni dacă te-ar ajuta în vreun fel să vorbeşti cu cineva, oricând, ziua sau noaptea...” Julian se lasă pe spate în scaun şi închide ochii.

„Mira”, un miracol. Au început să încerce să facă un copil curând după ce Julia l-a pierdut pe primul, dar a fost nevoie de cinci ani ca să apară Mira. Erau în baia apartamentului lor din Cromwell Gardens, străduindu-se să nu le pese nici cât negru sub unghie când Mira a dat primele semne. El era sub duş şi ea făcea pipi pe un stick (cum se întâmpla lună de lună, fiindcă ciclului ei îi plăcea s-o ţină în şah întârziind). Ea l-a strigat, ca să acopere zgomotul apei, şi i-a arătat cu degetul stickul alb de pe rezervor şi o linie albastră care creştea în intensitate de la o uşoară undă de albastru deschis precum floarea de nu-mă-uita la o culoare stabilă de bleumarin. Amândoi s-au uitat fix la stick, abia îndrăznind să vorbească, şi Julia a trebuit să se aşeze din nou pe toaletă. El a făcut repede socoteala pe degete.

— Paris! a zis, iar ea, muşcându-şi buza, l-a privit şi a dat din cap. Apoi s-a îndepărtat, cerându-i să fie atent când a îngenuncheat ca s-o strângă în braţe. L-a rugat să-i ia încă un test, al doilea, „pentru mai multă siguranţă”, şi, când el a venit înapoi în fugă, cu respiraţia tăiată, cu o pungă de la farmacie într-o mână şi cu o sticlă de şampanie în cealaltă, ea era în bucătărie, tot cu prosopul pe ea, şi stătea plângând pe taburetul mic de lângă telefon.

Ziua dispare în mod foarte asemănător cu cele de dinainte. Firdaws se lasă înghiţită de lumina crepusculară

până când, în cele din urmă, Julian aprinde lămpile. Se descurcă oarecum cu nişte cartofi prăjiți, la pungă, îşi încălzeşte un soi de ghiveci şi îşi dă seama că mirosul de iasomie e mai puternic când se întoarce la birou cu un pahar zdravăn din sticlă Duralex şi ceea ce i-a mai rămas dintr-o sticlă cu vin roşu.

În dormitorul lor de deasupra Julia deschidea de obicei fereastra ca să intre mirosul de iasomie. Îşi închipuie că ea e acolo sus acum, cu părul strălucitor, cârlionțat şi răsucit, şi cu Mira lângă ea, surprinsă ca într-un tablou în pătratul de lumină aurie, cu mânuțele întinse, strigându-l:

— Bubu!

Şi toate astea ca să fie sigură că el poate s-o vadă în pijamaua ei preferată. Julian îşi toarnă vin.

Curând, o să iasă ca să ia o gură de aer, o să dea peste câine şi, împreună, o să străbată grădina la lumina lunii. Ia o înghițitură din pahar, mirosul de iasomie făcându-l deja să-l doară capul. Simte gustul somniferului pe care are de gând să-l ia. Sus, patul gol aşteaptă.

Are coşmaruri în care o vede pe Mira cum cade. Se trezeşte lac de sudoare, dând din mâini ca un nou-născut. Apoi pustietate. Nu e nici Julia, nici Mira.

Îşi răsuceşte o ultimă țigară, strigă câinele. Mira îi revine în minte. Aleile cu copaci îşi aduc ofranda de frunze şi promisiuni, după-amiaza este destul de însorită, aşa că, luând-o de la grădiniță, n-are cum să reziste la rugămințile ei de a merge la joacă. Porumbeii, ca nişte băieței, umblând de colo-colo în refugiul din stația de autobuz, sperând c-o să se mai aleagă cu vreo câteva firimituri din cutia ei cu sendvişuri, şi Mira luând-o repede la vale pe toboganul pentru copiii mai mari, cu chipul împietrit de spaimă până când o prinde el. Clipind cu teamă, îl priveşte drept în ochi şi dintr-odată devine încrezătoare, căci îşi dă seama că zâmbeşte. O să fie toate bine.

— Ce fetiță curajoasă! zice el când copilul i se smulge din strânsoare. O dată şi încă o dată!

O porneşte înapoi în fugă pe fâşia de beton şi ajunge la scară, o bretea desfăcută de la salopetă atârnând, Julian prinzând-o de mână ca să-i aşeze breteaua la loc. Ea se uită cu atenție la degetele lui, băgând mereu la cap tot ce vede. Mersul ei țopăit şi caraghios şi amestecul de mândrie şi groază din inima lui de câte ori ea încearcă să facă ceva nou. Ridicând-o până sus ca să nu trebuiască să facă ea un efort atât de mare şi să urce scara de metal, ridicând-o, şi aruncând-o spre cer, şi suflându-i în ceafă ca s-o facă să râdă.

Toate astea întruna, fără întrerupere, până când Julian s-a uitat la ceas şi şi-a dat seama că e vineri şi că Julia trebuia să se fi întors deja la Firdaws.

Mira privindu-l de sus, de pe marginea de unde Julian e gata s-o prindă.

— Bine, Bubu?

Aşa îi spune ea, şi nici el, nici Julia n-ar putea să-şi calce pe inimă s-o corecteze.

— Gata?

Solemn în toată regula. Privind-o dintr-un unghi nou, pornind în sus, de la pingelele de crep ale pantofiorilor, nemaifiind bebeluş. Şi pe urmă vine în jos ca o vijelie, o stea de mare ce se prăvale peste el, iar el se încordează ca s-o poată prinde.

O pune pe Mira lângă tobogan ca s-o ajute să-şi scoată o piatră din pantof, îndreptându-i şoseta care era puțin transpirată. Îi bagă din nou uşurel pantofiorul în picior, făcând o plecăciune plină de noblețe.

— Eşti cumva Cenuşăreasa?

Şi ea îi răspunde chicotind:

— Nu fi prostuț!

Îi arată din nou cum să treacă breteaua prin cataramă. Fetița respiră mai greu, căci s-a concentrat să-şi prindă catarama, şi el o ține să nu cadă.

Întinde mâna spre sertar, îl deschide un pic, doar cât să fie sigur că pantofiorul e tot acolo. Imposibil să reziste. Îl scoate şi-l ține în mână, aşa cum face în fiecare zi. Îndoiturile de pe căpută i-au dat o formă, talpa din piele moale s-a lăsat, călcâiul iese în afară, aşa că e aproape ca şi cum îi ține în mână picioruşul, nu doar pantofiorul.

În jurul lui stau de pază umbre familiare, stafiile prietenoase a patru generații din familia Vale. E plăcut aici înăuntru, cu raze de soare atât de molcome, că îi limpezesc mintea şi gândurile, aruncând lumină peste câteva fotolii de pe vremea străbunicii, peste nişte covoare turceşti de pe podea, roase la colțuri de un şir de câini ai mamei lui.

— Ei, ce-ai zice ca asta să fie camera de joacă a Mirei? a încercat Julia să sugereze prima dată când el i-a arătat pozele pe care le făcuse agentul imobiliar la Firdaws.

— Vai, dar ăsta a fost totdeauna biroul meu, a răspuns el, neputând fi altfel decât mâhnit. Probabil că e cel mai bun loc ca să pot să scriu.

E încântătoare, camera asta a lui, cu fereastra familiară ce dă spre apus, acoperită parțial de viță-de-vie, lăsând impresia unei peşteri sau a unui chioşc plin de verdeață.

Pune la loc pantofiorul Mirei şi închide sertarul. Biroul a fost cândva al lui taică-su. În ziua în care el şi Julia s-au mutat, mama lui a scos ce ținea la păstrare şi le-a trimis totul într-o furgonetă. Julia a fost îmbufnată, ceea ce nu-i stătea deloc în fire, când toată mobila veche a intrat pe uşă: masa cea mare de bucătărie, bufetul din bucătărie cu vasele lui de lut în formă de animale în culori stridente, scrinuri, fotolii, covoare, biroul acesta. Stând acum aici, îi vine ideea că poate nu i se întâmplase nimic. Pentru o clipă, e copil din nou şi se uită în sus la acelaşi petic de cer prin acelaşi geam

de cristal, aşteptând să-l cheme maică-sa la bucătărie ca să-i dea supă. Bea ultimele picături de vin, îşi închide documentul, îşi pune computerul pe sleep. N-o să rămână foarte mult în urmă.

Doi

Firdaws este ultima casă de pe uliţa care merge şerpuind din sat către râu şi întrucât şcolile s-au închis, nu e zi să nu fie cineva prin preajmă care să nu fluiere după un câine sau să nu ţipe în gura mare, alergând pe malul apei. Cele mai multe dintre casele celelalte au în faţă poteci care trec prin grădină, dar la Firdaws se ajunge traversând o pajişte mică, acoperită cu ierburi pitice, care, în partea asta a anului, e plină de flori galbene de câmp, de albăstrele şi de margarete. Coşul de pe acoperiş e înalt şi aplecat într-o parte şi, cum se lasă seara, ceaţa blândă vine în valuri de la râu ca s-o înconjoare, dându-i aspectul unei case din vis. Construită din cărămidă uşor tocită de vreme şi din ţigle ornamentale, casa a fost făcută într-un ungher oferit de natură, aşa că, dacă stai culcat pe malul râului şi te uiţi în sus, spre sat, este prima casă pe care o vezi, cuibărită bine în peisajul ce nu oferă nimic altceva decât pădurea de conifere de un verde închis de pe marginea necirculată a drumului şi turla bisericii Sf. Gabriel, care se înalţă spre cer.

După ce a urmat un drum întortocheat, uliţa ce vine dinspre sat se opreşte dincolo de pajişte, la păşunile lui

Jerry Horseman, ale căror porți mâncate de rugină, cu legăturile lor din sfoară de balotat făcute cu mare grijă, nu contează nici cât negru sub unghie pentru cei din partea locului, care de mult au hotărât că drumul acesta spre râu este al tuturor. Din când în când, Jerry Horseman înviorează atmosfera scoțând un taur la păscut pe una din fânețele lui, dar, una peste alta, omul e paşnic şi lasă partea aceasta din împărăția lui pentru un fân nu foarte grozav, în care e mereu prea mult piciorul-cocoşului.

În spatele casei, de pe o mică verandă din lemn, se vede cum coboară în pantă grădina peste păşuni, cu frunzele ei legănătoare de doc amar, galbene şi ruginii, şi se vede şi râul care sclipeşte printre copaci. Când plouă, e plăcut să stai pe verandă, să simți mirosul pământului umed, să fumezi şi să asculți apa picurând de pe acoperiş şi frunze. Într-o noapte cu adevărat liniştită poți auzi bufnițele de pe lângă râu şi, în jurul casei, strigătul scârțâitor al liliecilor care zburătăcesc printre plantele cățărătoare de pe ziduri. Mai există o terasă mică pentru plante şi straturi pentru trandafirii cățărători, câteva tufe parfumate. Restul se reduce la pomi fructiferi şi ierburi care fac semințe multe. Cu alte cuvinte, totul rămâne aşa dacă reuşeşti să nu iei în seamă cele trei straturi de flori pe care le-a lăsat familia Nicholson, unde tufe de trandafiri roz, înghesuite unele în altele, au înflorit toată vara, umplând văzduhul cu mireasma lor.

Atârnat între cei doi meri din fundul grădinii, hamacul îşi bate joc de el cu un zâmbet zeflemitor pentru orele pe care le-a petrecut simțindu-se în siguranță, cu Mira cuibărită lângă el, rugându-l fierbinte să-i spună poveşti. Dedesubt, în mijloc, este un petic de iarbă culcată la pământ, călcată cu piciorul chiar de el, când îşi făcea vânt lui şi Mirei, înainte şi înapoi, pe sub baldachinul de flori şi frunze.

Grădina era plină de apă de la ploaie după ce plecaseră ei, de parcă prezența fetiței s-ar fi şters şi ea de tot. Uimitoare eficiență. Agitația i-a crescut tot mai mult în intensitate când a trecut ca o furtună prin camere, deschizând sertare şi scotocind pe după dulapuri. În noaptea aceea, neputând să doarmă, a pornit-o desculț prin iarba udă. Cerul, limpezit după furtună, ardea ca o vălvătaie în lumina stelelor. Ferestrele de la hambar îi aruncau sclipiri de argint şi el a început să tremure când a auzit ceva foşnind în măr. Brațele lui dezgolite păreau nepământesc de albe când a întins mâna să caute în hamac. Pantofiorul Mirei rămăsese între pliurile de la hamac, bareta, încă prinsă în cataramă, aşa că trebuie să-i fi scăpat din picior, un ghemotoc umed de flori lipit pe vârf.

Acum florile au dispărut din pomi, înlocuite de fructe mici şi tari, hamacul e plin de mucegai şi probabil c-ar trebui să dea şi el în primire.

În livadă aerul miroase îmbătător a prune coapte, dar Julian nu se duce acolo să le culeagă. Dincolo de pruni şi de goldani este un pom pe care l-a plantat Julia. Îşi spune să nu fie caraghios (bineînțeles că pomul e tot acolo), dar nu e în stare să se ducă şi să verifice, de teamă că nu l-ar mai găsi. E un păr, transplantat cu mare grijă de la Cromwell Gardens, deosebit fiindcă i-a fost dat Mirei la ceremonia numelui.

Julia scrisese numele fetiței cu litere cursive, argintii, pe invitații: „Mira Eliana”, şi au aşteptat până în aprilie să facă petrecerea, pentru ca lumea să se poată simți în largul ei pe peticul de pajişte. S-au împotmolit când a venit vorba despre cum să-i zică evenimentului acestuia, căci dacă i-ar fi spus „botez”, chestia asta ar fi fost o uşă deschisă pentru rugăminţile delirante ale lui Gwen, mama Juliei, care e catolică. S-au hotărât să-i zică „ceremonia numelui”, şi

rochița ca un fulg de nea a Mirei a fost la fel de încântătoare ca orice rochiță de botez.

Pe Mira au plimbat-o copiii mai mari prin camera de zi ca pe o păpuşă, Julia fiind mai destinsă decât el în privința unui asemenea tratament. Era un copil robust, deja în stare să-şi țină capul în sus, totuşi... Vinişoarele albăstrui, pulsând ca nişte zvârlugi sub pielea delicată de la fontanelă, îi dăduseră lui mari dureri de cap doar cu câteva săptămâni în urmă, rugat fiind s-o lase în brațele altcuiva în afară de Julia. Când tatăl Juliei, Geoffrey, a venit clătinându-se la spital ca s-o descânte cu răsuflarea lui ce duhnea a băutură, Julian a vrut să găsească un mod de a-i spune:

— Nu, e prea mică.

Spre norocul lor, Geoffrey arareori părăsea rulota bramburită din spatele centrului de recreere de la Vernow, unde, câteodată, avea de lucru la spațiile verzi, dar, cel mai des, nu avea. La petrecerea în cinstea Mirei, căreia i se dădea un nume, n-a putut fi despărțit de masa unde se turna şampania pentru toasturi. Mama Juliei, Gwen, şi-a fixat privirea drept pe pieptul fiică-sii:

— Eşti sigură că ai destul lapte pentru copil?

Mira n-a plâns mai deloc toată ziua. Ar trebui să fii tâmpit sau de-a dreptul răutăcios ca să faci vreo aluzie cum că i-ar fi foame. Julia era aşa de încordată din cauza prezenței părinților ei, încât un ochi a început să i se zbată.

Toată lumea voia să se fotografieze cu copilul. A trebuit să sară Julian ca să-i ferească ochişorii de lumina blițurilor.

— Fără blițuri, a zis el.

Maică-sa, cu o rochie neagră şi ciorapi sclipitori, a sosit cu un braț plin de lalele în culori de-ți luau ochii, iar Michael, cu mâna pe şalele ei ca şi cum ar fi fost proprietatea lui, era grozav de curtenitor în sacoul lui de tweed, pe care-l purta la sfârşit de săptămână, cu petice de piele la coate.

Naşa atipică a fetiței, Freda, şi-a adus chitara şi pomul cu pere şi, cu glasul ei subțirel şi abia auzit, a cântat un cântec pe care-l scrisese pentru Mira. Era scris din punctul de vedere al părului, ceea ce l-a făcut pe Julian să-i vină să râdă, şi pe Julia, să plângă.

— Mira, draga mea, uite-aici o pară căzută din soare doar pentru tine...

Dintr-un afiş de pe peretele de lângă biroul lui Julian, un Skye Terrier din desene animate, cu ochi plângăreți şi, destul de puțin probabil, cu gene lungi, se uită de sub juponul stacojiu al reginei lui. „Geddon, cel mai bun prieten al Maiestății Sale.” Julian clatină din cap la el. Nimeni n-a crezut vreodată că dibăcia lui în a înzestra animăluțele familiei cu trăsături zbanghii şi cu păreri dure o să ajungă la aşa ceva: *Geddon* şi o întreagă haită de potăi bine plasate din punct de vedere istoric, toate la dispoziția ta, carte după carte din care se aude câte un lătrat. „Bună, câtă plăcere îmi face să vă cunosc” (şi scenariile apar în număr tot mai mare, ca ciupercile după ploaie: *Fletch le Bone*, *Luna Laikăi*, un remake după *Greyfriars Bobby*). Da, eu sunt ăla care scrie pe limba câinilor.

Copiii plângeau de câte ori citeau povestea lui Geddon şi, pentru asta, Julian strângea nenumărate aplauze.

Citise cartea Antoniei Fraser despre regina Maria Stuart şi scria seara după ce-şi termina treaba: râzând de propriile bancuri şi scriind la computer cu mănuşi fără degete. Erau încă în Burnt Oak[12] atunci şi, în ciuda celor patru ochiuri de la aragaz care fâsâiau, pe dinăuntrul geamurilor se făcuse gheață. Citindu-şi manualele despre plante la capătul ei de masă, având părul legat la ceafă cu una dintre eşarfele ei ferfenițite, Julia se lasă pe spate, legănându-se pe scaun,

[12] Suburbie a Londrei.

cu o pătură pe umeri, în timp ce el îşi vede mai departe de scrisul lui la computer.

Ca să fim sinceri, în momentul acela, *Geddon* nu fusese mult prea departe de o replică amuzantă la mocirla de la Abraham and Leitch, prin care se târa cu greu zi de zi. N-ar fi visat niciodată că *Geddon*, împreună cu *Mrs. Pericos*, scrisă la repezeală, rămasă în urma lui (scrisă în perfida limbă maternă a cățelului Elisabetei I), le-ar lumina calea cu atâta eroism ca să plece din Burnt Oak.

Şi le-ar deschide uşa spre Cromwell Gardens, pe un drum plin de verdeață, la mică distanță de Waterlow Park. Julia era înnebunită după apartamentul ăla. Cine n-ar fi fost? La Cromwell Gardens era un şemineu original în camera de zi, baghete de atârnat tablourile care rămăseseră neschimbate când apartamentul fusese transformat, fructe de ipsos de-a lungul cornişei, pe care ea le-a vopsit în culori atrăgătoare. Amândoi se trezeau în fiecare dimineață într-o cameră pe care ea o pictase într-un zmeuriu intens, cu perdele din catifea de culoare închisă, strălucind precum o mângâiere în soarele de dimineață. Şi el era înnebunit după apartamentul ăla.

La petrecerea dată în cinstea Mirei, Gwen a venit timidă la el.

— Sper ca gustul fistichiu al fiicei mele să nu-ți dea dureri de cap.

Julian a trebuit să se îndepărteze de ea în loc să-i răspundă. Pomul cu pere cântător al Fredei era aplaudat din politețe şi acum venise rândul lui William.

Karl ar fi trebuit să facă onorurile de naş în ziua aia, nu William, dar Julia fusese total împotrivă.

— Nu, pentru nimic în lume!

Vehemența ei l-a oprit din acțiune. Mira, care sugea, a scos un țipăt.

— Adică, de ce el? Vai, ia uite, nu mă laşi să-i dau să sugă, a zis ea, mângâind-o pe Mira pe cap.

Aşa că William, la care Julian, clar, nu se gândise niciodată c-ar putea fi prietenul lui cel mai bun, era acolo în locul lui Karl şi bătea apa în piuă despre poezia lui Larkin, „Născută ieri”, scrisă pentru Sally Amis.[13] Ei, pe dracu’! Julian nu i-ar dori altceva fetei lui decât să fie extraordinară. Pentru ea s-ar renunța la regate, bolile incurabile ar fi vindecate, recordurile mondiale ar fi doborâte. Mira a scâncit şi Julian a liniştit-o, ținându-i capul ca pe o nucă între umărul şi obrazul lui şi spunându-i în şoaptă:

— Vai, scumpa mea, n-asculta ce zice lumea.

Cei de față şi-au umplut din nou paharele şi au băut în sănătatea Mirei, toți, în afară de Julia, care a rămas cocoțată pe brațul unui fotoliu, uitându-se afară în stradă, şuvițe de păr rebele înhățând lumina ce venea de la fereastră.

Îşi aduce aminte tot: laptele care se scurgea din sânii Juliei şi ieşea prin rochia subțire, de mătase; un tort mare cu fructe; maică-sa rareori luându-şi ochii de la el, încercând să-i ghicească gândurile, în timp ce el împarte farfurii în stânga şi-n dreapta; oameni lăsând să le curgă băutura pe jos şi scăpând firimiturile pe podea; tatăl Juliei împiedicându-se într-un lampadar şi făcându-l praf; nepoatele Juliei tolănindu-se pe podea; Mira la sân şi el dorindu-şi din adâncul sufletului să plece toată lumea ca să

---

[13] Poezie scrisă de Philip Larkin (1922–1985) la naşterea lui Sally Amis, fiica romancierului Kingsley Amis, în care analizează calitățile care pot face fericită o femeie, calități ce diferă de cele obişnuite (frumusețe, inteligență, bogăție), şi accentuează faptul că, pentru a fi fericită, femeia nu trebuie să iasă cu nimic în evidență, deoarece calitățile enumerate mai sus pot aduce şi opusul lor, reversul medaliei.

rămână iarăşi doar ei trei în aerul lăptos şi greu din dormitor.

Trei

Cromwell Gardens i se pare acum la fel de ireal ca un vis şi e un efort să se smulgă din visul acesta. Vrea cu tot dinadinsul să stea la biroul lui în vreme ce o viespe îl calcă pe nervi, plimbându-se de-a curmezişul pe partea dinăuntru a ferestrei, lovindu-se de geam, împleticindu-se până îşi pierde echilibrul şi căzând ca beată, luând-o apoi de la capăt cu şi mai multă furie.

În copilărie, Julian ar fi pocnit pacostea aia de viespe care făcea atâta zgomot, ar fi băgat-o într-o ceaşcă şi-ar fi ţinut-o sub folie transparentă în răcoarea soporifică a frigiderului, împreună cu alte câteva prietene de-ale ei. Până să-şi vină în simţiri viespile ţinute la frigider şi deşi îi era al dracului de greu să facă aşa ceva, le lega cu nişte fire de aţă aşa cum stăteau ele, pe burtă, şi aştepta până se încălzeau şi îşi luau zborul, pentru ca să se poată el înălţa în spatele lor, pe moment chircit şi aproape beat de fericire, făcându-le să danseze după cum le cânta el, vizitiul cu aripi de diavol, care trăgea de capătul frâielor de mătase. Hamurile lor erau

firele de funigei de la caleaşca crăiesei Mab[14]. Ori să fi fost cumva caleaşca Degeţicăi[15]?

În vara aia viespile au fost uşor de găsit pentru criogenie. Lumea vorbea despre ele ca despre o pacoste. Uneori păreau că-i înţeapă pe copii doar ca să se distreze. Nimeni nu se apropia de smochinii ce creşteau pe lângă unul din fânarele lui Jerry Horseman şi uneori pofta de carne de om a viespilor era aşa de mare, că oamenii renunţau să-şi facă vânt, să ţipe, să-şi spună unul altuia să nu le ia în seamă, intrând înapoi în casă cu friptura pe care o făceau duminică de duminică.

Când erau în culmea nebuniei, pe maică-sa au înţepat-o în picior în timp ce nu făcea altceva decât să umble la nişte oale în hambar, nimic agresiv. A lăsat în plata Domnului lutul pe care-l amesteca, a intrat în casă ca o furtună să se schimbe şi să-şi pună pe ea ceva mai puţin stropit şi-a pornit-o cu maşina spre magazinul din sat, de unde a cumpărat ultimele trei curse de viespi pe care le-a găsit în stoc. Alte curse a făcut din borcane de dulceaţă. Împreună, ea şi Julian au umplut cursele cu un amestec de sirop auriu şi apă şi le-au pus una lângă alta de-a lungul pervazurilor, unde, nu mult după aceea, au îndulcit moartea a numeroase invadatoare. La fereastra de la bucătărie Julian a petrecut multe seri plăcute, urmărind cum viespile se luptă cu inevitabilul, soarele la scăpătat preschimbând în chihlimbar plin de viaţă raiul lor de făpturi cu minte puţină.

Dar tot au mai venit o grămadă. Şi-au făcut cuib în tufele din dosul hambarului. Maică-sa era acolo, înăuntru, şi scotea visătoare din cuptor ce lucrase o săptămână întreagă când a venit el ca s-o pună-n gardă.

---

[14] Personaj din poemul omonim de P.B. Shelley (1792–1822).

[15] Eroina basmului omonim de H.C. Andersen (1805–1875).

— Hm... a zis ea. O fi, dar n-ai vrea să faci ceva în chestia asta?

Şi a făcut. N-a „întrebat pe nimeni”, cum îi dăduse ea de înţeles, cu ochii deja pe smalţul unei oale noi. Nu exista un „cineva” pe care să-l întrebe.

— Deci e bine, a spus el, dacă scot benzina de la maşina de tuns iarba?

— Hm...

Jenna nu mai era atentă, după cum îşi dăduse şi el seama. Deci la ce se aştepta?

Julian a rămas cu gura căscată, jubilând, când a văzut cât de măreţ era cocktailul ăla Molotov al lui, aproape pierdut în faţa marelui *buuum* portocaliu care s-a ridicat dintre tufe, punând pe orbită un nor răsucit de fum, viespi şi bucăţele din tufa de trandafiri.

Ca să scape de furia Jennei, şi-a băgat pistolul cu aer comprimat în buzunarul de la şort şi-a pornit-o cu bicicleta spre prietenul lui, Danny, care stătea la cinci kilometri depărtare. Acolo erau deja alţi câţiva băieţi înarmaţi asemănător şi, ca de obicei, au ajuns în inima pădurii, unde au tras unul în altul la nimereală (vai de capul bietelor păsări!), ascunzându-se şi apărând de după copaci, norocoşi, într-adevăr, că nici unul n-a rămas fără vreun ochi.

Când s-a pornit, atacul a venit din senin, ca şi cum cineva i-ar fi răsturnat o cutie cu viespi drept în cap. Şi-au făcut apariţia într-un nor afurisit de înţepături, încercând să-l măcelărească când s-a ascuns într-o adâncitură. Aşa cum era, în şort, a luat-o la fugă printre copaci, dându-le jos de pe el, şi a ajuns fără suflare acasă la Danny, cu viespile bâzâindu-i pe picioare şi prinzându-i-se în păr. A început sistematic să le omoare pe cele de pe fluierele picioarelor, aşteptând până ce le simţea acele intrându-i în piele ca să fie sigur c-o să le prindă, ceea ce n-a făcut decât să le

îndârjească şi mai tare. Simţea că îl arde pielea când a intrat ca un vârtej în baie la Danny. Avea o mâncărime ciudată în gâtlej şi, văzând în oglindă nişte umflături roşii pe gât, s-a întrebat prosteşte dacă nu era cumva o iritaţie de la căldură. În câteva minute roşeaţa s-a întins şi mai mult. S-a uitat uimit la harta asta, care i se desfăşura pe braţe şi pe piept, apoi şi-a scos pantalonii ca să verifice, da, da, dacă nu era la fel şi acolo jos. Cu respiraţia tăiată şi cu un soi de hârâit în gât, a ţinut-o morţiş că n-are nimic când tatăl lui Danny, care era doctor, a ieşit în fugă din cabinet şi i-a spus să se întindă pe spate.

Doctorul Andrews i-a salvat viaţa în ziua aia făcându-i o injecţie cu adrenalină înainte să sosească Jenna, care a depăşit orice limită de viteză când l-a dus la urgenţe cale de treisprezece kilometri. Îşi aduce aminte de urletul claxoanelor la sensurile giratorii. Nu era în stare să-i dea curaj maică-sii. În gât avea un balon care se umfla încet, dar sigur, pielea lui, numai umflături peste tot, avea culoarea prunelor coapte, dar Julian delira în aşa hal, încât totul i se părea doar ciudat. La spital i-au pus mască şi l-au băgat pe aerosoli, apoi l-au ţinut acolo toată noaptea, în caz că i-ar fi fost greu să respire. I s-a spus că niciodată, pentru nimic în lume, să nu umble fără un stilou EpiPen la el.

Bineînţeles că Julian n-a avut niciodată un stilou EpiPen la el.

Într-o zi plictisitoare de după examene a fost înţepat din nou. Atacatoarea l-a nimerit, cu precizie de rachetă anti-navă Exocet, chiar în mărul lui Adam. Nu făcuse nimic ca s-o provoace. Razele de soare şi poşirca aia ieftină, filele cărţii care-l mângâiau uşor pe faţă cu o adiere, în vreme ce inspira adânc, simţind mirosul ierbii tăiate şi al cremelor Ambre Solaire cu care se dădeau fetele. William era şi el acolo în ziua aia, îndrăgostit lulea de Cara, o fată de la cursul lor, cu o strungăreaţă sexy între dinţii din faţă. În apropiere se

auzea un aparat de radio şi zgomotul unui joc de *rounders*[16]. Cara era uşor enervantă.

— „Uite un buchet de flori”, a zis ea trăgând firele de iarbă printre degete şi aruncând seminţele în aer. „Şi-n april stropi trecători.”[17]

Se pare că tot colegiul alesese locul acesta ca să sărbătorească terminarea examenelor. Anul trecut pe vremea aceasta Julian se dusese imediat înapoi la Firdaws. Era greu să rezişti mâncării făcute de maică-sa şi îmbrăţişărilor calde ale prietenei lui, Katie. Dar anul acesta se hotărâse să rămână în oraş, ceea ce nu i-a făcut plăcere nici lui Katie, nici maică-sii.

Renunţase doar de curând să-i fie fidel lui Katie. Avea vara înainte. Vreo două fete cu care călcase strâmb, înşelând-o pe Katie, tocmai apăruseră, ţinându-se de mână, şi se trântiseră ca din pod în faţa lui, fără să aibă cine ştie ce haine pe ele. Julian a simţit cu mare plăcere cum căldura soarelui i se concentrează între picioare.

Şi pe urmă l-a apucat.

— Fir-ar să fie!

A sărit în picioare, încercând să nu intre în panică şi frecându-se pe gât, unde îl ardea tare de tot. Durerea s-a potolit repede şi el şi-a spus că totul o să fie bine.

— A dracului viespe!

— Pe mine m-a înţepat una în fund într-un moment foarte jenant, a spus una din fete.

— Ha, ha, te-a durut în fund, a comentat altcineva.

---

[16] Joc englezesc cu mingea asemănător oinei.

[17] Sunt două versuri dintr-un cântecel englezesc pentru copii, ai cărui autori sunt necunoscuţi: „*Here’s a tree in summer / Here’s a tree in winter / Here’s a bunch of flowers / Now here’s the April showers*”.

Julian a sperat că era doar închipuirea lui care-l făcea să simtă că mâncărimea ce-l seca la suflet deja începea să se simtă pe la gât.

— Fir-ar să fie, am nevoie de-un EpiPen, aşa cred, a zis el, încercând să rămână calm.

— Un epi... ce?

Cara s-a uitat în sus, ridicându-şi privirile de la sutienul din care-şi scotea semințele de iarbă. Toți ceilalți s-au sprijinit în coate şi s-au holbat la el.

Julian a explicat cât se poate de clar:

— Poate-o să fac un şoc anafilactic. Trebuie să mă duc la spital.

Simțea cum i se întinde iritația care-l ardea, cum îi trece prin stomac o nouă senzație de usturime, ce-l seca la suflet.

— Urgențele sunt în spatele catedralei, nu-i aşa? a spus William fără să se grăbească.

— Da, s-ar putea să fie vorba de-o urgență.

Julian a început să se îndepărteze de ei, simplul fapt că punea un picior în fața celuilalt ameținându-l deja. Nu vinul era de vină, din păcate, nu asta era cauza. Ceva în rugămințile stăruitoare ale maică-sii îl făcuse să se încăpățâneze şi să nu-i pese de EpiPen.

— Sunt nemuritor, o necăjea el de câte ori îl bătea la cap.

Simțea deja o greutate la respirat când William a sărit în şosea încercând să dea de un taxi, iar ceilalți au luat-o la fugă prin parc, întrebând înnebuniți de un doctor, de un EpiPen, de o maşină care să-l ducă la spital.

Gâtlejul i se îngusta, fiecare răsuflare devenea mai scurtă şi mai vâjâitoare decât alta, limba umflându-i-se. Şoseaua de dincolo de parc îşi pierdea conturul. Când a ajuns la poartă, a auzit un strigăt şi s-a oprit.

Un bărbat destul de scund, într-un vârtej de haine mototolite, a țâşnit ca din senin, gâfâind şi agitând în mână o seringă.

— Mai bine m-ai lăsa să ți-o fac în coapsă, a zis Karl, şi Julian a simțit cum se prăbuşeşte în timp ce se chinuia să se desfacă la curea. Nu-i nimic, a adăugat Karl, apoi s-a lăsat în genunchi lângă el şi i-a înfipt acul direct prin blugi. Acum trebuie să te punem pe nişte aerosoli.

Karl îşi alertase deja un prieten care avea un pager de la spital.

— Nu-s chiar sigur c-o să pot face față la o traheotomie azi, a spus el, cu un zâmbet crispat pe buze, sprijinindu-l pe Julian ca să stea drept.

Ceilalți au sărit când Julian s-a clătinat pe picioare, Karl dându-i brațul ca să se sprijine, spunând:

— Uşurel! Vine-o ambulanță-ncoace, trebuie să sosească dintr-o clipă-ntr-alta.

Lui Julian îi venea încă greu să respire. Se holba la Karl, încercând să-şi aducă aminte dacă-l mai văzuse vreodată pe tipul ăsta calm, cu glas molcom, cu ochelari în stilul John Lennon şi cu părul ciufulit. Chipul lui Karl părea că apare şi dispare din raza lui vizuală. Sub sprâncenele întrebătoare erau ochii lui căprui plini de umor, ceea ce l-a făcut pe Julian să nu intre aşa de tare în panică.

Sunetul sirenei era asurzitor în timp ce luminile albastre se aprindeau şi se stingeau pe chipul salvatorului său.

— Gata, hai să mergem, a zis Karl, ridicându-l în picioare, în timp ce William şi ceilalți se fâțâiau de colo-colo fără rost. O să vin cu tine dacă vrei, a adăugat Karl, scăpându-l de povară. Nu-ți face griji. Acum o să te faci bine.

Julian renunță la modesta anestezie pe care i-ar putea-o oferi scotocitul prin misterele de pe birou şi îşi cheamă câinele, a cărui bucurie este total disproporționată față de gura de aer proaspăt pe care plănuise s-o ia în grădină. Soarele de amiază e acoperit de nori. Afară e mai înăbuşitor decât înăuntru. Câinele se învârte în cercuri, extaziat,

mergând spre colțul din cealaltă parte şi spre iarba mai aspră. Hambarul stă ghemuit pe picioroangele de piatră şi e încă sălaşul cuptorului vechi de piatră al maică-sii, deşi nu se vede nici un semn cum că familia Nicholson l-ar fi aprins vreodată. Au adăugat diverse rafturi şi dulapuri acolo unde era de obicei masa de lucru a Jennei, şi acum i se face dor de felul în care erau toate pe vremea copilăriei lui, de roata din mijloc şi de acele cutii cu substanțe minerale industriale, de mirosul de rumeguş încălzit amestecându-se cu umezeala lutului proaspăt, de oalele făcute de ea şi puse la uscat pe rafturi. Oalele şi figurinele s-au dus, la fel şi stativul demodat de care îşi atârna oalele ce-i fuseseră comandate şi cutiile ei cu e-mailuri, fiecare cu plăcuța ei colorată, atârnată într-un cui, alese în aşa fel încât se înşirau ca un curcubeu pe lângă perete.

Julian întoarce capul când trece pe acolo. Trebuie să intre, dar nu poate să nu considere vandalism orice dovadă a faptului că familia Nicholson şi-a pus amprenta asupra acelui loc.

Le-a făcut o vizită o dată, din greşeală, în ziua când a venit de la colegiu, aducându-şi nenorocita aia de inimă care bătea de două ori mai repede ca să primească un şut final de la fata pe care o părăsise el. Katie Webster punea la inimă aşa de tare vestea că Julia era gravidă, încât se întorsese acasă de la Manchester pentru maică-sa, să încerce măcar s-o facă să mănânce cum trebuie. Avea glas tremurat când l-a sunat la hogeagul lui, iar el fusese aproape imediat de acord să vină.

A ajuns în sat a doua zi şi, de la tren, s-a dus pe bicicletă direct la Katie acasă. A fost foarte impresionat de efectele fiziologice cumplite ce le avusese asupra ei trădarea de care se făcuse vinovat. Parcă se micşorase, văzând-o acum în colanții aceia ferfeniți şi în tricou, doar colțuri unde

fuseseră cândva rotunjimi. Tot timpul a stat chircită şi amărâtă pe canapea, cu pungi mari sub ochi.

El a rămas stingherit în partea cealaltă a camerei, scuzându-se fără speranță:

— Suntem împreună de la cincisprezece ani. Doar n-ai crezut că...

Nu s-a revoltat la nimic din ce-a zis ea şi şi-a luat capul în mâini ca s-o audă cum spune că Julia e „o hoaşcă bătrână care rămâne gravidă". A lăsat-o să zică vrute şi nevrute, ridicând din umeri şi crispându-se, până ce Katie n-a mai avut ce spune. Ce altceva putea să facă? Lovitura pe care i-a dat-o Katie la despărțire a fost cumplită:

— Îmi pare bine că s-a vândut Firdaws, a zis ea.

S-a trezit acolo pe pilot automat. Doamna Nicholson se uita pe fereastră şi trebuie c-a ghicit cine era tânărul trist, cu bicicletă, care se rezema de porțile mâncate de rugină ale lui Jerry Horseman.

Mersul la Firdaws în ziua aia l-a făcut să-şi aducă clar aminte de vechiul coşmar din copilărie, în care ajungeai acasă şi găseai doar străini care habar n-aveau cine eşti. Nu mirosea deloc a bine, tablourile erau toate puse aiurea pe pereți, nici urmă de câine, totul clar, şi curat, şi cu iz de lămâie. Doamna Nicholson l-a condus prin bucătărie. Maşina de gătit Rayburn dispăruse, la fel şi dulapurile de doi bani, verzi ca merele necoapte. Gemenele stăteau cu codițele lor de culoarea paiului şi colorau desene în nişte cărți, la o masă rotundă dintr-un loc nepotrivit – un laborator nou, plin cu instrumente albe şi lucitoare din oțel.

Le-a lăsat în plata Domnului pe gemenele urâte ca noaptea ale doamnei Nicholson (ce treabă aveau ele, de ce se tot holbau aşa la el?), îndreptându-şi atenția spre cana aburindă cu trandafiraşi pusă pe masă, în fața lui. Observând că i se vedeau articulațiile degetelor sub pielea întinsă, s-a hotărât să-şi descleşteze pumnii. A băut ceaiul

arzându-se la limbă şi a plecat spre gară cu lichidul acela fierbinte pârjolindu-l pe dinăuntru şi cu vântul înţepându-l în ochi.

Patru

E năduşeală mare la Firdaws, din vale nu vine nici un fir de aer. Zi de zi muştele se lovesc de geam, se încaieră şi bâzâie, untul pe care l-a lăsat afară a râncezit, aşa că trebuie să-şi arunce sendvişurile la câine. Cineva bate uşor în fereastra de la bucătărie când coboară el, forţându-l să se fofileze pe lângă prima treaptă de jos a scărilor, unde poştaşul i-a mai lăsat un aviz pentru un pachet, pe care Julian îl aruncă deasupra unei grămezi dezordonate de pachete de ţigări şi scrisori. De lângă uşa din faţă, taică-su îl priveşte nepăsător, ochii lui albaştri sclipind de-a pururi în uleiurile mânjite ale Jennei.

Maxwell e mai palid decât Julian, care are pielea măslinie a Jennei şi se bronzează de cum îl atinge o prăpădită de rază de soare. Pare încrezător şi amuzat, mâinile mari sprijinindu-se pe o masă de cărţi acoperită cu postav verde. E un bărbat prezentabil, cu o culoare delicată a pielii, cu gene blond-roşcate şi păr vâlvoi. E într-o cămaşă albastră, cu o bentiţă în jurul gâtului ce se deschide în faţă şi, ceea ce se vede cel mai bine, felul acela aproape zâmbitor care nu dispare deloc şi te face să crezi că omul are de gând să-ţi spună un secret. Maxwell Julian Vale plesneşte de vioiciune

şi pare de necrezut c-o să moară la trei ani după ce a fost pictat aici.

Sunt cârlige pentru haine şi cizme lungi de cauciuc, câteva perechi, încă pline de noroi uscat din timpul iernii. Cizmele roşii ale Mirei lipsesc, bineînţeles. Haina ei miţoasă cu glugă, pălărioara cu dungi şi rucsacul cu care mergea la grădiniţă nu mai stau atârnate de cuiul din alamă pe care el însuşi îl bătuse în perete foarte jos, pentru ca ea să poată ajunge singură să-şi ia şi să-şi pună lucrurile.

Ciocănitul în geam pare să se fi oprit şi Julian dă buzna în bucătărie, dorindu-şi ca musafirul să fie departe, ca să-şi poată recupera laptele de pe prag şi s-o ducă aşa, fără să fie observat de altcineva. Tremură deja, are nevoie de o ţigară. A rămas fără nici o firimitură de pâine şi, mai important, şi fără tutun, dar nu suportă cicăleala la care o să fie supus de una sau de amândouă domnişoarele Hamlyn la magazinul din sat. Durerea de cap îi aminteşte că a rămas şi fără vin, fără băutură în general. Noaptea trecută s-a terminat cu îmbrăţişarea cremoasă a unei sticle de Advocaat[18].

În maşină e ca pe râul Styx[19], dar câinele ţine morţiş să meargă cu el în oraş şi scoate capul pe geam, vântul vâjâindu-i pe lângă urechile care arată precum baretele de la casca de zbor a Ameliei Earhart[20]. Insectele, fleoşc!, se storcesc pe parbriz şi ştergătoarele le amestecă, făcând din ele o unsoare de culoarea puroiului, pe care o întind pe sticlă în formă de arc. Dispozitivul pentru spălarea parbrizului reuşeşte să scoată doar un spârcuit de spumă.

---

[18] Băutură făcută din albuşuri de ouă, zahăr şi brandy.

[19] În mitologia greacă, Styx este râul care delimitează Pământul (Gaia) de Lumea de dincolo. (N. red.)

[20] Amelia Earhart (1897–1937), aviatoare americană, prima femeie care a traversat Oceanul Atlantic la bordul unui avion pilotat de ea însăşi.

Nişte oameni repară podul arcuit care duce afară din sat şi Julian trebuie să se oprească la o barieră, ca să lase un Volvo alb să treacă. Automobilul se opreşte lângă el cu un scrâşnet amenințător de la frâna de mână şi Julian e nevoit să-şi reprime pornirea de a intra în marşarier când Penny Webster, cu părul alb cu şuvițe roz, scoate zvâcnind capul pe geamul de la maşină. Îşi face vânt cu o mână grasă.

— Pfuuui, ce cald e! Vai, Julian! Am crezut c-ai plecat, dar iată-te aici în carne şi oase.

Pe bancheta din spate a maşinii sunt copii. Penny Webster scoate mâna pe geam ca să-l bată pe umăr, brațul ei gol e împestrițat ca o mortadella de la soare.

— Eşti bine, scumpule?

Băieții lui Katie de pe bancheta din spate a maşinii se uită la el cu ochii lor albaştri care privesc în gol. El încearcă să nu-i privească.

— Katie i-a lăsat pe drăcuşorii ăştia la bunica, spune Penny Webster inutil, arătând cu mâna, aşa că Julian trebuie să se uite la ei.

Billy îşi suge degetul mare, cu un şervet la gură, în timp ce Arthur dă din picioare în toate părțile, lovind în scaunul pe care stă. Julian reuşeşte să le facă semn cu capul şi ei continuă să se holbeze la el. Nu întreabă unde e Mira, aşa că trebuie să li se fi spus lor ceva.

Şervetul lui Billy rămâne atârnat chiar şi când băiatul îşi scoate degetul din gură. Ce li s-o fi spus? Nu se poate s-o fi uitat atât de repede. Billy, Arthur, Mira, chițăind şi stropindu-se unul pe altul cu furtunul, alergând de colo-colo în chiloți, sărind pe plasa elastică, urlând cât îi ținea gura cuvinte urâte pe care tocmai le învățaseră. Şi toți trei strigând din hamac:

— Hai, vino să ne dai huța!

Pe bancheta din spate a Volvoului, Arthur se întinde spre Billy ca să-i spună ceva şoptit la ureche.

Da' de ce nu întreabă de Mira? Katie i-a adus la spital în sâmbăta aceea din aprilie. E o chestie doar de câteva săptămâni. I-au adus nişte cărți noi cu benzi desenate şi câteva baloane.

Penny Webster vorbeşte întruna. El mormăie ceva despre o întâlnire şi îşi fixează privirea pe drumul pe care-l au în față.

— Ai primit ouăle? Le-am lăsat pe prag...

Camionul din spatele maşinii lui Penny o semnalizează ca să plece.

— Vino la noi la masă, scumpule. Katie e îngrijorată pentru tine. Şi noi toți, zice ea, şi el trebuie să-şi îndrepte privirea în altă parte acum, când vede că ochii lui Penny se umplu de lacrimi.

Femeile astea din familia Webster plâng cu uşurință. Katie n-a fost în stare să-şi stăpânească lacrimile când a venit la spital. A ajuns în salon cu Billy şi Arthur, care încercau să nu se holbeze pe măsură ce veneau mai aproape şi se ascundeau după maică-sa ca nişte bobocei de gâscă încolțiți. S-a întrebat ce-or fi văzut ei atunci. Mira era palidă, fără discuție asta era tot, şi în clipa aceea nimic alarmant nu ieşea la iveală, cum ar fi canule, sau perfuzii, sau tuburi de alimentare.

Baloanele pe care le-au adus erau cu heliu, o maimuță şi un ursuleț Winnie, şi Mira stătea în capul oaselor, cu gura până la urechi, sprijinită pe pernele ei de la Disney, cu fața plină de lumină când le-a văzut cum sar în sus şi în jos. Katie s-a aplecat şi a sărutat-o uşor pe frunte, pe urmă a îmbrățişat-o pe Julia, care părea că se sparge, la cât de tare o strângea la piept.

— Uite, stai pe scaun, a zis Julia, ridicându-se în picioare şi trăgându-şi repede în sus pantalonii largi ca de clovn. Dar nu trebuie s-o obosim pe Mira.

Şi-a dat părul pe spate, răsucind cu hotărâre de câteva ori banda cu care şi-l lega, făcându-l pe Julian să se ducă cu gândul la un fir scăpat de la un pulover. Katie s-a încruntat şi s-a aşezat lângă patul Mirei. Julian era încă înţepenit din cauză că dormise noaptea pe un pat pliant de la spital şi mai avea nevoie de cofeină. S-a prins cu mâinile de şale, întrebându-se dacă ar putea cumva să scape şi să meargă până la bufetul de jos să îşi ia o cafea. Băieţii s-au mişcat un pic pe lângă pat, iar Julia şi-a făcut de lucru legând baloanele de cadrul patului. Asistentele au adus cu mare grijă paharele cu milkshake roz şi paiele când a venit ora ca Mira să-şi ia băutura cu proteine. Julian şi-a schimbat glasul şi a început o discuţie tâmpită între jucăriile ei de pluş, iar râsul Mirei s-a făcut imediat auzit. El l-a oprit pe urs în mijlocul discursului şi s-a uitat fix la ea. Ochii ei imenşi au început să strălucească, destul ca să frângă orice inimă. Destul ca s-o facă pe Katie să izbucnească în plâns.

— Trebuie să-i fie aşa de greu, a spus ea în şoaptă, întorcând capul, şi, la început, el a crezut că se referea la Julia. Ai idee când o să-i dea drumu' acasă?

— Dacă o să reuşească să-i scadă tensiunea şi dacă analizele o să iasă bine şi de acum încolo, s-ar putea să-i dea drumu' curând, a răspuns el.

Dă, Doamne!

Katie l-a apucat pe Billy de mână ca să-l facă să nu mai sară pe pat. Julia s-a aşezat pe marginea scaunului, jucându-se cu colierul de la gât.

— Sărăcuţa!

Katie şi-a lăsat o şuviţă de păr să-i alunece peste ochi.

— Da' Mira e foarte bine, a zis Julia strâmbându-se, ca s-o facă pe Katie să tacă. Urmăreşte tot ce se-ntâmplă şi nu e niciodată singură, fiindcă eu sau Julian dormim lângă ea în

fiecare noapte. A întins o mână spre Julian şi el a tras-o mai aproape.

Mira a pornit prima spre camera cu jucării. Era dureros să o vezi atât de entuziasmată. El şi Katie au luat-o după ceilalți, Julian căznindu-se să înghită ceva.

— Julia stă aici la noapte şi eu o să mă duc la mama, a zis el. Ai fost vreodată la Michael acasă? La Barnes? Nu?

Katie a clătinat din cap. S-au oprit la recipientul cu dezinfectant ca să-şi dea pe mâini.

Camera cu jucării era destul de luminoasă. Soarele intra tiptil prin ferestre, aducând cu el şi hărmălaia de pe stradă. Măsuțe joase, scăunele ca pentru păpuşi, carioci în cutii de plastic. Mira i-a dus pe băieți la cutiile cu capace roşii, galbene şi albastre. Jucăriile care fuseseră dezinfectate stăteau una lângă alta pe rafturi.

— Michael şi mama vorbesc tot timpul şi se ceartă, aşa cum au făcut mereu, a zis el, dând din mâini ca să mimeze două capete care trăncănesc. Şi câinii ei fac mereu numai rele şi-i strică lui mobila aia frumoasă. E ceva încordare acolo, a adăugat, trăgând un scaun în miniatură pentru Katie, în timp ce Julia s-a lăsat în genunchi şi a început să scotocească într-o cutie plină cu piese dintr-un set cu trenulețe. Nici unul din ei nu concepe c-aş putea să-mi petrec timpul fără a avea nevoie de compania cuiva.

Când s-a trezit că se smiorcăie în ultimul hal pe umărul lui Katie, Julian şi-a dat seama cât de morocănos se făcuse, cât de uzat era.

— Mă simt mult mai bine în nopțile când stau aici, a adăugat el, lăsându-se cu toată greutatea pe scăunel.

— Trebuie să fie îngrozitor şi pentru Jenna, a spus Katie.

— E nasol pentru noi toți.

S-a aplecat puțin ca să oprească un tren ce pornise de capul lui. I l-a dat Juliei, a atins-o afectuos pe umăr şi, o clipă, ea şi-a lipit obrazul de dosul palmei lui.

— N-am mai petrecut nici o noapte împreună de când cu chestia asta, a zis el. Şi nu pot să scap de mama, care sare de câte ori sună telefonul. Stă lipită de mine tot timpul. „E doctorul? Ce zice?” Mă scoate din sărite.

— Vai, biata Jenna, a spus Katie, şi Julia a făcut stânga împrejur şi a pufnit pe nas.

— Maică-mea mai e furioasă la culme fiindcă Julia nu stă cu ea, la Barnes, în nopţile când eu sunt aici, a explicat el.

— Da, sunt insuportabil de egoistă fiindcă vreau să fiu cât se poate de aproape de fiica mea, a zis Julia, desfăcând nişte bucăţi din linia de tren.

Copiii s-au plictisit de trenuleţe şi acum intrau şi ieşeau pe ferestrele căsuţei din camera cu jucării.

— Of, Doamne! a exclamat Katie încruntându-se.

Julia a început să arunce vagoane şi bucăţi de şină într-o cutie, în timp ce Julian explica:

— Julia are o cameră pe Lamb’s Conduit Street. Face numai cinci minute pân-acolo.

— A, da, acolo stai tu la Londra... a zis Katie, întorcându-se către Julia.

Julian a întrerupt-o:

— Mda, la tatăl prietenului meu Karl, la fel ca mai demult. Trei nopţi pe săptămână înainte ca toate astea... a spus el dând din mâini ca să arate că se referea la Mira, la tot spitalul.

— E-al dracului de rău că Firdaws e-aşa de departe, a aprobat Katie, scotocind prin geantă ca să găsească ceva cu care să-l şteargă pe Arthur la nas.

— Pentru Julia e foarte bine, iar tatăl lui Karl e un bătrânel încântător. Dac-ar fi după mine, mi-aş ridica şi eu tabăra acolo, dar poţi să-ţi închipui c-ar apuca-o pandaliile pe mama.

Julian a oftat şi a încercat să se arunce ca din pod pe scăunelul lui liliputan.

— De fapt, fiindcă veni vorba de Firdaws, a zis Katie, fluturând triumfătoare spre Arthur o batistă de hârtie, mama a spus c-ar trebui să mă ofer să vă dau o mână de ajutor. Ce se-ntâmplă cu zidarii? Bănuiesc că e ceva de lucru de când au demolat bucătăria aia îngrozitoare.

Julian şi-a trecut degetele prin păr, făcându-l să stea ridicat în față.

— N-am fost în stare să mă duc pe-acolo... a zis el, iar Julia s-a oprit din ce făcea şi s-a îmbățoşat. Da, da, trebuie să mă duc la un moment dat, cât mai repede.

Mira, vedea el, începea să obosească. Stătea pe un scăunel în uşa căsuței de plastic, jucându-se visătoare cu o bucățică de panglică. Avea cearcăne la ochi şi obrajii supți. Deasupra ei, lăsându-şi picioarele durdulii să se bălăbănească de pe acoperiş, băieții lui Katie, roşii la față, arătau indecent de sănătoşi.

Katie s-a întors spre el.

— Acum sunt în sat mai tot timpul, a continuat ea. Nu pot să te ajut cumva? Mă rog... să stau cu ochii şi cu gura pe zidari sau cam aşa ceva...

Răspunsul Juliei a fost plin de arțag, s-a gândit el, şi cu siguranță sonor. Arthur a sărit de pe acoperişul căsuței şi Katie s-a repezit să vadă cum stă treaba cu nasul lui. Băiatul s-a răsucit în strânsoarea ei.

— Billy, coboară şi tu, a spus ea.

Mira a înfăşurat panglica în jurul cozii unui dinozaur, ca pe un bandaj. A căscat, şi Julia s-a dus la ea şi a luat-o în brațe ca pe un bebeluş.

O asistentă a trecut pe acolo cu un cărucior care huruia. Julian s-a întors către Karie şi a dat din cap, în semn de încuviințare.

— Mulțumesc, a zis el îndatoritor.

Mai târziu, la bufetul spitalului, pe Julia a apucat-o furia.

— Cum de-a putut să se uite-aşa la Mira?

Era obosit, luminile fluorescente storcându-l de puteri. Totul avea un uşor gust de dezinfectant pentru mâini.

— Nu-i trece prin minte că s-ar putea să nu fie bine pentru Mira dacă vine cineva şi începe să se smiorcăie în halul ăsta?

Julian a ridicat o mână făcându-i semn că ajunge.

— Termină, Julia, te rog, a rugat-o. Cred că făcea pe dracu-n patru ca să fie veselă. A fost un şoc. Ar fi trebuit s-o pun la curent dinainte cu toate.

— Şi-a întrebat măcar o dată cum merge tratamentul Mirei?

Ochii Juliei s-au umplut de lacrimi şi el s-a aplecat să i le şteargă cu un şervețel de hârtie, dar ea s-a ferit. Era aşa de slabă, încât colierul pe care începuse să-l poarte, un soare de aur micuț, îi aluneca de pe clavicule. El nu-şi aducea aminte de unde era colierul ăla. Ea punea adesea mâna pe el, mutând soarele de aur dintr-o parte în alta pe lanțul subțire, în timp ce vorbeau cu doctorul.

— Nu uita, e greu şi pentru alții, a spus el, în vreme ce ea şi-a dat furioasă ceaiul pe gât. A fost frumos din partea ei că i-a adus pe băieți. Ai văzut şi tu cât de fericită a fost Mira când i-a văzut!

Julia s-a ridicat în picioare, scuturându-şi firimiturile imaginare din poală.

— N-a întrebat decât de Firdaws, a insistat ea, strângându-şi portofelul de pe masă şi pornind pe coridor, spre lifturi.

El a prins-o din urmă, dar ea apăsase deja pe buton şi uşile îi despărțiră. A rămas acolo, urmărind cu privirea cum merge în sus săgeata până la salonul Mirei, la etajul nouă. Acolo Julia o să se aşeze pe patul pliant, în cearşafurile în care dormise el cu o noapte în urmă, şi o să întindă brațul s-o ia pe Mira de mânuță. La rândul lui, el o să se ducă la Barnes, unde o să trebuiască să țină piept nervilor

dezlănțuiți ai Jennei şi să discute despre afaceri cu Michael, fiindcă Michael avea mereu atâtea să-i spună. O să se întoarcă la micul dejun, totuşi se simțea abandonat, când Julia s-a zbârlit la el şi a plecat, şi nu-i venea să creadă, aşa cum stătea acolo şi se uita la lift, că nu-l sărutase.

L-a sărutat cu lacrimi în ochi a doua zi dimineață. Dar pe urmă l-a trimis la plimbare de îndată ce a adus în discuție chestia cu Firdaws:

— Stai un pic, nici nu vreau să mă gândesc la asta!

Fusese o noapte agitată în salon, nu era nevoie să-i spună ea, căci se vedea după ochii ei roşii. Mira se trezise de mai multe ori şi nu voise să mănânce nimic la micul dejun. Un copil, Oscar, făcuse o criză noaptea şi fusese dus la reanimare. Oscar era la a treia serie de citostatice şi, în ciuda faptului că avea aproape şase ani şi-l interesau doar trenulețele, se juca adesea cu Mira.

— E încă acolo jos, la terapie intensivă.

Julia nu făcea altceva decât să-şi mute soarele acela de la un capăt la altul al lanțului, nu se oprea deloc, nu mai avea lacrimi să plângă, iar vârful nasului îi părea jupuit pe o față mai mereu palidă. Au lăsat-o pe Mira dormind şi au coborât cu liftul. Şi-au sorbit în tăcere cafeaua, în vreme ce lumea venea şi pleca, tăvile se trânteau, tacâmurile zăngăneau. Cineva a intrat fluierând. După un timp, Julia a oftat, s-a scărpinat pe frunte, pe urmă s-a frecat la ochi cu podul palmei.

— Uite ce e, mie puțin îmi pasă, e clar? Dacă Katie e aşa de nerăbdătoare să dea o mână de ajutor, de ce nu mergeți voi doi să faceți ce e de făcut?

— Bine. Înțeleg ce vrei să spui. N-o să te mai supăr cu chestia asta.

A rupt colțul unui croasant şi şi l-a îndesat în gură ca să-şi domolească vorbele. Privirile li s-au întâlnit până când el a făcut-o să se uite în altă parte. El se gândea doar la Mira,

la cum o să plece ea de la spital şi cum o să ajungă acasă, în aerul proaspăt de la Firdaws, la lucrurile care îi erau familiare, la cărţile de la capul patului şi la lampa ei în formă de dinozaur... Mesteca şi nu putea să nu zâmbească.

Julian s-a întâlnit cu Katie într-o seară, două zile mai târziu. Hotelul era în Marylebone. Muşcate roşii la fiecare fereastră, pe tot pervazul, un covor cu rotocoale de culoarea muştarului şi a ketchupului.[21] A aşteptat-o la bar şi a simţit, spre surprinderea lui, o repulsie ca o lovitură de pumnal când a văzut-o intrând, îmbrăcată cu o rochie albastră, sclipitoare, care era atât de strâmtă, încât, când mergea, i se încreţea pe coapse. A simţit din nou aceeaşi repulsie când l-a sărutat şi a tras adânc în piept nostalgia forţată a parfumului de zambile cu care se dădea ea în adolescenţă.

Avea ruj roz. Julian a întins instinctiv mâna ca să se şteargă pe obraz, în locul unde îl atinseseră buzele ei. Când a văzut-o, a simţit că se topeşte după Julia. Şi-a închipuit-o pe Julia lângă patul Mirei, cu părul acela frumos şi ciufulit care se făcuse numai zulufi în bentiţa legată la ceafă, cu capătul atârnând al curelei de piele fără de care i-ar cădea pantalonii.

Katie l-a dus pe Julian de la bar la o masă aşezată într-un colţ. Chelnerul de la bar ştia cum o cheamă şi Julian a ridicat mirat din sprâncene.

— A trebuit să stau aici de câteva ori când erau băieţii la Adrian, a spus ea. Nu merită să faci tot drumul ăla înapoi până la Horton, mai ales când, în perioada asta a anului, toate au întârzieri aşa de mari. Pe urmă a adăugat roşind

---

[21] Teoria ketchupului şi a muştarului susţine folosirea celor două culori (roşu şi galben) pentru a atrage clienţii la restaurante. Roşul stimulează apetitul şi galbenul este uşor de observat.

uşor: Şi, în plus, am de gând să golesc contul ăsta al nostru până nu-i vine lui vreo idee tâmpită să cheltuiască toți banii pe vacanțe cu tipa aia.

Julian a simțit un nod în gât şi a cerut un whisky, o băutură după care nu prea se dădea în vânt. Katie a şters cu degetul broboanele de apă care apăruseră pe paharul ei de vin. Acum erau singuri, l-a descusut despre tratamentul Mirei şi a ascultat cu multă atenție. Acum, că erau singuri, i-a spus „Jude", aşa cum îi spunea în vremurile de demult, şi lui i-a părut bine că Julia nu era de față s-o audă.

— Trebuie să fie groaznic să vezi cum îi fac toate chestiile alea fetiței, a zis ea, întinzându-se ca să-l atingă pe dosul palmei.

— Mira e-aşa de curajoasă! Cu toată sinceritatea, îți spun c-aşa e. Unele zile sunt mai bune decât altele. Sărăcuța abia s-a trezit astăzi. Şi de fiecare dată când se trezeşte, o dor şi picioruşele, şi burtica.

Katie a ajuns să-şi pună mâna pe dosul încheieturii de la mâna lui.

— A fost bine c-au venit băieții s-o vadă. Le e dor de ea, a spus.

— Normal ar fi să poată să plece acasă, dar de câte ori se pare că lucrurile merg bine, se găseşte ceva care să meargă prost, a zis el, trăgându-şi mâna şi, dintr-o înghițitură, a băut tot whisky-ul, care l-a ars pe gât, apoi i-a făcut semn barmanului să-i mai aducă unul.

— Mai sunt nişte săptămâni bune de tratament, plus operația care urmează şi, cu toate câte s-au întâmplat, mogâldeața aia de copil nu s-a plâns deloc, nici măcar o dată.

A simțit cum îl înțeapă ochii gândindu-se la curajul Mirei şi s-a ridicat în picioare ca să se ducă glonț la toaletă. Katie s-a ridicat la rândul ei, întinzând mâinile spre el şi reuşind să-l facă să se liniştească cât de cât.

— E-o luptătoare adevărată, a spus ea, ajungându-i cu capul doar până la piept, în ciuda faptului că purta tocuri înalte.

Julian i-a simțit apăsarea sânilor, respirația caldă prin cămaşă, şi ochii i s-au umplut de lacrimi.

Ea s-a lipit şi mai tare de el, înecându-l cu mirosul greu al parfumului de zambile. El a făcut un pas înapoi şi a împins-o de lângă el.

La chiuvetă, Julian şi-a dat cu apă pe față.

— Aşa e, i-a vorbit chipului din oglindă. Probabil c-a fost o greşeală.

Şi totuşi... Firdaws trebuie neapărat pusă la punct până vine Mira acasă, ceea ce s-ar putea întâmpla în curând. Acum, că bucătăria familiei Nicholson fusese demolată, cineva trebuia să pună totul în ordine acolo. A închis robinetul şi, uitându-se în oglindă, şi-a spus c-a văzut un om de onoare. Ştergându-se uşor pe față cu un prosop de hârtie, şi-a spus fără drept de tăgadă:

— Ea a zis c-ar fi *fericită* să poată da o mână de ajutor.

Şi împingând uşile batante, a intrat din nou în bar, simțindu-se mult mai bine.

Părea că un bărbat subțirel, într-o haină de piele, o observase deja pe Katie singură la masa din colț şi probabil c-o luase drept damă de consumație (lui Julian i-a părut imediat rău că avusese un gând aşa de deşănțat). Bărbatul îi dădea lui Katie o carte de vizită. Ea îşi aranja părul după ureche, uitându-se în fugă la cartea de vizită, ridicând privirea ca să răspundă la zâmbetul bărbatului. Julian s-a oprit un pic la bar, citind o glumă de pe un şervețel. Bărbatul arăta spre paharul lui Katie şi într-o clipită, care nu a durat mai mult decât ai fi aprins un chibrit, Julian era înapoi la Paris, cu Julia: un bar mai întunecat şi mai mohorât decât ăsta, cu banchete de piele roşie şi lustre care împrăştiau o lumină difuză, cu muzică ce te făcea să uiți de

tine, cu lumânări parfumate şi cu Julia seducând fără ruşine un străin îmbrăcat cu un costum maro de catifea reiată ca să-l distreze pe el, pe Julian. A clătinat din cap ca să alunge amintirea când Katie i-a făcut semn şi bărbatul a plecat spre lifturi fără să se agite.

— Văd că ai şi făcut o victimă, a zis Julian.

Cum ar fi scos-o la capăt fără ea? Ele două, Katie şi Penny Webster, îi cunoşteau pe toți localnicii de care era nevoie. În timp ce el şi Julia țineau mai departe piept greutăților de la spital, cineva scotea tot praful de la Firdaws, vopsea dulapurile în nuanța potrivită de măr verde, avea grijă ca plăcile de faianță emailate de deasupra blatului să fie chiar de culoarea calmă a laptelui bătut. Bucătăria era asamblată din nou cu mare precizie şi acurateţe fiindcă în cei aproape zece ani Katie nu uitase nimic, absolut nimic, trimițându-i fotografii ca să vadă cum înaintau cu lucrul (la care Julia refuza să se şi uite, înfuriindu-l până când Julian şi-a ieşit din pepeni, zicând: „Altceva mai bun n-ai de făcut decât să te tot bosumfli? Cineva trebuie să facă şi treaba asta"). Katie a găsit o maşină de gătit emailată de culoarea untului, marca Rayburn, la un depozit de materiale rămase de la alte construcții, acelaşi model cu aceea pe care familia Nicholson o aruncase la gunoi. Poate chiar aceeaşi, căci era acolo de ceva timp. Animalele din lut erau gata şi aşteptau cu frații şi surorile lor gemene pe rafturile de la bufet, tigăile, în cuiele lor de deasupra aragazului, cursele pentru viespi, de la un capăt la altul al pervazurilor, gata să facă față invaziei. Toate la locul lor şi fără vreun semn cum că familia Nicholson avusese vreodată mână liberă să-şi pună în aplicare țicnelile lor despre casa ideală.

Drumul spre Woodford e înmuiat cu sânge. Un fazan sare din tufiş cu gând să se sinucidă. Julian a numărat şase fazani, opt iepuri şi două vulpi strivite de când a plecat de la

Firdaws şi acum, în faţa lui, un bursuc pe marginea drumului. N-are de ales decât să încetinească şi să se uite atent la el. Muştele bâzâie înnebunite pe o bucăţică de sânge închegat sub ureche şi în şănţuleţele mânjite de pe cap, câteva pete ca nişte lacrimi secate.

Una dintre amintirile cele mai puţin plăcute din copilăria lui Julian este un bursuc mort pe alee, aproape chiar în faţa casei de la Firdaws. În seara când l-au găsit, maică-sa s-a dus cu câinii la Horseman's Field, i-a auzit puii plângând în adâncul vizuinii, dar n-a putut face nimic ca să-i ajute. A doua zi dimineaţă plânsul lor era foarte slab şi, până la prânz, amuţiseră de tot. În seara aia i-a făcut de două ori aceeaşi mâncare lui Julian.

Apoi, într-o noapte cu lună plină, când aveau doar şaisprezece ani, el şi Katie s-au uitat la nişte bursuci tineri care se jucau pe Horseman's Field. Împrăştiaseră nişte bobiţe dulci în jurul intrării în vizuină fiindcă prietenul lui, Raph, care fusese într-un convoi al păcii[22], le-a spus că astea le plac bursucilor cel mai mult. Bobiţe dulci şi o lună plină. Când a început să se însereze, au stat împreună, unul lângă altul, Katie şi el, şi-au ascultat diverse şuierături şi ţipete. Erau înfăşuraţi într-o pătură fiindcă era seară şi se răcise. Ceaţa venea târâş-grăpiş dinspre râu pe măsură ce se lăsa întunericul. Au rămas nemişcaţi sub pătura care se umezise, Katie cu capul pe umărul lui, până când, în cele din urmă, au fost răsplătiţi de doi bursuci, care au venit adulmecând aerul, scormonind printre ierburi şi rădăcini, descoperind bobiţele dulci, ţopăind şi făcând tumbe.

El şi Katie au plecat de pe câmp, încă băgaţi unul în altul, sub pătura transformată în mantie, răsuflarea amândurora

---

[22] Peace Convoy, grup de tineri nonconformişti britanici care, în jurul anului 1980, au făcut vizite la taberele păcii (peace camps), sprijinind campania de dezarmare nucleară.

formând un singur nor. Ceața le pătrunsese în oase şi cel mai normal lucru de pe lume părea să se încălzească unul pe altul în patul lui îngust. Vârful nasului ei era rece ca un nasture acoperit de gheață. El şi-a înăbuşit un strigăt când ea şi-a băgat picioarele reci ca gheața între coapsele lui, şi din nou când s-a întins şi părul ei alunecos i-a gâdilat fața. Ea nu mai rămăsese noaptea la Firdaws. În grabă, nu trăseseră perdelele şi, din pat de la el, vedeau cum noaptea se desface şi desenează contururile argintii ale copacilor. A dormit cu capul pe pieptul lui în vreme ce el a zâmbit în sinea lui, văzând geana de lumină, luna stând la fereastră ca un Peeping Tom[23].

Familia Nicholson a transformat dormitorul acela într-o baie, cu de toate în ea, inclusiv o cadă de piatră în formă de ou. El a refuzat să intre acolo, deşi Julia a pretins că-i place şi a şi făcut baie serios de câteva ori, cu uşa încuiată.

De îndată ce zidarii au terminat de dezmembrat camera, Katie l-a sunat la maică-sa ca să-l anunțe că vechea lui cameră e gata şi poate să fie zugrăvită. Julia era la spital şi n-a fost nevoită să fie martoră la încântarea de pe chipul lui, aşa cum şi-o amintea ea.

— Albastru ca oul de măcăleandru?

Camera era exact cum a fost, chiar şi perdelele originale, făcute din muselină albastră, întunecată ca miezul de noapte, brodate cu stele argintii, pe care – ce bucurie! – le găsise într-o cutie în pod. Îi fusese uşor să le dea la reparat şi să le atârne din nou. Katie se gândise la toate. Fiecare tablou a fost pus la loc, atârnat de cârligul lui. Camera cea nouă a Mirei era gata s-o primească când o să vină înapoi la Firdaws, după tratament: lucrurile ei, cărțile ei, ursuleții ei

---

[23] Personaj legendar, croitor, care a orbit fiindcă s-a uitat pe furiş la Lady Godiva, mergând călare dezbrăcată. În context, cineva care trage cu ochiul la o persoană pentru propria satisfacție sexuală.

de pluş, lampa ei în formă de dinozaur. Julian îi scrisese lui Katie ca să-i mulţumească. Ar trebui să fie de ajuns.

Merge cu maşina prin Woodford şi oamenii de pe trotuar i se par molatici şi beţi de parcă lumina soarelui e ceva prin care trebuie să înaintezi cu greu, ca prin noroi. Copii târâţi în urma părinţilor scâncesc că vor îngheţată, bărbaţi cu mândreţe de burţi îşi fac apariţia din parcarea Six Bells, dezbrăcaţi de cămaşă. Unul se împiedică şi cade pe stradă, prietenul lui goneşte câinele. Julian nu poate face faţă gamei de produse de pe rafturile supermarketului, aşa că iese din oraş şi se îndreaptă spre micul magazin Lipton, de unde ia în grabă biscuiţi, unt, pâine, gumă de mestecat, supă de roşii şi conserve de mâncare grețoasă pentru câini. La magazinul de băuturi alcoolice se hotărăşte să cumpere câteva sticle mari de băutură cu ghimbir şi încă nişte vin şi bere. Prea des îşi potolise setea cu sticle de bere pe căldura din ultimele zile şi nopţi. Cât pe ce să uite de tutun.

Victime făcute de curând în accidente sunt înşirate pe tot drumul lui spre casă. Merge cu toate ferestrele deschise, căci căldura de afară i-a venit de hac sistemului de răcire. Câinele gâfâie pe scaunul de lângă el, cu limba scoasă. Transpiraţia îl înţeapă pe ceafă. Spatele tricoului i s-a lipit de scaun. Ridică braţul, îşi miroase propria duhoare şi înjură. Acum că Penny Webster i-a dat de urmă, care sunt şansele s-o găsească pe Katie aşteptându-l să ajungă acasă?

O mierlă fâlfâie din aripi în faţa lui, iar el coteşte brusc ca să-i ferească perechea de pe drum. În oglindă o vede pe mierla mititică repezindu-se ca din puşcă spre grămada de pene cu sânge.

Nu e nici o adiere de vânt. Asfaltul străluceşte când Julian ajunge pe coama dealului spre sat.

La Firdaws, se căzneşte să intre cu cumpărăturile, se reazemă de uşă ca s-o închidă şi rămâne acolo o clipă, trăgându-şi sufletul.

Aruncă nişte beri în congelator, apoi ia o înghiţitură zdravănă de bere caldă din altă sticlă. În camera de zi, deschide larg uşa dinspre grădină înainte să se trântească în fotoliul de la fereastră. Din câte îşi dă seama, n-a fost nimeni pe acolo în afară de un alt curier care a lăsat o ladă mare pe veranda din spate, şi ştie deja că n-o să aibă energie ca s-o deschidă.

Îi vâjâie capul. Câinele se face covrig, amărât şi tremurând, în colţul din spatele unui scaun. Păsările amuţesc. Simte în nări mirosul furtunii înainte de a auzi ecoul primelor tunete în vale, nimic mai mult decât un zvon care se joacă printre frunzele copacilor înainte ca o rafală de la răsărit să umple cerul de cerneală şi să-l sfâşie cu o frântură luminoasă de fulger. Ploaia se dezlănţuie lovind şi sfârâind.

Picături de mărimea unor bile de marmură sar din iarbă când furtuna se năpusteşte, spintecând valea. Copacii îşi pierd controlul asupra propriilor crengi, frunzele de un verde electric proiectate pe cerul întunecat par luminoase precum stelele. Lui nu-i pasă de bubuitul tunetului, de scheunatul câinelui, de zbârnâitul telefonului. Viţa-de-vie loveşte în fereastră şi ploaia biciuieşte geamul, parcă sfârtecându-l. Julian urmăreşte cu privirea cum picăturile se sparg şi se împrăştie, lăsând urme care te fascinează. Îşi ţine degetele lipite de obraji şi e aproape împăcat cu sine. Aerul, îmbibat de electricitate, are prospeţimea pământului şi Julian se uită încremenit la curgerea neîntreruptă a mişcării. Picăturile se strâng, plesnesc şi o iau la sănătoasa, mormoloci ai ploii licărindu-i în faţa ochilor, transportându-l într-o altă seară. Camera de student a lui Karl. Seara dinainte de a da el cu ochii de Julia pentru prima dată.

Cinci

Karl stinse lampa cu braţ rabatabil şi-i făcu semn lui Julian. Pe biroul lui, microscopul sclipea în propria lui lumină oferită de tehnica modernă. Julian îi dădu ţigara cu canabis uneia dintre fetele care se tolăneau printre pernele şi cuverturile indiene de pe patul lui Karl şi, când se ridică în picioare, simţi că se clatină.

— Haide, eşti invitatul meu, spuse Karl, deschizând palma şi îndemnându-l să vină la microscop.

Julian îşi dădu seama că era mai timid decât îşi amintea să fi fost vreodată şi că era nervos în mod prostesc, fără să fie ajutat în vreun fel de CD, care făcu o schimbare nemaipomenită cu toate coardele la un loc şi cu oboaiele ce-i dădură senzaţia că merge înainte. Se simţea ridicol, blocat între fetele de pe pat şi biroul lui Karl, victimă a unui sentiment ce aducea a vină sau trac. Şi mai era şi drogat până la Dumnezeu. Muzica porni în trombă şi crescu în intensitate, împingându-l înainte cu putere ca un marş nupţial în infern, iar domnişoarele de onoare vampirice, adică fetele, se înghesuiră şi veniră atât de aproape de el, dându-i târcoale, încât le simţea respiraţia în ceafă.

Karl îşi verifică obiectivul încă o dată, rotind cu mare grijă un disc înainte şi înapoi şi îngânând în barbă ceva lipsit de melodicitate.

— Ei, ar trebui acum să fie focalizat pentru tine.

Se uită peste umăr şi văzu ceva la Julian care-l făcu să întindă mâna spre el şi să-l ţină bine ca să-l scape de povară, cum făcuse în ziua aia în parc.

— O să fie ca lumea, spuse el ţinându-şi umărul nemişcat. L-am reglat ca să mărească de patru sute de ori

pe un câmp închis la culoare. Acolo, înăuntru, e ca-ntr-un acvariu.

— Hai, mai repede, zise Verity dându-i un ghiont în umăr. Ard de nerăbdare să mă uit.

Erau o gaşcă ciudată în vara aceea, uniți doar prin rolul pe care-l jucase fiecare în mărunta dramă anafilactică prin care trecuse Julian nu demult în parc.

Aproape toată lumea o tulise la sfârşitul semestrului, dar Julian rămânea acolo până la mijlocul lui august cel puțin, ca să-şi plătească datoriile. Şi pentru asta, lucra în schimburi la Crown. La fel făcea şi Cara.

— Salvează o viață şi e a ta pentru totdeauna, ceva în genul ăsta.

Cara încercă să-şi aducă aminte un proverb chinezesc pe care să i-l spună lui Karl, aruncându-i lui Julian o privire piezişă şi intenționat provocatoare.

— Şi, apropo, după felul în care se poartă Karl, eu zic că eşti bine-venit!

Karl avea proiectul lui de cercetare şi Verity era prea înnebunită după medicină ca să lase facultatea după primul an. Apărea oriunde se ducea Karl, dând aprobator din cap la fiecare cuvânt care-i apărea pe buze, aşezându-se lângă el ori de câte ori se putea şi încercând să profite de pe urma creierului lui deosebit de bine înzestrat şi generos. Verity avea ceea ce Karl numea un „bronz de laborator” şi o față debordând de veselie, care trăda o dietă formată din vin şi cartofi prăjiți. Cele mai multe haine ale ei semănau, în ceea ce priveşte croiala şi culoarea, cu uniformele personalului medical din spitale sau cu halatele doctorilor. În contrast cu ea, Cara era subțirică. În seara aceea, când a fost la Karl, era îmbrăcată cu o bluză neagră de satin cu butoniere, care, în mod evident, erau un pic prea generoase pentru nasturii

din perle, iar pe cap avea un melon negru, furat, care-i dădea aerul lui Sally Bowles[24].

— Eu am fost cea care-a găsit-o pe doamna cu stiloul EpiPen, le aducea ea aminte pentru a suta oară, ridicând din sprâncene cu o indignare prefăcută. Vă tot spun că mie trebuie să-mi mulțumiți. Nu lui Karl, zise ea, învârtind pe vârful degetului arătător pălăria obținută prin mijloace deloc cinstite.

Karl rânjea la ea, cu băutura în nas. Încet, încet, Julian voia să-i spună că o s-o sperie de-o să-şi ia lumea-n cap. Avea încă să descopere că femeile rar îi rezistau lui Karl. Nu era vorba despre felul în care arăta. În mare, fetele nu prea se dădeau în vânt după bărbații scunzi şi neglijenți, cu sprâncene ascuțite de comedian. Despre altceva era vorba.

Terminaseră sticla de coniac pe care o şparlise de la o petrecere unul dintre colocatarii lui Karl. Cara dădea târcoale camerei lui Karl, scotea cărți de pe rafturi şi se uita la obiectele răzlețe de primprejur. Luă în mână nişte vertebre de demult şi le lăsă imediat jos, suflă praful de pe florile uscate puse în sticle de vin, cu pălăria aşezată şmechereşte pe cap. Fata se opri la microscopul lui Karl. De-acolo porni totul. Îşi plimbă degetul pe o cutie cu lamele şi se uită la ceilalți peste umăr, dar i se adresă doar lui Karl:

— O cunoştință de-a mea a avut un prieten căruia-i plăcea să-şi studieze propria spermă la microscop. Tu faci asta vreodată, Karl? întrebă ea, flirtând cu neruşinare.

— Fac chestia asta în fiecare zi, replică el, înăbuşindu-şi un zâmbet.

---

[24] Personaj creat de romancierul Christopher Isherwood (1904–1986), având-o ca model pe cântăreața de cabaret de nouăsprezece ani Jean Ross.

Îşi scosese ochelarii şi îi ştergea cu poala cămăşii. Se uită în sus, oprindu-se din ştersul lentilelor ca să-i întâlnească privirea, clipind întruna, căci era fără ochelari.

— A mea şi a altora.

Faţa lui era acum golaşă fără ochelari, vulnerabilă, ca a unui băiat care şi-a pierdut mama.

Verity se opri din scotocit printre benzi şi rămase cu gura căscată şi cu urechile ciulite ca un terier care aude zăngănitul cutiei cu biscuiţi.

— Nu zău, chiar aşa?

— Da, ăsta e şi subiectul meu de cercetare. Facem teste folosind sperma şi reacţia ei la diferite substanţe chimice şi medicamente.

Îi zâmbi Carei din nou. Sprâncenele lui arcuite erau tot ce avea mai atrăgător.

— Ai lucrat pe muteşte, spuse Verity. E un proiect de cercetare privind contracepţia?

— Da, de-asta sunt încă aici.

Karl făcu un gest cu mâna, arătând spre cameră, şi ridică din umeri.

— S-a dat o sumă mică de bani, aşa că mă plătesc.

— Şi-ţi strângi singur mostrele?

Cara se uită pieziş la el de sub borurile melonului.

— Lucrăm mai mult cu mostre congelate, spuse Karl, străpungându-l repede cu privirea pe Julian şi rânjind. Deşi suntem mereu în căutare de donatori.

Julian pufni pe nas, simţind că-l ia cu călduri. Verity se trânti lângă el printre perne, frecându-l cu mâna, înainte şi înapoi, pe cusătura dinăuntru a blugilor.

A fost descoperită o altă sticlă de coniac, urmată de un uzo, ca să se dreagă băieţii, care fusese adus de colocatarul lui Karl din vacanţă. Se auzea din nou banda cu melodia preferată a lui Karl, *The Mission*. Julian o auzea prin perete când stătea pe marginea toaletei, cu blugii daţi în jos până

la glezne, Verity în genunchi, nerăbdătoare să-l ajute, trăgându-l cu toată delicatețea unei mulgătoare. El se uită la borcanul de sticlă din mâna stângă şi se gândi la Cara din cealaltă cameră cu Karl. Cumva treaba asta a fost de ajutor. Cara, cu o strungăreață între dinții din față, cu părul ondulat ce mirosea a piersici şi cu cămaşa aia mai-mai să se descheie toată seara. Karl stătea peste ea, în sfârşit dându-i jos pălăria, în vreme ce Verity îl scoase din cameră cu borcanul. O ultimă privire când Cara se cățără pe biroul lui Karl, fusta ridicându-i-se deasupra coapselor, mâinile lui Karl deja în părul ei, iar Cara lăsându-se pe spate, aşa că el trebui să se aplece deasupra ei ca s-o sărute şi în cele din urmă nasturii de la cămaşă i se descheiară şi da, nici vorbă să aibă sutien... şi cu asta Verity făcu rost de mostră.

Ventilatorul zbârnâi şi zăngăni când Verity luă la puricat ofranda lui începețoşată, ținând borcanul în lumină, întorcându-l pe o parte şi pe alta, până când, copleşit de pudoare şi sobru din senin, el o rugă fierbinte să înceteze.

Karl pregăti lama şi reglă microscopul. Turnă soluție salină din belşug pe mostră, spunându-i Carei:

— Trebuie să fie cam aceeaşi salinitate ca a apei de mare, fiindcă marea are acelaşi echilibru mineral ca şi corpurile noastre. Dacă aş amesteca-o cu apă obişnuită, s-ar duce toate dracului.

Aproape, lângă el, Cara arăta ca o asistentă de stomatologie şleampătă, cu cămaşa încheiată aiurea.

Verity bântuia pe acolo, refuzând să-l privească în ochi pe Julian, în vreme ce Karl continua să regleze mai fin microscopul, uitându-se prin ocular, ridicând şi coborând platforma. Julian aproape bătea din picior fiindcă îşi pierduse răbdarea când Karl a început să se fâțâie, dansând în ritm de „vreau să fac pipi”.

— Scuzați-mă, vin repede, spuse el, ieşind din cameră ca din puşcă. Să n-atingeți nimic.

Cât lipsi el, Cara îşi răsuci o ţigară cu canabis, iar Verity se trânti lângă ea. Julian îşi făcu de lucru cu un pachet de cărţi de joc, încercând să-şi aducă aminte o şmecherie pe care i-o arătase vechiul lui prieten Raph din Convoiul Păcii, în vara când venise prima dată cu rabla lui de dubiţă în culori ţipătoare la marginea drumului care ieşea din Horton.

Şmecheria lui Raph era bună fiindcă n-o ştiau mulţi. Dacă şi-ar aduce aminte cum, ar face ca toţi cei patru aşi să se ridice din pachetul de cărţi. Cara şi Verity nici nu puteau să vorbească de cât râseseră. Cara îşi puse pălăria pe scheletul lui Karl. Ţigara cu canabis ajunsă în sfârşit din nou la el a fost grozavă.

Auziră fâşâitul apei trase la toaletă şi Karl ieşi cu paşi şovăielnici, părând ameţit.

— De ce nu terminaţi voi trei de fumat chestia aia până aranjez eu lucrurile aici?

Îşi reluă treaba la microscop.

— S-ar putea să trebuiască să schimb un bec. Pân-acuma nu m-a lăsat nici unul, spuse el mormăind şi clătinând din cap.

Julian era drogat de-a binelea când îl chemă Karl, care îl prinse de umăr.

— Uită-te şi tu, îi spuse el. Toţi înoată fără să aibă un loc anume unde să se ducă.

Şi îi spuse lui Verity să tacă şi să aştepte până o să-i vină rândul.

Julian se aplecă spre ocular. Era ciudat de impresionat de ceea ce vedea. Constelaţia asta – nu, mai mult de atât, aşa de mulţi, fiecare cu haloul lui de parcă ar fi fost luminat dinăuntru – sclipind, trimiţând săgeţi luminoase, pâlpâind. Propriul său univers format în întregime din comete. Păreau atât de siguri de ţelul pe care-l aveau, atât de strălucitori şi promiţători, încât, pentru o clipă, îl copleşi tristeţea pentru

fiecare dintre ei, pentru îndărătnicia lor, pentru mesajele pe care n-o să ajungă niciodată să le transmită.

Şase

Julia intră în viaţa lui chiar a doua zi. Era ca şi cum ar fi ţâşnit, formată pe deplin, de pe fruntea lui. Julia, ca un premiu pentru urcuşul pe care-l luase el în piept ca să ajungă acolo, stătea pe creasta dealului, trei comitate coborând în pantă lină în spatele ei şi părul ei lung fluturând în vânt. Doar cu câteva clipe înainte visase la ea, chiar la femeia asta, în timp ce se căţăra pe poteca albă ca varul, ruşinea copleşindu-l pe măsură ce urca tot mai sus, dar tot cam fără suflu din cauza lui Karl, care-i dăduse coniac şi uzo cu o noapte în urmă. O chemase din adâncul mahmurelii. Dorise s-o vadă întruchipată. Uraaa! Era tot ce-şi dorea el: din cap până-n picioare, până la pulpele musculoase, arse de soare, care se vedeau prin blugii tăiaţi.

Vântul sufla în rafale haotice, dându-l de-a dura spre ea, de-a lungul crestei acoperite cu iarbă. Ea mergea cu vântul în spate, cu bărbia îndreptată spre cer, şi nu-l observă până ce el nu ajunse destul de aproape ca s-o facă să sară în sus speriată.

— Bună, îi strigă el şi, întrucât ea se întoarse tresărind, îi văzu chipul care era exact cum îl visase el, cu trăsături frumoase, cu ten măsliniu, iar de sub genele întunecate

ieşeau la iveală ochii neaşteptat de albaştri, ca ai unei pisici siameze.

— Aaa! Marfă! spuse el uimit când îşi dădu seama că e în stare să vorbească.

Ea dădu din cap şi arătă cu mâna spre cer.

— Ei, ia uită-te!

Şi abia când îşi ridică ea mâna stângă, îi observă mănuşa de piele. Îi urmări privirea ridicată spre cer către o pasăre care cădea, venind în jos, răsucindu-se întruna, ca o inimă ce sărise, luându-şi zborul spre libertate. Căzu şi, în cădere, se preschimbă în şoim. Julian încremenise. Avea privire de răpitor. Se arunca furios spre ea din înaltul cerului. Bătaia din aripi a şoimului era şi bătaia inimii lui. Ateriză pe mâna ei întinsă, cerându-i să-i dea toată atenția cuvenită, înşfăcându-i încheietura de la mână cu picioarele lui galbene cu negru, ascunzându-şi cu gelozie, sub o mantie de pene de la aripi şi coadă, carnea pe care i-o dădu ea.

— O, un şoim! N-am văzut niciodată un şoim aşa de aproape.

Ea râse de uimirea lui.

— Fii atent cum te porți, Lucifer, spuse ea în timp ce şoimul îi smulse carnea din mână. E de fapt un uliu erete.

Pasărea se uită la ea cu ochi de psihopat.

— Nu fi aşa lacom, îl mustră ea şi Julian îi observă cămaşa umflată de vânt şi strălucirea pielii.

Ea ridică o a doua bucată de carne ațoasă, roz, în mâna înmănuşată. Un ciucure de piele se bălăbăni atârnat de încheietura mâinii ei, mişcându-se sacadat când şoimul sfâşie carnea.

— Da' ce-i dai acolo să mănânce?

— Nu pune întrebări, zise ea, încrețind din nas în aşa fel încât lui i se muie inima.

Avea nişte pistrui delicați chiar pe şaua nasului. Altă pală neastâmpărată de vânt dădu la iveală o curea de piele şi,

deasupra ei, ceva care-i distrase atenția pe moment, un stomac prelung şi îngust, neted ca hârtia nouă de împachetat. Oare visa?

— Să fac tot drumul ăsta pân-aici ca să-l scot la plimbare! Şi e chiar ca lumea, vântul ăsta, da' şoimu' n-a prins nimic în dimineața asta.

Ascultă cu atenție, doar-doar o găsi vreun semn în vorbele ei care-i să-i spună de ce arată atât de exotic, dar nu află nimic din glasul şi accentul ei. Ea se strâmbă la şoim şi el înțelese că poate să-şi ia zborul, cu penele tiranice zbârlite, rotindu-se în zbor spre copaci.

— O porneşte din nou, spuse ea şi Julian îi urmări mersul legănat când se îndreptă spre pădurice, cu cămaşa albă care i se strângea şi se umfla în jurul mijlocului. Punga din care scosese bucățelele de carne sărea întruna, lovind-o pe şold. Mănuşa era caraghios de mare pe mâna ei subțire, măslinie.

Şoimul ateriză într-un copac şi Julian îşi dădu seama că el însuşi îşi ținea răsuflarea, cu brațele ridicate deasupra capului, în formă de cruce, cu toți muşchii încordați, dorind din tot sufletul să-l facă să zboare spre ea. Şoimul o coti şi Julia începu să sară, apoi să alerge, urmărind zborul păsării.

Aproape o pierdu din ochi. Intră în panică, nevenindu-i în minte ce să strige. Îşi pipăi neputincios buzunarele. N-avea la el decât cheia lacătului de la bicicletă şi o pungă cu tutun. Nici un obiect pe care să pretindă că ea l-ar fi putut pierde. O văzu cum dispare pe după copaci. În timpul ăsta, brațele lui atârnau neajutorate pe lângă trup. O luă la fugă spre pădurice, împiedicându-se în grămăjoare de pământ acoperite cu iarbă, dar nici urmă de ea. Rugii de mure îl traseră de haine. Cu respirația tăiată, se rezemă de trunchiul unui copac. Prin frunziş vedea doar nişte ciori

învârtindu-se în cerc, glasul lor răguşit şi aspru stârnind ecou.

De câteva ori în zilele ce au urmat veni înapoi pe dealuri, dar nici urmă de ea. Încercă să citească, în hogeagul lui, cărţile de care avea nevoie şi noaptea se duse la muncă la Crown printre beţivii neruşinaţi, dându-le să bea şi ştergând voma de pe jos. Când închise vinerea următoare, Karl îl întrebase ce i s-a întâmplat.

— M-am îndrăgostit, mărturisi Julian. Mă doare aici, mai spuse el şi arătă spre inimă.

— Nu-mi vorbi mie de inima aia a ta, zise Karl. Glandei pituitare trebuie să-i mulţumeşti pentru toată nebunia asta. Dopamină, oxitocină, adrenalină, norepinefrină, vasopresină...

— Hai, mai taci!

— ...şi serotonină, adăugă Karl. Ăia care zic că sunt îndrăgostiţi au acelaşi nivel de serotonină ca pacienţii cu toc[25], din cauza asta nu te gândeşti decât la ea. La fel ca ăia care se tot spală pe mâini, multă vreme după ce şi le-au umplut de răni.

Julian pufni pe nas.

— N-ai decât să râzi, dar gândeşte-te un pic la şoarecii de câmp, spuse Karl entuziasmat de tema pe care o găsise, mimând cu mâinile două rozătoare mici. Au întruna impulsuri sexuale unul faţă de celălalt. O, atât de îndrăgostiţi! Mult mai mult decât e strict necesar pentru reproducere, cuibuşoare ale iubirii în iarba înaltă, căutând mereu mici delicatese... Cu toate astea, dă-i masculului îndrăgostit un drog care îi suprimă vasopresina şi gata, doamna Şoricioaică de câmp e ultimul lucru la care se mai gândeşte.

---

[25] Tulburare obsesiv-compulsivă.

— S-a întâmplat în clipa în care-am văzut-o, continuă Julian, neluându-l în seamă pe prietenul lui.

— Da, glanda pituitară a dat o mică petrecere în cinstea ta.

Nu putea să nu se gândească la ea. Îşi aminti cum, în clipa în care o văzuse, îi sărise inima, odată cu tot felul de chestii mai puţin poetice: rinichi, stomac, vezică biliară, maţe. Forma iubirii lui era presărată cu organe.

Maică-sa îl sunase ca să-i aducă aminte să vină acasă de ziua ei şi mintea lui zbura neîntrerupt la fata cu şoimul. Cum ar putea oare s-o întâlnească din nou?

— Nici cel mai grozav cadou nu mă face să fiu la fel de bucuroasă ca prezenţa ta, spunea Jenna. Mi-e dor de tine... Şi înotatul. Eşti singurul, în afară de mine, care are destul curaj. O să facem peştele în ceaunul de tuci, o să răcim vinul în râu.Îi promisese toate lucrurile obişnuite pentru Firdaws, iar el încercase să nu audă uşurarea şi încântarea din glasul ei când îi spusese că nici prin cap nu-i trecea să lipsească.

— O să fiu acolo.

Chiar şi pentru urechile lui păru lapidar. Uneori avea senzaţia că-i oferă maică-sii resturi de la masa lui.

O să găsească anghinare dolofane în grădină, pomi cu crengile încovoiate de atâtea prune, trandafiri delicaţi, râul curgător şi, printre pomii cu mere pădureţe, hamacul ce atârna ca un zâmbet într-un peisaj care îi era la fel de familiar precum chipul maică-sii.

De câte ori era ziua ei, Jenna înota vreun kilometru sau cam aşa ceva în josul râului. Sărea de pe malul înalt unde făceau picnic pe la mijlocul lui august, într-o zi în care soarele nu îndrăznise niciodată să nu strălucească. Râul era lat acolo, o băltoacă de apă neagră şi sticloasă cu răchitan pe margine, câteva pene de lebădă împrăştiate ici-colo. Nu se plânsese nici măcar o dată de frig, ci ieşise la suprafaţă

zgândărindu-i pe cei care erau destul de viteji, de îndrăgostiți sau de beți ca să intre după ea în apă. Părea ispititor, întotdeauna, cu frunze şi flori de nufăr care se deschideau printre umbrele copacilor scufundate în apă, dar era destul de rece ca să te doară oasele, şi mai încolo devenea sinistru şi plin de buruieni pe măsură ce porumbarii se îndeseau.

Malurile cu multe urzici se ridicau drept în sus şi ramurile dese şi pline de spini ale tufelor cu țepi nu te lăsau să te cațări până ce nu mergeai aproape un kilometru sau cam aşa ceva în josul râului. De acolo, Jenna o pornea vitejeşte în picioarele goale prin mirişte aurie, scuturându-şi apa din păr, debordând de veselie în costumul ei negru de baie. Victoria ei an de an. Întotdeauna era un apus de soare care te înduioşa, iar Michael, dragul de el, cânta de obicei la muzicuță. În timp ce maică-sa vorbea, Julian aproape că simțea gustul peştelui pe care îl mâncau cu pâine neagră, moale, şi cu creson, adulmecând mirosul de fum când Jenna ridica şervetul de pe ceaunul de tuci încins de la cenuşa fierbinte de hickory.[26]

— Am găsit un cadou incredibil pentru tine, mințise el. Abia aştept să-l vezi...

Căutarea cadoului „incredibil" pentru Jenna îl scoase din amorțeală. Pe Swallow Street, îşi legă bicicleta cu lanțul de un stâlp de lumină de lângă magazinul cu articole pentru drogați, îi făcu apoi cu mâna lui Pete, care era hippie, şi se îndreptă spre pasajul cu obiecte vechi de artă şi bricolaj. Primul lucru care îi atrase atenția a fost o colecție de lacăte de alamă la Geldings Antiques (unele de pe vremea reginei Victoria, altele de mai de demult), şi toate lustruite aşa de bine, încât Julian se simțea ca o coțofană. Îi plăceau mult,

---

[26] Arbore subtropical, asemănător cu nucul, având lemnul tare, compact şi flexibil, întrebuințat la fabricarea schiurilor şi a altor articole de sport.

în special unul în formă de inimă. Preţul era atârnat de o bucăţică subţire de panglică roşie. Îl trecură fiorii când văzu ce scria acolo. Magazinele astea nu aveau preţuri pentru studenţi.

Se îndepărtă de lacăte ca să vadă dacă preferatul lui, pe care îşi închipuia c-o să-l cumpere, mai era expus. Şi iată-l acolo, strălucitor de-ţi lua ochii, pe postamentul lui: un gramofon de mahon cu cheiţă şi cu o pâlnie despre care ai fi zis că e o dezmăţată ridicându-şi fustele.

Rămase o clipă uitându-se pur şi simplu la gramofon şi visând cu ochii deschişi, răsucindu-şi ţigara. Fusese ţâfnos toată săptămâna din cauza fetei ăleia cu şoimul şi începea să-şi dorească mult ca fata să fi rămas doar în visurile lui. Fusese lipsit de amabilitate faţă de maică-sa, deşi ea se oferise să-i dea bani pentru biletul de tren până la Firdaws. Îşi imagină gramofonul pe iarbă, lângă râu: Billie Holiday şi Patti Page. Cât de uimită ar fi Jenna!

Crosby, Stills şi Nash îşi revărsau muzica în valuri la un radio, liniştindu-l cu armoniile lor cereşti. Pentru prima dată după un număr mare de zile se simţea aproape împăcat în timp ce-şi termina de răsucit ţigara. Îşi lăsă capul într-o parte ca să umezească foiţa de la ţigară cu limba şi aruncă o privire către o pictură mare în ulei atârnând pe peretele din fundul magazinului, în care un cormoran îşi usca aripile pe un fundal verde ca smaraldul. Îi atrase imediat privirea o oglindă aurită de alături, cu ornamentaţie bogată. Imaginea fetei lui era reflectată acolo: Julia. Într-o rochie de vară cafenie spre ruginiu, cu părul căzându-i liber pe umerii goi, îl urmărea în tăcere, muşcându-şi colţul buzei.

Stătea chiar lângă ea, destul de aproape ca s-o atingă.

— E exact ce-mi trebuie, zise el în vreme ce ea îi vorbea despre proveniența aleasă a oglinzii, şi Julian încercă să nu se înece când îi spuse cât costă.

Îi studie ochii reflectați în oglindă. Irisurile ei de culoare deschisă aveau cercuri nedefinite de cel mai închis albastru, precum cerneala care se prelinsese pe margini.

— Ce-mi place cel mai mult este faptul că pe chipul îngerului se vede o preocupare atât de delicată, spuse ea aproape şoptit.

Părul ei părea aşa de moale, că lui Julian îi veni să-l atingă.

— Rama, îi aminti ea.

Din partea lui, îngerul sculptat, ale cărui aripi îndoite acopereau o margine a oglinzii, ar fi putut să fie la fel de bine o cioară sau Baba Cloanța.

— Aduce un pic cu Marlon Brando, zise ea.

— Pardon?

— Îngerul. Nu credeți?

Ea nu-şi mută privirea şi amândoi continuară să se privească unul pe altul în oglindă.

Şapte

Peste o săptămână Julian se duse la ziua Jennei. Luă ultimul tren care pleca din oraş şi merse cu oglinda şi cu bețivii. Trenul ruşinii.

Luna ținu pasul cu trenul când acesta o luă la goană spre apus şi aerul era greu de respirat din cauza mirosului de

toaletă care părea o grădină a iadului. Îl scoase pe Yeats[27] din buzunar şi-l puse pe masă şi, răsucind un băţ de chibrit între dinţi, îşi rezemă capul de fereastră şi se uită insistent la lună, dar o văzu numai pe Julia, numai la ea se gândi.

Se trezi înspăimântat dintr-un vis în care se vedea căzând şi se sculă cu o tresărire când mai era doar o staţie până să coboare, privirea insistentă a Juliei urmărindu-l încă. O porni mergând într-o parte cu oglinda în braţe spre cele patru vagoane din faţă, blestemându-şi zilele în gura mare. Peronul de la Horton este mai scurt decât trenul. Bineînţeles că toată chestia e o tâmpenie. Oglinda era un tovarăş de drum cam ciudat şi o ruptură începuse să se vadă într-un colţ al ambalajului. Împreună se prăvăliră pe un peron gol în miez de noapte. Fir-ar a dracului de treabă, de ce nu era mă-sa acolo să-l aştepte? Chiar o fi crezut că vorbea serios când îi spusese că i-ar face mare plăcere să meargă pe jos?

O secundă îl străfulgeră gândul să dea cu piciorul în pachet, dar, în loc de asta, se hotărî să-i vorbească cu asprime în timp ce se chinuia să iasă din gară. Oare chiar i-o plăcea maică-sii? Era un pic mai fantezistă: „Rococo”, după cum spusese Julia. Ceaţa se ridică deasupra satului şi mirosul dulce de siloz şi îngrăşăminte îi aduse aminte că era acasă. Un câine urlă prin vale şi i se răspunse cu un cor de lătrături. Ambalajul se rupse încă puţin. Într-un colţ, o aripă de înger încerca să scape. Julian merse mai departe în pas de marş, prinzând-o ca un partener de dans nesupus, încercând să n-o lovească prea tare cu genunchii, evitând şanţurile de noroi uscat de pe drum, care îi sugerau să se

[27] William Butler Yeats (1865–1939), poet şi dramaturg irlandez, laureat al Premiului Nobel pentru literatură în 1923.

împiedice şi să se-aleagă în felul ăsta cu şapte ani de ghinion pe deasupra.[28]

Conştiinţa i se ivi din ceaţă, mergând în pas cu el, luând în zeflemea cadoul al cărui preţ mare părea acum de prost gust. „Crezi că asta o să te spele de păcate fiindcă ai stricat toată ziua? Închipuie-ţi ce s-ar întâmpla dacă n-ai ajunge acasă de ziua ei. I-ai promis. Chiar ţi-a trimis şi bani de drum...”

Strânse mai tare oglinda cu mâinile. În întuneric se auzi deodată un scrâşnet şi lui Julian i se ridică părul măciucă. Luminile jucăuşe şi huruitul inconfundabil al rablei de Land Rover pe care o avea maică-sa nu fuseseră nicicând mai bine-venite.

— Aşteaptă un pic, mamă, trebuie să pun asta în spate, zise el când ea deschise portiera.

Femeia sări din maşină pe şosea, obiectând la faptul că fiu-său întârziase şi avea părul prea lung. El schimbă vorba, repezindu-se după păturile câinelui ca să înfăşoare oglinda în ele.

— De ce te amesteci unde nu-ţi fierbe oala, băgăreaţo? N-ai pic de răbdare. E cadoul pentru tine.

O opri punând umărul când ea întinse mână şi încercă să-i dea la o parte părul care începuse să-i intre în ochi.

Ea mişcă întruna maneta de la o viteză la alta tot drumul spre casă şi el o simţi cum îşi înăbuşă un suspin.

— Ce e, mamă?

— Ceva. Mai târziu...

Şi din nou sunetul înăbuşit.

— Îmi pare rău că n-am ajuns de ziua ta.

Drumul era plin de hârtoape, se simţea mirosul pătrunzător de câine ca întotdeauna.

---

[28] Superstiţie pornită din Roma antică conform căreia spargerea unei oglinzi aduce ghinion timp de şapte ani.

— E, nu-i nimic, spuse ea, făcând semn cu mâna că n-are rost să zică nimic. N-ai de ce să-ți faci probleme pentru asta, chiar n-ai de ce.

Dar el nu reuşi să-i vadă fața pe întuneric.

Începu să-i spună de Julia, de şoim, de frumusețea ei care te lăsa cu gura căscată, de norocul pe care-l avusese s-o găsească din nou, dar totul suna prea ciudat şi maică-sa nu spuse decât:

— Aşa o fi, dacă zici tu!

Odată ajuns la Firdaws, Julian simți mirosul de acasă şi se mai îmblânzi: pământ umed şi trandafiri, caprifoi, grajduri, vaci ca pe vremuri, fân cosit de curând şi fructe poleite de căldura verii, care îi lipsiseră atât de mult. Trase adânc aer în piept de câteva ori şi de fiecare dată simți aceeaşi mulțumire pe care o ai când inspiri aer curat după ce ai plâns.

Se lăsă apoi îmbrățişat de Jenna şi oftă prelung.

— E-aşa de bine-aici!

Nişte gâşte începură să facă gălăgie pe malul râului. Pământul şi pietrele scrâşneau sub picioarele lui şi terierii, care alergau de colo-colo, săriră la el, apucându-l de buzunare.

În casă, fum de la lemne şi creton, familiara urare de bun venit. Castronele cu trandafiri aruncând petale pe podea. Propti oglinda cu grijă de perete în bucătărie şi-şi zise: „O să-i spun tot”.

— Aşa, deci era acolo, femeia asta frumoasă pe care-abia o întâlnisem, aşteptându-mă să ies din schimb. Stătea pe capota Fiatului ei mic şi citea o carte la lumina becului de pe stradă. Şi aia, zise el făcând semn cu capul spre pachet, împachetată bine şi aşteptându-mă pe bancheta din spate.

Julia promisese să i-o livreze de la magazin şi se ținuse de cuvânt. Era gata, înfăşurată în mai multe straturi de hârtie roşie, lucioasă, chiar şi cu o fundă.

— Toate astea sunt incluse în preț, zisese ea sărind jos de pe maşină.

El se trezise că-i duce la buze degetele de la mâna stângă şi i le sărută. Ea făcuse o glumă pe seama comportării lui curtenitoare, zâmbise şi făcuse o reverență aplecându-se, dar nu-şi trăsese mâna. Pe degete, el îi simțise mirosul de piele de la mănuşa pe care o purtase când plimbase şoimul.

— Da' mai taci un pic.

Oare de ce nu-l asculta maică-sa ca lumea? Singura ei preocupare era să facă zgomot şi mai mare ca să-l acopere pe el: să umple ceainicul cu apă, să dea drumul apei care începea să curgă după o bufnitură, să-l întrerupă ca să-i dea nişte ghiveci ori un sendviş.

— Sau vrei mai bine un gin?

Jenna arătă cu mâna spre sticla verde de pe bufet, învelită în hârtie albă.

El dădu din cap şi, după ce ea turnă ginul şi mărunți gheața ca s-o facă cuburi, ciocniră amândoi.

— Vai, îmi pare-aşa de rău. Ar fi trebuit să vin cu un tren mai devreme.

Jenna arăta bine, deşi trecuse de ora la care mergea de obicei la culcare. Când ea ridică paharul, el observă pielea cenuşie care-i atârna la colțurile gurii. Mâța căscă mitocăneşte pe masă, între ei, fiind sigură că nici unuia din ei n-o să-i treacă prin cap s-o gonească de acolo. Nu era sigur ce auzise ea, dacă auzise într-adevăr ceva. Schimbă subiectul.

— Ei, pe cine-ai convins să înoate cu tine pe râu în jos?

— A, pe Michael, bineînțeles, răspunse ea, turnând din nou câteva degete de gin în pahare.

Julian pufni pe nas.

— Ai noroc că n-a pățit nimic.

— Să ştii că am, zise ea.

Torsul pisicii era aproape asurzitor când o mângâia el sub bărbie. O clipă îi veni greu să se uite la maică-sa. Părea aşa de încordată. Mai slabă decât la Crăciun, un pic mai dezumflată în rochia cu margarete ce păreau gata veştejite. De obicei Julian se prindea când spunea lumea că e bucăţică tăiată din maică-sa, dar nu prea se mai întâmplase aşa ceva de când ei îi puteai număra coastele.

Rămase descumpănit o clipă, nefiind în stare să se decidă ce anume să-i spună despre acea primă noapte nemaipomenită pe care o petrecuse cu Julia. În graba mare, totul se dăduse peste cap. Urcase în salturi scările de la hogeag, cu Julia după el, adunase repede hârtii, cărţi, şosete de pe scaune ca să facă loc, dorindu-şi să fi avut lapte proaspăt în frigider.

Toată noaptea cu un singur martor, o rază de lună slabă, slabă de tot. Dimineaţa trezindu-se tocmai când Julia se ducea în vârful picioarelor spre uşă. Sărise din aşternut ca s-o aducă înapoi cu forţa, trăgându-i rochia subţire de pe ea, dar Julia se apărase.

— Nu! Nu pot să întârzii. Trebuie sam grijă de şoim înainte să mă duc la muncă. Trebuie să dezgheţ nişte pui şi nişte şoareci. Pfui! zisese ea încreţindu-şi năsucul adorabil. Ca să fiu sinceră, aş prefera să n-am treabă cu Lucifer şi cu mâncarea lui dezgustătoare, dar când soţul meu e plecat, n-am de ales şi trebuie s-o fac.

„Soţ.” Era pentru prima dată când spunea cuvântul care îi făcuse moralul să cadă la pământ. „Soţ.” Când o sărutase la plecare, se gândise că nici un miros nu va fi vreodată mai erotic decât cel de piele de pe degetele ei, semn că soţul ăsta al ei, Chris, era plecat şi Lucifer rămăsese în grija ei.

— Măritată. Măi, Julian, ce dracu’...?

Dezacordul maică-sii i se citea pe chip şi el avu pornirea bruscă să râdă ca un prost.

— Ea îl părăsea, o părăsea şi el, treaba asta ține aşa la nesfârşit.

El îşi întinse palmele nevinovate, dar maică-sa i-o tăie scurt şi îşi mută privirea spre ceasul din bucătărie.

— Oricum, faptul e împlinit, spuse el. După doisprezece ani de mizerie l-a părăsit.

Atunci ea se întoarse repezită spre el.

— Câți ani ai zis că are?

— N-am zis.

Ea aşteptă, cu privirea încă pironită asupra lui.

— S-a măritat la optsprezece ani. Da, e mai mare decât mine, cu câțiva ani. Are vreo importanță? zise el în timp ce ea făcu socoteala pe degete fără să se ferească.

— Deci câți ani are? Treizeci? făcu ea şi între ei se lăsă tăcerea. Se face groaznic de târziu, zise Jenna rupând tăcerea şi ridicându-şi brațele deasupra capului, cu degetele încârligate. Şi trebuie neapărat să-ți spun ceva.

Îşi întinse gâtul până se auzi un pârâit.

— Dar mai întâi, făcu el, încordându-se, doar-doar o vedea bucuria pe chipul ei, trebuie neapărat să desfaci cadoul de la mine.

Amândoi se întoarseră spre pachetul rezemat de perete ca un bețiv, sub o retrospectivă a strădaniilor artistice ale lui Julian, lipite acolo cu multă tragere de inimă. Pe rafturile de la bufet, animale din lut hălăduiau două câte două, dovedind diferite grade de pricepere din partea autorilor. El şi Jenna le făceau în fiecare an, deşi el se simțea mereu descurajat când îşi vedea „operele” lui lângă ale ei. „Opera” lui cea mai veche, de la vârsta de patru sau cinci ani, nu era altceva decât o grămăjoară de lut cu trompă şi coadă, dar leopardul pe care-l făcuse anul trecut era aproape încântător. Două făpturi noi aduse la viață în fiecare an, de Crăciun. El şi Jenna stăteau împreună, ascultând mormăitul încălzitoarelor portabile cu gaz în hambar,

uitându-se la modelul făcut de ger pe geamuri, bucuria şi duhoarea răspândită de substanţele chimice când ea lua acoperitoarea de pe cuptorul de ars, spunându-i să-i ţină pumnii...

Lui i se puse un nod în gât când împinse cadoul spre ea.

— Hai, mamă, desfă-l.

Un terier scheună, se întinse şi sări pe unul din fotoliile tapiţate de lângă maşina de gătit Rayburn. Julian şi-o imagină pe Julia stând acolo, bălăbănindu-şi picioarele peste braţul de la fotoliu.

— O să-l desfac imediat, dar mai întâi trebuie să termini ce spuneai şi pe urmă trebuie să-ţi spun eu ceva până nu mă duc la culcare, zise Jenna.

El puse pachetul la loc şi începu să se plimbe cu paşi mari prin bucătărie. Era greu să găseşti cuvinte pentru ce se întâmplase: Julia venise la el dimineaţa devreme, cu cămaşa atârnându-i sfâşiată şi cu urmele de degete pe care nenorocitul i le lăsase pe gât.

— A luat-o de păr şi e un loc unde i l-a smuls de tot. Nu puteam s-o las şi să vin aici, spuse el uitându-se la maică-sa şi implorând-o din priviri. Mă-nţelegi, nu-i aşa?

— Julian, nu te mai fâţâi!

Îi spuse sever să se aşeze în fotoliul lui, îl prinse de mână şi i-o strânse cu putere peste masă. Chiar şi simplul fapt că îl privea în ochi era acum un semn de mare timiditate.

— Abia dac-am închis ochii în noaptea aia şi eu ar fi trebuit să iau trenul... începea el să şovăie. Îmi pare rău că n-am fost aici.

— Julian! Nu te mai scuza atâta! Ziua mea a fost minunată.

Dar părea totuşi amărâtă. El îi observă tendoanele de la gâtul lung şi subţire, se miră când îi văzu lacrimile, pe care şi le şterse nervoasă cu încheietura mâinii în timp ce trânti câteva vorbe:

— De ziua mea, Michael m-a cerut de nevastă, iar eu i-am spus că, dacă o să înoate în râu, am să-l iau de bărbat.

Julian simți că se răsuci ceva în el.

— Michael?

Mititelul şi grasul de Michael, cu pantalonii lui de catifea reiată şi cu mâinile alea păroase?

— Chiar te-a cerut? Şi tu chiar chiar ai acceptat?

Ea dădu din cap şi zâmbi.

— Da, şi după nuntă o să stau la el, la Barnes, unde tu o să ai întotdeauna o cameră.

Julian simți ca o lovitură în moalele capului, gândindu-se la casa lui Michael, cu scara aia interioară lustruită şi cu mobila de valoare şi plină de fasoane, la maică-sa, care avea să se trezească în fiecare dimineață şi să dea cu ochii de arta erotică orientală ce era de-a dreptul jenantă şi de bogata colecție a lui Michael de netsuke[29], obiecte care nu trebuiau atinse, dar de care Julian, când era copil, se simțise irezistibil atras, ceea ce avusese ca rezultat furtul ruşinos al unei maimuțe de fildeş.

— Te muți acolo? o întrebă Julian, turnându-şi mai mult gin în pahar.

— Dragul meu, Michael n-ar putea să facă naveta de aici până la biroul lui.

— De ce acum? făcu el, luând o înghițitură de gin. Şi ce-o să se aleagă de toate astea...?

Făcu un gest, arătând de jur împrejurul bucătăriei cu mâna în care ținea paharul şi simțind cum îi alunecă pe gât în jos o aşchie de gheață. Se sufoca, şi Jenna se aplecă spre el ca să-l bată pe spate.

---

[29] Mici obiecte sculptate din fildeş, lemn, piatră ori porțelan, care făceau parte din costumul tradițional japonez din secolul al XVII-lea. Erau folosite ca un fel de brandenburguri pentru a ataşa diverse obiecte la îmbrăcămintea care nu avea buzunare.

— Vai, ce m-am speriat!

Jenna se tot ridica în picioare şi se aşeza din nou la loc, încordându-şi gâtul. El era acum îngrozit, căci îi vedea ochii plini de lacrimi şi, ca să împace lucrurile, se concentră asupra celor doi câini, Yin şi Yang, care dormeau făcuți covrig pe pernele de pe fotoliu.

— Ce-o să se-ntâmple cu Firdaws dacă tu n-o să fii aici?

Ea lovi masa cu palmele, făcându-l să sară în sus.

— Familia Vale m-a făcut să renunț la contractul de închiriere.

Vorbele ei sunară ca o jelanie. Lovi din nou în masă şi pisica sări pe podea.

— N-am crezut niciodată că ticăloşii ăştia hapsâni o s-o ducă aşa până-n pânzele albe, dar...

Lui Julian i se făcu brusc rău.

— Dacă unchiu-tău ar trăi, n-ar îndrăzni ei să facă una ca asta, spuse ea. Dar mi-a fost încredințată numai până când deveneai tu major, şi acum eşti într-adevăr major. Ai douăzeci şi unu de ani. Eşti bărbat.

Pierduseră Firdaws.

Opt

Julian stă în fotoliul de la fereastră şi bea bere mult după ce norii au dispărut şi ploaia a stat. Rândunelele şi lăstunii-de-casă sunt ca nişte puncte pe cer, din iarbă ies aburi după o asemenea răpăială neaşteptată, de pe frunze picură

apă. Deschide uşa spre verandă ca să intre aer proaspăt, îşi mai ia o sticlă, un pachet de cartofi prăjiţi şi o bucată de brânză Cheddar. Mănâncă brânza, muşcând direct din bucata mare, o înghite cu bere şi urmăreşte cu privirea o mierlă care trage din iarbă un vierme roz ce se întinde de parcă ar fi de cauciuc.

Câinele iese pe burtă din ascunzişul lui, speriat ca de bombe, prostul de el! Gâfâie şi tremură, cu o uşoară urmă de tragism în toată laşitatea lui, dar fără să aibă nimic împotriva brânzei. Bătând cu palma pe pernă, Julian îl invită – pe Domnia Sa – să se aşeze pe scaun. Ăsta a fost mereu locul lui de citit preferat când era copil, cu câinii făcuţi covrig primprejur. Pernele de pe fotoliul de la fereastră sunt mult mai mari şi mai frumoase decât cele scămoşate dinainte. Catifea de culoarea veşmintelor papale, alegerea Juliei.

Maimuţica din fildeş, sculptată, îl cheamă din locul ei de pe bibliotecă. Julian o ia în mână. Grozavă mai e figurina asta netsuke, cu ochi negri din gagat sticlos şi cu coada răsucită fără ruşine!

Michael n-a pomenit niciodată de furtul figurinei şi nici măcar n-a confirmat primirea scrisorii pe care Jenna îi ceruse lui Julian să i-o scrie ca să-şi ceară scuze imediat ce descoperise maimuţica ascunsă la el sub pernă. De-a lungul anilor tăcerea lui Michael n-avusese alt rezultat decât să-l facă pe Julian să-i fie şi mai ruşine şi să găsească pretexte ca să rămână la Firdaws ori de câte ori maică-sa se ducea acasă la Michael, la Barnes.

Ochii maimuţei sclipesc răutăcioşi. *Biata maică-ta*, zice maimuţa. *Nu e de mirare c-au aşteptat până ce-ai plecat tu ca să se căsătorească.*

„Grasul şi părosul de Michael!”

N-a fost prea frumos, nu-i aşa? Uită-te la tot ce-a făcut pentru tine. Te-a luat şi te-a dus unde ai avut nevoie. Ţi-a

băgat cartea în cap înainte de examene. Şi toate festele alea, bietul de el! Ce fel de om e ăla care storceşte muşte de-adevăratelea în biscuiţii Garibaldi [30] ai cuiva? Toate mesajele alea telefonice pe care nu i le-ai transmis niciodată, vremea când te-ai şters la fund cu...

Julian strânge figurina netsuke în pumn.

„Ţi-a fost mai mult decât un tată", zice glasul din el. „Unde crezi c-ai fi fără el?"

Faptele bune ale lui Michael se ţin lanţ, deşi nimeni n-a spus c-ar avea nevoie de-aşa ceva: ajunge la doamna Briggs într-o furgonetă închiriată, cu promisiunea de a-i oferi un loc de muncă la Abraham and Leitch, se opreşte la Geldings Antiques ca să-i lase Juliei cheile şi cumpără gramofonul cu cheiţă pentru Jenna fiindcă ea avea nevoie de ceva care s-o înveselească. Fără Michael, n-ar fi nici cărţi şi nici afaceri cu filme, nici scenarii de scris care să aducă bani. Nici casa de la Firdaws recâştigată.

Julian se întoarce cu gândul la prima dată când a înotat în râu (să fi avut doisprezece sau treisprezece ani) şi simte că se umple de furie. Ceva din ce îi spusese maică-sa în ziua aia îl făcuse să-i vină să plângă. O vede stând în genunchi pe o pătură cadrilată, printre resturile de la picnicul lor, cu braţele întinse, iar el spunându-i „Termină" şi ferindu-se de încercarea ei de a-l mângâia. Pentru ce să-l mângâie? Nu-şi aduce aminte. Ridicându-se în picioare, pe neaşteptate şi fără nici un alt cuvânt, Jenna făcu doi paşi pentru săritura în foarfecă şi intră în apă.

---

[30] Biscuiţi cu coacăze, sub formă de sendviş, cunoscuţi şi sub numele de „biscuiţi cu muşte storcite", „biscuiţi cu muşte moarte", „cimitire de muşte" şi „sendvişuri cu muşte" datorită asemănării cu fructele zdrobite din interiorul sendvişului de biscuiţi.

Nori rozalii dădeau apei o strălucire ca de perlă şi Jenna sări, cu costumul de baie negru pe ea, descriind un arc lung, aproape de perfecțiune, chiar în vâltoarea râului, în partea cea mai adâncă, fără să se gândească nici un pic la cei pe care îi lăsase în urmă. Vernon, lupul lor alsacian luat de la adăpostul Battersea, schelălăi şi sări după ea ca s-o salveze.

— O, Doamne sfinte! E ca un urs mare de tot!

Jenna înota în cerc, râzând de câinele care îşi croia drum cu greu printre frunzele de nufăr.

— Cheamă-l înapoi! strigă ea. N-are cum s-ajungă până la locul pe unde poate să iasă din apă.

Michael alunecă, dar, spre dezamăgirea tuturor, nu căzu când îl trase de gât pe Vernon, sus pe mal, ud leoarcă şi clănțănind din dinți, simțind aceeaşi nevoie aprigă s-o salveze pe frumoasa dragă inimii lui.

Cât timp Michael se luptase cu câinele, Julian rămăsese pe mal, unde florile purpurii i se întinseseră la picioare. Departe, în cea mai întunecată apă, maică-sa întinse brațele spre el şi de data asta, fără să se gândească de fapt, Julian sări şi ajunse aproape de ea.

— Eşti sigur c-o să rezişti tot drumul ăsta? îl întrebă ea când el ieşi la suprafață, cu răsuflarea tăiată din cauza frigului. N-ai pe unde să ajungi la mal şi nici unde să pui piciorul până la Swan Bank.

Julian călca apa, nesigur pe el, dar ea o pornise deja, spintecând apa cu mişcări ample. Michael striga la el de pe mal:

— Vino-ncoace, stai să te trag afară. O să-ți înghețe coaiele!

Ea era o înotătoare puternică, înotând înaintea lui ca să-l ajute să avanseze. El se sperie de moarte când râul se făcu aşa de îngust şi tăcut ca de pe altă lume. Înotară amândoi printr-un tunel cu tot felul de plante cu nişte cârcei lungi,

care te sufocau, şi el începu să intre în panică, tuşind şi înghiţind apă. Ea îi spuse să-şi închipuie că toţi cârceii care i se încolăceau în jurul mâinilor şi picioarelor lui de aschimodie îi făceau „un masaj din cale-afară de plăcut”, adăugând că în curând o să scape de mângâierile lor alunecoase şi o să ajungă într-un alt loc, larg şi liniştit, unde o să poată face pluta pe spate şi să se odihnească.

Când o porniră din nou, râul se făcu mai adânc şi Julian o rugă pe maică-sa s-o ia mai încet ca să poată înota unul lângă altul, căci plantele se târau ca nişte şerpi pe sub ei.

— Acum am scăpat de ele, zise ea, îndemnându-l să meargă mai departe. Ştii, plantele nu sunt ceva pentru care să-ţi faci probleme. Ce mă îngrijorează pe mine mai mult e şarpele. Nu ţi-am spus? continuă ea, uitându-se înapoi la el peste umăr, sincronizându-şi vorbele cu ritmul mişcărilor. Acum câteva săptămâni l-am scos pe Vernon la plimbare pe lângă Swan Bank. Am stat cu el acolo o vreme să ne uităm la dansul libelulelor. A, ia uite, dragă, ca alea două de-acolo, zise ea, făcând un semn cu mâna şi arătând dincolo de trestii, dar Julian era orb la strălucirea lor multicoloră, nu putea să se uite decât la apă. Doar întunericul putea fi văzut. Vernon bea apă pe mal când şarpele ăsta enorm a trecut înot pe lângă noi. Era gros cât braţul meu şi aşa de lung, că se încolăcise de trei ori.

Făcu o demonstraţie, arcuindu-şi braţul, cu degetele împreunate ca şi cum ar fi capul şarpelui prin apă. Julian ţipă, primind drept răsplată încă o gură de apă din râu.

— Ba şi mai rău, continuă ea în timp ce el dădea din picioare, împroşcând prea multă apă ca să ajungă repede oriunde ar fi avut de gând. Mă uitam încă la el când s-a răsucit înapoi şi, când a ajuns la Vernon, a ieşit din apă şi l-a sâsâit drept în nas.

Mai spuse ceva despre colţi.

— Tre' să fi avut pui prin apropiere, adăugă ea în vreme ce îşi lua avânt ca să meargă mai departe.

El gâfâia când ajunseră la mal şi nu putu să se ridice destul de repede din cauza mâlului de pe margine. Stătură amândoi întinşi pe iarbă, trăgându-şi răsuflarea. El se julise când ieşise din apă şi avea puțin sânge rozaliu, care i se strânsese pe fluierul piciorului.

— De ce mi-ai povestit de chestia aia cu şarpele? o întrebă.

Ea se ridică în capul oaselor şi-i puse mâna pe frunte, părând îngrijorată, de parcă s-ar fi putut ca Julian să aibă temperatură.

— Nu ştiu. Probabil că mi-a fost frică, răspunse ea şi-l trase în sus ca să-l ridice în picioare şi să se ducă amândoi înapoi la focul pe care era sigură că Michael îl aprinsese pe malul râului, ca să le țină cald.

Michael adusese prima dată în discuție faptul că poate familia Vale nu avusese dreptul să rețină toți banii când vânduseră Firdaws, ei fiind încă acolo. Îi arătase documentele Jennei fratelui lui, care era avocat şi se dădea în vânt după ciorovăieli pentru o moştenire.

Era de Crăciun, la Barnes, la trei ani după ce pierduseră Firdaws, când Jenna îi dăduse cecul.

— Am câştigat.

Michael se uita, cu un zâmbet prin care încerca să nu se umfle prea tare în pene pentru nişte merite care nu erau ale lui.

— E partea ta din Firdaws.

Atât el, cât şi Julia se uitau la suma care era scrisă acolo, nevenindu-le să-şi creadă ochilor.

Ajungea pentru un depozit frumuşel ca să cumpere Cromwell Gardens. Ziduri albe, cornişe fanteziste, ferestre de rămâneai cu gura căscată, o grădină în spate. Când

domnul Pym, proprietarul, îi conduse prin bucătărie, le şi spuse:

— De meserie, sunt arhitect specializat în sere şi de aici...

Şi le deschise larg uşa de la bucătărie. În loc de grădina la care se aşteptau, se treziră întâmpinaţi de o seră aşa de mare şi atât de bogat ornamentată, încât n-ar fi părut nelalocul ei nici la Kew[31]. Nu se făcuse nici o referire la seră în informaţiile puse la dispoziţie de agentul imobiliar. „Oranjeria mea", aşa mieros vorbea despre seră domnul Pym, de satisfăcut ce era, în vreme ce se tocmeau la preţ, şi Julian tare ar fi vrut să nu se vadă chiar atât de clar cât de mult o dorea Julia. Rămase ţintuită locului, fiind practic victima unui atac al sindromului Stendhal[32]. Nişte uşi cu două canaturi cuprindeau partea din faţă a serei pe toată lăţimea şi feroneria vopsită în alb se desfăşura în volute, iar în vârf ieşeau la iveală nişte ferigi desfăcute. Pym le arătă sistemul inteligent de udare alimentat cu aburi şi ferestrele care se deschideau după indicaţiile unui termostat. Înăuntru avea un dulap din bambus pentru băuturi, seturi de mobilă din nuiele şi mai multe rânduri regulate de lămâi în vase de ceramică verde, aliniate precum soldaţii cu căciuli din blană de urs din garda reginei.

— A cam venit timpul să-mi beau ginul cu apă tonică, zise el, atingându-şi cu un deget ceasul de aur. Am locul meu ideal pentru treaba asta şi acolo o să mă duc acum. Da' nu face parte din ofertă.

---

[31] Kew Gardens, grădină botanică din Londra, care adăposteşte un număr uriaş de plante de diverse feluri. Este inclusă în patrimoniul internaţional UNESCO.

[32] Afecţiune psihosomatică rară care se manifestă prin tahicardie, diaforeză, halucinaţii sau chiar pierderea cunoştinţei, la contemplarea unei opere de artă foarte frumoase.

Juliei îi sclipeau ochii de la lacrimile pe care nu le lăsase să curgă şi-i spuse:

— Aşa a fost să fie.

— Oricum, agentul era de părere că majoritatea clienţilor ar prefera să aibă o grădină îndeajuns de mare, cu straturi de flori şi un scrânciob pentru copilaş, dacă aveţi copii.

Domnul Pym îşi plimbă nervos privirea de la Julia la Julian. N-avea cum să ghicească adevăratul motiv al înflăcărării ei.

Odată ce era a ei, la un preţ care însemna că Julian ar trebui să găsească un scenariu pe care să-l scrie repede, sera domnului Pym deveni centrul firmei Arbour, compania horticolă specializată în plante de interior pe care o punea pe picioare Julia împreună cu prietena ei, Freda. Freda plăti furgoneta, pe care Julia pictă numele companiei printre ghirlande de viţă cu fructe, şi îşi tipări şi cărţi de vizită.

Bietele plante! Julian nu ştia cum de suportau Julia şi Freda. De unde scria, din firida lui, le vedea prin fereastră cum îşi încărcau la dus furgoneta cu hârdaie cu cimişir tuns şi pomi cu coroana rotunjită, maldăre de crini cu cupele deschise şi ramuri de orhidee doldora de flori. Cărucioarele care veneau înapoi erau pline doar de tristeţe, căci plante cu ramurile rupte se întorceau acasă din centrul Londrei, unele împrăştiind frunze uscate ca fibrele de rafie.

Înăuntru, în apartament, era numai fericire. Când Julia terminase deja de aranjat apartamentul, dacă intrai în oricare cameră de la Cromwell Gardens, puteai fi sigur c-o să te orbească nuanţele pastelate cu strălucirea lor: fiecare perete avea un model marmorat pe o amorsă de culoarea intensă a fructelor zdrobite. Se împrietenise cu un tapiţer de prin zonă, salvând mobilă pe care nu te aşteptai s-o găseşti în magazinele prăfuite din Archway[33]. În camera de zi,

[33] Cartier în Londra.

scaune adânci ca niște castroane din catifea verde pal și o masă lungă cu margini aurite, sculptate, lămpi cu abajururi de mătase pictată, o canapea de culoarea prunei, pe picioare de alamă în formă de labe de leu. „Cuibar de opiu sau club de striptease”, își zise el. Dar în sens bun. Lampa de pe tavan atârna în mijlocul unui medalion de forma și culoarea unei rodii, iar platanii de pe stradă își lăsau umbra să cadă pe pereți în verile pline de lumină.

Este ceva contradictoriu, își zice el acum, în dorința Juliei de a avea opulență somptuoasă în casă. De fel, ea se îmbrăca de parcă voia să se piardă în mulțime. Își punea cămăși bărbătești, pantaloni cenușii, spălăciți, suflecați la glezne, pulovere la baza gâtului în nuanțe stinse. În picioare avea sau pantofi cafenii fără toc sau tenișI. Se dădea cu ruj doar ca un fel de hatâr pe care i-l făcea lui special, iar rochiile subțiri ale Juliei pur și simplu se evaporaseră undeva pe drumul dintre Burnt Oak[34] și Cromwell Gardens.

Nu stătuse deloc pe gânduri și se dusese imediat la magazinul de vopsele. Lui îi plăcea cât de vioaie se făcuse, mișunând printre rafturi cu probele de culoare în mână și trântind cutiile cu vopsea pe tejghea, iar el doar aprobând-o din cap, în culmea fericirii. Ieșeau scântei pe unde trecea ea. Erau scrise toate astea în stele, în mod sigur. Cu o noapte în urmă se hârjoniseră amândoi în albul nesfârșit al apartamentului, rostogolindu-se pe scândurile lustruite ca niște copii care-și pierduseră mințile de emoție. Prima lor noapte acolo, câteva cutii cu lucruri împrăștiate peste tot. Michael le trimisese o ladă de șampanie, așa că stătuseră pe kilometri de podele cu prosoapele de baie pe ei. Părul Juliei era ud după ce ieșise din cada încântător de adâncă, cu margini rotunjite și picioare în formă de gheare. Flăcările

[34] Suburbie a Londrei.

primului lor foc făceau umbrele să danseze pe pereți. Ciocnind paharele pe care le despachetaseră în grabă, îşi urară tot ce le trecu prin cap. Sobele duduiau de la încălzirea centrală. Frigul care le intra în oase la Burnt Oak avea să fie uitat într-o noapte. Gata cu scrisul la computer cu mănuşi fără degete, gata cu fâsâitul ochiurilor de aragaz care nu făceau față gerurilor din decembrie. La Cromwell Gardens el tot în bucătărie scria, dar la un birou într-o firidă, cu ecranul pe un suport lângă el.

Julian avea o carte şi un scenariu în lucru. Julia era fericită să vopsească ea mai toate. Băură în cinstea binefăcătorilor lor canini, Geddon şi Mrs. Pericles, şi a filmului *Fletch le Bone*, care avea să fie în curând un mare succes de casă. Ea îşi puse capul la el în poală în timp ce el îi răsfiră cu degetele părul care se usca şi o ceru de nevastă, aşa cum făcea adesea. Ea clătină din cap şi râse, incorigibilă şi încăpățânată, ridicându-se în capul oaselor şi spunând ce spunea totdeauna:

— Dar să nu-ți treacă vreodată prin cap să nu mă mai ceri de nevastă... zicea ea, lăsându-se în genunchi ca să-l sărute pe vârful nasului. Îmi place-aşa de mult când mă ceri de nevastă... şi dac-o să mă mărit cu tine, n-o să mă mai ceri... adăuga ea, cuibărindu-se lângă el, aşa că Julian trebuia să-i dea sărutarea înapoi. Să bem pentru că nu suntem căsătoriți, spuse ea, ciocnind cu el.

— Să bem pentru Michael, pentru toate sfaturile bune pe care ni le-a dat, făcu el şi, când Julia ridică şi ea paharul, prosopul începu să alunece, iar Julian întinse mâna şi i-l trase jos de tot.

— Pentru noi, zise el, atingându-i sfârcul sânului cu buza paharului.

Mai târziu, când focul se stingea şi salteaua era întinsă în mijlocul camerei, îşi vorbiră în şoaptă despre fiul sau fiica a cărui sau a cărei cameră micuță aştepta în partea cealaltă a

holului. Becurile de pe stradă desenau pe cearşafurile albe legate la fereastră zăpada ce cădea, umbra roiului de fulgi, buzele Juliei la urechea lui Julian.

A doua zi dimineaţă el se cam îndoia când desfăcu primul capac cu o şurubelniţă, holbându-se la vopseaua de un roz ţipător şi uitându-se în sus ca să vadă dacă Julia era încă la fel de sigură. Ea dădu din cap. Avea o eşarfă albastră înnodată în jurul capului ca să-i acopere părul, dându-i la iveală contururile precise ale feţei, lumina căzându-i pe bobocelul de pe buza de jos, care fusese morfolită la greu. Totul foarte în stilul lui Vermeer, îşi zise el.

Julia petrecu săptămâni întregi lucrând la cornişele bogat ornamentate. Era moftul ei de fată un pic ţicnită să aibă vopsele întinse pe scândura pe care o folosea pe post de paletă şi pensulele înfipte în păr. Colora şi dădea cu vopsea lucioasă, struguri negri, piersici mângâiate de soare, fiecare frunză şi cârcel de la viţa-de-vie. Stătea urcată, fără să-i pese de primejdie, pe o scândură suspendată între două scări de zugrav. I se părea că totul o îndeamnă la meditaţie, zicea ea, şi el îi făcea masaj la gât când începea s-o doară. Îşi puse vechile ei CD-uri cu Bowie, la care ştia toate cuvintele, şi, după cină, când ea o lua de la capăt cu pensulele şi cu *Hunky Dory*[35], el se aşeza la masa din bucătărie, familiarizat deja cu limbajul celui mai recent alter ego canin al său. Un pahar cu vin lângă el, iar din seră venea mirosul de chitru înflorit.

La Cromwell Gardens erau draperii de catifea, atârnate de sus şi ajungând până la podea. În dormitorul lor, o culoare închisă ca a dudelor, aproape neagră noaptea, dar roşie, suculentă când pătrundea soarele. În fiecare dimineaţă o trezire în culoarea rubinului: Julia goală lângă el,

---

[35] Album al cântăreţului şi compozitorului englez David Bowie (1947–2016).

scuturându-şi noaptea din păr, lumina roz căzându-i pe umeri când cearşafurile se dădeau la o parte...

Jucau runde de perudo[36], pe care Julia le câştiga mai des decât el, deşi, spre deosebire de el, nu aplica principii matematice la aruncarea zarurilor. Viaţa lor intră într-un tipar format din pauze pentru ceai, când el îi citea crâmpeie din scenarii. Julia şi Freda erau când sus, în furgonetă, când jos. Copaci şi plante în ghivece şi hârdaie umpleau sera. Mâncare gătită, cumpărată de la magazin, şi platouri cu diverse feluri de carne prăjită. Baie făcută împreună, când se frecau unul pe altul cu o bucată de flanelă ca să se curețe de urmele zilei obositoare, corpul acoperit cu clăbuci de săpun al Juliei fiind alunecos ca trupul unei sirene.

Ce nopți fericite de amor la Cromwell Gardens! Să te împerechezi ca... oare cum zisese Karl? A, da... ca şoarecii-de-câmp. Julia cu termometrul şi schemele ei de ovulație, dormitorul lor de culoarea unui pântec. Ciorapi, şireturi, masa din bucătărie, gardul de la grădină. Proporții elegante, ferestre înalte, Julia aplecându-se peste pervaz, neavând nimic pe ea în afară de puloverul ăla al ei, ochii lui ațintiți la luna trandafirie de sub puloverul de lână de culoarea lavandei, lumânări dând umbrei lui dimensiuni monstruoase, un pat de alamă scârțâitor.

Nu mult după ce se mutaseră, Karl venise de la Rotterdam ca să-i vadă, cu jacheta şifonată de cum stătuse în avion, cu sprâncenele lui ascuțite de comedian.

Julian derulează totul în minte. Julia cocoțată pe scândura ei din mijlocul camerei şi Karl punându-şi mâinile streaşină la ochi, pretinzând că fusese nevoit să-şi pună ochelarii de soare ca să nu-l orbească strălucirea vopselei. Adusese cu el din Olanda două gemene îmbrăcate în tricouri

---

[36] Joc de noroc cu zaruri.

mulate pe corp, care vorbeau stereo. Toate astea făcând-o pe Julia să se încrunte.

— Anki şi Hendrika.

Erau mititele ca nişte păpuşi şi Julian trebuise să se aplece ca să dea mâna cu ele. Cum o să poată să spună care-i una şi care-i alta?

Karl o strigă pe Julia, gesticulând:

— E-un palat, zise el, încercând să-i recâştige bunăvoinţa şi ducându-se spre scară ca s-o prindă de mâini. Sari?

Şi Julia oprindu-se ca să-şi pună jos paleta şi să curețe pensula cu o cârpă înainte de a şi-o împlânta în păr.

— Hai, vino, unu, doi, trei... spuse Karl, iar ea îl prinse de mâini ca el s-o poată da jos de pe scândură.

Gemenele stăteau cocoţate lângă Karl, pe canapeaua de culoarea prunei. El se îngrăşase, de fapt Julian observă că nasturele din mijloc de la cămaşă i se desfăcuse sau, ştiind ce prieten fudul avea şi că nu dădea doi bani pe felul în care arăta, că probabil lipsea. Se duse în bucătărie ca să desfacă vinul. Julia veni să aducă pahare şi să-i sâsâie la ureche că nici nu merita să-şi bată capul ca să-şi aducă aminte cum le cheamă pe vreuna dintre tipele lui Karl, avea atâtea şi nu semănau una cu cealaltă.

— Îți scoate ochii cu chestia asta, spuse ea.

Odată vinul turnat în pahare, Julian îl întrebă pe Karl despre ultimul lui proiect de cercetare. Karl era pe punctul de a face o mare descoperire. Dar, la urma urmelor, nu era el mereu în situaţia asta? Gemenele, zicea, lucrau cu el la Rotterdam, şi ele se uitară în sus la el şi încuviinţară dând din cap, pe urmă îşi băgară capetele sub bărbia lui şi îşi continuară discuţia. Karl se uită de la una la cealaltă cu disperare prefăcută.

— Ştii, când erau mici, îşi sugeau una alteia degetul mare.

Ele îşi întrerupseră conversaţia şi zâmbiră.

— Ce drăguț! făcu Julian.

— Au terminat şcoala împreună la Rotterdam şi Pfizer le-a dat amândurora de lucru la mine în departament, ce noroc pe capu' meu!

Karl se apropie de Julian şi-i spuse la ureche cu glas scăzut:

— Şi da, fiindcă sunt sigur că mori de curiozitate să afli cum stă treaba, dorm în fiecare noapte în acelaşi pat.

Gemenele se făcură că-l pedepsesc cu admonestări tăioase şi ciupituri sincronizate, aplicate pe coapse, pe urmă continuară ce făcuseră până atunci, adică începeau şi terminau propozițiile spuse de una celeilalte.

— Limbă păsărească! zise Karl cu un zâmbet încrezut, în vreme ce Julia striga la ei din bucătărie să se aşeze cu toții la masă.

Câinele îl linge pe Julian pe mână. Mănâncă împreună ce a rămas din brânza Cheddar şi el îl mângâie pe bot. Se uită insistent la meri, la hamacul care atârnă părăsit şi şiroind de apă, şi îşi zice în sinea lui: „Probabil că asta e... şi cu asta, basta! Aşa o s-arate viața mea de-acum încolo: să-mi aduc aminte în loc să trăiesc cu adevărat".

Degetele lui se luptă cu o pată închisă la culoare de pe fotoliul de la fereastră. E un pic aspră, ca o limbă de pisică. Îngheța ta Mirei. S-a dovedit că el are dreptate aproape imediat ce-au venit aici. Catifeaua mov n-a fost o alegere făcută cu cap. Dar, la urma urmei, când a făcut Julia ceva cu cap?

Figurina netsuke a lui Michael, maimuțica de fildeş, s-a încălzit ca o mânuță mititică în mâna lui. O pune la loc deasupra, pe bibliotecă. A scotocit prin toate rafturile cu cărți din casă. Cărțile cu poze ale Mirei au fost luate cu mare grijă. Dar aici rămân cărțile lui şi ale Juliei unele lângă altele, din întâmplare. Doar cărțile despre plante ale Juliei

au fost luate. Cărțile astea broşate, care sunt atât de evident ale ei – cărțile cu cotor verde de la Editura Virago[37], du Maurier[38], Jeanette Winterson[39], Bridget Jones[40] şi încă multe altele, lua-le-ar dracu' –, le azvârle, cu foile zburând în toate părțile, într-o cutie de carton pe care o ține lângă verandă. Cutia se umple încontinuu cu lucruri de-ale ei. Când o să fie plină, are de gând s-o lipească şi să i-o trimită.

Nouă

Acum, că a scos-o pe Julia din terfeloage, este o ordine încurajatoare în cărțile lui, în propria lui bibliotecă. Marvell[41], Milton, Ricks, Spenser[42], Vergiliu, Yeats. Volume

---

[37] Editură britanică de cărți scrise de femei şi cu subiecte feministe, înființată şi condusă de femei din 1973.

[38] Daphne du Maurier (1907–1989), scriitoare britanică, autoare a unor romane cu eroine misterioase.

[39] Scriitoare şi ziaristă britanică (n. 1959), autoare a unor romane care tratează problema sexualității din diverse puncte de vedere.

[40] Eroina unui şir de romane scrise de romanciera britanică Helen Fielding (n. 1958), care au fost transpuse într-un serial de succes.

[41] Andrew Marvell (1621–1678), poet englez, membru al grupului poeților metafizici.

care au fost mai degrabă cercetate decât citite, cotoare vălurite ca unghiile bătrânilor. Coperțile decolorate îi aduc aminte ce student serios a fost înainte să dea cu ochii de Julia. Cercetează rafturile cu privirea: uniformitatea plăcută la vedere a ediţiilor Everyman, Biblia, Homer şi Stanley Fish, toată lista lui de lecturi pusă în cutii de ceai când au plecat de la doamna Briggs, neluând cu ei decât lucrarea lui de diplomă neterminată, datoriile maritale ale Juliei şi dezamăgirea plângăcioasă a maică-sii, care i-a însoţit la Burnt Oak.

Câteva dintre cărţile legate în pânză s-au umplut de picăţele de la picăturile răzleţe de ceai, unele un pic îndoite. Umflate între coperţi, filele de la *Paradisul pierdut* sunt pline de mâzgăliturile lui, bucăţele de hârtie cu lipici, cotorul rupt în mai multe locuri. Când o trage de pe raft, notiţele lui îşi scot capetele amărâte şi ciufulite la fiecare câteva pagini, unele aterizează pe podea, scrisul lui mai mic şi mai ordonat decât ar putea vreodată să fie acum, mulţumirile trebuind să fie adresate computerului. Ăsta e primul exemplar din *Paradisul pierdut* pe care l-a avut vreodată, dăruit de vechiul lui prieten Raph din Convoiul Păcii, cu *Adam şi Eva* de Rubens pe copertă, magnific de despuiaţi şi fără pic de ruşine.

De la o prelegere despre *Paradisul pierdut* se întorcea el la hogeag când a aflat vestea că Julia e gravidă. Avansase bine până atunci cu disertaţia lui. Se cunoscuseră doar de vreo câteva săptămâni. Treaba asta n-ar fi putut să cadă mai prost, şi totuşi el nu-şi aduce aminte decât ce vesel a fost din clipa în care ea şi-a aruncat vraja formată din două cuvinte rostite cu glas blând. Era stăpânit de un sentiment

---

[42] Edmund Spenser (1552–1599), poet englez, autorul poemului epic de mari dimensiuni *Crăiasa zânelor*, care o are în centru pe regina Elisabeta I.

fioros de posesie care n-avea nimic de-a face cu copilul care prindea viață acum în ea. Julia făcuse testul când el era la prelegere („Atitudinea lui Milton față de divorț în lumina atitudinii sale față de naşterea Evei”), deşi, chiar înainte ca Julia să-şi trâmbițeze vestea cea mare, el avea deja multe probleme mai presante decât „Literatură, cultură şi criză 1631–1671”.

Schimburile în care lucra la Crown se cam suspendaseră acum, că vara era într-adevăr pe sfârşite, şi, deşi chestia asta îi dădea înapoi timpul necesar pentru teancurile tot mai mari de cărți pe care le avea de citit, îi făcea pe amândoi să simtă lipsa banilor de care aveau nevoie. Salariul pe care-l primea Julia de la Geldings Antiques a dispărut la sursă, mulțumită diferitelor cumpărături în rate şi împrumuturi pe care Chris le făcuse pe numele ei tot timpul cât fuseseră căsătoriți şi pe care, drept pedeapsă, nu le onora. Ea a rămas să-i plătească frigiderul, maşina de spălat şi televizorul, iar furgoneta şi acoperişul de la casă le pusese el cu atâta prudență pe numele maică-sii. Era greu să divorțezi de datorii. Julian blestema nebunia care-l apucase doar cu câteva săptămâni în urmă, când făcuse pe grozavul şi cumpărase oglinda de la Geldings. În curând avea să fie forțat să-şi îndrepte atenția spre lăzile de gunoi ale facultății, unde ştia că unii studenți se duceau să pună alimente al căror termen expirase. N-aveau bani nici să bage în gazometru[43], aşa că-şi țineau de cald stând în pat. O, da, în pat!

În dimineața aia ieşise din cameră cufundat în mirosul Juliei. Jos l-a agățat doamna Briggs, care învârtea în aer un aspirator de parcă ar fi fost o sabie.

---

[43] În casele vechi existau contoare de gaz care funcționau pe bază de monede. Introducerea unei monede elibera o cantitate de gaz necesară pentru încălzirea camerei.

— M-am săturat să mă tot fac că nu văd, a spus ea. Nebunu' ăla care-mi tot bate la uşa din faţă.

Julian a mormăit ceva şi, fără să se grăbească, s-a aplecat să-şi bage în şosetă partea de jos a unui crac de la pantaloni. Ea s-a rezemat de umărul lui ca să fie mai convingătoare, forţându-l să se uite în sus. Ochii ei bulbucaţi din cauza tiroidei păreau că se clatină, ameninţând să cadă din orbite ca nişte boabe.

— Nu permit să vină bărbaţi aici la orice oră din zi şi din noapte şi să folosească aşa un limbaj, a adăugat ea. N-o să permit una ca asta sub acoperişul meu.

Doar când Julian a fost de acord să caute casă în altă parte ea şi-a luat mâna de pe umărul lui şi, întorcându-şi de la el faţa lătăreaţă, a plecat, târşâindu-şi papucii şi trăgând după ea aspiratorul ca pe o jertfă.

Se întorcea de la prelegere sperând că reţinuse ceva, deşi fusese prea tulburat ca să ia multe notiţe. Era vorba despre diverse secte de pe vremea lui Milton, cum ar fi ranterii[44], calvini care credeau că erau sortiţi să ajungă în cer indiferent ce făceau. păcatul este doar produsul imaginaţiei, scrisese Julian înainte de a-şi îndrepta gândul spre subiectul mai presant al locului unde o să stea el şi Julia.

Când venea înapoi cu bicicleta de la prelegere, ploua mărunt. Luă ziarul local şi-l băgă în haină ca să nu i-l ude ploaia. Drumul era plin de frunze ude. Lanţul de la bicicletă tocmai atunci se găsise să cadă, aşa că Julian se murdări bine pe mâini de ulei. Ajunse în sfârşit acasă şi, în timp ce urca scările, răsfoia ziarului ăla plin de apă ca să-l deschidă la rubrica de „Camere de închiriat". Magazinul unde lucra Julia nu era deschis lunea. Julia era chiar de partea cealaltă a uşii. Lui îi sări inima când băgă cheia în broască.

---

[44] Sectă creştină apărută în Anglia la mijlocul secolului al XVII-lea, care nega autoritatea Scripturii şi a clerului.

Ea stătea la fereastră. O rază puternică de soare ce venise pieziş, dar cu putere, pusese la cale o conspiraţie cu o spărtură în nori, ca să cadă peste ea şi să ajungă pe podea în aşa fel încât imaginea aia a ei într-o cămaşă albastră, cu partea din spate a picioarelor lungi şi bronzate şi cu părul despletit şi lucios îşi găsi imediat locul în departamentul „Maeştri olandezi" din creierul lui. Ea rămase mai departe acolo, uitându-se în jos, pe stradă, poate nu observase că el sosise. Lumina îi atinse rotunjimea obrazului când se întoarse. Se rezemă de pervaz, cămaşa de-abia dacă-i acoperea partea de sus a coapselor, bronzul verii nedispărând nici un pic. Julian se duse glonţ la ea şi Julia îi puse degetele pe buze, apăsându-le tare, aşa că, preţ de o clipă, el nu-şi dădu seama dacă avea de gând s-o muşte sau s-o sărute.

Cămaşa albastră-deschis era a lui, ceea ce-i făcu plăcere. Încă mirosea a fierul de călcat încins pe care-l folosise ea înainte să o îmbrace. Nu se sinchisise să-şi pună ceva pe dedesubt şi mâinile lui îi atinseră spatele cald. Ea îşi rezemă capul pe umărul lui, părul îi mirosea a şamponul luat de la el. El îşi lăsă mâinile să alunece din spatele toracelui spre partea din faţă, iar ea simţi că i se taie respiraţia şi se răsuci când îi atinse sânii.

— S-au făcut aşa de fierbinţi şi gingaşi, zise ea, iar el nu era genul de băiat care să nu ştie ce-ar putea să însemne asta.

Ce-a simţit el când ea a rostit acele cuvinte? Bucurie, da. Teamă? Poate. Oricât de mult încearcă, nu-i în stare să-şi amintească exact ce i-a trecut prin minte. Se vede pe el însuşi doar din afară, parcă prin geamul unei diorame sau pe un ecran cu sunetul oprit. E costeliv, aproape sfrijit, îmbrăcat cu un pulover negru anchior, care e un pic lung şi destrămat în partea de jos, pantaloni largi de la costum, şosete galbene cu o gaură care tocmai începe să se vadă la

unul din degetele mari. Dezinvolt, aşa-i place să creadă, cu părul negru, ondulat ajungându-i pe guler şi, dacă nu-l dă spre spate, intrându-i în ochi. Erudit, înconjurat de cărţi şi grămezi de note în dezordine, gravurile lui Gustave Doré fixate cu chit pe pereţi. Lumânări băgate în sticle de vin, cele câteva farfurii şi castroane pe care le avea puse unele peste altele lângă fereastră, pe pat, o pilotă cu un model de frunze de toamnă. Nu era mult mai mult decât un ţânc cu caşul la gură, aşa se vedea acum. Liber pentru prima dată în viaţă, dar lipsit de apărare când venea vorba de vraja privirii copleşitoare a frumuseţii.

Iată-l aruncând ziarul pe podea, cuprinzând-o pe Julia în braţe, sărutând-o, descheindu-i cămaşa albastră, dând la o parte cârpa şi sărutând-o pe burtă, iar peste câteva minute, ridicându-se peste ea pe patul de o persoană, pătrunzând-o cu grijă şi cu un asemenea strigăt de mirare şi teamă plină de respect faţă de întâmplările vieţii – întâmplările neaşteptate ale vieţii lor, nu a altcuiva –, încât o făcu să râdă şi pe urmă să plângă, cu braţele întinse pe lângă cap, cu palmele deschise spre tavan şi cu degetele răsfirate, implorându-l să nu se oprească, cu părul acoperind toată perna precum ceva care e pe cale să se deşire.

Nu avea nici urmă de îndoială, această certitudine nouă care-i curgea odată cu sângele prin vene scotea din discuţie toate celelalte gânduri. A doua zi se duse la biroul profesorului Mulligan ca să-i spună că se retrage de la cursuri.

Paul Mulligan încercă să-l facă să-şi schimbe hotărârea cu vorbe care, doar cu câteva zile mai devreme, ar fi fost o mângâiere pentru urechile lui Julian.

— Felul în care lucrezi la Milton mă face să nu mă îndoiesc deloc de faptul că ai o contribuţie serioasă la acest subiect, mult peste ce se aşteaptă în general de la un absolvent, îi zise Mulligan cu o licărire în ochi.

Dar muzica generoasă a cărților și a studiului și doctoratele foarte îndepărtate deveniseră peste noapte doar accidente și nimic mai mult. Se muta la Londra, spunea el în timp ce Mulligan se juca nerăbdător cu ochelarii. O să fie de lucru cu copiii bogați pe care trebuia să-i pregătească pentru *A level*[45].

Cu câțiva ani în urmă, Mulligan îi scrisese, prin amabilitatea companiei Abraham and Leitch, pe hârtie de acasă, nu de la colegiu. Zicea că nepoților lui tare mult le-a plăcut un film despre un câine din era călătoriilor spațiale. Lui Mulligan însuși i-a plăcut scena în care Laika apărea ca o fantomă pe Lună. Fusese, scria el cu scrisul lui îngrijit, uimit, dar încântat să vadă numele lui Julian pe generic. Încheia spunând: „Se zice că atunci când viața devine agitată, timpul afectat studiului și meditației dispare treptat. Sper din toată inima că nu e cazul dumitale".

Julian îl pune pe Milton la loc și râgâie. Numără sticlele goale de bere, care confirmă că e beat turtă. Ia ce-a mai rămas în ultima sticlă ca să-și înghită somniferul.

Deși furtuna s-a liniștit, aerul e tot îmbâcsit la el în dormitor. Are de ales între asta și duhoarea iasomiei dacă deschide ferestrele. Bufnițele micuțe strigă de pe acoperișul de la hambar. Își scoate hainele de pe el și se trântește în pat, căutând în harababura de așternuturi până găsește ce vrea. Puloverul Juliei e subțire și are culoarea lavandei, moale de cât l-a purtat și aproape găurit în coate, destul de lung ca să-i acopere fundul, și tras pe ea dimineața când cobora ca să-și bea cafeaua.

O vulpe de undeva de departe străpunge liniștea văii cu strigăte ascuțite, înspăimântate. Cașmirul e vechi și moale, lucrătura e un pic roasă. E furios pe el însuși, aruncându-l

---

45 Examen de absolvire a liceului.

cât colo, de cealaltă parte a patului. Ar trebui să se ducă jos acum şi să-l pună în cutia cu restul de bulendre de-ale ei.

Somniferul nu reuşeşte să-i îmblânzească gândurile pline de îngrijorare, care zboară la nesfârşit, şi Julian se trezeşte că ţine puloverul ei aproape de obraz. Mirosul Juliei se risipeşte treptat, de-abia dacă îl mai simte acolo, dar Julian apucă bine puloverul ca să-şi ostoiască o durere care tocmai a început între picioare. Strânge din ochi cât poate de tare. Blestemă începutul unei erecţii şi de asemenea partea din creier care conspiră continuu şi lasciv ca să-i lumineze drumul spre un pat în care să fie Julia. „Iubeşte întotdeauna; iubirea face bine, dar pasiunea nu...”[46] Cine spune asta? A, da, Rafael către Adam, *Paradisul pierdut*, cartea VIII. Lumina palidă deja îl conducea spre un hotel din Paris, cu lumânări parfumate arzând peste tot de-a lungul barului. E un loc la care nu poate să nu se reîntoarcă, mereu. Mersul legănat al Juliei de-a lungul şirului de lumânări, pantofii cu toc înalt din satin negru şi buzele date cu o nuanţă de roşu care se numeşte Rampant, un lucru pe care-l ştia fiindcă râseseră copios în farmacia de pe Rue Jacob când îl aleseseră. E o muzică trance[47] în surdină, banchete tapiţate, de un cafeniu-roşcat, cu nasturi îmbrăcaţi, discuţii în şoaptă şi un bărbat într-un costum cafeniu de catifea reiată care stă la bar şi bea singur.

Julian îl observă cu câteva clipe înainte ca Julia să-şi facă apariţia. Locuia clar în hotel căci se tot juca cu cheia de la cameră, pe care o pusese lângă pahar. Avea în jur de cincizeci de ani, aşa bănui Julian, păr cârlionţat, tuns scurt, cărunt cu inflexiuni de culoarea oţelului, şi un nas mare. Bea vin roşu şi se uita în jur din când în când, dând din cap

---

[46] Traducere de Adina Begu, Editura Adevărul, 2012.

[47] Gen de muzică dance electronică.

aproape imperceptibil în ritmul muzicii. Julian îl văzu cum rămâne cu paharul suspendat când mai avea puțin ca să-l ducă la gură, încremenind brusc, şi îl urmări cum îşi îndreaptă privirea spre uşă. Iat-o, ea era. Julia, prinzându-şi părul cu o agrafă, oprindu-se pe loc.

Mătasea albă din bluză strălucea când a intrat. Doamne, era nemaipomenită! Venus ieşind din spuma mării. Toți întorceau capul după ea.

Era îmbrăcată exact cum o rugase el şi, în ciuda protestelor ei, se descurca perfect în pantofii cu toc înalt şi fusta strâmtă. Se opri din nou, chiar în bar, făcându-şi curaj pe moment, înainte să se apropie legănându-şi şoldurile. El îşi ținea răsuflarea. Băuseră vodcă la minibarul de sus, de la etaj, până s-o lase să se pregătească, aşa că trebuie să fi fost deja beată criță. Prin bluza lucioasă sânii îi tresăltau când a trecut pe lângă el atât de aproape, încât îi simți în trecere adierea mişcării, dar nu şi clipirea ochilor, în semn de complicitate. Străini în toată regula. Ea se instală la o masă în colț, în câmpul lui vizual. Părul îi era jumătate prins cu clame şi jumătate îi cădea pe umeri. Se aşează picior este picior, pe urmă desfăcu picioarele, prefăcându-se că nu-l observă cum o soarbe din ochi în timp ce ea studia lista de cocktailuri, şi Julian îşi dădu seama că n-are de ales şi că trebuie să bea mai departe din pahar, inima bătându-i atunci cu aceeaşi intensitate cu care strângea pumnul acum.

Julia. Actriță în toată regula. A, da, fără discuție. Julian se detestă pe el însuşi cum detesta şi puloverul ei făcut ferfeniță şi, retrospectiv, se detesta pentru cum s-a simțit când bărbatul cu costumul cafeniu de catifea reiată s-a mutat încetişor de pe scaunul lui de la bar la masa Juliei. A urmărit cu privirea cum bărbatul s-a întins şi i-a luat meniul din mână. Ea s-a aplecat înainte să audă ce spunea bărbatul şi Julian a observat traiectoria fără oprelişti

urmată de ochii acelui bărbat când bluza ei s-a dat la o parte de pe sfârcurile ascuțite ale sânilor.

Julian trebuia să păstreze distanța până după primul cocktail şi a suportat cu greu faptul că Julia îşi plimba degetele în sus şi-n jos pe piciorul paharului în timp ce bărbatul vorbea. S-a trezit întrebându-se dacă nu cumva chestia asta făcea parte din scenariul pe care trebuia să-l joace ea. Bărbatul s-a apropiat tot mai mult de ea. Pentru vârsta pe care o avea, era aproape prezentabil, cu barba abia mijită şi cu părul cârlionțat tuns scurt şi egal. În sfârşit Julia a terminat de băut şi el era liber să intre în scenă şi să le ofere amândurora încă un rând. Oare să li se alăture?

— Bineînțeles, spuse Julia zâmbind, întâmpinându-l şi făcându-i semn să vină şi să se aşeze pe banchetă în vreme ce bărbatul, iritat, se agita lângă ea.

Bărbatul îşi scoase sacoul cafeniu de catifea reiată şi-şi slăbi nodul de la cravată, nişte urme cenuşii cu inflexiuni metalice ieşind la iveală la baza gâtului. Se întoarse cu un umăr spre Julian, încercând din răsputeri să-l blocheze pe tânărul interlop englez, punând ezitant mâna de două ori pe coapsa ei.

Julia şi Julian şi-au jucat scenariul aşa cum îl concepuseră. Asta era treaba într-adevăr, dorința lui tâmpită de ziua lui de naştere. Ar fi trebuit să se țină de scenariu, dar, după al treilea pahar de margarita, s-a trezit în el un spirit total lipsit de bună-cuviință. Aproape râdea cu gura până la urechi când s-a aşezat mai bine pe scaun, cerând nota de plată, pregătindu-se să plece. Dată bine cu ruj, Julia a rămas cu gura căscată.

— *Merçi*, zise el, punând pe masă câteva bancnote şi ridicându-se cu un clătinat uşor. *Amusez-vous bien...*

Curând ea era din nou sus, unde el stătea gol sub cearşafurile de la hotel, prefăcându-se că sforăie. I le trăsese jos de pe el şi-i dăduse o palmă peste fund.

— Trebuia să mă salvezi, nu-i aşa?

Julia sărea ca să-şi scoată pantofii cu toc înalt.

— Şi cum rămâne cu propunerea subită c-o să ne-o tragem şi c-o să mă iei de-acolo? Am crezut că ăsta era şpilul micii tale aiureli. Ce zici?

El o trase în pat înainte ca Julia să poată să mai scoată ceva de pe ea.

— Recunoaşte. Ai vrut să i-o tragi, zisese el, ridicându-i fusta. Hai, recunoaşte...

Picioarele ei după gâtul lui, călcâiele zdrobindu-i umerii. Zgomotul bătăii din aripi în urechile lui.

— Ai vrut să i-o tragi...

Înnebunit, dădea cu pumnii în puloverul ei, copleşit de ruşine şi furie.

— Recunoaşte. Recunoaşte...

Ea umbla dimineața fără nimic pe sub pulover. Se întinsese în ani de zile, căci îl trăsese până pe coapse, dar nu era deloc destul de lung ca s-o acopere când se apleca să-şi ia chiloții de pe podea în felul ăla al ei, cu picioarele drepte, şoldurile aşa de flexibile, că putea să pună palmele jos când îşi atingea degetele de la picioare.

— Recunoaşte, strigă el în camera goală, dând cu picioarele în cearşafuri, lovind cu capul tăblia de la pat, mai tare, mai repede, o mânecă de la puloverul ei bălăbănindu-se cu furie. Sângele îi fierbea.

— Am vrut. Am vrut. Am vrut.

Zece

Avea să se-ntâmple mai devreme sau mai târziu. Nu se putea ascunde de Katie la nesfârşit. Încă o zi cu soare neiertător. Laptele încălzindu-i-se pe prag. Ea vine după el în bucătărie, zăngănindu-şi cheile ca un agent imobiliar şi ciocnind una de alta cele două sticle de o pintă[48] pe care sosirea ei l-a făcut să le uite.

— Mă tot ţin să-i scriu un bilet lăptarului, zice el.

Uşor de zis, greu de făcut. Cea de-a doua sticlă era pentru Mira.

Ea trânteşte laptele în frigider, strâmbându-se când vede harababura dinăuntru. El începe să-şi ceară scuze.

— Bine, bine. Acuma hai să te vedem pe tine, zice ea, trăgând energic de perdelele de la bucătărie, făcându-l să se crispeze.

E îmbrăcată cu o rochie în culori vii, cu trandafiri înfloriţi, şi are faţa îmbujorată, braţele goale. Rochia e strânsă în talie cu o curea roşie de lac ce reflectă lumina când Katie se mişcă.

Se întoarce de la fereastră, mergând către el ca o tufă cu toate florile deschise.

— Vai, Jude, spune ea, întinzând mâna după el în vreme ce câinele vine ţopăind din grădină, sărind pe picioarele dinapoi şi încercând s-o lingă. Măcar e cineva care se bucură că mă vede, zice ea, lăsându-se pe vine ca să-i frământe urechile. Dragu' de tine, Zephon!

— Mă tem că s-a tăvălit în cine ştie ce porcărie, spune Julian şi se repede să umple ibricul. Pute.

Katie se ridică mirosindu-şi degetele. Se strâmbă.

— Ca s-o spunem p-a dreaptă, amândoi sunteţi la fel.

El ridică braţul şi se miroase la subsuoară. Da, aşa e. E de acord.

---

[48] Măsură pentru volum, de 0,568 litri.

— Şi când te-ai ras ultima oară?

El închide robinetul, îşi plimbă degetele pe falcă, ceea ce-i dă o mâncărime pe piele. Ea vine, îi ia ibricul din mână, se udă fără să vrea pe mâini şi se uită după ceva cu care să se şteargă.

— Îmi pare-aşa de rău, zice ea. Nici nu-ndrăznesc să-mi închipui prin ce treci tu acum.

El îi dă un şervet de bucătărie, ruşinat de cât de împuţit e, de mizeria de la sticlele goale şi castroanele pe care s-a lipit mâncarea mâncată pe jumătate, de propria lui duhoare.

— Dă-i drumu', zice ea, ştergându-se pe mâini şi împingându-l un pic spre scări în sus. Fă o baie şi rade-te, până aranjez un pic jos. Băieţii-s la mama, aşa că pot să-ţi fac ceva să mănânci la micul dejun şi n-am să te oblig să vorbeşti dacă nu vrei...

Apa se revarsă în cadă cu putere, complotând cu conştiinţa lui să dea la iveală un cântec, ritmul de claves[49] şi o cântăreaţă cu un glas subţirel şi abia auzit: „Uşor, uşor, uşor. Ce uşor e să te iubesc". Se dusese direct la hotelul Marylebone de pe Great Ormond Street. Cântecul se auzea dinăuntru, de la bar, cowbell[50] ritmic, percuţie în ritm curgător. Cântăreaţa era suedeză şi pronunţa „uhor" în loc de „uşor", ceea ce-i făcuse pe el şi pe Katie să zâmbească.

Katie, cu rochia aia albastră prea strâmtă, cu tristeţea ei excesivă şi mirosul de zambile. Gustări de la bar, burgeri de fiţe. Îi povestea despre cât de umilitor se terminase căsătoria ei. În ce-l privea pe el, ar fi putut la fel de bine să-i povestească cât de umilitor se terminase şedinţa ei de coafat

---

[49] Instrument de percuţie format din două baghete de lemn, care se lovesc una de alta pentru a obţine un sunet sec.

[50] Instrument de percuţie idiofon, care se aseamănă cu clopotul şi se atârna de gâtul vitelor.

cu föhnul. În loc s-o asculte, făcea schițe pe un șervețel, bucătăria de la Firdaws: linii și săgeți care indicau unde ar trebui să fie dulapurile, așezarea plăcilor de faianță și gresie, locurile pentru oale și cratițe. Pe un al doilea șervețel desenă un plan al dormitorului Mirei. Patul avea să fie pus în așa fel încât fetița să stea cu picioarele spre fereastră. Rafturi pe tot peretele de la ușă.

— Era pe vremea când îmi luasem concediu de maternitate pentru Billy... spunea Katie.

El voia s-o roage să pună mochetă peste tot în cameră la Mira pentru ca fetița să nu trebuiască să umble în papuci când o să vină acasă. Salonul de la spital era cu linoleum lucios. Peste tot în spital era așa.

— Camilla a fost ajutorul lui în clasă. Cât se poate de original.

Julian lăsă pixul jos, dându-și seama c-ar fi mâncat și pietre de foame ce-i era, și-și umplu gura cu burger. Katie îi spunea că nu putuse să nu se gândească la chestia asta de câte ori intrase în cancelarie în recreație și toată lumea amuțea dintr-odată.

— Avea cruciulița asta cu rubine pe un lănțișor și toți știau că i-o cumpărase el.

Julian se gândi la Mira, cum stătea ea în patul de la spital, cu mânuța scoasă din cearșaf, Julia întinzându-și mâna din patul pliant ca s-o atingă.

— Totul a-nceput când au făcut o excursie în grup și-au urcat pe munte, continuă Katie. Adrian s-a întors cu o întindere de ligament între picioare. De la urcatu' pe munte!

Barmanul veni să strângă resturile de la cartofii lor prăjiți în timp ce Katie făcu o listă cu toate păcatele lui Adrian. Au fost niște complicații când s-a pus problema să vândă casa, ea și băieții urmau să stea mai departe la maică-sa, după ce trecea vara, și-o găsi ea ceva să lucreze ca suplinitoare.

— N-am de gând să mă-ntorc acolo, zise ea şi ridică mâna cu un deget care se îngroşase prea mult pentru verigheta ei. Şi chestia asta tre' să dispară...

El îi ceru barmanului nişte unt, măcar atât putea să facă, căci lista şi planurile lui de acţiune erau la ea în geantă. Barmanul aduse untul într-un coş cu nişte cornuri. Era moale, aproape topit, când îl desfăcu. Luă puţin pe foiţă ca să i-l întindă pe inelar şi, când îi făcu un masaj uşor ca să intre în piele, ea îşi întoarse capul în altă parte de parcă s-ar fi uitat la o intervenţie chirurgicală. El răsuci verigheta, dând-o înainte şi înapoi, până ce o făcu să-i alunece de pe deget uimitor de uşor.

Katie se uită insistent la degetul aşa de lucios şi dezgolit, fără nimic pe el.

— Vai de mine, bănuiesc c-a fost pur şi simplu necuviincios din partea mea, spuse ea. Să te rog...

El şterse verigheta şi i-o dădu înapoi. Ea încă mai avea o porţiune de piele mai deschisă la culoare.

— Să ştii că pentru mine e la fel ca şi cum ţi-aş fi scos o aşchie din deget, spuse, făcând-o să se strâmbe la el. Eşti foarte nemiloasă, pe bune, adăugă el şi ridică din umeri ca şi cum şi-ar fi cerut scuze.

Ea zâmbi fără să facă gropiţe în obraji şi ciuguli un pic dintr-un corn.

— Ştiu că n-ar trebui să mai vorbesc despre asta, zise ea.

O, dar ea a avut intenţii bune. În baie, el se dă pe faţă cu pastă de ras şi face spumă. Conştiinţa nu-i dă pace: „N-o să mori dac-o să fii un pic mai drăguţ cu iubita ta de altădată", îi zice ea. Întinzând mâna după aparatul de ras, şterge oglinda aburită şi, deodată, îl apucă un dor aşa de cumplit, încât închide ochii şi-i strânge cât poate de tare, dar tot o vede împroşcând apă la celălalt capăt, pe Mira lui ca un spiriduş mititel cu părul strâns într-un coc mic în creştet, urmărindu-l cum se rade. Mirei îi plăcea când o stropea pe

față cu spumă şi-l imita cum se rade, folosind un băț de la o acadea, care ajunsese întâmplător în baie, strâmbându-se în toate chipurile posibile, scoțându-şi bărbia nostimă în afară.

El îşi dă cu spumă pe față şi începe de la gât, aplecându-se spre oglindă. Baia e demodată, neschimbată de pe vremea lu' taică-su, sau poate chiar a bunicilor: un apartament primrose care l-a făcut mereu să se gândească la o prăjitură de lămâie cu bezea, un suport de alamă de-a curmezişul căzii, cu o oglindă rotativă rotundă, tocmai ce-ți trebuia dacă voiai să rezemi o carte. Lasă apa caldă să mai curgă, începe să se frece pe față. Conştiința din aburi îl învăluie: „Adu-ți aminte, dacă nu era Katie, Firdaws s-ar fi dus pe apa sâmbetei. Nimeni altcineva n-avea să-ți spună că e de vânzare. Nici măcar Michael. A ținut secretă toată chestia asta". Perii de la peria de dinți cad ca nişte aşchii în spuma albă care i se adunase în gât.

Soarta a făcut ca el să fie cel care s-o ducă pe Mira la rapel în ziua aia, altfel n-ar fi ştiut niciodată că Firdaws era scoasă la vânzare. Schimbase metroul – ha, ha, Doamne sfinte! – la Angel Islington şi exact atunci a văzut-o: Katie era chiar în fața lui pe peron.

În primul moment n-a fost sigur. Avea părul altfel, mult mai blond. Ținea strâns câte un țânc cu fiecare mână şi ducea în spate, ca o cămilă, o sacoşă burduhănoasă din pânză tare, prinsă cu curele. Nu-l văzuse încă, dar, strecurându-se prin mulțime, Julian se convinse că ea era, fără discuție. Ea îl trase un pic în sus pe băiețelul mai mic, picioarele lui grase strângând-o ca un cleşte, şi, când se întoarse ca să-i spună ceva, Julian îi urmări zâmbetul. Zâmbetul care îi lumină o parte a chipului mai mult decât pe cealaltă, cele două gropițe din obraji care o făceau, inconfundabil, să fie Katie. O strigă.

Era mai plinuță decât își amintea el, dar cu toate astea, la fel de drăguță. Sânii își reveniseră, observă el cu bucurie. Ultima dată când o văzuse, supărarea pe care i-o pricinuise despărțirea o făcuse șocant de costelivă. Simplul fapt că, atunci, pe vremea aia de demult, îi văzuse sânii mici încercând să răzbată prin tricoul subțire îl făcuse să dorească să se arunce la picioarele ei și să-i ceară iertare.

— Katie?

Ea se întoarse, lăsându-și bărbia în jos ca și cum nu-i venea să creadă.

— Julian? Jude?

Ea își întinse mâinile mici ca de copil spre el și gropițele îi apărură în obraji cu iuțeala fulgerului.

— Ce cauți aici?

Trei trenuri, chiar patru se umplură și se goliră în timp ce ei vorbeau, aerul învăluindu-i cu niște suspine venite din stomac, băieții foindu-se nerăbdători.

— Billy. Arthur, zise ea, făcându-i să salute. M-am măritat și pe urmă i-am avut pe ei.

Julian îi ciufuli părul lui Billy în vreme ce ea trase cu ochiul la rucsacul lui, unde dormea Mira, cu capul sprijinit pe gâtul lui.

— Aaaa... făcu ea fără să se grăbească.

Buzele pe care Julian le apropie de obrazul lui Katie în ziua aia erau buzele unui bărbat care a fost menajat.

— Ți-ai schimbat parfumul, spuse el mirosind-o pe gât.

Și ea zise:

— Păi șapte ani înseamnă mult. Ce-ai vrea?

Julian nu putea să întârzie la clinică, așa că-i scrise numărul lui pe o bucățică de hârtie și i-o strecură în geantă. Luă următorul metrou.

— Știi că Firdaws e scoasă la vânzare?

Ea spuse chestia asta cu nepăsare în timp ce el se strecură printre uși și inima i se opri o clipă în loc.

Aproape îl apucase isteria de emoție când ajunse înapoi la Cromwell Gardens. Freda tocmai pleca să ducă nişte plante unor clienți, mărgelele de chihlimbar lovindu-i-se una de alta. Făcu o grimasă către Julia. Era clar că Julian nu înțelegea mare lucru. Îşi scoase rucsacul, cu Mira înăuntru, încă prinsă cu baretele de la rucsac, şi-l puse pe podea în vreme ce Julia continuă să taie ceapă, cute adânci apărându-i pe frunte.

— Aproape că-i prea frumos ca să fie adevărat, aşa a fost să fie.

Se învârti ca un titirez şi o luă pe Julia în brațe, ținând-o strâns.

— Firdaws e scoasă la vânzare.

Ea se uită atent la el, până la urmă lăsând jos cuțitul şi ştergându-şi lacrimile cu mâneca.

— Asta ți-au spus-o la centrul de sănătate?

El nu răspunse. N-avea rost să încurce lucrurile, pomenind de Katie.

— Ar trebui să mesteci nişte pâine când faci o chestie ca asta, zise el, rupând o bucățică de coajă şi dându-i-o.

Julia desfăcu baretele şi o scoase pe Mira din rucsac.

— Ce tot spui tu acolo, Julian?

Îşi trecu mâna liberă prin păr, pe urmă o mirosi.

— Fir-ar să fie de ceapă!

— Tre' să pun mâna pe agent imediat. Apropo, Mira a fost tare curajoasă când i-au făcut injecția, doar un scâncet uşor, spuse el, pornind în pas de dans spre telefon.

— Firdaws? Vorbeşti serios? zise ea oprindu-l de la înaintare.

— Nu vezi? Nu mai pup eu o ocazie ca asta.

— E ridicol.

Julia îşi trase capul într-o parte când el încercă să-i ia nişte foi de ceapă rătăcite în păr şi şi-o puse pe Mira pe un şold.

— La mine te-ai gândit măcar o clipă?

Mira începu să plângă.

— Nu pot face naveta de la Firdaws, iar serviciul meu aici e, nu în altă parte. Ce-ar trebui să fac?

— O să găsim noi o soluție, zise el.

Mira era lângă el ca un complice la crimă când o luară amândoi la fugă spre Waterlow Park. Mira îl trăgea şi sempiedica, aşa că stătea atârnată de brațul lui, dar cu toate astea arăta nerăbdătoare spre lucruri pe care voia să i le explice, la care să se uite cu mai multă atenție. Câini, păsări, o foaie cu un desen umoristic ce rămăsese pe trotuar, o monedă de zece penny în rigolă. În parc, când stăteau pe o bancă cu nişte cornete de înghețată şi cu rododendronii plini de flori roşietice de parcă luaseră foc, Julian îi spuse de Firdaws, de dormitorul ei care fusese cândva al lui, cu steluțe argintii pe perdele, de iarba pe care avea să alerge ea, de câinele grozav care avea să fie al ei. Îi promise c-o s-o-nvețe să înoate în râu şi-o să-i arate puii de păsărele în cuiburi. O veveriță, destul de curajoasă, sări lângă ei ca să audă veştile astea nemaipomenite. Julian îşi duse degetul la buze, spunându-i Mirei să stea cuminte. Rupând capătul cornetului, făcu o linguriță mică de înghețată şi veverița o luă de la el, rămânând mai departe lângă ei, stând politicoasă pe picioarele dinapoi parcă având pantalonaşi, lingând cornetul cel mititel ca un copilaş cuminte, în vreme ce el născoci şi-i şopti la ureche ce-i spunea veverița, cu glasul lui grozav de puştan, până când râsul zgomotos al fetiței o făcu s-o ia la fugă ca din puşcă spre rădăcina unui copac.

— Vorbeşti serios? Chiar ai ştiut?

Nici nu se terminase ziua că Julian era deja în birou la Michael, ținând cu mâini tremurătoare hârtiile cu

informațiile date de agentul imobiliar. Ieşise ca o furtună din metrou şi se năpustise înăuntru prin uşile elegante.

— Ehei, bună ziua şi pentru dumneavoastră, zise sarcastic recepționera neluată în seamă când Julian trecu în goană pe lângă ea. Michael apăruse deja pe scările de piatră în spirală, observându-i încordarea pe chip, luându-l de mânecă şi ducându-l în sala de şedințe, apoi făcându-i semn să stea jos.

— Julian?

— Ai ştiut, nu-i aşa? zise Julian, refuzând să se aşeze şi lovind cu palma hârtiile de pe masă cu informațiile despre proprietate.

— Ce? zise Michael stând în picioare lângă el. A, da...

— Ți-a fost teamă că, dac-ar afla mama de chestia asta, ar vrea să se mute înapoi? C-ar trebui să te retragi dacă te-ar convinge?... făcu Julian. Păi cum să te retragi la Firdaws şi să renunți la toate astea? continuă, făcând un gest larg cu mâna şi arătând spre încăperea cu mobilă lucitoare de mahon, spre ferestrele înalte, spre copacii din piață, plini de frunze tinere.

— Cum dracu' crezi c-o s-ajungi la liman? spuse Michael, clătinând din cap.

— Cafea? întrebă recepționera, băgând capul pe uşă şi retrăgându-se fără să aştepte un răspuns.

— O să vând Cromwell Gardens. Se găseşte destul de lucru şi acolo, după cum ai spus şi tu. A, şi-o să amân romanul pe care-l scriu.

— Din nou? spuse Michael cu o grimasă.

— Ascultă, Michael, ştiu bine că n-o să fie uşor...

Michael trase un scaun şi-l convinse pe Julian să se aşeze.

— Nu tocmai asta am vrut să spun, zise el şi adăugă după ce-şi drese glasul: La Julia te-ai gândit? Pare foarte fericită cu ceea ce face acum. Ce-o să se-ntâmple cu toată

munca ei dacă vă mutați de-acolo? Tot ce-a făcut cu mâinile ei? Te-aşteptți c-o să lase totul baltă pur şi simplu?

Şi lui Julian i se făcu un pic ruşine să-i spună că da, exact la asta se aştepta.

— E raiul pe pământ. Juliei o să-i placă la nebunie, răspunse el, în schimb. De când mă ştiu, n-am fost niciodată mai sigur de ceva.

Michael luă broşura agentului imobiliar, trecu repede peste fotografia cu bucătăria familiei Nicholson, care părea de marmură, dar avea un aspect ce nu te încânta deloc.

— Pentru un om în situația ta, e o găleată de bani, spuse el, înfigându-şi un deget în pagina cu pricina.

— E pentru Mira. Nu crezi c-ar trebui să aibă şansa să crească la Firdaws? Am văzut copiii mergând doi câte doi pe stradă pe lângă apartamentul nostru. Puloveraşe cenuşii şi chipuri cenuşii pe măsură. Nu asta vreau eu pentru ea. Şi e soarta. Da, aşa e. Nu te uita la mine în felul ăsta. Nu sunt un idiot patentat, Michael. Gata, uşile sunt puțin deschise. Asta-i datoria mea față de Mira...

Cromwell Gardens devenise neîncăpătoare pentru ei şi chiar aşa şi stăteau lucrurile. Întors la apartament, aruncă o privire critică. Foile de hârtie milimetrică ale Juliei erau întinse pe masă, creioanele ei marca Caran d'Ache[51] aranjate, oricum, în cutie. În firidă, biroul lui, cu toate lucrurile împinse la perete ca să nu pună Mira mâna pe ele, căştile lui stând pe filele scenariului scris pe jumătate. Începuse să lucreze la scenariul ăla cu Mira în patru labe la picioarele lui, nici o mirare că-i lua atât de mult. Nu prea era ideal. Camera Mirei era minusculă, o să trebuiască să se mute până la urmă. Într-adevăr, nu cu mult mai mare decât o cămăruță cât o cutie, pătuțul lângă o fereastră care dădea

[51] Companie elvețiană producătoare de materiale de papetărie.

spre fâşia de gazon ce ducea la sera Juliei, destul de aproape ca să vezi frunzele lovind în geam.

În baie se face tot mai rece. Conştiinţa nu-i dă pace. „Katie are şi ea greutăţi acum”, îi aduce aminte conştiinţa. „O să trebuiască să-ţi iei inima-n dinţi şi să cobori mai devreme sau mai târziu. Stai în baia asta de mai bine de o oră”, zice ea. „Uite, curge apa pe pereţi.”

— Aşa, acum e mai bine, zice Katie când el coboară, ştergându-se pe cap cu un prosop.

Are pe el un tricou curat şi blugi. Ea îl aprobă dând din cap. Pe masă e un castronel cu zmeură, frumoasă şi dolofană. Katie a fost în grădină s-o culeagă. O fi văzut cât de puţin i-a păsat lui dacă a udat-o sau nu, cum a lăsat totul în plata Domnului.

Ea umple tăcerea cu o actualizare despre criza ei maritală, îi oferă ouă sau clătite. El ridică din umeri.

— Alege tu!

— Cum de nimeresc eu totdeauna aşa nişte neisprăviţi? spune ea spărgând ouă într-un castron. Mai întâi tu şi pe urmă Adrian.

Lui Julian îi vâjâie capul. Ea a deschis toate ferestrele. Afară cârâie ulii.

— Fii aşa de drăguţă, Katie!

Ea se scoală de la masă. Coada de cal blondă i se unduieşte. Aerul miroase din greu a Pledge[52]. Blaturile din bucătărie strălucesc. A măturat pe jos, a pus mâna pe câteva spray-uri cu iasomie pentru masă şi s-a răfuit cu frigiderul şi găleţile cu gunoi care dădeau pe din afară. A pus mâncare în căsuţa păsărelelor care e atârnată de rama de sus a geamului şi piţigoii-albaştri îl pârăsc pentru că n-a făcut el chestia asta din proprie iniţiativă. Ea îi aduce ibricul

[52] Marcă de produse de curăţenie.

ca cafea şi ouăle jumări, se aşază pe scaun ca să-i pună unt pe pâinea prăjită.

El toarnă cafeaua în două căni şi, preţ de o secundă, cât întinde mâna după lapte, pe Julia, nu pe Katie o vede în faţa lui la masă. Julia dându-i cana.

Katie îi mai dă o porţie, încearcă să-l învioreze, se întinde ca să-l ia de mână, îi spune c-ar trebui să găsească pe cineva cu care să poată vorbi, îl face să-şi dorească să urle când aude de ideile preconcepute despre psihologie.

— Înţeleg foarte bine dacă nu pot fi eu cea cu care să vorbeşti, zice ea.

Păsărelele ciripesc în căsuţă. Haide. Zi ceva. Ea se joacă cu vârful cozii de cal. El vrea ca ea să plece. L-a răzbit oboseala.

— Pot să te scot la o plimbare? întreabă ea şi, la auzul cuvântului „plimbare", Zeph sare de pe scaun. Doar până la râu şi înapoi?

El clatină din cap. Păsărelele se ciorovăiesc, lumina soarelui se reflectă pe oale şi cratiţe. Ea îl strânge de mână.

— Jude, pe bune, cred c-ar trebui să-ncerci să vorbeşti cu cineva despre treaba asta.

Se eliberează din strânsoarea ei, se scoală în picioare şi începe să se mişte prin bucătărie.

— Nu-mi vine să cred că nu s-ar îndrăgosti de casă de îndată ce-am ajunge acolo, face el. Îţi aduci aminte că te-am văzut pe tine şi pe băieţi în seara când ne-am mutat?

— La focul de tabără, da, zice Katie. Mira voia să se joace cu Billy şi Arthur, da' tu erai prea îngrijorat din cauza copiilor mai mari care aruncau cu artificii.

— Şi cât de tristă era Julia? Ziceai c-ai adus-o la propria execuţie.

Plecaseră de la Cromwell Gardens în dimineaţa de 5 noiembrie şi, până ajunseseră la Firdaws, se făcuse întuneric. Un nor mare şi negru plana peste vârfurile

copacilor, iar luna nouă intra ca o monedă la locul ei. Voise s-o treacă pe Julia în braţe peste prag, dar ea râsese de el, îi spusese c-o să-şi rupă spinarea. Şi, în plus, încă o avea pe Mira în braţe, care dormita, după cât merseseră.

Julian aranjase să se facă focul şi să fie flori.

— Nu ţi se pare îmbietor şi plăcut acum, că toată mobila e la locul ei? o întrebă el şi ea dădu din cap.

Mira se trezise acum şi fugea dintr-o cameră în alta în timp ce el îi arăta Juliei casa. Se opriră în bucătărie. Ea avea lacrimi în ochi.

— Îmi dau seama de ce ţii atât de mult la toate astea, spuse ea. Sper doar să ai dreptate şi să găsim o cale ca să punem totul pe picioare.

Şi-şi ascunse faţa în cămaşa lui. El o ţinu strâns, aproape de el.

— Mulţumesc că m-ai lăsat să fac treaba asta, zise el, sărutând-o pe creştet.

Pe pajiştea din sat ardea un foc de tabără imens, cordita[53] făcând să scânteieze nădejdea în timp ce ei se îndreptau spre mulţimea care înconjura focul. Rachetele scoaseră un guiţat şi păpădiile aurii ţâşniră deasupra capetelor lor, şi Julian se trezi că se întoarce să urmărească din priviri panseluţa mititică şi strălucitoare de pe chipul Mirei, care privea în sus de sub pălărioara ei de lână. Explozia de steluţe îi lumină pielea, gura şi ochii îi erau rotunzi de mirare, iar el îşi dădu seama că e mai plăcut să se uite la feţişoara ei ce urmărea artificiile decât la artificiile care i se desfăşurau în faţa ochilor. Deodată îi veni un gând grozav: „Asta e! Extaz total. Sunt tată, ce lucru nemaipomenit!”

Trosnetul focului umplu văzduhul, făcând să apară licurici din cenuşă. Julian simţi mirosul de cârnaţi. Oamenii

---

[53] Exploziv preparat din nitroglicerină şi nitrocelulozã.

se întorceau de pe lângă flăcări cu obrajii roşii. Dincolo de foc, copacii şi biserica cea veche îşi arătau siluetele ce-ţi dădeau multă linişte.

Mira, cu obrajii şi bărbia precum caramelul, luă primul ei măr învelit în zahăr ars cu mânuţele băgate în mănuşi cu un deget. Se ascunse în învelitoarea umbrită a căruciorului de oamenii care spuneau „Bună!". Mutre de demult care rânjeau în lumina focului ca nişte dovleci. „Scumpa." „Draga de ea." „Frumoasa."

Julia se prinse de braţul lui şi i se sprijini de umăr în timp ce el croia drum prin toată înghesuiala pentru căruciorul Mirei. Copiii cu artificii şi coliere sclipitoare din tuburi fluorescente dansau peste tot. Atât de mulţi oameni bucuroşi să-l vadă pe Julian întors aici, unde îi e locul! Julia muşcându-şi buzele de câte ori se întorcea să zâmbească, Julian comentând fără întrerupere:

— Aia e domnişoara Hamlyn-cea-tânără, de la magazinul din sat... Împiedicatu' ăla de colo, cu baston, e domnul Horseman, proprietarul terenului de lângă casa noastră, e bătrân... Cred că aia-i femeia de la grajduri. S-o întreb dacă n-are vreun ponei pentru Mira ca să meargă şi ea puţin călare?

Mira se apleca peste marginea căruciorului cu mânuţele întinse spre ceilalţi copii. În timp ce-o plimbau în jurul focului, el îşi aminti de emoţia ce-l cuprinsese în copilărie pe pajiştea asta din sat, ţipând la vederea artificiilor, prăjindu-şi cârnaţi pe ţepuşe deasupra jarului, scriindu-şi numele cu nişte artificii pe care le ţinuse în mână, el şi alţii aruncând rachete pe acoperişul pavilionului...

Billy şi Arthur trecură în fugă pe lângă ei, Katie apucându-i bine de mână. Reuşi cu mare greutate să-i facă să stea locului când dădu cu ochii de el.

— Jude!

— A, Katie! M-am tot întrebat dacă nu cumva eşti şi tu pe-aici.

Puse o mână pe umărul Juliei ca s-o tragă înapoi şi să nu plece de acolo. Se simți tare încurcat când trebui să facă prezentările şi jenat de zâmbetul ei răutăcios. Katie nu se sinchisi deloc când îl strânse în brațe şi de-abia atunci observă el că revenise la parfumul ei de zambile din vremea adolescenței. La început îl apucă tandrețea, dar pe urmă se înfurie cumplit.

Julian se opreşte în loc, se aşază şi-şi împreunează mâinile la ceafă. Sună telefonul.

— Lasă-l să sune, zice el.

Katie strânge nişte firimituri, aplecându-se peste masă şi măturându-le cu palma într-o cârpă.

— Când ne-am întors de la focul de tabără, Julia s-a dus direct la culcare, povesteşte Julian. Ne-am certat tare de tot fiindcă nu-i spusesem de tine.

— De mine? zice Katie oprindu-se din ce făcea. Ce să-i spui de mine?

— Ei, ştii tu, despre faptul că eşti aici, spune el ridicând din umeri. În noaptea aia, Mira s-a trezit plângând fiindcă o durea burtica. Cred că atunci ar fi putut să fie-nceputu'. Of, Doamne Dumnezeule! Şi i-am dat mereu calpol.

El începe să se plimbe din nou prin bucătărie, abia îşi opreşte lacrimile. O să trebuiască neapărat s-o roage pe Katie să plece acum. Telefonul sună şi nu se mai opreşte.

— Să răspund eu? întreabă ea, ridicându-se în picioare.

— Nu. Lasă-l să sune.

Unsprezece

Julian o aude pe maică-sa strigându-l. Se străduieşte să se trezească, zvârcolindu-se să iasă printr-o gaură din beznă, cu braţele răsucite şi degetele lipite cu mâzgă.

— Bietul câine făcea pe el, murea să iasă afară.

Ea ţipă deja la el în timp ce urcă scările. A întârziat la un examen, a pierdut un autobuz şi, colac peste pupăză, trebuie s-o găsească pe Mira, plantele i se strecoară printre picioare, trăgându-l înapoi, în ciuda faptului că dă mereu din mâini. Chipul Mirei vine spre el, rotindu-se ca o monedă aruncată în sus, meduza mişcându-i-se în păr. El ajunge la lumină prinzând multe guri de aer. Mira are o coroniţă de margarete pe cap. El s-a trezit de tot acum, repezindu-se după blugi, aproape împiedicându-se în ei. Jenna a şi ajuns în cameră până să se încheie el la prohab. Ea îşi face vânt cu mâna, călcând pe hainele căzute pe jos cu papucii ei chinezeşti jerpeliţi. Are rochia şifonată, părul încărunţit trebuie aranjat un pic.

— Mamă? Ce faci aici?

— Cum poţi să dormi cu ferestrele închise? zice ea trăgând perdelele cu zgomot în timp ce el ridică un tricou de pe podea şi şi-l trage pe cap. Miroase aici ca-ntr-o cuşcă de hamster.

Jos, în bucătărie, o grămadă de sendvişuri făcute de Katie stau nemâncate pe o farfurie cu buline. Julian nu-şi aduce aminte ce-a făcut cu mâncarea după ce a plecat ea, dar maţele îi chiorăie. Michael stă în uşa de la hol cât e de înalt, lăsându-şi capul în jos sub cadrul uşii, aducând sacoşele din maşină. Câteva muşte dezorientate trec uşor peste suprafeţele curate în mod subit. Maică-sa se apleacă să miroasă cănuţa cu iasomie pe care a cules-o Katie, apoi se

grăbeşte să tragă perdelele şi să deschidă ferestrele. Michael îl prinde într-o îmbrăţişare de urs şi Julian îi mulţumeşte în gând lui Katie pentru că l-a făcut să se spele.

— Maică-ta înnebunise de îngrijorare... face Michael în timp ce-l studiază pe Julian pe deasupra ramelor de la ochelarii în formă de semilună. Ştii, am tot sunat amândoi, zice el privind spre telefon.

Da, tot acolo e telefonul.

Jenna îi dă o ceaşcă plină care se mişcă cu zgomot pe farfurioară şi mirosul îi ajunge la nări. Cafea cum se face în Iran, cu o păstaie grasă de cardamon plutind deasupra, ceva cu care Julia nu se obişnuise, aşa că el renunţase la obiceiul de a bea asemenea cafea.

— Până la urmă ne-am hotărât c-ar trebui s-o pornim la drum, în speranţa c-o să te găsim acasă, zise Jenna.

— Cam lung drumul până aici. Dacă nu eram acasă?

Lui Julian nu poate să nu-i sară ţandăra. Se aşază de parcă ar fi căzut din pod la masa pe care Michael trânteşte un teanc de hârtii gros de câţiva inchi[54].

— Contracte, zice Michael, aşezându-le în ordine unul peste altul. Şi câteva propuneri care s-ar putea să te intereseze.

Julian clatină din cap în timp ce maică-sa îi dă de mâncare câinelui şi şterge toate lucrurile cu o cârpă de parcă n-ar fi plecat niciodată de acolo. Următorul pas este să-l grăbească să iasă din casă ca să ia autobuzul pentru şcoală. Burduşeşte frigiderul cu cutii de plastic dintr-o sacoşă frigorifică, trăncănind despre ce-a văzut ea în sat: casele noi de la Beardon Hill, pavilionul de cricket făcut praf.

---

[54] Unitate de măsură pentru lungime, folosită în Anglia şi Statele Unite (2,54 cm).

— Vreau să spun, ce fel de om e ăla care face chestia asta de amorul artei, doar ca să se distreze?

Michael adaugă la vraf copii pentru fiecare e-mail la care n-a răspuns nimeni. Temă pentru acasă.

— Ne-am oprit la magazinul din sat. Domnişoara Hamlyn-cea-tânără a zis că s-a-ntâmplat în noaptea cu focul de tabără, un huligan cu nişte benzină.

Maică-sa începe să plimbe mătura pe podea, spre toți huliganii mititei care trebuie dați afară, în vreme ce Michael îi spune lui Julian despre faptul că televiziunea e interesată de a lui *Restoration Dogs.* Se pare că e o companie producătoare bună.

— Vor să scrii tu scenariul... spune Michael, uitându-se din nou pe deasupra ochelarilor. M-am gândit că s-ar putea să te distreze şi c-ar face reclamă la restul serialului... mai zice şi începe să ezite când îi vede fața lui Julian. Trebuie să fie cât se poate de bine, continuă Michael, trăgând un scaun şi aşezându-se lângă el, punând o mână binevoitoare peste a lui. Ştii, ca să ai mintea ocupată cu ceva, mai zice el, arătând spre vraful de hârtii.

Julian îşi înalță capul. Hotărâtă ca întotdeauna să-i dea să mănânce, Jenna scoate miezul lucios şi umed de la un mango, folosind marginea unui pahar de vin ca linguriță, şi pune feliile într-un castronel.

— Ai o piele îngrozitoare, spune ea, dându-i castronelul.

Ar putea şi el să-i spună că nici ea n-arată din cale-afară de sexy, cu rochia cenuşie şi şleampătă, boțită de la cât a stat în maşină, cu picioarele jupuite în papucii ăia chinezeşti, îngrozitor de urâți, pe care-i poartă până n-o să mai rămână nimic din ei.

— Hai, mănâncă, îi zice ea, arătând cu degetul spre castronel.

Fardul de pleoape i s-a întins în ridurile din jurul ochilor şi vârful nasului îi e roşu, cu o nară sclipicioasă. Într-un fel

deloc lăudabil, îi pare bine că ea arată aşa de prost. Flecăreala plină de veselie, dar fără rost, l-a deprimat. E cumva de mirare că nu vrea să răspundă la telefon? Dar când îi vine ideea că poate ea plânge, trebuie să-şi mute privirea în altă parte. Se concentrează asupra fructelor rotunde şi lucioase, asupra sucului care se prelinge pe lingură, dar îşi închipuie că lacrimile ei au făcut ca mangoul să aibă gust sărat şi aproape că nici nu poate să înghită.

La bufet, se joacă cu animalele de lut: elefantul lui dolofănel şi o pereche de bursuci.

— Ziceai c-o să faci ceva cu Mira.

— Da, mi-aduc aminte. Arici, zice ea, cocoțându-se pe marginea mesei. Hai, scumpule, mănâncă. E timpul pentru micul dejun.

— După ce i l-ai arătat pe ăla din grădină în ajunul Crăciunului. Aşa e, sau nu? Te-a făcut să-i promiți luna de pe cer?

Julian pune bursucii la loc, întinde mâna până la raftul cel mai de sus şi ia două figurine, un bărbat din lut cu doamna şi soția lui, tot din lut.

— Fac pe grozavii. Acolo sus, deasupra tuturor celorlalte animale, zice el, punând figurinele pe masă. De fapt, mamă, nu ştiu cum să mă descurc cu astea.

Ea îşi mută privirea de la el la figurinele de lut, se ridică în picioare şi-l ia în brațe, şi el îşi înăbuşă suspinele pe umărul ei osos.

— A, şi-a fost un Crăciun de-a dreptul minunat!

Vorbele ei se lovesc de el ca de un zid. Ea îl bate uşor pe spate, având senzația că scoate o găleată goală dintr-o fântână adâncă.

— Era acolo când am ieşit noi să căutăm sania lui Moş Crăciun, s-a făcut ghem când Zeph s-a apropiat. Până atunci văzuse un arici doar în poze. I-am dus o farfurioară

cu mâncare pentru câini şi ea i-a pus o steluță argintie într-o parte, de la o pocnitoare, a zis că era cadoul lui.

Oftează şi, întinzând o mână spre figurinele din ceramică, zice:

— Şi n-a fost lacomă deloc în ziua de Crăciun. Doar la fel de emoționată că toți ceilalți şi-au desfăcut cadourile la fel cum şi l-a desfăcut şi ea pe al ei.

Glasul îi tremură de emoție şi ea îşi acoperă gura cu pumnul.

Michael face un pas înainte.

— Haide, zice el. Am promis să nu facem aşa ceva, adaugă el, punând mâna pe umărul lui Julian şi zgâlțâindu-l un pic. Hai să ieşim la soare.

Jenna îşi suflă nasul în batista cu buline a lui Michael în vreme ce Julian încearcă să găsească scuze. Zeph îşi pune labele pe genunchii lui, îşi ridică semeț capul într-o parte. În ochii lui se citeşte implorarea tuturor copiilor din orfelinat.

Julian îşi caută ochelarii de soare, Jenna aduce un covoraş. Chiar şi lumina care intră pe fereastră îl deranjează la ochi.

— Cred c-am ajuns să sufăr de agorafobie, zice el, aşezându-se din nou pe scaun, nefiind sigur pe de-a-ntregul că nu suferă într-adevăr de agorafobie.

Michael îl trage în sus ca să-l facă să se ridice din nou în picioare şi pe urmă îl scoate afară din casă.

Jenna nu se uită când trec pe lângă hambar şi întinde mâna spre Michael. Horseman şi-a pus fânul în căpițe şi a marcat drumul de la casă la râu cu poteci verzi, flancate de copaci cufundați în tăcere. Cerul este de un albastru gingaş şi neiertător. Zeph face salturi înainte, adulmecând aerul precum un deținut care abia a ieşit din puşcărie, sărind în vârful căpițelor ca să latre la rândunele.

Roiuri de făpturi mărunte se ridică pe lângă picioarele lor din iarba pârjolită şi dintre buruienile înalte şi deşirate de

pe luncă. Zeph adulmecă ceva în aer şi o ia la fugă într-acolo, împrăştiind seminţe de iarbă şi de ştevie nesuferită. Jenna arată spre rugii din gard, unde fructele încârligate de-abia încep să capete culoare.

— Murele arată promiţător anul ăsta, spune ea. Să nu uiţi să faci dulceaţă.

Trec pe lângă o jumătate de iepure bâzâit de muşte şi trebuie să tragă câinele de acolo.

Pădurea e în faţă. Un mesteacăn argintiu tremurând nervos pe moviliţa lui marchează intrarea. Jenna arată cu degetul spre el şi-i spune lui Michael că e copacul care are mereu vâsc.

Julian le adusese pe Julia şi Mira la copacul ăsta ca să culeagă vâsc de Crăciun. Au plecat dimineaţa devreme, îmbrăcate cu haine groase, mergând cu ghete lipa-lipa prin apă, Mira înfofolită în tot felul de fulare, cu o pălărioară cu urechi făcute cu andrelele şi legate sub bărbie. Ea o luă la fugă înainte în căutare de şănţuleţe şi bălţi, cu pojghiţe îngheţate, sclipitoare, pe care putea să le facă ţăndări sub cizmuliţele ei de cauciuc, cântând fals un cântec despre pruncul Iisus, pe care-l învăţase la grădiniţă.

O duse pe Julia de mână. Ea-şi pierduse mănuşile, dar el îi încălzea mâinile, ţinându-i-le într-ale lui. Căciula de lână avea acelaşi albastru pal ca ochii ei, la fel de viu şi de curat ca cerul fără nori al iernii. Îşi trase căciula ca să-şi acopere urechile şi-şi strânse părul, răsucindu-l şi băgându-l în gulerul de la palton. Vârful nasului şi obrajii îi erau un pic ciupite de frig, ea avea un coş la încheietura cotului, iar o foarfecă pentru tuns pomii şi gardurile vii îi ieşea din buzunar.

Julian o ridică pe Mira pe umeri în timp ce mesteacănul argintiu apăru tremurător în depărtare, culoarea albă a cojii făcându-l să pară mai despuiat decât oricare alt copac, golaş

pe fundalul pădurii întunecate, un punct de reper al locului devenit faimos pentru vrăjitoarele sale.

Mira juca „Ala-bala portocala” pe capul lui. Trebui să se învârtă ca să poată vorbi cu ea.

— O vezi? E o domniță din poveşti care s-a preschimbat în copac.

O dădu jos ca s-o lase să alerge şi să facă reverențe.

— Uite, acolo sunt nestematele de la coroana ei, zise el, arătând spre singurul ciorchine de vâsc al mesteacănului, încurcat fără păsare şi presărat cu perle.

Julia bătea din palme când Mira o porni teleap-teleap în jurul moviliței, tot îngânând la cântecul ăla al ei.

— Ai strivit vreodată o bobiță de vâsc între degete? spuse el, țâşnind în sus ca din arc după ramura cu vâsc, fără să ajungă la ea.

— Nu-mi aduc aminte, zise Julia. Ar trebui să-mi aduc aminte?

— Foloseam sucul ăla pe post de lipici. Pentru sclipici şi alte chestii. Când am făcut felicitări de Crăciun, spuse el. E lipicios ca sperma.

Ea se strâmbă.

— Ce copilărie binefăcătoare!

— Anticii îl venerau ca pe un simbol al testiculelor. De-asta ne sărutăm dedesubt... făcu Julian, trăgând-o spre el, lângă trunchiul unui copac, Mira sărind la picioarele lor.

— Şi cu mine cum rămâne? strigă ea, vorbele ei ca o lozincă făcându-i să râdă. Şi cu mine cum rămâne?

El sări din nou ca să ajungă la capătul ramurii cu vâsc şi o prinse hotărât între degete.

— ...din cauza aspectului şi texturii sucului, care este, ştii doar, un pic vâscos....

— Da, am înțeles, făcu Julia.

Aduse ramura destul de aproape pentru ca Julia să ajungă până la ea şi să rupă câteva bobiţe. El luă o rămurică din coşul ei.

— Divina esenţă masculină, spuse el, ridicând rămurica spre cer şi, în timp ce Julia se apleca să-l sărute, el zdrobi o bobiţă între degetul arătător şi degetul mare şi o unse pe vârful nasului.

Julia ţipă şi sări în lături.

— Şi cu mine cum rămâne? strigă Mira.

Când se întoarseră acasă, prinseră pe fiecare uşă rămurele de vâsc în formă de iadeş. Mira o luă la picior prin casă, ţuguindu-şi buzele.

— O, la, la! spuse ea în felul ăla obraznic pe care-l învăţase Dumnezeu ştie de unde, când el şi Julia se sărutau în uşa de la baie.

Jenna îi întrerupe gândurile.

— Dragule, chiar că nu pot să mai vorbesc despre nici una din chestiile astea.

— Îî? face el, nedându-şi seama c-ar fi spus ceva cu voce tare. Tocmai mă gândeam la vâsc.

— Te rog să înţelegi, spune ea în timp ce ocolesc pădurea pe la margine, trecând pe lângă un câmp cu cai care, plini de speranţă, merg în galop spre poartă, ridicând praful, muştele adunându-li-se la ochi în mare alai.

Jenna se opreşte ca să le vorbească, să alunge muştele şi să le sufle în nări. Michael umple golul. Julian merge mai departe, neoprindu-se deloc, uitându-se fix la fiecare picior pus pe pământul cu urme de paşi.

— Ştiu că-i greu, spune Michael, mergând voiniceşte alături de el. Dar nu vrei să rămâi în urmă cu plăţile.

Maică-sa îi ajunge din urmă.

— E prea uşor să-ţi risipeşti necazurile pe fundul unei sticle de gin, spune ea. Ştiu foarte bine cum sunteţi voi,

bărbații din familia Vale. Şi-am văzut toate sticlele goale care-au rămas după voi.

Dacă ar fi o uşă pe câmpul ăsta, Julian s-ar duce glonț şi-ar trânti-o în urma lui.

— Să nu uiți că taică-tu a fost mare băutor.

— Zău? Habar n-am avut! zice el, gândindu-se că i-ar plăcea să facă stânga-mprejur, s-o şteargă de-acolo.

Ea îi dă una dinadins cu şoldul şi-l strânge în brațe, dar el o respinge. Ea se ocupă de alcoolismul lui de când a venit el prima dată beat acasă de la o petrecere. El aruncă cât colo un bulgăre de noroi uscat şi pietre sfărâmate. Era doar o chestiune de timp până când l-ar găsi şi pe el mort de beat la volan. Taică-su *alesese* sticla în defavoarea nevestei şi copilului, nu aşa zisese ea? Găseşte o piatră şi o aruncă cu piciorul în urzici, speriind o pasăre şi zburătăcindu-le pe altele, care cârâie de mama focului.

— Ei, cel puțin tu n-ascunzi sticlele goale, zice ea. Şi casa nu arată prea rău. Sinceră să fiu, m-aşteptam să găsesc o cocină.

„Ce băiat cuminte eşti, ți-ai făcut pantofii, ți-ai dereticat prin cameră!” Mişcă din cap într-o parte şi-n alta, născocind în sinea lui cuvinte pentru ea în vreme ce ea nu mai conteneşte să vorbească.

— Dar ai ceva de lucru? îl întreabă Michael.

— Katie a venit ieri pe la mine şi a făcut un pic de ordine pe aici.

Nu ia în seamă întrebarea lui Michael. Nu-i place să spună c-a năvălit Katie peste el, lasă-i să creadă c-a invitat-o el, dacă asta ajută la ceva.

— Foarte bine, face maică-sa, strecurându-şi brațul pe lângă al lui. Mă bucur că nu te-nchizi în casă. Acuma Katie s-a-ntors definitiv aici?

Îi vâjâie capul în căldura toridă, pământul e numai piatră şi praf încins sub picioarele lui.

— Cel puțin deocamdată, da, aşa cred. Lucrează ca suplinitoare. Zice că are o ocazie grozavă să-şi găsească un post la şcoala primară din Woodford.

— E cam mult de mers dacă ăla, cum l-o fi chemând, o să vrea să vină ca să-şi vadă copiii, zice Jenna cu multă dezaprobare în glas.

Julian ridică din umeri.

— „Ăla, cum l-o fi chemând” stă la domiciliul conjugal, ea nu prea poate să facă mare lucru în clipa asta.

— Totuşi Penny tre’ să fie în al nouălea cer că-i are pe nepoți acasă, zice Jenna, împiedicându-se şi pe urmă nimerind cu capul drept în umărul lui. Merg aşa, la pas domol, o vreme, rănita umblătoare, el sprijinind-o cu brațul pe spate.

— Îmi aduc aminte când ai venit acasă cu Katie prima oară, spune ea.

Julian nu poate să nu zâmbească. O zi de iulie, la fel de toridă ca asta. Ultimul autobuz înainte de vacanță, Julian băgând mâna pe furiş sub fusta ei. Pielea lui Katie era foarte moale pe dinăuntrul coapselor şi puțin umedă fiindcă le ținuse strânse. Se uita prin fereastra de la autobuz ca şi cum nimic nu se întâmpla, geanta ei de şcoală, închisă bine, stătea în poală la ea, încet-încet Katie desfăcându-şi coapsele şi lăsând mâinii lui cale liberă.

— După şcoală n-am avut nevoie decât să mă uit o dată la ea şi am ştiut că n-o să treacă mult până când cineva o să-ți vorbească de prezervative.

— Da, aşa e, face el, pufnind pe nări şi dând-o la o parte ca să nu-l încurce. Raph m-a lămurit, n-a trebuit să-ți faci probleme.

— Ai fi putut oricând să mă-ntrebi pe mine, zice Michael, făcându-l pe Julian să se crispeze. În loc să-ntrebi vreun străin, vreun hippie.

— Raph nu era un străin, spune Julian. Nu era nici măcar un hippie în adevăratul sens al cuvântului.

Jenna pare să fi căzut pe gânduri o clipă.

— Fiindcă veni vorba, văd c-a apărut din nou, zice ea. Nu mi-a venit să cred când am trecut pe lângă furgoneta lui de pe marginea drumului. Cred că vine aici de... oare de câți ani? Cincisprezece?

Julian face socoteala pe degete.

— Cred c-aveam cincisprezece ani prima dată, zice el.

— Bine, aproape cincisprezece ani, zice ea. Erai un pic cam dus pe altă lume în vara aia şi-ți cam plăcea să hoinăreşti ore în şir de unul singur. Niciodată n-am ştiut ce făceai. Stăteai cu el mai mult decât acasă. I-ai arătat locul unde înotam noi în râu şi după aia m-am simțit un pic cam nepoftită când erai cu el acolo.

Julian o strânge în brațe.

— Îmi pare rău, n-am ştiut niciodată că aşa stăteau lucrurile, spune. Dar îmi plăcea de el. Citeam amândoi aceleaşi cărți din greu.

— Nu-ți face probleme, zice ea. Toată lumea spunea mereu c-o să trebuiască să-ți găseşti un mentor bărbat.

Michael îşi drege glasul, dar ea îl întrerupe indiferent ce-avea el de gând să spună.

— Da' nu mi-a plăcut că te-ai ras în cap după ce a fost el aici prima oară, într-o vară. Arătai ca un neisprăvit.

Vara lui 1983. Furgoneta lui Raph pe marginea drumului, o urâțenie de stinghii vopsite în mov țipător şi cafeniu, terierii care alergau de colo-colo, mereu în pericol să cadă securea pe ei, un bărbat musculos şi ras în cap aplecându-se să tragă de lama securii, cu cizma pe un ciot de copac.

Raph era fără cămaşă pe el, bronzat bine, tatuajele lui aruncând săgeți de lumină când pe Julian îl dezarmă cu un zâmbet care îi transformă chipul într-o rază de soare. Îi făcu semn lui Julian să vină la el. Părul negru începuse să-i

crească din nou pe cap. Cârlionții strălucitori ai lui Raph n-aveau să-şi facă iar apariția până în vara următoare. În ochi i se vedeau sclipiri.

Aruncă securea aşa încât lama se înfipse în gazon şi îşi şterse sudoarea de pe față cu un fular roşu cu buline albe, pe care-l deznodase de la gât. Uitându-se peste umărul lui Raph, Julian văzu interiorul furgonetei, rafturile cu şipci viu colorate burduşite cu diverse: cărți, hârtii, vase de lut atârnate de cârlige.

— Mă-ntrebam dac-ai putea să-mi spui unde se poate înota cel mai bine aici, zise Raph, prinzându-l pe Julian de mână, în semn de salut.

— Aşa, deci n-a venit aici decât în august? Şi unde-a stat tot restul anului? vrea să ştie Michael în timp ce merg mai departe.

— A, peste tot, în Devon, Dorset, Glastonbury, Țara Galilor. Dar cu tot convoiul. A zis că are nevoie de luna august pentru propria persoană, că de-asta a venit aici.

Michael îşi drege glasul cu puțină emfază.

— Tre' să fi fost o adevărată binecuvântare pentru sat faptul că n-a apărut toată adunătura aia. Nu văd pe nimeni pe-aici care să se dea în vânt aşa de tare după chestia asta.

— Da, întotdeauna a fost balamuc de câte ori a dispărut o maşinărie cât de mică, spune Jenna. N-avea cum să se simtă bine de câte ori consiliul parohial se înfuria. Şi recunosc, uneori mi-am făcut griji, petreceai prea mult timp umblând haihui cu el. Odată am venit să vă caut pe câmp noaptea şi stăteați acolo, ca nişte țigani, pălăvrăgind, cu berea-n mână şi cu un foc prăpădit arzând lângă voi. Nu m-ați văzut deloc. Mi-aduc aminte c-am stat acolo, zicându-mi că, la prima vedere, părea o viață plină de farmec, aproape dorindu-mi să pot să vin şi eu cu voi.

— N-aş suporta să nu pot face o baie, comentează Michael gâfâind un pic.

— Raph e cea mai fericită persoană pe care-am întâlnit-o vreodată, zice Julian şi zâmbeşte doar gândindu-se la Raph. N-o pornise la drum de multă vreme când a început să vină aici. A intrat în convoi abia după ce l-au lăsat la vatră de la marină. A fost acolo când s-a scufundat *Belgrano*[55]. S-a-nfuriat...

— Nenorocita de Thatcher! zice Jenna. Nici nu-i de mirare că Raph a intrat în Convoiul Păcii.

— Da, şi imediat după aia în altă bătălie. Mai ţii minte în ce hal era furgoneta lui după bătălia de la Beanfield[56]?

Pe Julian îl trec fiorii când se gândeşte la rezervorul care curgea, la geamul de la portieră acoperit cu carton, la spiralele de metal încovrigate unde pătrunseseră răngile printr-o laterală a cabinei.

— Nu mi-a venit să cred că mergea încă. Îi spărseseră toate geamurile şi dăduseră cu picioarele în portiere. Convoiul tocmai încerca să ajungă la Stonehenge, nu era nevoie de una ca asta. Şi bietul Raph, dacă te uitai la faţa lui...

O dungă vânătă îi brăzda un pomete, rezultatul faptului că fusese tras afară din furgoneta lui prin parbriz.

— Am văzut totul la ştiri, zice Jenna şi se strâmbă. Nenorocita aia de femeie care îşi umfla muşchii. Într-adevăr, îi atacau pe toţi. Vreau să spun că poliţiştii arătau pur şi

---

[55] *Generalul Belgrano*, crucişător uşor din flota de război a Argentinei, scufundat de submarinul britanic *Conqueror* în 1982, în timpul Războiului Malvinelor.

[56] Conflict desfăşurat pe parcursul a câteva ore, în 1 iulie 1985, între tinerii din Convoiul Păcii şi poliţia din Wiltshire, care a împiedicat organizarea festivalului liber de la Stonehenge. Mulţi tineri au fost răniţi şi arestaţi. Este considerat una dintre cele mai mari acţiuni de arestare în masă a civililor de după cel de-al Doilea Război Mondial.

simplu ca nişte huligani în uniformă. Câteva autobuze luaseră foc, fum peste tot, şi n-o să uit niciodată imaginea gravidei ăleia în rochie albă, care stătea printre aracii cu fasole, rugându-se să i se dea voie să plece, cu copiii îngroziți, alergând şi țipând pe lângă ea.

— Lui Raph a trebuit să-i pună nişte copci, zice Julian. Încerca să negocieze cu poliția. Voiau să se întoarcă, dar fuseseră încolțiți pe câmp. Era ca şi cum li s-ar fi spus să nu-i lase să plece până când n-o să le tragă o mamă de bătaie zdravănă şi n-o să dea foc la toate maşinile în care stăteau.

Zeph goneşte un fazan din tufişuri, care dă din aripi şi cârâie, şi toți se opresc ca să se uite cu cât lipsă de grație se înalță. Julian îşi îndoaie degetele de mai multe ori, făcând un gest ca şi cum ar trage în el.

Ajung la râu şi Jenna ia de la Michael covoraşul de picnic, îl întinde pe mal. Gâştele canadiene se găinățează peste tot. Scurmă şi aruncă cârnați de găinaț verde în apă. Împuțitele, mereu sunt o pacoste pe capul omului şi nici măcar nu-s prea bune de mâncat!

— Ca nişte peşte grețos şi plin de ațe, le spune Jenna. Vrei s-o inviți din nou pe Katie cât suntem noi aici? îl întreabă ea. Arăta aşa de drăguț de Crăciun, nu şi-a pierdut silueta, ceea ce, dacă ne gândim la cât de grasă e mă-sa...

— Nu se poate să fi fost foarte plăcut pentru Julia s-o găsească pe fosta ta pitită în felul ăsta, m-am gândit, se bagă Michael în vorbă, trântindu-se pe pătură cu un „hop şi-aşa”.

Julian se întoarce cu fața la el, îşi ia capul în mâini şi-şi doreşte din toată inima să termine Michael odată. N-are el norocu’ ăsta!

— Şi Julia, care trebuia să se ducă mereu la Londra. Deloc uşor, continuă Michael şi, deşi are ochii închişi,

Julian simte că maică-sa încearcă să-l facă pe Michael să tacă doar uitându-se la el.

Michael a fost de față când Julia şi Katie s-au întâlnit a doua oară. Era ajunul Crăciunului. Vestit de cântări. Julia, roşie în obraji de la vin, desculță, râcâind şi punând în castronul lui Zeph resturile de la mâncarea de carne de miel pe care o avuseseră la prânz, cu părul ieşindu-i de sub o basma verde cu alb, cu desene întortocheate. Michael, lângă pomul de Crăciun, dând peste cap un pahar de vin roşu, îmbrăcat cu vesta lui galbenă de sărbătoare, care-l făcea pe Julian să se gândească la un vulpoi din desenele animate. Mira dădu fuga la fereastră.

— E Moş Crăciun!

Felinarele licăreau pe drum. *Ascultați-i pe îngerii vestitori*[57] se auzea tot mai aproape. Jenna, țopăind prin hol, cu cea mai nouă pereche de papuci chinezeşti ai ei, şi deschizând larg uşa corului pestriț de la biserica Sf. Gabriel. Din grămada de bărbați, femei şi copii, Katie ieşea în evidență cu haina ei largă, cu gulerul de blană ca un voal subțire de ceață care-i încadra chipul. Băieții ei, blonzi, cu căciuliţe cu ciucuri în vârf, erau ca nişte îngeraşi de pe felicitările de Crăciun, cu chipurile luminate de lumânări puse în borcane de dulceață care atârnau de cârje ciobăneşti[58]. Michael, cu glasul lui puternic de bariton, ieşi să cânte cu ei, întinzându-şi brațul ca Pavarotti. În spatele lui, în harababura din hol, Mira sărea în sus şi-n jos şi Julia se lipise de spatele lui, sâsâindu-i în ureche:

---

[57] *Hark the Herald Angels*, colindă de Crăciun englezească.

[58] Este vorba de nişte ornamente de Crăciun de diferite dimensiuni, în formă de bastonaşe (J), cu dungi albe şi roşii. Albul reprezintă puritatea lui Iisus, roşul, sângele care a curs când a fost răstignit, iar J vine de la Jesus, varianta englezească a numelui lui Iisus.

— Asta-i Katie, nu-i aşa?

Jenna nu avea ochi decât pentru vechea ei prietenă, Sue, care făcea semne cu mâna şi zâmbea în timp ce cânta cu o lumânare electrică în mână.

— Arăți nemaipomenit! zise Jenna şi, când terminară de cântat, întrebă dacă n-ar vrea să vină înăuntru şi să mai cânte o colindă în fața focului.

Se oferi să aducă vin de Xeres şi plăcinte, aruncându-i doar o privire grăbită lui Julian, să vadă dacă nu cumva sărise ea peste cal.

— Nu te-ai schimbat deloc, spuse Jenna, îmbrățişând-o pe Sue în prag, iar Sue intră zicând:

— O, şi Firdaws arată la fel! Ca şi cum n-ai fi plecat de-aici.

Jenna întinse mâna spre Julian şi spuse:

— Da, sper c-aşa e. Deşi acuma-i a lui...

Julia stătea acolo, chiar lângă ea.

— Şi a Juliei, zise el cu asprime, întinzând mâna. A mea şi a Juliei.

Coriştii intrară, lăsându-şi ghetele la uşă, deşi Julian le spusese că nu trebuia. Mira sări la Billy şi Arthur. „Băieții cu artificii”, aşa le spuse ea.

— Da, şi pe urmă ne-am dus acasă şi bunica a avut mai multe rachete doar pentru noi, se lăudă Arthur, ştergându-se la nas cu mâneca.

Julian îşi dorea din toată inima să n-o fi văzut pe Katie cum, din gulerul ei de blană, roşise până-n albul ochilor, şi să nu-i fi spus „Jude”, făcând-o pe Julia să ridice din sprâncene a mirare.

Ieşi din cameră ca un bolid când îl chemă maică-sa să caute sosul de unt cu brandy.

Spre marea uşurare a lui Julian, ziua de Crăciun începu cu impresia că prezența lui Katie fusese uitată. El şi Julia se împiedicară unul de celălalt, alungându-şi somnul când

cocoşul nu cântase încă. Trecură pe lângă camera de oaspeți şi auziră blândul duet de sforăituri scoase de Michael şi Jenna, şi ajunseră la Mira, care-i chema, şi bolborosiră încetişor deasupra şosetuței ei de Crăciun. Se uitară la ea din uşă, zâmbind tot mai larg pe măsură ce bucuria ei devenea şi a lor. Mira, înconjurată de hârtii multicolore, pronunță fiecare cuvințel perfect ca o mătuşă politicoasă, rămasă fată bătrână:

— Vai, sigur! E tocmai ce-mi doream.

Suflă într-un fluier de tren, apăsă pe rățuşca cea nouă pentru baie ca să scoată un fel de chițăit, făcu pisicuța de lemn să danseze pe picioarele ei elastice şi-i făcu pe ei să râdă.

Lângă bradul de Crăciun, lui Michael i se lumină chipul când Jenna scotoci şi scoase la iveală un pachet mărişor, pe care li-l dădu.

— Oho, aşteptați să vedeți ce-a făcut pentru voi! spuse Michael, frecându-şi mâinile.

— Ssst, zise Jenna, împungându-l prin vestă. O să strici surpriza.

Julian şi Julia îşi împinseră pachetul unul altuia pe podea.

— Tu-l deschizi.

— Nu, tu.

— Aveți grijă! Nu-l zgâlțâiți! făcu Jenna. Doamne Dumnezeule, da' deschideți-l odată unu' din voi. Julian?

— Şi cu mine cum rămâne? Nu pot să-l deschid eu? se auzi glasul Mirei, aşa că puseră pachetul cu panglică de satin verde în fața ei pe podea.

— Da' fii atentă! E pentru mami şi tati, îi spuse Jenna când fetița trase de panglică şi rupse hârtia.

Înăuntru era o cutie solidă cu un capac care nu se înşuruba.

— Ai grijă acum!

Jenna o urmărea cu ochi de vultur pe Mira, care ajunsese la foița dinăuntru şi apucase două figurine de lut, câte una în fiecare mână.

— Vai de mine, să nu le ciocneşti una de alta, păpuşica mea! spuse Jenna. Sunt foarte mândră de ele.

Erau sculptate şi vopsite frumos, fără nimic pe ele în afară de milostivele frunze de viță pe care Jenna li le pusese în față. Julia se duse imediat s-o îmbrățişeze pe Jenna şi primi un pupic drept răsplată. Atenția Jennei fusese deja captată de Julian, care râdea de genunchii noduroşi ai figurinei ce reprezenta un bărbat.

Acum Julian stă pe malul râului şi nici unul nu vrea să-şi aducă aminte de nimic din toate astea. O libelulă aterizează pe umărul Jennei şi femeia nu se mişcă pentru ca toată lumea să-i poată admira giuvaierul smălțuit. Soarele le încălzeşte spinarea. Zeph se aşază un pic mai sus pe pantă în poziție de pază.

Jenna stă în picioare şi-şi întinde brațele deasupra capului. Se duce la mal.

— Ar fi trebuit s-aducem nişte prosoape.

Michael şi Julian schimbă priviri pline de panică.

— M-a făcut să înot în Serpentine[59] de ziua ei, zice Michael, deplângându-şi singur soarta.

Julian geme.

— Vai de mine, ce noroc spart în fund ai avut! Dar ar fi trebuit să veniți aici. Nu-mi vine să cred c-am uitat.

Jenna se fâțâie de colo-colo.

— Chestia asta a fost săptămâna trecută, spune ea. Şi nimeni nu s-ar aştepta să-ți aduci aminte. Nu chiar acum. Oricum, n-am costumul de baie pe mine.

Se trânteşte din nou jos lângă ei.

---

[59] Lac în Hyde Park, la Londra.

— Da' nu țineți minte când am venit aici de ziua mea, toți grămadă, şi prietenul tău, Raph, înota în pielea goală? întreabă ea, făcându-l pe Julian să pufnească pe nas.

Pe Raph îl durea-n cot. Călca pe apă şi râdea de ei cu gura până la urechi, strigându-i „La mulți ani" Jennei, ridicând mâna ca s-o salute, tatuajele trecând subtil de-a lungul omoplaților lați de la umerii lui ca nişte aripi.

— Sue a fost cu totul de acord cu noi când ne-am aruncat hainele cât colo şi ne-am dus după el, face Jenna chicotind.

Pentru o clipă e plăcut să-ți închipui cum a zburat de pe mal „lăptăria" lui Sue.

— S-a întâmplat în primul an când a venit, zice Julian. După aia a avut mereu chiloți pe el.

— Sunt prea bătrân ca să stau pe pământul ăsta tare, spune Michael. Hai s-o pornim spre casă.

— Crezi că s-ar putea să te-ntâlneşti cu el? întreabă Jenna, rămânând la subiectul „Raph". Tare mi-ar plăcea să ştiu cum o duce.

— Da' de unde-atâta interes aşa, din senin? Nu te-a interesat niciodată, de obicei mă întrebai pe mine despre el.

— Da, bineînțeles, zice ea.

Odată întorşi la Firdaws, Jenna se apucă să facă nişte cotlete la grătar, pune apă la fiert, tăind mere şi ceapă şi mişcându-se nestingherită de parcă n-ar fi plecat nicicând de acolo. Fundurile de lemn sunt unde ar trebui să fie, puse în ordine unul peste altul lângă dulapul cu pahare, cuțitele sunt în suportul lor obişnuit lângă chiuvetă. Ca un gest de reconstituire fidelă, Katie n-ar fi putut face ceva mai grozav.

Jenna aduce farfurii şi tacâmuri la masă şi-i face semn să le aşeze el. Figurinele de lut sunt unde le-a lăsat: bărbatul, un pic întors într-o parte spre rotunjimea încântătoare a taliei înalte a femeii, pielea fină de culoarea hârtiei de împachetat, ochi de un albastru electric, părul la fel de strălucitor ca un ghioc abia scos din mare.

Mirosul de carne grasă pusă pe grătar umple camera. Jenna îi face semn cu o paletă, îi sugerează să pună nişte muzică, dacă tot a aşezat masa. El întinde mâna şi ia femeia de lut. E nemaipomenit de bine proporționată, o frumusețe, poate cu sânii un pic mai mari decât ai Juliei. Ochii ei de un albastru strălucitor au o privire de-a dreptul sălbatică, abia acum vede el.

Jenna aduce carafa cu apă la masă, începe să aşeze ea însăşi farfuriile, căci grăsimea de la cotlete sare şi stropeşte sub grătar. Îl vede că stă acolo cu figurina în mână şi se repede ca un uliu la el, făcându-l să sară în picioare.

— Bine, bine. Stai că te-ajut!

— Dă-o aici!

Îi smulge femeia din mână.

El încearcă să strige „Nu”, dar cuvântul nu-i vine destul de repede şi mâna ei se arcuieşte înapoi şi aruncă femeia de lut, care se izbeşte de frigider, zguduindu-l. Zguduind-o pe ea. Zeph latră şi Michael intră în cameră, cu telefonul încă la ureche, vede cioburile de pe podea.

— Ce dracu’ s-a-ntâmplat?

Doisprezece

Lumină. Agitație. Culoar sclipitor, zgomot de paşi. Zgomot de lift, senzație de frică în stomac, un alt culoar sclipeşte, gratiile de la pat vibrează, un cap pe o pernă de culoarea seului. Tunel de plexiglas, nervuri negre în zbor, înghițindu-

le ca o balenă. Pagerul cuiva începe să zbârnâie, o străfulgerare de lumină fluorescentă. Mira, cu o mânuță pe frunte. Fâşâitul uşii pneumatice duble, pe care scrie picu[60], grație tehnologiei celei mai avansate.

Forme nemişcate plutesc în derivă pe mări de fire şi tuburi, monitoarele au imaginea înceţoşată, valuri de neon, linii ale orizontului, munți, linii ale vieții. Aparatele fac clip-clop, glasuri care murmură şi strigă, sună un telefon şi se aude o alarmă, blip, blip, blip. Țăcănitul ventilatoarelor, pe monitoare se vede ce trebuie, ticăit de pompă, plasturi şi bandă adezivă îi țin tuburile la locul lor. Mânuța Mirei e moale în mâna lui. Degețelele ei par pătate de nicotină.

Unul din leduri, cel roşu, se aprinde şi Julian nu poate să bage banii în fantă. Loveşte cu palma. În spatele lui, altcineva dă lovitura cu un zornăit tot mai puternic de metal pe metal. O tăviță cade pe podea, împrăştiind tot ce e în ea. Moneda nu se mişcă şi Julian dă cu pumnul în automat. Ventilatorul se opreşte, făcând alarma să sune nebuneşte, şi Mira deschide ochişorii brusc. Julian îi împinge patul cu putere ca pe o manetă de la un joc mecanic, în timp ce asistentele vin în fugă.

Se trezeşte lac de sudoare. Maică-sa stă în picioare, privindu-l de deasupra, ținând în mână o ceaşcă de cafea aburindă cu cardamon, specialitatea ei.

— Bea-o cât e caldă, dragul meu.

Se aşază pe marginea patului, în vreme ce el întinde mâna după telefon ca să vadă ce oră e. Îi tremură mâna tare de tot.

— Fir-ar a dracului, zice el, ridicându-se pe perne.

Clatină din cap, încercând să-şi alunge visele cumplite, dar fără succes.

---

[60] Acronim al expresiei Pediatric Intensive Care Unit (unitate de terapie intensivă pediatrică).

— O, Doamne, am acelaşi coşmar întruna, zice el.

Jenna îi dă ceaşca şi se duce la fereastră.

— Oare s-o termina vreodată? Nu pot să-mi scot chestia asta din cap. O văd mereu la terapie intensivă, toate tuburile alea, părul căzându-i în smocuri, pielea capului galbenă de tot.

Trebuie să-şi pună mâna la ochi când maică-sa dă perdelele la o parte.

— Of, şi lumina asta...! Mi-am făcut griji c-o să se trezească şi-o să vadă că n-are deloc păr în cap. Ce sperietură să fie pe ea când o să-şi vadă capu' ca o lună plină...

— Julian, încearcă să nu mai faci chestia asta.

— Şi-am dorit atâta să se trezească din nou, voiam cu orice preţ s-o văd zâmbind ceas de ceas. Şi pe urmă mă trezesc aici şi mă gândesc că, de câte ori a fost bolnavă, scăpam de ea cu un video.

— Te rog, nu te mai învinovăţi atâta, spune maică-sa, aplecându-se spre el şi punându-i mâna pe frunte. N-aveai de unde să ştii ce nu e-n regulă.

— Nu? face el, luându-se dintr-odată cu mâinile de cap.

— Nu te mai trage de păr!

— Nici nu-ţi închipui ce zgândărit eram când se tot îmbolnăvea...

Jenna încearcă să-l liniştească, să-i aranjeze părul, dându-i-l peste cap.

— Nu făceam altceva decât s-o plantez în faţa televizorului, cu nişte brânză şi nişte biscuiţi, până mergea la culcare...

— Şi eu făceam exact la fel cu tine, zice ea. Practic, erai un părinte singur în timpul săptămânii.

— I-am dat calpol cu nemiluita când ar fi trebuit s-o duc la doctor.

Îşi pune perna pe faţă şi îşi împlântă pumnii în ea.

— Julian, noi am trecut prin toate astea de o sută de ori. Doar ai dus-o la doctor. Ai dus-o de mai multe ori la doctorul Andrews.

— Şi de fiecare dată n-am zis nimic când ne-a trimis acasă.

Julian împinge perna mai jos, îl imită pe bătrânul doctor care-i face semn să plece, cu un zâmbet de mare îngăduinţă.

— Da, copiii se-mbolnăvesc, fac temperatură şi au dureri de stomac.

Se bagă la loc în aşternut.

— Of, biata de ea!

Jenna încearcă să-i tragă perna de pe faţă, dar el o ţine strâns şi o roagă pe maică-sa să-l lase în pace.

— Julian, te rog, termină odată. Scoală-te acum şi hai să-l scoatem la plimbare pe amărâtu' ăla de câine.

— Nu pot. Vreau să dorm.

Valuri de disperare îl răscolesc sub coaste. Maică-sa stă lângă el şi-l freacă pe spate, e numai piele şi os, spunându-i să ia lucrurile pe măsură ce vin, unul câte unul.

Trebuie să muncească, nimic altceva n-o să-l salveze. Jenna l-a făcut să-şi deschidă corespondenţa. I-a citit-o ea peste umăr. Erau anunţuri finale de la constructori şi de la compania de construcţii, veşti proaste de la bancă. Calculele contabilului fuseseră optimiste când s-a dus la el pentru Firdaws: până la urmă vânzarea casei de la Cromwell Gardens a acoperit mai puţin de jumătate. Chiar de Anul Nou luase hotărârea să muncească pe brânci ca să le scoată pe amândouă din încurcătura în care el singur le băgase.

— O să beau pentru asta.

Julia ciocni cu putere paharul cu el când Big Ben bătu miezul nopţii şi jocurile de artificii explodară la televizor. „Doamne, Dumnezeule, îi veni lui să spună, o să fac tot ce-mi stă în putinţă." Ar fi trebuit să meargă amândoi la o petrecere la Londra. Dar Mira se îmbolnăvise din nou, luase

alt virus. Petrecerea era pe o casă plutitoare la Hampton Wick, cu porc la cuptor şi dans pe punte. Freda avea să fie acolo, şi William la fel. Karl venea cu prietena lui de la Amsterdam. Jenna şi Michael încercară să-i facă se să ducă. Pe bune, nu era nici o problemă să aibă grijă ei de Mira. Mira tremura pe canapea în ciuda sticlei cu apă fierbinte de pe piept şi a plăpumii înfăşurate bine pe lângă ea.

— Da' cu mine cum rămâne?

Ea nu spusese nimic, cu toate astea Julian o auzise.

Se duse după calpol. Unde să întâmpini mai bine Anul Nou decât aici, îşi spuse el, uitându-se la Julia ţinând în poală capul Mirei, dându-i cu blândeţe la o parte părul de pe frunte, mirosul de pin şi strălucirea pomului de Crăciun, buştenii de măr trosnind în foc?

Julia făcu liniştită o baie care dură mult, încuind uşa a ceea ce zicea el că e baia familiei Nicholson. Julian se opri pe palier ca să tragă de câteva ori pe nas mirosul uleiului de baie pe care-l folosea ea de Crăciun, grepfrut şi trandafiri, dar rezistă ispitei de a bate la uşă ca să intre şi să se uite la ea cum face baie. Gândul la baia în formă de ou, care era îngrozitor de nelalocul ei acolo, unde ar fi trebuit să fie patul, şi pereţii acoperiţi cu imitaţie de marmură îi uşurară sarcina de a-l ignora pe acel Bonnard[61] pe care-l avea în el. Se duse să vadă ce face Mira. Fetiţa era în mijlocul patului lor, cu gura deschisă, sforăind încontinuu, cu o mânuţă pe frunte, fără temperatură prea mare, care scăzuse datorită lichidului roz fermecat.

La parter, Jenna bombănea despre plăcinta cu şuncă şi curcanul care se răceau. În cele din urmă Julia se duse la ei, arătând mai relaxată după baie, pielea strălucindu-i de la

---

[61] Pierre Bonnard (1867–1947), pictor francez care s-a remarcat prin efectele de lumină şi culoare din peisaje şi din interioarele însorite pe care le-a înfăţişat.

loțiunea de corp. Era îmbrăcată cu puloverul de culoarea lavandei şi cu blugi, în păr cu nişte irişi de mătase pe care i-i pusese Julian în şosetuța de Crăciun. Jenna rămase cu gura căscată.

— Vai ce frumoşi sunt! Se asortează cu puloverul tău.

Jenna arătă cu degetul spre flori. Julia îşi duse mâna la cap şi zise râzând:

— A, le-am folosit ca să-mi prind părul, să nu se ude, spuse ea, desfăcându-le şi lăsându-şi părul liber.

Julian îi luă din mână florile de mătase, în timp ce ea îşi trecu degetele prin păr. Strânse şi desfăcu una, care îi prinse pielea de la degetul mare ca o mică falcă de plastic. Petalele de mătase fuseseră pictate de o femeie din celălalt sat. Irişi în culori delicate, cu stamine negre ca de catifea şi gurițe de un galben strălucitor. Le găsise la bazarul de Crăciun de la biserica Sf. Gabriel şi o pusese pe Mira să jure că n-o să sufle o vorbă, căci fetița îl văzuse cumpărându-le.

— Pentru mami, zise el, ducându-şi degetul la buze.

Solemnă, Mira îl imită spunând:

— Aşa să-mi ajute Dumnezeu, făcându-şi semnul crucii pe piept, ceea ce lui îi dădea totdeauna fiori.

Stătu în spatele Juliei, dându-i părul la o parte ca să se îmbete de parfumul mângâietor răspândit de ceafa ei, de noua loțiune de corp cu grepfrut şi trandafiri, şi de mirosul mai pregnant de mosc al pielii.

— Mai lasă-mă-n pace.

Julia sări în lături, depărtându-se de el, şi el se simți aşa de jignit de privirea ei, încât scăpă irişii pe jos, unde rămaseră până ce îi luă Jenna şi îi puse sus, pe dulap, ca o coroană căzută la picioarele bărbatului şi femeii de lut.

Julian se înfioară acum când se gândeşte la locul de pe dulap, la furia Jennei de cu o noapte în urmă. Femeia pe care o lucrase cu atâta dragoste, bucățele pe podea. E încă şocant, câtă violență! Astăzi maică-sa e mai calmă. Îşi ține

mâna pe fruntea lui. Are pielea mai moale datorită cremei cu care s-a dat. Şi, colac peste pupăză, capul începe să-i vâjâie. Îşi doreşte din tot sufletul ca Jenna să se lase de tras perdelele. Îşi păstrează ultima înghiţitură de cafea ca să ia un paracetamol. La fel de mult îşi doreşte ca maică-sa să nu mai deschidă nici ferestrele. Păsările devin de nesuportat, gâlcevitoare şi gălăgioase. Adie o briză şi păsărelele îi dau cu tifla. Scotoceşte prin sertarul de la noptieră doar-doar o găsi un calmant. Cremă, vitamine, o unghieră, bucăţele de hârtie. Scoate la iveală o singură sârmuliţă pentru desfundat pipa, răsucită bine, plină de scame. Nici urmă de iepuraşii pe care-i făcuse ca s-o distreze pe Mira, cu feţe desenate cu carioca, o familie întreagă de iepuraşi, fiecare cu numele lui. Zâmbeşte în sinea lui când îşi aduce aminte cum imita fetiţa glasul lui Baby Bunny, cu vocea ei nostimă, dar aspră şi ascuţită, cu chicotele ei ciudat de răguşite, şi continuă să caute pastilele. În fundul sertarului, încurcată printre nişte benzi adezive, găseşte cutia şi, de asemenea, un recipient mic de sticlă în care e o jumătate de ţigară cu canabis.

Ţine tubul în lumină, ţigara e făcută la marele fix. Stă acolo din ianuarie, uitată din seara când a ieşit la Amsterdam cu Karl în oraş.

— Eşti tâmpit de-a binelea?

Julia o ţinuse pe a ei cum că era mare tâmpenie să treci prin vamă la Heathrow cu ţigara tot în buzunarul de la haină. Julian ţopăia plin de veselie, pur şi simplu nu putea să stea locului. O călătorie în pas alergător pe la editorii lui olandezi fusese încununată de succes. Furia ei nu făcu altceva decât să-i stârnească râsul.

— Pur şi simplu am uitat c-o am la mine. O spun cinstit. Şi Karl, şi eu am fumat la hotel şi pe urmă nu m-am mai gândit la chestia asta nici un pic.

Julia făcea atâta caz de toată bagatela asta. El trebuia s-o tot roage să-l asculte, sărind de pe un picior pe altul de nerăbdare ca să-i dea o anumită veste bună.

— Acum, dacă taci doar un minuțel...

Ea aduse o budincă cu cârnați, din care ieşeau aburi, iar mănuşa de bucătărie de pe mâna ei subțire îl făcu să-şi amintească de mănuşa de piele pe care o avusese pentru şoim.

— Ascultă-mă, zise el.

Avea o jucărie yo-yo pentru Mira de la Amsterdam, una în care se aprindea o lumină când o răsuceai. Fetița se făcuse bine, îi mai curgea doar puțin nasul şi se înfurie dintr-odată fiindcă nu putea să se descurce singură cu jucăria. Era prea mică pentru sfoara de care trebuia să tragă, aşa că taică-su o ridică pe scaunul din bucătărie şi-i apucă mânuța cu mâna lui ca să facă amândoi jucăria să se răsucească şi să se aprindă lumina dinăuntru. Julia nu mai era supărată din cauza noii lui cariere de traficant internațional de droguri. Încălzea sosul de ceapă pentru budinca aia cu cârnați.

— Cred c-am rezolvat problema unde-o să stai la Londra. Cu tatăl lui Karl...

Julia se opri şi nu mai mestecă în tigaie, punându-şi mâna pe frunte.

— Of, Doamne sfinte! făcu ea.

Țigara asta fumată pe jumătate stă aici de şapte luni bune. Mânat brusc de impuls, Julian o scoate din tub. O miroase, curăță cărbunele de la capătul ars. Găseşte o brichetă şi se duce cu țigara la fereastră. Se apleacă în afară. Nici n-o aprinde bine, că-l şi apucă o tuse de-i dau lacrimile. Mai trage de două ori din țigară, ține fumul în plămâni cât timp poate să-şi stăpânească accesul de tuse şi o stinge pe pervazul de la fereastră, cu usturime în gât.

Habar n-are de ce-a făcut asta, dar imediat se simte mai liniştit. Aplecându-se mai mult în afară, dă cu ochii de

licărirea râului care trece prin Horseman's Fields, de cineva care merge pe un ponei bălțat ce-şi leagănă coada încoace şi încolo, de frunze sclipind în vântul care abia adie. O cioară îi atrage atenția şi el o urmăreşte cu privirea cum se plimbă maiestuos pe gard înainte şi înapoi, oprindu-se în loc ca să facă observații nepotrivite sub aripă. Tot îl mai doare capul, dar cel puțin vâjâiala a început să fie ritmică.

Aprinde iar țigara cu canabis şi o stinge din nou după ce trage o singură dată din ea. Cel puțin, dacă-i amețit de droguri, s-ar putea să i se facă foame. Mâncărurile făcute de maică-sa vin special pentru el, parcă ieşind dintr-o oală de porridge fermecată.

Mănâncă. Mănâncă. Mănâncă. Jenna bate cu lingura de lemn în coaja unei rodii. Nestemate strălucitoare precum buzele unui copil cad pe carnea de miel şi pe lintea condimentată şi ajung în fața lui aburind, pe un rând de orez, într-un castron plin cu vârf. Maică-sa îi punea smântână în porridge şi-i ungea pâinea prăjită cu unt până ce începea să curgă, făcându-l pe Michael să saliveze şi să urmărească cu ochi pofticioşi fiecare bucățică ce ajungea în gura lui Julian. Mănâncă. Mănâncă. Mănâncă.

Se vorbea, se vorbea la nesfârşit, farfuriile veneau întruna, glasul Jennei subțiindu-se tot mai mult, al lui Michael ca un ciocan pe creier, şi nici un semn cum c-o să plece curând.

Vai, dar fumul ăla ultim pe care l-a tras scurt din țigară a fost o greşeală cumplită. Se trezeşte deodată împleticindu-se prin cameră, cu siguranță este un pachet de biscuiți undeva, dar desigur nu e nici un biscuit şi toate drumurile duc, în mod inexorabil, la lucrurile alea încurcate şi la puloverul de culoarea lavandei care e sub pat la el. Ascultă la uşa de la dormitor, îi pare rău că n-are încuietoare. Ia puloverul în mână, se bagă la loc sub cearşafuri şi-l strânge la piept.

Julia avea pe ea puloverul ăsta în dimineața când a plecat el la Amsterdam. Aplecându-se să-şi tragă chiloții, fiind încă aşa de somnoroasă, bălmăji ceva de-abia auzit când el sări şi o prinse bine.

— Tare-aş vrea să nu pleci, spuse ea.

— N-am cum, zise el, apucând-o de şolduri şi împingându-se în ea pe la spate.

— Acuşi o s-apară Mira pe uşa aia.

Ea râdea, împingându-l la o parte doar pe jumătate.

El îi dădu drumul şi se aşezară amândoi unul lângă altul pe pat.

— Nu prea sunt în apele mele când ştiu c-o las şi ea nu se simte bine deloc, dar am promis c-o să fiu acolo. E singura zi când olandezii pot să-i adune pe toți.

Michael îl ducea cu maşina la aeroport. O să fie alunecuş pe şosea, aşa c-o să trebuiască să plece cu mult timp înainte. Julian se uită la ceas. Era încă destul de devreme.

— Avem timp să ne-o tragem repede?

După cum le era obiceiul, ca să se ascundă de Mira, care putea să apară oricând, făcură treaba aia pe o bucată de covor uzat între pat şi perete. Pe urmă Julia aduse cafea şi pâine prăjită cu gem de citrice, în vreme ce el aruncă câteva lucruri într-o geantă de voiaj.

— Trebuie să mă duc la Londra cum te întorci tu, spuse ea, dându-i ceaşca. Măcar câteva zile. Freda şi-a ieşit din pepeni.

— Doar o noapte. Nici n-o să ai timp să-ți fie dor de mine.

Julia se opri din mestecat.

— Rotterdam e departe de Amsterdam?

— Doar puțin peste o oră.

— O să te-ntâlneşti cu Karl?

— Vine să mă ia la masă, răspunse el şi, deşi Julia îşi întorsese capul în altă parte, el îşi dădu seama că se încrunta.

Editorul lui olandez fusese generos. Apartamentul care i se dăduse la hotelul Dylan îl făcu să-i fie dor de Julia. În spatele unor uşi glisante era un pat de dimensiuni foarte mari, într-un alcov cu grinzi deasupra, aranjamentul pernelor ducându-te cu gândul la un loc comod, lipsit de orice ameninţare şi pericol.

Întâlnirea lui Julian decursese bine. Îi plăcea editorul lui olandez chiar mai mult în carne şi oase decât îi plăcuse când vorbiseră la telefon. Prima adaptare după *Fletch le Bone* avea să fie titlul lor cel mai important. Îl prezentară pe Julian traducătorului, care se îmbrăca mai degrabă ca Fletch, cu un fulgarin în genul lui Columbo[62], şi avea un tic care îl făcea să arate ca şi cum ar clipi întruna. Filmul *Fletch le Bone I* avusese mare succes în Olanda. Julian simţi cum îi sclipesc ochii gândindu-se la guldenii pe care avea să-i primească. Când sosi la Dylan, Karl îl găsi într-o stare de spirit excelentă.

Karl, se vedea bine, chelise mai mult. Avea costumul şifonat, un aspect care era deja familiar.

— E bine-venită, zise el când Julian îi dădu o bere de la minibar. În afara Rotterdamului s-a circulat îngrozitor.

În timp ce beau, îi explică lui Julian cum lucra el la un nou antipsihotic.

— Ne apropiem de rezultatul final, spuse el. Ar putea să devină protocolul pentru Capgras.

— Ce mai e şi asta?

— N-ai auzit niciodată? Nu? Păi, în mod foarte simplist, e o tulburare delirantă în cadrul căreia pacientul e convins că un membru de familie apropiat a fost înlocuit de un impostor care seamănă leit cu el.

Pe Julian îl trecură fiori reci.

---

62 Locotenentul de poliţie Columbo, personajul principal din serialul poliţist de televiziune cu acelaşi nume.

— Îmi aduce aminte de un vis pe care-l aveam adesea când eram copil. Eu, pe pragul de la Firdaws, arătând cu degetul spre un portret de-al lui taică-meu, dar pe fața maică-mii se vede că e furioasă şi-ncearcă să mă dea la o parte de acolo, negând că ne-am fi cunoscut vreodată...

— E un sindrom cumplit, spuse Karl. Foarte greu de suportat pentru celălalt soț. Uneori pacientul îşi creează o întreagă relație nouă cu „impostorul", care e complet separată de ce a fost înainte. Cel mai rău e când ia hotărârea să-l urască şi încearcă să se descotorosească de el. A fost un caz îngrozitor când un bărbat şi-a decapitat tatăl ca să dovedească tuturor că era robot. A zis că voia să-i scoată bateriile.

Julian mai desfăcu două beri şi îi dădu una lui Karl.

— Hei, zise Karl, luând o înghițitură. Ar trebui să dai un telefon la recepție să ne-aducă una cu marijuana. Când eşti la Amsterdam...

— Nu pot să fac aşa ceva!

— Ba poți. De fapt, trebuie să faci. Eşti aici doar pentru o noapte.

— Nu, am vrut să spun... ştii. Dă tu un telefon la recepție.

— Acum, cu mâna pe inimă-ți spun, n-o să zică nimic, nici n-o să le pese. Ăsta-i un hotel bun.

Țigara cu marijuana sosi în recipientul ei de sticlă, pe o tavă de argint, împreună cu un singur fir de orhidee de Singapore. Era foarte lungă şi avea o formă conică frumoasă. Ospătarul de la room-service puse pe masă tava cu garnitura floral şi spuse:

— Petrecere plăcută!

După ce fumară, se plimbară cu paşi mărunți de-a lungul canalului. Karl era şi el binedispus, cu un braț pe după

umerii lui Julian, insistând să facă o tură prin De Wallen[63], deşi lui Julian i se făcu deodată atât de foame, încât nu se putea gândi decât la restaurantul pe care i-l recomandase editorul lui. Chiftelele cu tăieţei erau la ordinea zilei şi trebuiau comandate negreşit.

Luminile săltau pe apa întunecată, făcând cercuri aurii, albastre şi portocalii. O burniţă uşoară şi fină îi atingea faţa, răcorindu-l. Julian îi zâmbi lui Karl.

— Sunt pur şi simplu pulbere.

Chicotea la cel mai mic lucru.

— Julia nu se dă în vânt după asta, aşa că nici eu nu m-am dat o vreme.

— Da' Julia ce face? Cum mai e?

— Biata de ea! Mai tot timpul cât a fost măritată cu nenorocitu' ăla a stat, cu totul irațional, pe heroină. Doar aşa l-a putut suporta.

— O trage aţa să stea la ţară?

Julian se căzni să deschidă umbrela pe care o luase din holul hotelului.

— Bine c-am adus-o cu mine, spuse el.

Se opriră la un pod şi Karl i-o luă din mână şi-o ţinu ridicată deasupra capului. Priviră în jos, la apă.

— Mii de biciclete se scot în fiecare an din canalele astea. Tâmpiți mai sunt oamenii, face Karl. Ziceai de Julia. Cum stă treaba cu ea?

— A, da. Julia. E cam stoarsă de puteri, ca să-ți spun adevărul. Afacerea ei cu Freda a pornit bine, ceea ce e mare lucru, doar că e prea departe ca să facă ea tot drumul de la Firdaws la Londra şi-napoi. Of, Doamne! E de coşmar...

Julian încetini pasul, îşi ridică gulerul. Luă umbrela de la Karl.

---

63 Cartier din Amsterdam unde se practică prostituția.

— Hai, că eu sunt mai înalt.

— Bine, ia-o, dar hai să mergem mai repede ca să ne-ncălzim.

O barcă în trecere îi luminã chipul lui Karl. Sprâncenele lui groase păreau şi mai comice fiindcă părul i se răriseră.

— Am dat-o-n bară, zise Julian cu un oftat. M-am lăsat dus de val la gândul c-o să stau din nou la Firdaws...

— Am auzit că e raiul pe pământ, spuse Karl, încercând să-i smulgă un zâmbet.

— Da, bine, ar trebui să stai la noi data viitoare când o să vii în Anglia, adică, vreau să spun, dacă o să reuşesc să mă ţin de chestia asta aşa de mult timp. O, Isuse Cristoase, cred că m-a turtit de tot ţigara aia.

Merseră mai departe pe străzi care se umpleau de lume încet-încet.

— De fapt, am rămas pe jantă, şi distanţa de la Londra îi zădărniceşte planurile Juliei. Trebuie să stea trei nopţi pe săptămână la frate-su şi nevasta ăluia e o scorpie. Şi nu e vorba că i-ar ieşi ei cine ştie ce din afacerea asta. Cât cheltuie pe benzină... nu-i mai rămâne aproape nimic din ce câştigă, da' ştii cum e, cât de puţin... e ceva acolo.

— Vai de mine! Şi ce-i de făcut? întrebă Karl.

— Nu ştiu. Am mult de lucru la nişte scenarii şi o carte, pe care chiar vreau s-o scriu, dar sunt singur cu Mira toată săptămâna. Mare lucru nu pot să fac, şi chiar acum bugetul e prea pe sponci ca să mai plătim pe cineva să aibă grijă de copil.

— Eşti singur cu Mira? zise Karl, făcând un pas înapoi. Vrei să spui că Julia îşi pune pur şi simplu coada pe spinare şi-o întinde?

Julian dădu din cap.

— Nu-mi dădusem seama ce mult înseamnă munca asta pentru ea.

— N-ar fi mai bine pentru voi şi pentru copil dacă Julia s-ar ocupa de grădinărit undeva mai aproape de casă?

— Am încercat. Găsisem ceva care mergea bine la serele de la Harbinger Hall, nu prea departe de Firdaws. Mama-l cunoaşte pe patron.

Julian făcu o mişcare ca şi cum şi-ar tăia gâtul.

— Propunerea mea n-a fost primită prea bine.

În apropiere, clopotul unei biserici bătea ora, roţile maşinilor scrâşniră pe pietrele ude, înjurăturile şi claxoanele de la biciclete începeau să-i vâjâie în cap. Tot ce se reflecta în apă se şi învârtea şi Julian se bucură când Karl o luă pe o străduţă îngustă. Erau într-un tunel, graffiti pe ziduri până sus, grămezi de oameni care se împingeau când treceau pe lângă ei, lumini ce nu făceau nimic ca să-i aline sentimentul de uşoară poticneală.

Ieşiră într-o stradă mai largă, unde lumina firmelor de neon se ciocnea de renumitele vitrine roşii. O fată îşi undui şoldurile spre ei prin sticla de la vitrină, sutienul ei minuscul şi chiloţii aproape imperceptibili strălucind ca o reclamă pentru detergent pudră, aşa părea culoarea lor albă şi sclipitoare faţă de pielea ei. Alte vitrine erau luminate în roşu de-a lungul întregii străzi, preschimbând bălţile într-un roz de flamingo.

— Of, Doamne, e ca un automat care vinde oameni, spuse Julian.

O ceată de cheflii care veneau de la o petrecere a burlacilor trecură în goană pe acolo, împingându-se unul pe altul şi zbierând, femeile stăteau în uşă ca să trăncănească, o alta se învârtea în patru labe în vitrină, dosul rotindu-i-se ca un titirez atârnat de nasturele micuţ al elasticului din talie de la chiloţii tanga. Julian era hotărât să nu se excite indiferent ce vedea.

— E-adevărat ce se spune, nu-i aşa? Că majoritatea femeilor ăstora sunt victime ale traficului de fiinţe umane?

— Mă tem că da, dar toată lumea vine să vadă cum stă treaba, zise Karl.

— Mi s-a făcut foame şi vreau să mănânc ceva, spuse Julian.

Un tip care vorbea cu accent făcu un semn cu capul spre el şi-i arătă cu degetul spre o adolescentă dintr-o vitrină, zicându-i:

— Mănânc-o, şi îşi mişcă limba ca şi cum ar linge-o.

— O să plecăm de-aici dac-aşa vrei, dar mai întâi ar trebui măcar să intri în Oude Kerk[64]. E cea mai veche clădire din Amsterdam. E la doi paşi.

Karl îi arăta drumul spre piaţă.

— O să mergem acum dacă eşti absolut sigur că nu vrei să vezi pe viu cum fac unii sex, spuse el, citind un anunţ de deasupra capului, scris cu litere luminoase. Vino, mai spuse, trăgându-l de mânecă. Rembrandt se ruga de obicei acolo.

Şi o porniră strecurându-se printre turiştii japonezi şi diferiţi peşti, trecând fără să se uite la lesbiene şi la cum le-o luau pe-a unora la cioc.

Lui Julian îi era prea foame. Ar fi înghiţit orice în afară de un tur pe fugă al bisericii vechi, care se ridica din inima cartierului cu lumină roşie, din iad. Iat-o: templul lui Mulciber[65], lipit de cel al lui Dumnezeu. O mână de bronz, care era montată în pietre de pavaj, bâjbâia căutând un singur sân din bronz.

— Un sculptor necunoscut, îi spuse Karl şi pe urmă, înăuntru, îi mai spuse ceva din istoria bisericii.

Înainte de Reformă fusese sălaşul cerşetorilor, al vânzătorilor ambulanţi şi al bârfelor. Karl traduse un text de

---

[64] Biserica Veche.

[65] Unul dintre îngerii izgoniţi din rai ca urmare a răzvrătirii sale.

deasupra unui paravan din alamă cu ornamentație bogată: „Practicile necinstite introduse treptat în biserica lui Dumnezeu au fost nimicite aici în anul şaptezeci şi opt[66] „.

Practicile necinstite, zicea Karl, erau în special lipsa unui acoperiş deasupra capului.

— Calvinii nu acceptau una ca asta, o, nu!

Era altceva la catolici, care încă veneau în fiecare an să sărbătorească „Miracolul de la Amsterdam”[67], când se presupune că un bărbat ar fi vomitat hostia, deşi Julian nu era sigur că nu inventase el chestia asta.

Karl îl duse la un vaporaş care făcea curse regulate şi amândoi se uitară înapoi la biserica profilându-se, imensă, în mijlocul plin de flăcări al păcatului. Luminile roşii şi galbene sclipiră deasupra apei întunecate şi reflectară grămezile de demoni ce se zvârcoleau, legați cu lanțuri de lacul în flăcări.

Găsiră restaurantul. Specialitatea casei nu-şi merita renumele, tăieței lipicioşi, chiftele înotând în grăsime, dar Julian, care avea o foame de lup, se îndopă cu o vigoare ce lui Karl i se păru amuzantă. Vorbi cât timp Julian mâncă. Era emoționat pentru că lucra să obțină medicamentul pentru sindromul Capgras.

— Închipuie-ți ce-ar putea să iasă, spuse el. Sute de mii de oameni vindecați de himera care-i chinuie, mai mulți decât aş putea eu să ajut vreodată dacă m-aş fi făcut doctor.

Pe Julian îl umflă râsul când îl văzu pe Karl că tot îşi mai căuta justificări pentru că se apucase de cercetare. Se părea

---

[66] Biserica Veche din Amsterdam, care a fost inițial catolică, a devenit biserică de rit calvin în 1578.

[67] Se spune că în martie 1345, un preot a fost chemat pentru a da ultima împărtăşanie unui muribund, care apoi a vomitat hostia, ce nu a ars, deşi a fost aruncată în foc.

că lumea sau, cel puțin, taică-su, doctorul, aveau să-l mustre mereu pentru că luase hotărârea asta. Julian şi-l amintea pe Heino Lieberman ca pe un om binevoitor, cu ochi în care se citea şiretenia. Era greu să-ți închipui că s-ar fi supărat vreodată pe băiatul lui. Odată s-au oprit la Town and Country când se întorceau de la universitate. Era un concert sau ceva pe-acolo. Părinții lui Karl stăteau chiar lângă Great Ormond Street Hospital[68], un loc potrivit unde puteau el şi Karl să se odihnească în noaptea aia. Trecură de intrarea în spital când se întorceau de la concert.

— Acolo sus peticeşte tata inimi, spuse Karl, punându-şi mâna la inimă când trecură pe lângă casă.

Apartamentul familiei Lieberman era deasupra unei florării. Era spațios şi primitor, cu traverse roşii pe mai multe etaje. Heino şi Ellie erau un cuplu prezentabil, el, cu sprâncenele, şi ea, cu zâmbetul lui Karl, ce devenise un tic nervos.

Chiftelele şi tăieții lui Karl rămaseră aproape neatinşi. Tot vorbea despre cercetarea pe care o făcea asupra sindromului Capgras şi deodată Julian îşi dădu seama că de ani de zile nu-l văzuse pe Karl fără să aibă o prietenă. Se opri cu furculița dusă la gură ca să-l întrebe de ultima lui prietenă. Birgitte? Sofie? Cum dracu' o chema?

Karl se strâmbă şi schimbă subiectul.

— Mutarea asta în Connecticut nu putea să cadă mai prost.

— Connecticut?

— Da. Ți-am zis, dar n-ascultai ce spuneam. Sunt selectat din nou să mă întorc la cercetarea pe care am făcut-o inițial, dar acum fondurile vin din America. Aşa că treaba e să mă duc şi să continui de-acolo.

---

[68] Cel mai mare spital de copii din Londra.

Julian se opri îngrozit cu paharul aproape de buze.

— Da' o să te vedem chiar mai puțin decât până acum, spuse el.

Karl îl bătu pe umăr.

— Păi, de-o fi una, de-o fi alta, eu o să vin mereu aici şi-o să mă duc înapoi. De când a murit mama, tata e un pic mai neajutorat.

— Îmi pare-aşa de rău de mama ta, zise Julian. Era încântătoare pe vremea când am făcut eu cunoştință cu ea.

Îşi aduse aminte de noaptea când a murit Ellie şi Karl a sunat la Cromwell Gardens de la spital. Julia în bucătărie dându-i telefonul, un oftat din adâncul inimii, cu mâna pe burtă. Copilul putea să vină în orice zi. Plânsul lui Karl îți frângea inima.

— A fost o moarte oribilă. Îmi pare rău că n-am putut să-ți ofer un umăr pe care să plângi la vremea aia, spuse Julian şi Karl făcu semn cu mâna că nu era nevoie de scuze.

— Doar că tata o să fie o problemă pe care o să trebuiască s-o rezolv de la distanță de acum încolo. Vreau să zic, din Connecticut.

— Da' nu poți aranja în vreun fel ca să faci treaba asta la Londra?

— Nu. Şi, clar, am şi alte motive serioase ca să mă duc acolo.

Karl îşi atinse nasul cu mâna şi Julian îşi spuse: „Aha, deci e vorba de o femeie".

— Tata nu suportă să se pronunțe cuvântul „îngrijitoare" de față cu el. Ca să fiu sincer, nu e chiar aşa de rău, dar de când a murit mama, are accese de somnambulism şi nu pot să-l las să iasă pe stradă, aşa că trebuie să găsesc nişte oameni care să vină prin rotație şi să stea noaptea în apartamentul de pe Lamb's Conduit Street. Am rezolvat problema pentru sfârşiturile de săptămână, fiindcă fata

vărului meu, Claudine, vrea să fie la Londra cu prietenul ei, dar trebuie să ajungă înapoi în York de marți până vineri.

Julian îşi puse paharul pe masă şi-l trase pe Karl de braț.

— Cauți pe cineva care să stea noaptea de trei ori pe săptămână? Asta cauți?

Glasul i se subția de emoție.

— În mijlocul săptămânii, da?

Nu-şi imagina cum de Karl nu se gândise deja la chestia asta. Soluția era evidentă: Julia.

Julian tot n-a reuşit să se dea jos din pat şi maică-sa e din nou lângă el.

— Julian, te simți bine?

O aude cum adulmecă aerul când intră în cameră.

— Ai fumat narcotice?

— Ieşi afară, ieşi afară!

Şi, de data asta, ea iese. El geme strângând perna în brațe şi se bagă în puloverul de care se descotorosise Julia ca de o piele bună de aruncat la gunoi. Cine era ea, monstrul ăsta? Poate că şi el suferea de sindromul Capgras. Karl ar fi trebuit să-i dea leacul care să-l vindece. O vede pe Julia ridicându-se, furioasă la culme, din grămada ei de pături şi cearşafuri. Vede breteaua necunoscută de dantelă de la cămaşa ei de noapte de impostoare, lată pe umăr, unde părul nestăpânit i se încolăceşte ca un şarpe şi cuvintele care ies din gaura neagră a gurii ei nu au nici un sens pentru el.

Treisprezece

Camera Juliei din apartamentul lui Heino Lieberman era lângă camera de zi. Ferestrele-ghilotină care dădeau pe Lamb's Conduit Street zăngăneau ori de câte ori trecea o ambulanță şi din baie, care era în partea cealaltă a holului, puteai vedea jos, în curtea florăriei.

Apartamentul se întindea pe trei etaje. Cum urcai scările de lângă florărie şi intrai pe uşa din față, te izbea aerul ăla de casă de la oraş care avea o oarecare măreție, cu apărători de porțelan pe lângă broască şi în dreptul clanțelor şi cu traverse roşii turceşti ce mergeau pe scări în sus, cu tablouri şi cărți de jur împrejur pe pereți. Lumina era estompată de perdelele din voal de la ferestrele înalte ce dădeau spre stradă, dar erau multe lămpi. Mirosul casei îi era oarecum familiar lui Julian: levănțică, pudră, hârtie veche, ceară, scame, mentă. Ceva care aducea cu geanta maică-sii pe dinăuntru, şi cel mai puternic se simțea în locul unde stătea el cu Julia şi Heino, în uşa a ceea ce urma să fie camera Juliei.

— Patul a fost pus aici pentru Ellie când n-a mai putut să urce scările. Înainte de asta a fost camera ei de muzică, cu pianul pentru elevii pe care-i avea, spuse Heino, sprijinindu-se în baston şi închizând o clipă ochii.

Julia încercă să-l ia de mână.

— Vino, zise el, conducând-o înăuntru ca pe o mireasă la altar.

Lumina era blândă, tapetul, smălțat cu violete, se vedea strălucirea unei plăpumi de puf de culoarea bronzului, aşternuturi cu dantelă pe margini împăturite pe un pat imens. Lângă fereastră, o canapea extensibilă mică, pe care dormise uneori îngrijitoarea lui Ellie. Cearşafurile erau aranjate frumos la unul din capete. Heino arătă cu bastonul spre pat.

— Adu-ți fetița, te rog mult s-o aduci. O să poată dormi acolo, spuse el.

Heino era în mare măsură acelaşi pe care şi-l amintea Julian de la vizita făcută împreună cu Karl, deşi un pic mai gârbovit, iar bastonul era nou, din lemn lustruit de culoare închisă, cu un singur şarpe sculptat răsucindu-se spre mâner. Heino îi urmări privirea.

— Toiagul meu de Esculap, spuse el, făcându-i semn cu mânerul bastonului. Zeul medicinei şi al vindecării. Karl mi l-a comandat şi eu am cam prins drag de el.

Avea un fel precis şi clar de a vorbi, cu un uşor accent nemţesc, care putea fi detectat în special în cuvântul „God”[69], pe care-l pronunța „Got”.

Heino le făcu semn să intre în camera de zi.

— Faceți-vă comozi până aduc eu cafeaua.

Julia se cocoță pe marginea unui fotoliu cu aripi, uitându-se împrejur. Unele picturi erau surprinzător de moderne, deasupra şemineului, una abstractă, de dimensiuni mari, în portocaliu şi verde, rafturi de cărți impunătoare, un pian mic cu coadă într-un colț. Julian se aşează pe o canapea şi se aplecă spre o fotografie sepia, pusă într-o ramă mică de piele, pe o măsuță. O pereche de oameni distinşi stăteau umăr lângă umăr.

— Acuma-mi aduc aminte, spuse Julian, ținând fotografia ca s-o poată vedea Julia.

Bărbatul avea mustăți pe oală şi sprâncene stufoase, nevastă-sa, o față drăguță ca de şoricel, cu multă dantelă fină la guler.

— Ăştia sunt bunicii lui Heino. N-au plecat din Germania şi nici taică-su n-a plecat. Heino şi frații lui au venit la Londra cu Kindertransport[70]...

---

[69] „Zeu”, în limba engleză.

[70] Misiune sprijinită de Marea Britanie de aducere în siguranță, ca refugiați, a unor copii (în special evrei) din Germania nazistă înainte de

Se opri din vorbit când Heino aduse cafeaua în cafetiera înaltă de porțelan, cu ceştile şi farfurioarele zăngănind. Julia se repezi să-i ia tava din mâini.

— Mulțumesc, draga mea, spuse el, recuperându-şi bastonul şi aşezându-se cu greutate în fotoliu.

Karl îi avertizase că tatăl lui s-ar putea să fie un pic cam taciturn, dar bătrânul a fost amabilitatea în persoană, cu ochii ațintiți la Julia, ținându-şi ceaşca albă cu cafea neagră pe genunchi.

— Mai spune-mi o dată, draga mea, cu ce te ocupi, o întrebă el. Karl a zis ceva de nişte grădini de interior, dar n-am înțeles prea bine.

Julia îi spuse despre Arbour:

— Proiectez spații exterioare pentru interior. În special în birouri.

— Şi merge bine cu plantele? întrebă el într-un mod atât de specific unui doctor, că Julian pufni pe nări.

— E uimitor ce mult succes poți să ai, chiar şi cu copacii, dacă faci irigațiile şi pui lumina care trebuie. Şi Freda, asociata mea, are un nas nemaipomenit la plante. Încercăm să facem totul cu ceasu-n mână şi dăm orice la gunoi în clipa când începe să lase de dorit.

Lui Heino îi era imposibil să nu se uite fix la ea, un sentiment pe care Julian îl cunoştea mult prea bine. Cafeaua lui rămase neatinsă.

— Tare-aş vrea să văd una dintre grădinile tale, zise el.

Ea se aplecă spre el şi-i spuse că era oricând bine-venit în furgonetă.

— Soția ta e foarte frumoasă, zise el, bunele maniere cerând să-i dea atenție şi lui Julian, care în clipa aia fusese atras de un portret de pe pian.

Al Doilea Război Mondial. *Kindertransport* înseamnă în limba germană „transport de copii”.

Julian dădu din cap, în semn de aprobare.

— Şi a ta, Heino. Aşa am văzut-o eu, chiar foarte frumoasă, când am făcut cunoştinţă.

Julia le urmări privirile care se îndreptaseră spre rama de argint şi sări ca arsă, părând că tresare la vederea mamei lui Karl. Ellie era tânără şi încântătoare, cu o rotunjime graţioasă a gâtului şi părul ridicat.

Julia se sculă în picioare şi se duse la pian.

— Mă tem că trebuie să plecăm acum, zise ea ritos, punând degetul pe încheietura de la mână, deşi nu purta ceas niciodată. Trebuie să ne-ntoarcem cu trenul următor, altfel o s-ajungem după ce adoarme Mira.

Julia deveni activă, aranjându-şi întoarcerea pentru după sfârşitul de săptămână.

— Staţi să vă dau cheile, spuse Heino şi ea îi oferi braţul când el se aplecă în faţă ca să se ridice în picioare. Nu, mulţumesc, mă descurc, spuse el zâmbindu-i Juliei. Încă n-am ajuns aşa un boşorog fără vlagă.

Se duse la birou sprijinindu-se în baston, luă cheile cu brelocurile de piele dintr-un sertar şi le dădu fiecăruia câte un set.

E un efort mental considerabil pentru Julian să lase-n urmă ce s-a întâmplat pe Lamb's Conduit Street. Nu vrea să se mai gândească nici măcar o secundă că ea a fost acolo. Se simte încă puţin ameţit de la cele câteva fumuri pe care le trăsese din ţigara cu marijuana şi-i era şi foame. Coboară, casa e goală. Pe masa din bucătărie găseşte un bileţel de la maică-sa. Au plecat la cumpărături la Woodford şi pe urmă se duc la Sue la masă. I-a lăsat supă de dovlecei, pe care Julian o soarbe călduţă din oală. Zeph îl împunge cu nasul şi e o mare mângâiere să se joace cu urechile lui mătăsoase. Azi e un pic mai răcoare. Adie chiar şi-o briză. Ar fi o zi bună s-o pornească spre Mill ca să-l vadă pe Raph, dar l-a oprit liniştea neaşteptată de a fi singur cu el însuşi. Chiar şi

păsările par mai puțin hărțuite. Una cântă un cântec siropos.

Îi vine în minte un ibric de cafea bătut de soartă, care părea mai bătrân decât stăpânul lui, cu smalțul înnegrit pe dinăuntru de la atâta cafea făcută fără întrerupere. Ibricul ăsta pus pe nişte pirostrii deasupra focului şi Raph aşteptând pe scărița furgonetei lui cu o cană de porțelan în mână. În repaus părea amărât, dar când zâmbea, ochii îi dispăreau în cutele cele mai prietenoase din piele.

În arşița zilei, Raph umbla fără cămaşă şi fără nimic în picioare, pantalonii lui scurți atârnându-i până la genunchi, cu buzunarele umflate, burduşite cu scule şi tot felul de şmecherii. Trupul lui musculos era castaniu precum teracota din vechime, gravat cu negrul albăstrui al tatuajelor. O porumbiță desenată cu multă grație şi-a lăsat aripile în jos peste un biceps, o ramură de măslin în cioc şi, ceva care nu putea să nu te intrige, un şir de inimioare prinse unele de altele, risipite din partea stângă a pieptului, peste umăr şi în jos, precum sute de petale care îi cad din inimă, fiecare cu un nume de bărbat în mijloc. Refuză să-i spună lui Julian cine erau respectivii. Unele nume erau greu de citit, căci inimioarele i se adânceau între muşchi când se mişca. Pe spate avea o pereche nemaipomenită de aripi, fiecare pană extrem de bine tatuată, aşa că se unduiau când se mişca.

Aripile au fost primele, i-a spus Raph. Chiar înainte de a intra în marina regală, întâlnise o pictoriță, o fată de la Slade[71], care n-a găsit de lucru decât într-un salon de tatuaje. Aripile i le făcuse ea ca dar de despărțire.

Când a plecat el din marină, Nell, fata care i-a făcut aripile, a devenit nevasta lui. Inimile erau cel de-al doilea

---

[71] Slade School of Fine Arts, facultatea de arte plastice a University College London.

dar de despărțire de la Nell, oferit chiar înainte de a se alătura el convoiului. Numele misterioase erau scrise cu tuş, cu litere minuscule: Matias, Tomas, Santiago, Juancho, Marcelo, Felipe, Kiko, Ricardo.

Ce minunate erau nopțile alea lungi de vară, cuvintele şi tăcerile, apusurile de soare şi stelele. Raph stând pe scăriță şi învățându-l cum să facă şmecherii cu cărțile de joc, cum să facă o monedă să se rostogolească peste încheieturile de la degete, să aprindă focul fără chibrituri, să aibă încredere în univers.

Julian e în picioare lângă biblioteca mică să se consulte cu maimuțica netsuke şi rezistă ispitei fotoliului de la fereastră.*Poate că azi o să faci ceva*, spune maimuțica.

Dar gândurile i s-au oprit la Raph. Ultima dată când l-a văzut a fost în noaptea când pierduseră Firdaws.

— Eşti tânăr. O să fie alte case, i-a spus Raph atunci când stăteau, frecând nişte bețe şi făcând să sară scântei din jar.Probabil că vorbise despre Julia prea în detaliu. Îşi aduce aminte că Raph a ridicat mâinile ca să-l facă să termine:

— Bine. Îți vine să te uiți la ea şi e fără pereche în pat. Am priceput.

Şi Raph zice, clătinând din cap către el:

— Am crezut că erai făcut ca să lucrezi pentru examenele de sfârşit, mmm? Că asta era soarta ta. Nu-s deloc sigur c-ar trebui să laşi dorința asta animalică să te conducă într-un asemenea hal.

— Bineînțeles că nu e vorba doar de sex, spuse Julian.

Au rămas vorbind aşa mult timp după ce s-a stins focul. Când a venit timpul să plece, Raph i-a pus o mână pe umăr.

— Dragostea ta pentru Julia asta, ce vine în acelaşi timp cu pierderea casei pe care o aveai de la familie, e o lovitură grea, spuse el. Dar fii puternic, prietene, trăieşte fericit şi iubeşte cum trebuie. Sunt o grămadă de lucruri pe care le ai

de învățat, nu toate de la universitate. Dar uitându-mă în ce stare eşti, aş zice să fii atent cu Julia asta. În special dacă e aşa de frumoasă cum spui. În fine, nu-ți pierde capul, studiază mult, scrie-ți cartea.

Julian se uită din nou la bucățelele lui de hârtie, la întinderea biroului pe care erau împrăştiate o sumedenie de bilețele cu adeziv pe dos. Începuse să mâzgălească la chestia asta în clipa când s-a întors din periplul ăla fără clar de lună, continuase până la răsăritul soarelui şi pe urmă, tot drumul înapoi, în tren spre Julia, care era în siguranță, aşa spera, după uşa zdravănă a doamnei Briggs în fața furiei lui bărbatu-său.

Reciteşte câteva dintre bilețelele cu adeziv şi se aşază pe scaun, ținându-şi capul în mâini. Nişte bucățele de hârtie au căzut de pe rafturi, câteva foi cu notițe vechi dintre filele cărții lui Milton. Se îngălbenesc, împăturite în două, găurelele de unde fuseseră rupte se uscaseră, erau dintr-un carnețel, scrisul lui foarte mic. Nişte cuvinte, câteva propoziții îi atrag atenția. O mică smucitură se transformă într-un val de recunoaştere când citeşte.

Îşi aduce aminte că a schițat chestia asta la doamna Briggs, cu sticla de gin alături îndemnându-l să-i dea înainte, cu un carnețel cu spirală, pe care începuse să-l poarte după el, în buzunar, întrucât ideea îi venise în vârtejul în care a întâlnit-o pe Julia şi a pierdut Firdaws.

Filele sunt pline de rânduri scrise mărunt cu tot soiul de creioane şi pixuri. Evident, pe vremea când era student, nu fusese aşa de fetişist în privința instrumentelor de scris. Acțiunea nu se schimbase de-a lungul unor ani de intenții bune, care fuseseră zădărnicite. Eva lui era o feministă care se certa îndelung şi cu multă energie cu Adam al ei în sălaşul lor, un apartament deasupra unei piețe de fructe. Îi schițase portretul cum pedala ea pe bicicletă, cu dres în dungi albe şi negre şi cizme înalte care ziceau „lasă-mă-n

pace”: „coşul ei era plin ochi cu buchete de crăiţe, strălucitoare ca părul ei, şi burduşit cu legume de la piaţă...”

„Crăiţe la fel de strălucitoare ca părul ei.” Ei, aici ar putea schimba. L-a făcut să pufnească pe nas. Dar asta era, n-avea încotro. Ceea ce şi încercase înainte ca Mira să se îmbolnăvească. Şoimul. Norii care ascundeau lumina. Şi, la cea mai uşoară bătaie din aripi, toate revin la locul lor.

Paisprezece

Paştele fusese o perioadă de boală şi enervare, fără nici un pic de răgaz ca Julian să facă mare lucru la cartea care îşi cerea drepturile cu încăpăţânare. Bileţelele cu lipici pe dos, împrăştiate pe biroul lui, erau singura dovadă că începuse ceva, cândva. Într-o noapte se ridică din pat, titlul fiindu-i şoptit la ureche, şi se duse tiptil jos, în birou, încă visând când îl puse pe hârtie. Pe urmă, urcând scările ca un somnambul, se împiedicase pe palier şi o trezise pe Mira.

Se trezea dimineaţa cu scene întregi care se scriau singure, dar n-avea timp să le pună pe hârtie. Avea de terminat scenariul pentru *Fletch le Bone II* şi Julia făcuse deja ce-i stătea în putere, luând-o pe Mira câteva zile cu ea la Londra. Mirei îi plăcea să doarmă pe canapeaua extensibilă a lui Heino de pe Lamb’s Conduit Street, dar nu prea-i plăcea toată trambalarea de colo până colo în furgonetă. În special nu-i plăcea de un bărbat dintr-un

birou care țipa la ea fiindcă scăpase pumni întregi de pietriş în toaleta lui de cadru executiv.

Acum Mira era bolnavă. Cât timp ea dormea ca să-şi revină după febră, el scria. În zilele când fetița se simțea mai bine, el nu făcea nimic. Zilele şi nopțile până când se întorcea Julia i se arătau ca un depozit de vechituri unde erau scadențe care nu fuseseră respectate.

Cele mai multe mâncăruri pe care le făcea pentru Mira ajungeau la câine. De mai multe ori îl rugă s-o ducă în sat ca să dea de mâncare la rațe sau să fie alintată de domnişoarele Hamlyn de la magazinul din sat, unde pusese ea ochii pe ouăle de Paşte. În cele din urmă alesese unul pentru Julia, cu bomboane Maltesers înăuntru. Era smiorcăită şi voia să stea făcută covrig la el în poală pe fotoliul de la fereastră, cu sticla cu apă caldă în formă de iepure pe burtică. El îi citi cât timp moțăi Mira. Scenariul deja în mare întârziere şi gândul la cartea lui îi umpleau aproape fiecare oră de trezie.

În cele din urmă merseră la doctorul Andrews, care o palpă pe burtică, spuse că e probabil constipație şi îi trimise acasă cu nişte prafuri pe care să i le pună în sucul de portocale. Julian o scoase la plimbare pe malul râului ca să facă bujori în obraji, dar fetița tot palidă arăta. O duse în spinare şi Mira adormi cu capul pe umărul lui, în vreme ce cuvintele pe care voia să le scrie arseră, pentru scurt timp, cu flacără vie şi dispărură ca nişte fire de funingine în bătaia vântului.

În timpul uneia dintre plimbările astea se întâlni întâmplător cu mama lui Katie. Penny Webster îl opri să stea de vorbă, mângâind-o pe obrăjor pe Mira, care era somnoroasă.

— Katie o să vină la Horton în curând. Îi aduce pe Billy şi pe Arthur, aşa că micuța asta o să aibă cu cine să se joace, spuse ea.

Întoarsă la Firdaws, Julia izbucni:

— Ce, doar Katie? Fără bărbat?

Se uită fix în ochii lui Julian până ce el se trezi că-ncearcă să pună stavilă roşeţii din obraji, ce apăruse de la o vină care nu era a lui. Apăru nepoftită cine ştie de unde când Julia zise în bătaie de joc:

— Vai, Jude, Ju-Ju, Juuu-uuude!

— Termină, spuse el. Chiar trebuie să te porţi aşa?

Dar da, se pare că într-adevăr trebuia.

Fusese odată o scrisoare, pe hârtie albastră, cu scrisul lui Katie pe un plic tot albastru, la fel ca hârtia. Îşi aduce aminte că Julia a citit-o, stând turceşte pe patul lui de la doamna Briggs, în pielea goală, având pe ea doar halatul lui de baie, cu cordonul desfăcut. Sarcina Juliei se vedea aproape imediat, o dungă închisă la culoare care mergea de la buric până la părul pubian, cutia ei toracică îngustă era disproporţionată faţă de sânii care se umflaseră în ultimul timp uimitor de mult. Scrisoarea lui Katie flutura la ea în mână.

— Mă rog, e într-adevăr foarte neplăcut.

Asta a fost tot ce-a spus, strângându-şi brusc halatul pe lângă corp şi întinzând mâna să ia bricheta lui Julian. Una câte una, arse foile scrisorii, ţinând-o pe fiecare de un colţ până când, în scrumiera lui, rămaseră doar trei triunghiuri mici albastre, restul transformându-se în colăcei de cenuşă. Plânse un pic, dar refuză să-i spună ce scrisese Katie. Indiferent ce scrisese, fusese destul pentru ca Julia să devină ostilă ori de câte ori Katie era prin preajmă.

În Vinerea Mare, Julia se întoarse de la Londra devreme. El nu-i auzise furgoneta când se opri şi treaba asta nu uşură deloc situaţia. Era lumină multă şi pentru prima dată în anul ăla se simţea într-adevăr căldura de la soare. El stătea în hamac cu Mira şi Billy, cu o perdea de flori de măr între ei şi cer. Katie şi Arthur făceau coroniţe de margarete.

Erau destul de aproape ca să asculte când el le povestea o aventură din *Fletch le Bone*. El ştia cum stă treaba.

Dar, cu toate astea, nu se mişcă nici când umbra Juliei căzu peste ei. „Când pisica nu-i acasă, şoarecii joacă pe masă” se repeta întruna în capul lui, aşa că era greu să-şi dea seama dacă nu cumva el o pedepsea pe ea în secret pentru că plecase de acasă.

— Ce frumos! zise Julia, punând coada pe spinare când Katie se ridică în picioare poticnindu-se şi scuturându-şi margaretele din poală.

Nu-şi vorbiră până când Katie şi băieții nu plecară şi Mira se linişti. El aduse ceai ca să bea amândoi în pat, dar o găsi aşezată la masa de toaletă, în cămaşa albă şi chiloți.

— Deci acuma se desparte de bărbată-su, nu-i aşa?

El ridică din umeri, obosit deja de discuție.

— Au probleme. El umblă după toate fustele.

— Vai, ce bine s-a nimerit! Bănuiesc c-o să fie-aici tot timpul. Ce grozav pentru tine!

— N-ai de ce să fii geloasă, spuse el, urmărind-o în oglindă cu câtă agresivitate se repezise să-şi descurce părul cu o perie.

Simțea că n-are pic de vlagă în el din cauză că vedea scena asta, dorindu-şi să poată termina odată cu cearta şi să continue să stea în pielea goală. Părul lui Lady Lilith[72] se undui cu un zgomot slab. Obrajii îi erau roşii ca focul.

Julia trase de un nod care se făcuse în păr şi pe față îi apăru o grimasă.

— Ştiam c-o să crezi că de la gelozie se trage totu’, zise ea.

— Nici nu-i de mirare, după felul în care te comporți când eşti în preajma ei.

---

[72] Personaj al unei picturi omonime în ulei de Dante Gabriel Rossetti (1828–1882), care îşi piaptănă părul bogat.

Întinse mâna ca s-o atingă. Fusese plecată trei nopți. Era greu să nu sari pe ea.

Julia se feri.

— N-o s-o iert niciodată pentru ce-a scris. Nu e vorba c-aş fi eu geloasă.

Aruncă peria pe pat şi brusc trecu la un subiect care-i putea stârni o furie la fel de mare.

— Şi cum rămâne cu casa asta? Bănuiesc că mergi înainte cu zidarii, aşa-i?

— Ce?

Muncitorii urmau să înceapă să lucreze la demolarea bucătăriei şi a băii familiei Nicholson săptămâna următoare.

— Mare prostie! Prioritățile tale sunt cu totul pe dos, spuse Julia.

El mersese însă mai departe şi le dăduse zidarilor jumătate din bani înainte.

Ea avea dreptate. Un pic de ajutor în timpul vacanței de la grădiniță ar fi însemnat că banii fuseseră folosiți cu mai mult cap.

Mira începu să facă febră aproape în clipa în care Julia plecă la Londra. Julian îi puse prosoape reci pe frunte şi se întrebă dacă nu cumva doctorul Andrews avea dreptate când spunea că fetița începea cu adevărat să tânjească după maică-sa când Julia lipsea în mijlocul săptămânii.

Dar, a doua zi, Mira era mai bine, deşi încă spunea c-o doare burtica şi făcea mofturi la mâncare. Ținea în mână, atârnat, un cârnat pentru Zeph.

Mary Poppins[73], unde eşti? Dar tu, bonă Matilda[74]? Doamnă Doubtfire[75]? Telefonul suna, dar Julian nu găsi nici

---

[73] Personaj eponim din cartea pentru copii *Mary Poppins* de P. L. Travers (1899–1996), după care s-a turnat un film de succes.

o clipă ca să răspundă, căci încerca să-şi pună pe hârtie gândurile de trezie. Visase o scenă întreagă. Julia şi Raph, pe un drum însorit. Julia mergând pe marginea drumului, cu buzele şi mâinile pătate de fructe de la târgul „Culege-ţi singur fructele”, care se ţinea la ferma de la Horton. Adusese un coş cu fructe, le alesese pe cele mai zemoase. Căpşunile erau din cale-afară de dulci şi putea şi el să le guste când se trezea. O vedea încă: privind în sus şi zeflemisind fără prea multă îndârjire, iar soarele uitându-se de la şublerul de aur pe care Raph îl fixa pe trăsăturile ei, ca să demonstreze perfecţiunea şirului lui Fibonacci[76]. Telefonul se opri.

Mira ajunsese la ultima pereche de chiloţei, Julian trebui să pună rufele la spălat. Zeph sări după cârnat.

— Stai cuminte, Mira, zise el cu arţag. Ţi-o faci cu mâna ta... Dacă te prinde de deget...

— Greţos cârnat, spuse fetiţa când el insistă să-l guste măcar. Şi Bubu, şi tu eşti tot un cârnat greţos! adăugă ea, dând farfuria la o parte şi aruncându-i lui Julian nişte priviri ucigătoare.

---

[74] Personaj eponim al unei serii de povestiri pentru copii scrise de Christianna Brand (1907–1988), *Matilda, o dădacă nemaipomenită*, care îi disciplinează pe copiii familiei Brown.

[75] Personaj eponim din romanul *Doamna Doubtfire* de scriitoarea britanică Anne Fine (n. 1947), după care s-a făcut un film ce s-a bucurat de succes.

[76] Şir de numere în care fiecare element se obţine prin adunarea unui număr cu cel dinaintea lui (0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21...). Prin împărţirea fiecărui element la numărul precedent, se obţine numărul de aur φ, care are mereu aceeaşi valoare (1,61803) şi reprezintă perfecţiunea unora dintre lucrurile care ne înconjoară.

De afară se auzi claxonul unei maşini. Prin fereastră o văzu pe Katie la volan. Lady Madonna cu gropiţe în obraji şi haină de blană, un vis apărând din Volvo-ul alb al maică-sii. În spate, Billy şi Arthur sărind pe scaunele lor. Julian alergă la uşă cu Mira după el. Katie veni de-a dreptul prin iarbă, zâmbindu-le strâmb, gulerul de blană dând farmec blugilor şi cizmelor de cauciuc cu care era încălţată.

— La Tiggy's Farm Park sunt miei pe care-i poţi hrăni din sticlă. Mira vrea să vină? Am un loc liber în maşină...

Julian mulţumi stelei lui norocoase că Julia plecase deja, căci Mira tăbărî pe Katie şi pe băieţi. Fără să se mai uite la el, îşi trase cizmele de cauciuc şi se căţără peste picioarele lui Billy, aşezându-se între ei doi.

— Bine, deci totu-i foarte clar, zise el râzând, şi Katie intră cu el ca să ia haina Mirei.

— O s-o duc înapoi la noi acasă ca să mănânce de prânz şi să se joace după aia, dacă şi ţie-ţi convine, zise ea.

— Ca să-ţi spun adevărul, nici că s-ar putea să-mi convină mai mult, Katie. Julian îşi trecu amândouă mâinile prin păr, făcându-l să se ridice. Nu reuşesc să fac mai nimic.

Se uită la el ca la un prostălău.

— Ar fi trebuit să spui. Eu am de lucru cu băieţii tot timpul cât suntem aici. Mă freacă de-mi sar capacele, dar sunt tare fericită să vină Mira la noi şi să se joace, dacă trebuie să scrii.

— Zău? Vorbeşti serios? Vai, Katie, nici nu-ţi dai seama.

Se uita dincolo de ea, se uita la maşină, la partea din spate, de unde venea un chiţăit, Mira aplecându-se să-l gâdile pe Billy.

Katie îi zâmbi, cu gropiţele din obraji în toată splendoarea lor.

— Eşti sigură? Sunt în urmă cu vreo sută de chestii şi Julia nu se-ntoarce până vineri ca s-o preia pe Înălţimea Sa

Domnişorica de colo, pe care trebuie s-o asculți fără crâcnire.

— De ce nu mă laşi să ți-o iau de pe cap?

Ar fi putut s-o sărute. Ca să fim sinceri, o şi sărută, chiar acolo, în uşa din față de la Firdaws, cu copiii pe post de martori, ridicând-o ca să-i administreze sărutarea şi pe urmă, din nou, când o lăsă jos şi văzu c-o făcuse să roşească.

Mira ținea la Billy şi Arthur, băieții ei „neascultători", şi, cu o sprinteneală aproape jignitoare, aştepta în fiecare dimineață, cu rucsăcelul deja pregătit, gata pentru sosirea lui Katie. Cât era Mira plecată, lucra ca un nebun, punându-se la punct cu nenorocitul ăla de *Fletch le Bone II*. Chiar găsi timp pentru cealaltă chestie, care ieşea la iveală precum ciclamele ce îşi scoseseră căpşoarele din pământ în jurul merilor unde o ridicase el în brațe.

Culoare. Tumoare. Cartea lui. Secretele crescuseră şi se înmulțiseră cu toatele.

Tărâmul străin al biroului său dovedeşte cum şi-a irosit timpul pe care-ar fi putut să-l petreacă împreună cu ea, plin cu mesaje (şi aşa a şi fost) către el însuşi dintr-o dimensiune anterioară, din timpul dinainte să afle ei că e bolnavă. Începe să dezlipească bilețelele, încet, cu bună ştiință, făcând din fiecare câte un ghemotoc pe care să-l arunce direct în coşul de hârtii.

Zeph latră când aude glasuri şi Julian se duce după el spre verandă. Jenna şi Michael se apropie, venind de-a dreptul peste câmp, ținându-se de mână, cu soarele apunând printre ramuri în spatele lor, aşa că Julian trebuie să-şi pună mâna streaşină la ochi. Maică-sa merge cu atenție prin mirişte, sprintenă ca o pisică, Michael mai puțin. De fapt, Julian observă, când vin mai aproape, că Michael merge şontâc-şontâc.

Arată spre picior şi pe urmă spre Jenna.

— M-a făcut să vin pe jos tot drumul de la Sue fiindcă zice ea că-s prea beat ca să conduc maşina.

Jenna nu-l ia în seamă şi începe să vorbească despre carnea de miel cu cuşcuş. Julian ar putea să-şi bage degetele în urechi când vin după el în casă şi maică-sa se văicăreşte din cauza bamelor şi a haşmei.

— Sunt toate încă în maşină. Ne-am lăsat cumpărăturile acolo!

Îi dă lui Michael un bobârnac uşor peste ureche drept pedeapsă.

— Ți-am spus să n-o laşi să deschidă a doua sticlă, zice ea.

Michael încearcă s-o ciupească de fund, dar ea sare cât colo. Amândoi sunt roşii la faţă, în egală măsură de la vinul lui Sue ca şi de la drumul spre casă, pe care-l făcuseră pe jos. Jenna se uită la el, rămânând în expectativă.

— Cumpărăturile? Julian, te rog!

Julian se forţează să facă exact ce trebuie, întinde mâna cu un oftat.

— Dă-mi cheile dac-ai încuiat maşina.

Telefonul sună şi Jenna se repede să răspundă indiferent de câte ori Julian i-a spus să-l lase să sune.

Acoperă microfonul.

— E William, zice ea. A mai sunat o dată.

El îi face semn maică-sii să spună că nu-i acasă, clătinând din cap.

— Nu crezi c-ar trebui să vorbeşti cu el? Ți-e prieten bun dacă te tot sună.

— Am plecat să vă iau cumpărăturile de la Sue. Spune-i c-o să-l sun eu.

— Bine, zice ea, repetând ca un papagal după el. Da' o să-l suni tu... când mi-oi vedea eu ceafa.

Michael face un pas înainte şi zice:

— Hai, dă-mi mie telefonul.

William? Prieten bun? William cu ochelarii lui tip Clark Kent, şi gulerele prinse de cămaşă cu nasturi, şi ascensiunea lui ameţitoare în ierarhia de la Random House. William şi nenumăratele lui poveşti nefericite de iubire. William: un naş cum se dovedise că este, tâmpenia aia de poezie a lui Larkin şi ce-i cu asta? Mira ar fi putut să nici nu existe dacă e să judecăm după toată atenţia pe care i-a acordat-o el. Nu s-a dus niciodată s-o vadă la spital, dar acum îi înnebunea cu telefoanele.

De la ceremonia numelui, William o văzuse pe Mira doar o singură dată. Era la Cromwell Gardens, prima oară când Julia o aşează în scoica aia înspăimântătoare, cu cârligul ăla care arăta ca dracu' pe cadrul uşii. Pe Julian încă îl pufneşte râsul de câte ori îi vine în minte chipul Mirei când sărea ca un arc, mirată de puterea pe care o are în degeţelele de la picioare, expresia ei devenind atât de serioasă, încât oricine ar fi crezut că asta era treaba ei: să sară ca un arc. Pe el şi pe Julia îi umflă râsul urmărind-o, dar William pur şi simplu stătea cu o sticlă de şampanie gata să sară în tavan, mutându-şi privirile de la ei la Mira şi neînţelegând despre ce e vorba.

Băură şampania lui William şi mâncară la masa din firida camerei lor de zi de culoarea prunei. Julia făcuse osso bucco[77] în cinstea acestei vizite deosebite şi William le povesti despre ultima lui fâşneaţă, în vreme ce mâncau. Mira era trecută de la unul la altul şi William încerca să pară interesat de ultimele ei realizări: oliţa în care putea să dea cu o lingură cât o ţineau puterile, gusturile ei sofisticate, o bucăţică de os cu măduvă ţinută strâns în pumnul micuţ şi plin de grăsime. O duseră pe Mira la culcare între felul principal şi pudding, şi William se prefăcu

[77] Mâncare italiană făcută din oase de vită sau viţel cu măduvă, ce se fierb înăbuşit cu vin şi legume.

imediat că vomită când Julian îi schimbă pamperşii pe canapea, iar Julia îl admonestă, dându-i un ghiont în stomac.

— Termină! O s-o complexezi.

Deşi William i se părea Juliei o companie plăcută, ea râzând adesea în prezența lui, curând, îi conducea pe amândoi spre uşa apartamentului pentru ceea ce William insista în mod enervant să numească o „seară cu băieții în oraş”. Ea căsca întruna, nu putea să se oprească.

— Hai, du-te, zise ea, îndreptându-se spre pat cu o carte şi o ceaşcă de ceai fierbinte.

El tânjea s-o audă spunându-i: „Vai, nu pleca. Stai aici cu mine”.

— Du-te, zise ea. N-ai mai ieşit în oraş de când s-a născut Mira.

Uimitor de repede, erau deja într-un club de striptease şi William cerea cocktailuri, strigând ca să acopere muzica:

— Nu trebuie să-i spui Juliei.

Fetele se răseseră în părțile intime. O roşcată cu câteva paiete şi ceva elastic pe ea veni unduindu-se la masa lor. William înghiți în sec şi dădu din cap. Fata dansa pe o melodie de-a Madonnei şi rostea cu emfază cuvintele ca şi cum ar fi fost într-un soi de extaz demențial.

— „Sunt nebună după tine... Atinge-mă o dată şi-ai să-ți dai seama că-i adevărat...”

Pielea atât de albă, încât era aproape albastră, subțire precum spuma laptelui, venele văzându-i-se prin piele. Dezlegarea panglicilor şi chestia aia alunecoasă dându-se la o parte pe nesimțite. Învârtindu-se şi palpitând în ritmul muzicii, cu piele de găină de-abia jumulită de pene, în mişcare şi uşor lucioasă, doar la câțiva centimetri de fața lui.

Drumul de ieşire din sat e liber şi Julian merge cu viteză pe podul arcuit, aşa cum face de când şi-a luat examenul de

şofat. În ziua de azi, chestia asta ține mai mult de obişnuință decât de dorința de a trăi senzații tari. Cu toate astea, simte în stomac zdruncinătura când roțile de la maşină părăsesc asfaltul.

Încetineşte la Deadman's Curve[78]. Toți din sat îi spun aşa, dar nu şi când Jenna e de față. Jenna nu merge niciodată pe drumul ăsta, dar Julian ajunge aici adesea. Povârnişul coboară până jos, în vale, un perete stâncos pe care să te aşezi, acoperit cu grămezi de muşchi. Nu trec multe maşini. Terenul e în pantă, garduri vii, copaci şi, jos de tot, râul şerpuieşte pe luncă. Adesea, Julian opreşte maşina la marginea drumului şi încearcă să-şi imagineze ce era în mintea lui taică-su când a pierdut controlul. Lumea a spus c-a fost un mare noroc că Jenna şi copilul nu erau în maşină. Probabil că asta îşi zicea şi Maxwell când roțile au părăsit asfaltul.

Julian se surprinsese rugându-se neputincios în ziua când Mira a fost internată, implorându-l pe taică-su să n-o lase să moară. Băgate în fiecare locşor de sub ferestrele cu vitralii ale capelei spitalului, o mulțime de jucării totemice moi erau martore la nebunia asta. Aleluia! Cu litere mari de aur la cristelniță, o vază cu gladiole de un roşu coral, o poză a unui copil, sprijinită la baza ei. Julian s-a rugat tatălui lui. Cui altcuiva putea să se roage?

Se pare că era rece în noaptea când s-a întâmplat, şi întuneric. Maxwell n-a văzut nimic când a plecat de pe acest pământ. Maşina lui s-a rostogolit de trei ori, aşa zicea lumea, de la bot spre coadă. Era deja mort când l-au scos din fiarele maşinii şi, când au deschis portbagajul, s-a revărsat o mare de cioburi de la toate sticlele goale pe care le ascundea acolo.

---

[78] Curba mortului.

Julian porneşte maşina. Jenna o să aibă nevoie de ingredientele ei, doar gătitul o ține cu mintea întreagă.

Bineînțeles că Sue îl aşteaptă când ajunge la maşina lui Michael parcată în fața casei ei. Nici pomeneală să poată scoate cumpărăturile prin contrabandă ca un spărgător. Ea era deja cu uşa din față deschisă, cu un şorț de măcelar pus strâmb peste pieptul ei ce nu poate fi ținut în frâu.

— Vai, Julian, scumpule!

Îl absoarbe într-o îmbrățişare sufocantă şi el se pregăteşte să-i înfrunte lacrimile. Julian a observat că întotdeauna el e responsabil cu mângâiatul.

— Un ceai? Ți-aş oferi un pahar de vin, zice ea, ştergându-se uşor la ochi şi suflându-şi nasul într-o batistă de hârtie din buzunarul de la şorț. Dar tare mă tem c-am terminat ultima sticlă pe care-o mai aveam.

El începe să mute sacoşele de la supermarket din portbagajul maşinii elegante a lui Michael într-a lui.

— Aşa, e-n regulă, spune el. Ar fi mai bine să duc tot calabalâcul ăsta înapoi la Firdaws.

Judecând după cantitatea de cumpărături, nu-ți vine să crezi nici cât negru sub unghie că maică-sa şi Michael au de gând să se ducă în altă parte în viitorul apropiat.

Sue îşi mângâie zulufii rebeli care-au scăpat din strânsoare, împingându-i spre cocul blond, vopsit, şi se linge pe buze.

— Jenna mi-a spus ce face de mâncare. Păcat, eu țin regim.

— Da' nu eşti grasă, zice el, neconvingător.

Când era mic, unul dintre punctele de atracție pentru Julian la petrecerile date de maică-sa pe malul râului era Sue, în sutien şi chiloți, cu toată carnea ei roz părând aşa de delicioasă, cum se revărsa cu generozitate. Îl îmbrățişează din nou şi spune:

— O, sunt întotdeauna încântată să văd că te-ai întors unde ți-e locul.

Şi chipul lui se îmblânzeşte la amintirea asta.

Sue umple tăcerea.

— Am observat că prietenul tău de la Convoiul Păcii s-a întors. Te-ai întâlnit cu el?

Şi-şi aduce aminte că, odată, Sue i-a spus Jennei că tare s-ar mai culca cu Raph.

— Maică-ta spunea că şi-a zis că probabil o să te duci să petreci un timp cu el, şi eu mi-am zis că, vezi tu, e o mare surpriză.

Julian deschide uşa de la maşină.

— Probabil c-o să pun mâna pe el în următoarele două zile, ori o să plece. Nu stă niciodată după ultima zi din august.

Julian e la volan, gata s-o pornească la drum.

— Nu se cunoaşte c-a trecut timpul peste el, strigă Sue când Julian bagă cheia de contact.

Nu vrusese să-l împartă pe Raph cu nimeni, asta era. Câțiva bărbați din sat uneori se opreau la focul lui Raph şi el îi găsea sporovăind acolo, stând pe vine, în drum către sau de la cârciumile din Woodford. Julian nu scotea o vorbă cât timp bărbații erau acolo, un băiat care n-ar trebui să bea bere, dar de cele mai multe ori fuseseră doar ei doi în nopțile alea de august: un foc, un cer, de la om la om.

O coteşte spre drumul cu urme de roți de pe care taică-su nu s-a mai întors niciodată acasă.

Apasă pe accelerație, mărind viteza când o ia în sus, uite, vine curba, îşi îndreaptă maşina spre peretele stâncos, dar pune piciorul cu putere pe frână şi maşina se răsuceşte pe loc. Trage pe marginea drumului. Mâinile îi tremură pe volan.

Se lasă întunericul, luna n-a apărut încă. Julian priveşte în gol. Jenna n-o să aibă de ales, o să-şi aştepte haşmele

fiindcă el trebuie să facă pipi. Pietrele împrăştiate scrâşnesc sub adidaşii lui şi nisipul scârţâie când Julian sare peste peretele stâncos şi cade în iarbă. Păsările şi-au încheiat ziua, toate în afară de câteva noptatice, învăluite în umbre, care cârâie din copaci. Julian se descheie la blugi şi face pipi într-o tufă de păducel şi în nişte urzici întunecate, în vreme ce, deasupra capului, Fiatul lui taică-su îşi ia zborul brăzdând cerul, o constelaţie strălucitoare risipindu-se în urma lui.

Cincisprezece

Julian şi Julia oprindu-se la intrarea capelei bizantine de pe Great Ormond Street, cu tăcerea ei de aur strălucitoare, PAX într-un mozaic sub tălpile lor şi însăşi noţiunea de pace, un vis spulberat. PAX: ce-a fost asta? Vreun soi de imperativ? O promisiune imposibilă în schimbul supunerii?

Julian încercă să vorbească în timp ce mergea după Julia, dar avea gura aşa de uscată, încât nu ieşea nimic altceva decât vorbe fără înţeles. Ea îi făcu semn să nu vorbească şi îngenunche ca să se roage. În jurul lor, rotindu-se, privelişitea copleşitoare de aur, chiar şi aerul, o imitaţie a cerului prins în capcană înăuntrul unui ou Fabergé sau în lucrătura de alamă a unui ceas bogat ornamentat. Nu ştia dacă să se aşeze în băncuţa sculptată lângă ea sau să nu se oprească din mers.

În cele din urmă îngenunche. Se rugă tatălui lui care murise. Tatăl nostru. Tatăl meu. Amândoi începură să plângă din nou. Ea, în tăcere, ascunsă după părul ca o perdea cu falduri bogate, şi el cu nişte suspine care-ţi frângeau inima. Capela era doar un loc unde puteai să te duci, atâta tot, în vreme ce sus, la etaj, în Salonul Leilor, personalul medical lucra ca să-i stabilizeze Mirei tensiunea arterială şi pe urmă, vai, Doamne, vai, părinte atotputernic, şi pe urmă.

La Firdaws scoate cumpărăturile din portbagaj, bucuros c-a ajuns acasă. Dar acum se aud glasuri, se opreşte din drum ca s-asculte. Polietilena de la sacoşele Jennei îl taie la degete. Cineva râde în hohote. Râde Katie, dacă nu se înşală.

Bucătăria e în fierbere. Jenna nu pare să se fi trezit din beţie, e desculţă, un pic zornăitoare, brăţările şi glasul sunt de vină. Au pus nişte muzică, Leonard Cohen. Jenna cântă în acelaşi timp *Closing Time*, bălmăjind cuvintele. Katie îi ţine isonul.

— „Iute şi neînfricată cu un cuţit ca ăsta."

Mama lui Julian o învaţă să facă kebab, cum numai ea ştie să-l facă, tăind fileul de miel în felii subţiri ca frunza în timp ce, prin fereastra deschisă, Julian simte mirosul de mangal pe care Michael îl pregăteşte pentru grătar.

— Vezi, tai feliile aproape până la capăt, dar nu chiar de tot, în aşa fel încât să rămână o bucată lungă ca o carte cu multe foi.

— Nu mă-nnebuni, zice Katie când cuţitul Jennei sclipeşte, asta-i chirurgie curată, ce mai încolo-ncoace!

Jenna taie carnea, câte o felie pentru fiecare vers din cântec.

— Şi una pentru dracu', şi alta pentru Christos.

Ghearele lui Zeph zuruie pe dalele de gresie când se smulge de la treaba pe care o avea cu carnea ca să se arunce pe Julian. Julian întinde sacoşele în vreme ce Katie se apropie. E îmbrăcată din cap până-n picioare (rochia lejeră şi un fel de jachetă cu părţile petrecute) în verde smarald ţipător, care se asortează cu fardul de pleoape. Sărutarea ei cade nepotrivit între obraz şi gură.

Lui Julian îi trece prin cap să găsească un pretext (patul fiind singurul care-i vine în minte), dar Katie îi ia vorba din gură:

— E-aşa de plăcut s-o văd pe mama ta din nou, zice ea, luând cuţitul de lângă Jenna şi uitându-se la Julian peste umăr. Şi foarte drăguţ din partea ta că m-ai invitat.

Amândouă stau cu spatele la el când taie carnea în felii, Jenna cu umerii un pic ridicaţi, un porumbel intrigant în rochia ei cenuşie boţită lângă splendidul papagalul cacadu verde al lui Katie când îi arată cum să pună carnea pe frigăruie. Materialul verde se mulează perfect când Katie îşi scuturã penele din coadă.

Jenna arată spre o tavă plină cu farfurii şi tacâmuri.

— De ce nu vrei să fii şi tu de folos şi să duci astea afară?

Face un gest arătând prin fereastră, o privire care spune că nu-şi mai poate stăpâni emoţia nici un minuţel.

— Cred că Michael are să-ţi facă o propunere.

Felinarele de sticlă sunt aprinse. Michael are un şervet de vase cu dungi băgat în cureaua de la pantaloni şi mânecile suflecate. Cerul nopţii e smălţat cu stele.

— Bine-ai făcut c-ai adus cumpărăturile, zice el, întorcând bucăţi încinse de mangal şi făcând un semn cu capul spre bucătărie. Şi-a pus în minte să pregătească un ospăţ pe cinste-n seara asta.

Pune jos cleştele de metal şi se freacă pe burtă.

— Ce noroc pe capu' nostru!

Se şterge pe mâini cu şervetul de vase şi se uită la Julian peste ochelari.

— Maică-ta vrea să-ți vorbesc despre Firdaws. I-a venit o idee...

Dar Julian îl întrerupe înainte să mai spună el ceva şi se repede în bucătărie.

Din cămară, unde e în siguranță, le aude pe Jenna şi Katie. Maică-sa abordează ceea ce devenea o temă des discutată:

— N-am crezut niciodată că-i aşa de drăguță, dacă e să fiu sinceră...

— Nu, Jenna, te înşeli. E splendidă.

— Priviri de gheață, zice Jenna când Julian apare cu o sticlă de socată. Ghețari, adaugă ea sotto-voce, înfiorându-se puțin.

El ridică sticla prieteniei spre ea.

— Poate că n-o să bem prea mult vin în seara asta, ce zici?

Amestecă băutura cu apă minerală într-o cană de sticlă, taie câteva lămâi în bucăți. Băşicuțele se ridică puzderie la suprafață, dar n-o vede decât pe Julia, pe scaunul de plastic, lângă patul de spital al Mirei, citindu-i *Rățuşca cea urâtă* a nu ştiu câta oară.

— Sunt într-adevăr o lebădă superbă.

Şi are lacrimi în ochi fiindcă, atunci când era mică, maică-sa spunea de obicei: „Uite că sunt speranțe şi pentru tine, Julia...”

— Julia n-a crezut niciodată că e frumoasă, zice el, dând drumul la gheață în cană.

Jenna şi Katie taie mai departe carnea, capetele lor sunt atât de apropiate, că lui tare i-ar veni să le dea cap în cap pe amândouă.

— Ei, haide, zice Katie, care începuse să roşească.

Julian ia cana.

— Dac-ai fi fost vreodată în apropierea maică-sii, ai înțelege de ce.

Afară, Michael aşază grătarul peste stratul de jar, se şterge pe frunte cu prosopul de vase şi întinde paharul ca să-i pună ceva de băut.

— Am avut o discuție foarte interesantă cu William, spune el.

Julian îi toarnă nişte socată, trânteşte cana pe masă şi se trânteşte şi el pe unul dintre scaunele din şipci.

— Vrea să facă o ofertă pentru cartea despre care i-ai vorbit înainte să se îmbolnăvească Mira...

Julian ciuguleşte din pâine, în timp ce Michael aşteaptă cu paleta în mână.

— I-am spus c-ar trebui să vorbească direct cu tine, bineînțeles. Da' m-am gândit şi eu un pic şi, deşi avansul n-ar fi imens şi-ar trebui să vedem ce e de făcut cu Firdaws, am sentimentul că s-ar putea să nu fie chiar rău. Vezi tu, dacă-ți scrii cartea, s-ar putea să găseşti un pic de ajutor ca să-nțelegi ce se-ntâmplă...

— Aşa e. Vreau să beau ceva ca lumea, tu nu vrei?

Julian sare brusc de pe scaun şi nimereşte drept în Katie, care aduce carnea de miel ca s-o pună pe grătar. Zeph e cât pe-aci să-şi vadă îndeplinită dorința lui cea mai arzătoare, dar Michael sare cu o agilitate surprinzătoare şi prinde carnea chiar înainte să aterizeze pe jos.

O sticlă cu vin roşu şi mirosul de carne care se face îi linişteşte pe toți. Fâşiile subțiri de kebab aproape se topesc în gură, bamele sunt dulci. Katie îi regalează cu poveşti despre Billy şi Arthur. Nimeni nu pomeneşte de Mira. Jenna aduce la masă un castron cafeniu de pământ. Budincă de orez şi şofran cu migdale şi fistic.

— Preferata ta, îi spune lui Michael, trăgând în sus capacul, de sub care izbucneşte un nor de aburi frumos mirositori.

Julian se bate uşor pe stomacul care suferă în tăcere.

— O să mă retrag ca să pufăi un pic din ţigară.

Îşi răsuceşte ţigara şi se trânteşte în hamac, legănându-se în timp ce fumează, cu un picior atârnat. Li se aud glasurile peste tot, până departe. Julian se uită lung la cer printre frunze. Liliecii se trezesc. Încearcă să-şi cruţe ochii şi să nu caute stele căzătoare. Dacă insişti prea mult, n-o să vezi nici una în vecii vecilor. Există doar un singur lucru pe care poţi să ţi-l doreşti. Priveşte cu mai puţină îndârjire. Frânghiile de la hamac cântă, şi iat-o, trecând prin timp ca o nălucă de foc. O licărire de vrăjitorie, şi lucrurile sunt nespuse, învăţătura dezînvăţată, lacătul pus din nou la cutia Pandorei. Închide ochii şi îşi pune o dorinţă, aproape crede că e adevărat: Julia aşteptându-l, citind pe scaunul din bucătărie, Mira sus, la etaj, cu iepuraşul ei alb. Degetul mare şi una din urechile iepuraşului sunt pe buza de jos a fetiţei. Deschide ochii şi-o vede pe Katie uitându-se în jos la el.

— Pot să vin şi eu?

— Nu fumezi...

— Nu, voiam să zic în hamac.

Nu aşteaptă să-i răspundă, ci îşi scoate pantofii şi se înghesuie lângă el, cu capul la picioarele lui şi picioarele întinse pe lângă el. El îşi lasă piciorul să atârne, dar nu se mai leagănă. Ea se suceşte ca să se aşeze cât mai bine şi el simte pânza hamacului întinzându-se la maximum sub ei, şi nodurile scârţâie, atingându-se de trunchiurile copacilor.

— Maică-ta pe bune nu vrea să vorbească de Mira, nu-i aşa? Tocmai îi spuneam de jocul ăla pe care-l juca Mira cu Billy şi Arthur...

— „Iepuraşii neascultători”, zice el. Cred c-a fost făcut după Beatrix Potter[79]. Eu totdeauna trebuia să fiu domnul McGregor[80].

— Da, ăsta e. Altceva nici n-au vrut vreodată să joace, dar de câte ori pomenesc numele Mirei, maică-ta schimbă subiectul.

— Hai povesteşte-mi!

Îşi schimbă poziția în aşa fel încât un umăr şi un braț îi sunt libere şi atârnă în stilul lui Chatterton[81] peste marginea hamacului.

— Tre’ să-ți fie tare greu, zice ea.

— Da.

Strânge din ochi când mai are puțin ca să termine țigara şi aruncă mucul în tufiş.

— Ne-am simțit aşa de bine cu ea în vacanța de Paşte. Pot zice cu mâna pe inimă că ea şi băieții n-ar fi putut să se distreze mai bine.

— Da, acuma mă simt prost să ți-o bag pe gât.

— Vai de mine! spune Katie. Da’ eu m-am oferit. Era deşteaptă foc şi mult mai coerentă decât băieții mei. Şi apoi, săptămâna următoare, voi ați plecat cu toții şi ea era la Great Ormond Street, iar eu mi-am stors creierii doar-doar oi găsi un semn care-mi scăpase. Sunt sigură că-i cumplit să trebuiască să te gândeşti la aşa ceva. Da’ ce n-am putut

---

[79] Scriitoare engleză (1866–1943), autoarea cărții pentru copii *Peter Rabbit* (*Povestea lui Peter Iepuraşul*).

[80] Personaj din *Povestea lui Peter Iepuraşul*, în grădina căruia intră Peter ca să guste nişte legume, deşi fusese avertizat de mama lui.

[81] *Moartea lui Chatterton*, ulei pe pânză de pictorul prerafaelit Henry Wallis (1830–1916), care îl înfățişează pe tânărul poet preromantic Thomas Chatterton (1752–1770), mort după ce se sinucisese cu arsenic.

niciodată să pun cap la cap... dacă nu ți-e greu că vorbim despre asta... cum de-a ajuns la spital aşa, dintr-odată? Ce s-a-ntâmplat? Mi-a scăpat mie ceva?

— Am fost eu tâmpit, asta s-a-ntâmplat, zice el şi râde prea mult şi cu amărăciune până ce ea îl împunge cu piciorul ca să-l facă să se oprească. Era în ziua când au venit muncitorii ca să-nceapă să demoleze bucătăria.

Întinde mâna s-o ia de picior şi i-l strânge cu recunoştință, iar ea îşi răsuceşte degetele de la picior în jurul degetelor lui de la mână, în timp ce el povesteşte mai departe.

— A fost un coşmar, toată ziua. Mira se trezise din oră-n oră toată noaptea, plângându-se c-o doare burtica. M-am lăsat păgubaş şi n-am mai pus-o din nou să se culce în cameră la ea şi am lăsat-o să doarmă la mine-n cameră. N-am putut s-o opresc din plâns. O voia pe mami, aşa zicea.

şi eu la fel! Se trezise dintr-odată că urla la ea la patru dimineața, dar i-e prea ruşine să-i spună chestia asta lui Katie.

— Era palidă şi scâncea, şi oamenii începuseră să lucreze sus, demolând baia. Eu încercam să pun bucătăria în cutii, tencuiala căzând de pe tavanul ce se zguduia, bubuind, bubuind, Radio One[82] urlând. Aveam de gând s-o las la grădiniță şi să-mi petrec ziua scriind la biblioteca din Woodford, dar ea era bleagă şi calpolul nu-i scăzuse temperatura, aşa că amândoi eram țintuiți pe loc în timp ce toată chestia mergea mai departe. Cada în formă de ou a trebuit tăiată în două ca s-o scoată afară, îți închipui ce zgomot a făcut. Praf era cu nemiluita peste tot, făcând-o să tuşească, aşa c-am adus un aragaz de voiaj în camera de zi, deşi pe ea n-o interesa nici una din mâncărurile pe care i le-

[82] Post de radio britanic ce transmite muzică pop, fiind ascultat mai mult de tineri.

am făcut. Karl a sunat când fierbeam nişte orez. Părea tensionat, a zis că trebuie să discute cu mine. Părea aşa de nenorocit, că m-am întrebat dacă nu păţise Heino ceva. Dar am fost întrerupţi de Mira, care ţipa afară, şi-am lăsat telefonul şi m-am dus în fugă la ea. Avea febră mare, ardea toată şi arăta întruna cu degetul în jos, deşi nu scotea nici o vorbă. În cele din urmă a reuşit: „O b-b-b-broască. S-a uitat întruna la mine" şi a izbucnit într-un plâns cu lacrimi fierbinţi. Am dus-o înăuntru şi, când s-a mai liniştit, l-am sunat pe Karl. A zis că tot ce voia să-mi spună nu era genul de subiect pe care să-l poţi discuta la telefon. A insistat să se întâlnească cu mine, să vină la mine. Da' ce voiam eu era să scap de muncitori. Oricum, nu m-alegeam cu mare lucru de pe urma lor. Am înfăşurat-o bine, punând-o să se uite la *Teletubbies*[83] cu un pahar de Nesquik cald cu banane, şi-am încercat să lucrez. Mi-am băgat în urechi nişte dopuri din alea galbene luate dintr-o geantă veche de voiaj. Evident că n-a fost de nici un folos, fiindcă Mira de-abia auzea televizorul din cauza bubuitului şi, la sfârşit, am hotărât c-aş putea la fel de bine s-o duc la Londra.

— A, şi-atunci ai plecat? Te-ai dus să te-ntâlneşti cu Karl?

Katie l-a lăsat să vorbească încontinuu tot timpul ăsta. Se răceşte un pic, el e aproape fericit să aibă lângă el, în hamac, căldura venită de la ea.

— Da, m-am dus. Ţipete tot drumul pe bancheta din spate a maşinii. Acuma ştiu că era înnebunită de durere, dar dobitocul de mine, care aveam tărâţe în cap în loc de creier, am mers mai departe cu maşina. Chiar am şi dat muzica mai tare. Reuşise să mănânce doar chestii pe bază de lapte în ziua aia. S-a plâns c-o rodea centura şi a trebuit

---

[83] Serial de televiziune britanic pentru copii.

să tot opresc ca să i-o aranjez. Până la urmă i-am slăbit aşa de mult curelele, că n-ar mai fi fost de nici un folos dacă era vreun accident. La un moment dat n-a mai ţipat şi-a adormit cu capul lăsat pe umăr. S-a trezit gemând când trăgeam pe marginea autostrăzii: îi curgea din gură o vomă închegată, deschisă la culoare. I-am mai dat nişte calpol când am oprit pe marginea şoselei şi i-am curăţat hăinuţele cât de bine am putut. Doar s-a uitat la mine şi-a spus: „Iartă-mă, Bubu...".

Katie îşi schimbă poziţia în aşa fel încât să privească amândoi în aceeaşi direcţie. Îi ţine capul pe pieptul ei în vreme ce hamacul se leagănă. Îl cuprinde în braţe.

— Of, Mira, îi spune Julian numele cu glas tare, gemând.

Karl a strigat de pe scări ca să-l audă taică-su când Julian a ieşit poticnindu-se din maşină, cu Mira ţipând la el în braţe.

— Isuse Cristoase, a început din nou. Unde-i Julia?

Karl o luă înainte ca să-i arate drumul, plânsul Mirei străbătând holul. Julia veni în fugă, luând-o de la el şi sărutând-o pe obrazul fierbinte şi murdar de vomă.

— Scumpa mea, ce s-a-ntâmplat?

Heino intră sprijinindu-se în baston şi clătinând din cap când îi spuseră că e vorba de dureri la stomac.

— Cred c-ar fi mai bine să mă uit eu la ea, zise el.

Mira tăcu în braţele Juliei. Gemu când o puse pe canapea, cu genunchii strânşi la piept. Heino îi făcu semn Juliei să-i scoată bluza.

— Îmi dai voie?

Fetiţa tresări când îi puse stetoscopul pe piept. O apăsă cu mâinile lui noduroase pe burtică, în partea de sus, şi scoase brusc stetoscopul din urechi, întorcându-se către Karl.

— Tu simţi ceva? Spune-mi dacă mă-nşel.

Se uită la Julia, în timp ce Karl o palpă pe Mira pe burtică. Heino o prinse pe Julia de cot.

— Trebuie să te duci cu copilul ăsta la urgență, spuse el. Întotdeauna e mai bine să fii sigur.

Au fost primiți aproape imediat la secția de urgențe pediatrice de la UCH[84]. Mira era deja într-o rezervă şi avea pe braț manşeta de la tensiometru când se întoarse Karl din parcare, unde lăsase maşina. Avea tensiunea 15 cu 10. S-au dat telefoane. Karl se aşează în genunchi în fața Juliei, o prinse de umeri ca s-o liniştească şi se uită în ochii ei.

— Ştiu ei ce fac, spuse el.

Au fost transferați cu ambulanța la Great Ormond Street. S-au făcut şi alte analize de sânge. Era aproape mai rău dacă Mira nu țipa când vedea acul decât dacă țipa. Radiografii. Tomografii. Ecografii. Mira trează doar foarte puțin timp, el şi Julia cu inimile palpitând mai-mai să le sară din piept, mergând după patul ei de-a lungul coridoarelor şi trecând prin uşi, spre şi de la lift, ieşind şi intrând înapoi în salon. Julia se întoarse cu fața spre umărul lui când trecu pe lângă ei un cărucior cu un copilaş mititel şi păros, o asistentă aplecându-se deasupra pătuțului, suflându-i uşor aer în guriță dintr-un tub rigid de plastic cu striuri.

Mira era pe perfuzie, cu asistentele în jurul patului, rezistând cu lacrimi în ochi când încercau să-i introducă canula, pe urmă blegindu-se din nou. Karl spuse c-o să aştepte cu ea când o porniră după Esther Fry, medicul care preluase cazul lor, până ce ajunseră la camera de interviuri cu părinții de pe coridor. Esther Fry se aşează, ținând pe genunchi clipboardul cu însemnări. Ei doi se aşezară pe nişte scaune albastre şi tari în timp ce ea îi dădu Juliei cutia

---

[84] Acronim de la University College Hospital.

cu batiste de hârtie, buclele spiralate săltându-i când vorbea cu o încredere plină de energie.

— Odată ce i-am coborât tensiunea, putem vorbi de faza următoare.

— Care fază următoare?

Julian începu să-şi smulgă părul din cap şi Julia trebui să-l prindă de mâini ca să-l facă să se oprească. El îi simțea mâinile tremurându-i.

— Ar fi trebuit să fi făcut ceva mai demult... spuse Julia.

Erau aşa de multe lucruri pentru care să se învinovățească!

— De obicei râdeam de burta ei umflată.

Esther Fry fâlfâi teancul de notițe către ei.

— Genul ăsta de tumoare poate fi foarte greu de diagnosticat în fazele incipiente. Fetița-i acum aici şi ăsta-i cel mai important lucru. Sunteți exact unde trebuie.

Tumoare. Acolo, aşa se spusese.

— Vă rog spuneți-mi că n-o să moară, zise Julia, vorbind în numele amândurora.

— Acum, principalul e că e liniştită. Am sedat-o uşor şi-o să-i administrăm nifedipin ca să-i scădem tensiunea. Despre toate celelalte putem vorbi mâine.

— Doamnă doctor, vă rog...

— Spune-mi Esther, zise ea cu cel mai cuceritor zâmbet. Asta o să fie ziua cea mai proastă, de acum încolo va fi mai bine.

Şi, în cursul săptămânilor care aveau să vină, îşi repetau unul altuia cuvintele ei: „de acum încolo va fi mai bine”.

— Mai întâi va trebui să-i facem o biopsie şi să-i punem o cameră implantabilă pe piept.

Esther Fry arătă spre un loc sub claviculă şi gândul că o asemenea parte gingaşă din trupul Mirei avea să fie străpunsă îl făcu pe Julian să-i transpire palmele.

— Implantul o să rămână sub piele şi medicamentele vor fi administrate prin el.

Din nou Esther Fry atinse uşor cu degetul un loc de pe piept unde Mirei avea să i se facă o tăietură. El vedea venele liliachii de sub piele.

— E o operaţie care se face direct şi înseamnă că n-o să trebuiască s-o tot înţepăm.

Esther Fry scoase nişte pliante şi le puse pe masă. Ei doi ar trebui să aleagă, deşi alegerea era ultimul lucru pe care se simţeau în stare să-l facă.

— Dacă investigaţiile imagistice arată că tumoarea este strict în interiorul rinichiului, puteţi lua parte la un studiu clinic randomizat care compară abordarea din SUA, unde îndepărtarea imediată a rinichiului stâng i-ar corecta în scurt timp tensiunea arterială, sau abordarea europeană de a începe cu patru până la şase săptămâni de chimioterapie pentru a face tumoarea să se micşoreze, cu risc redus de a se perfora şi a se disemina în timpul operaţiei.

Julian nu mai putea de slăbit ce era.

— Să-l întrebăm pe Karl, sugeră el. Sau, mai bine, pe taică-su. Sunt sigur că Heino trebuie să ştie ce e cel mai bine.

Se treziră bântuind pe la uşa capelei. Înăuntru, un cor de îngeri sclipitori precum aurul cântau în tăcere la instrumente în jurul cupolei presărate cu stele. Lui Julian i se împăienjeniră ochii. Nu era nimic în afară de strălucire, pax la picioarele lor şi, înăuntru, un vultur măreţ desfăcându-şi aripile deasupra pupitrului cu note. Îngenunche şi se rugă tatălui lui să-i trimită un semn că Mira o să se facă bine. Se uită de jur împrejurul pereţilor la jucăriile de pluş pe care părinţii le puseseră bulucite acolo:

ursuleți, Tiggeri[85], iepuraşi, maimuțe rupte de cât de iubite au fost, un şoricel din fetru cu un nas de un roşu țipător şi flori brodate pe urechi. Julia arătă spre jucării şi spuse şoptit:

— Nu pot să suport. Trebuie să fi fost ale copiilor care-au murit aici.

— Taci, spuse Julian.

Rămaseră amândoi lipiți unul de altul până când auziră pe cineva tuşind în spatele lor. Era Karl, cu iepuraşul Mirei în mână. Se întorsese pe Lamb's Conduit Street ca să-l aducă. Mira nu dormea niciodată fără el. Era îmbrăcat cu rochița Mirei, cea cu numele ei, cusut cu stofă roşie.

— Mira o să fie bine, spunea el.

Julia arătă spre jucării şi începu să plângă. Karl o ținea pe după umeri.

— Bănuiesc că părinții le-au pus aici ca o ofrandă pentru ca Dumnezeu să-i țină pe micuți în paza Lui, zise el, trăgând-o mai aproape. De fapt, sunt sigur de asta.

Şaisprezece

Katie şi Julian stau întinşi unul lângă altul în hamac şi ea îl mângâie pe păr.

— Jude, bietul de tine. Eşti frânt de oboseală.

---

[85] Personaj asemănător cu un tigru din cartea pentru copii *Ursulețul Winnie Puh. Căsuța din Strada Puh* de A.A. Milne (1882–1956).

— Cred c-ai dreptate, spune el. Gata, nu mai facem nimic în noaptea asta.

Ceața vine târâş-grăpiş dinspre râu. Trec peste gazon, ea tremură, aşa că el o ia pe după umeri şi o trage uşor mai aproape de el. Michael şi Jenna au strâns tot calabalâcul de la cină şi-au dispărut neobservați, în timp ce el perora din hamac, fără să asculte ce spunea Katie.

Ea se cuibăreşte în scaunul de lângă maşina de gătit Rayburn şi el o înveleşte cu pătura câinelui. Julian crede că nişte brandy o să-i încălzească pe amândoi. Nici nu se gândeşte dacă ea o să fie sau nu destul de trează ca s-ajungă singură acasă cu maşina. Îi dă paharul şi ea se uită în sus la el cu bobițele galbene ale ochilor ca nişte grăuncioare de polen. Fardul de pleoape verde încă este cum trebuie, dar rimelul s-a întins, formând nişte cercuri negre. Rochia i s-a răsucit şi, când şi-o aranjează, el vede, străpuns cu un pumnal de jenă, că sutienul e verde ca să se asorteze cu restul hainelor. Ea rămâne surprinsă.

— Aaa, ia uită-te la tine, Casandra, zice el, jenat fiindcă a fost prins uitându-se.

— Ce?

— Nu te preface. Ca în *I Capture the Castle*[86], când cei din familia Mortmain îşi vopsesc toate hainele în verde? Ți-aduci aminte?

Ochii galbeni ca polenul îi joacă în cap. Da, sigur, îşi aduce aminte, cum să nu?!

Au dat peste movila funerară când goneau pe biciclete prin pădurea cu clopoței, întorcându-se de la şcoală. *Fetele din castel* a fost cartea preferată a lui Katie. Nici chiar faptul

---

[86] *I Capture the Castle*, roman al scriitoarei britanice Dodie Smith (1896–1990).

că a fost textul obligatoriu la GCSE[87] n-a făcut-o să scadă în ochii ei.

Movila acoperită de iarbă avea pe margini păscuțe albe şi clopoței şi adăpostea mănunchiuri de primule, căcăreze de iepure ce păreau stafide învelite în ciocolată, poate chiar şi câteva violete sfioase, împrăştiate pe acolo. Bicicletele erau printre clopoței.

— E perfect, spuse ea. Trebuie s-o facem aici.

Mirosul clopoțeilor te amețea, gropițele ei din obraji dădeau semne de viață. Printre copaci puteai să vezi dincolo de râu, spre apus.

— Uite, o să vedem cum apune soarele, zise ea.

Era o rămăşiță de zid, o ruină, la poalele movilei unde fusese cândva un hotar, aşa că luară câteva pietre mari şi le puseră în cerc ca să facă focul. Ea se lăsă pe vine, zâmbindu-i printre firele de păr de la breton.

— De ce-avem nevoie? Sare, buruieni, o sticlă de vin nu prea tare...

Soarele apusese, aduseseră ofrandele, băuseră vinul. Ghirlandele pe care le încropise Katie în grabă erau puse strâmb, pielea îi era presărată cu petale. Un miros dulce de turbă amestecată cu clopoței storciți. Codițele lor zdrobite i se lipiseră lui Julian sub genunchi.

— Ritualul din miez de vară exact cum au făcut ei în carte... Of, Doamne, încă mai sunt nebună după cartea aia!

Katie se înfioară puțin când îşi aduce aminte, şi-i zâmbeşte lui Julian.

El pufneşte pe nas.

— Nu țin minte ca ritualul din miez de vară din carte să se fi terminat cu un futai, şi mai e ceva, nu era miez de vară, era al dracului de frig.

---

[87] Acronimul sintagmei General Certificate of Secondary Education, examen susținut de copiii între 14 şi 16 ani.

— Doamne, Jude, las-o-ncolo de treabă! Ce cuvânt oribil! De ce trebuie să-ți bagi tu picioarele?

Îl apucă groaza când o vede că are lacrimi în ochi.

— Bine, păi, erai foarte drăguță învăluită în ofrandele mele florale, spune el. Stai, termină, Katie. Iar începi!

Ea strâmbă din nas.

— Încep ce?

Se ridică în picioare, îşi îndreaptă rochia şi pune frumos pătura câinelui.

— Ştii despre ce vorbesc, zice el peste umăr.

De ce venea după el pe scări în sus?

— Nu, nu ştiu.

Julian se opreşte pe palier, la uşa camerei în care dormea Mira, se întoarce şi spune clar şi răspicat:

— Încerci să mă seduci, asta e!

— Vai de mine, doar mă cunoşti, vreau doar să ne futem, zice ea zâmbind. Jude, te necăjesc.

Şi fiindcă îl face să râdă cu zâmbetul ăla larg şi molipsitor al ei, el aproape cade pe podea şi trage de clanță. Momentan e dormitorul lui, nu al Mirei, căci aşa trece timpul. Se opreşte şi o prinde bine cu mâinile de umeri.

— Atunci nu mă mai necăji, Katie. Nu-i cinstit.

Ea îl fixează cu privirea, la început derutată, apoi sfidătoare, încercând să nu dea doi bani pe el. El se sprijină cu brațul de tocul uşii, deasupra capului ei, şi încearcă să îndepărteze orice urmă de necuviință din glas.

— Ca la hotel.

— Hotel? A, nu eram în toate mințile. Şi eram beată, spune ea şi-i dă brațul la o parte.

— Da, păi beată eşti şi-acum. În orice caz, prea beată ca să te duci singură cu maşina acasă.

O întoarce cu spatele la el şi o conduce în pas de marş de-a lungul coridorului, spre partea neluminată a casei.

— Poți să intri-n orice cameră-ți place de-acolo, de jos.

Julian o zbugheşte în camera lui, dând cu piciorul la o parte hainele aruncate pe podea, deschide fereastra şi scoate capul pe geam. De data asta nu-l supără iasomia. Trage aer adânc în piept de câteva ori şi lasă briza să-i zburlească părul.

Peste puțin timp aude uşa deschizându-se în spatele lui.

— Toate becurile sunt arse în partea aia. Poți să-ți bagi degetele-n ochi, dar, din câte mi-am dat seama, nu e nici urmă de aşternut acolo, nici măcar perne.

— Păi probabil c-o să trebuiască să dormi aici, spune el, întorcându-se de la fereastră fără prea multă tragere de inimă.

Ea e lângă pat, încercând să-i dea de cap lămpii.

— Sper că nu miroase prea urât, zice el. Poate c-ar fi mai bine să văd dacă nu găsesc nişte cearşafuri curate.

— Bine.

Îl urmăreşte cu privirea când se uită la epava lui de pat nefăcut, pe urmă dă lampa mai mică şi se duce după el la fereastră.

El arată spre noptieră.

— Trebuie doar să-mi iau pastila de acolo şi-o să mă duc în pod, zice el, dar ea îl trage mai aproape, şoptindu-i la ureche. Se întinde în pat, cu capul pe perna lui şi cu o mână dedesubt. Lângă fereastră, Katie reuşeşte să iasă din strânsoarea sutienului.

— Scuze, mă strânge prea tare.

Îl scoate prin mâneca de la rochie, o fâşie lungă de dantelă verde.

— Ta, ta, ta! Nu te impacienta! O să dorm cu restul hainelor pe mine.

Îşi face loc lângă el, îi scoate mâna de sub cap şi şi-o pune în jurul taliei. El nu poate face nimic decât să se uite în tavan. Ceva înăuntrul lui se umflă, se revarsă, îl împlineşte. Închide ochii. Nu e nimic altceva decât o dulce

dorință și, timp de o clipă, Julian poate să-și impună s-o creadă: în cădere spre el, în adâncitura patului. Piele moale, plăcută, mâini care se reped spre piept și între picioare. Iubirea lui, copilul lui, încolăcit în jurul lui precum aluatul care a crescut la căldură. Geme și Katie îl face să tacă, îi atinge buzele cu un deget. Aproape că le strigă pe nume.

— Vrei să-ncerci să mă ierți? spune Katie, sprijinindu-se într-un cot.

— Pentru ce?

— Pentru Marylebone. Pentru felul în care m-am purtat la hotel.

Nu răspunde. Părul ei îl gâdilă pe gât.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu puteam să nu te conduc în camera ta, zice el, trăgându-și mâna de sub ea și punându-și-o din nou sub cap.

Voise s-o știe în siguranță. N-a fost nimic altceva.

— Șșș!

Se apleacă peste el, mângâindu-l pe piept, deși el tare-ar fi vrut să n-o facă.

— A fost o perioadă grea pentru noi toți. Nu trebuie să fii așa de dur cu tine, spune ea. Încearcă să dormi și eu o să te țin în brațe.

Trecuse de două noaptea când intrară împleticindu-se în camera lui Katie de la etajul trei al hotelului ăla, Marylebone. Barmanul îi lăsase să stea acolo, jos, cu o sticlă de whisky. Lista cu zidarii și designerii de la Firdaws prindea contur. Katie intrase direct în miezul problemei, mai devreme dăduse câteva telefoane din hol: stabilise cu omul care pune tencuiala să vină și găsise pe cineva care se pricepea la lucrurile rămase de la demolări și care ar putea să găsească o mașină de gătit Rayburn vintage. Se simțea apropiat de ea, bineînțeles.

Planurile lui pentru Firdaws stăteau împăturite în buzunarul cu fermoar de la geanta ei. În loc s-o sărute și el

de noapte bună, o luă în braţe şi şi-a apropiat obrazul de creştetul ei. Katie l-a făcut să se simtă un pic mai liniştit, asta a fost tot.

Rămase în picioare la bar cu mâna ridicată, salutându-i în tăcere fundul care se depărta, şi simţi cum îl copleşeşte un val de plăcere şi afecţiune, uitându-se cum ea pleacă, păşind mărunt, în rochia ei prea strâmtă, dar asta a fost tot, pe bune. Îşi luă haina ca să plece şi uite-o, acolo era: geanta ei încă atârnată cu lănţişorul de speteaza scaunului pe care stătuse. O smulse şi alergă cu ea la lift, dar uşile se închideau deja. O luă pe scări în sus, urcând câte două trepte odată, abia mai respira când o întâlni ieşind din lift la etajul trei. Ea o porni agale pe coridor, cu cheia de la cameră atârnată de un deget şi mergând în zigzag, în timp ce el făcea paşi mărunţi pe lângă ea, aruncându-i geanta, încercând s-o facă s-o ia şi să termine cu teatrul.

Era aşa de beată, că trebui să încerce de două sau trei ori până intră cartela în fanta de pe perete. Lămpi de diferite feluri se aprinseră, încet-încet, prin cameră. El îi puse geanta pe masă, se întoarse ca s-o vadă împiedicându-se când mergea spre pat. Stătea cu spatele la el, unduindu-şi şoldurile.

— Desfă-mă la fermoar, Jude.

Se răsuci în toate părţile în rochia ei elastică, talia ca o tulpină deasupra dovlecelului ei de fund rotund. Aşternutul de pe pat era dat la o parte, o singură bomboană de ciocolată învelită într-o folie verde ca menta pe pernă. Scândurile de la duşumea scârţâiră ca o spovedanie sub covorul gros. Prin perete, Julian auzi zgomotul liftului care pleca. Ridică mâna o clipă, doar o clipă, spre partea de sus a fermoarului care şerpuia în jos, prin valea de la ceafă la buci. Nici nu apucă bine să-şi mişte mâna că se şi răzgândi şi se depărtă de ea.

— Termină, Katie. Nu trebuie să faci asta.

El se hotărâse deja, chiar înainte să înceapă să-i sune telefonul. A fost de importanță crucială.

Katie se trânti pe spate în pat, dând din picioare ca să-şi scoată pantofii.

— Stai blând, Jude, nu te speria, spuse ea. Am aproape treizeci de ani şi mă descurc foarte bine să mă bag singură în pat. Mulțumesc frumos.

Dar Katie încetase să mai existe. Lui îi suna telefonul. Pe ecran văzu că era Julia.

— Julia, ce s-a-ntâmplat?

— Unde dracu' să te ia eşti?

Şi glasul începu să-i tremure.

— Mira, Mira.

Era greu de desluşit ce încerca ea să-i spună printre sughițuri. Julian auzi cuvintele „terapie intensivă". Katie uitase tot, se ridică din nou în picioare, legănându-se în ritmul unei muzici pe care doar ea o auzea, cufundându-se într-un nor de parfum care-l făcu pe Julian să tuşească.

Julian ascultă strigătul bufnițelor mititele, şi apa trasă la toaletă, şi pe Michael împiedicându-se când se băga din nou în pat. Pleoapele lui Katie se mişcă încet, buza de jos i s-a lăsat într-o parte. El reuşeşte să-şi scoată brațul din strânsoarea ei, încet, centimetru cu centimetru, şi ea geme uşor când o împinge pe partea din pat unde dormea de obicei Julia. Felul în care i s-a răsucit rochia lasă să i se vadă toată rotunjimea unui sân care atârnă, ieşit de sub materialul verde, şi urme slabe, argintii, de la sutienul care o strânsese. Îi trage plapuma peste umeri, se întoarce pe partea cealaltă, îşi deschide încet sertarul şi îşi scoate pilulele. E recunoscător pentru un pahar de apă clocită.

Uşa de la pod se cască din balamale, un bec fără abajur face patul să pară o baltă spălăcită. Scândurile scârțâie şi sunt periculoase din cauza aşchiilor. N-au fost niciodată

multe lucruri aici, niciodată, doar patul şi o masă de lemn, pe care îşi pune paharul cu fund gros, un scaun cu şezutul împletit din trestie şi, sub streşini, o grămadă de valize şi genți de voiaj, cutii cu cocaină veche. Stă la masă, jucându-se cu un castronel plin cu lucruri desperecheate şi ciudate. Ia o pipă uitată, un lacăt de alamă, un ou de jad. Pipa a fost a lui taică-su, se văd urmele dinților lui pe coada pipei. Miroase castronelul, poate încă să găsească cărbunele pe marginea lui arsă, tutunul atât de slab, încât pare un pic mai mult decât o amintire. Ia oul în mână şi-l ține la lumină spre fereastră. E neted, fără cusur, verde pal cu o flăcăruie portocalie în mijloc, ca un embrion în piatră.

— Nu poți să-i dai maică-tii aşa ceva! spusese Julia.

Erau într-un magazinaş nostim în Hay-on-Wye[88]. El credea că e genul de ou din care s-ar putea să iasă o pasăre Phoenix în condiții corespunzătoare, dacă era pus, de exemplu, într-un foc de aşchii din lemn de cedru rămase de la ascuțitul creioanelor şi gumă arabică.

— Dar e frumos. Uite, zici că arde când îl ții în lumină. Ia pune mâna, e frumos şi neted când îl ții în palmă.

Îşi aduce aminte de râsul ei.

— Nu ştii ce e?

El clătină din cap.

— E un ou al concubinei. Nu ştii? Ca să-şi întărească fofoloancele.

Perna e aspră la pipăit şi Julian îşi aminteşte cum muştele venite în roiuri erau o adevărată năpastă pentru podul ăsta. Încearcă să nu dea mare importanță bâzâitului lent şi înnebunitor al hibernării lor, nici hârjâitului energic care venea de la corpurile lor. Picioarele muştelor, ca nişte virgule desperecheate şi uscate, nu-l lasă să doarmă. Se

[88] Mică localitate în Țara Galilor.

scoală, scutură perna, dă jos cu mâna ce e pe cearşafuri, se bagă la loc.

Nu peste mult timp, simte că este dus de curent, totuşi creaturi hidoase ies deasupra, luptându-se cu inevitabilul, împingându-l pe el în tunelul întunecat, brăzdat de nervuri, tot mai departe, până când Julian apare într-o văpaie de lumină fluorescentă, forme arse pe retina lui, lumini care pulsează, vârtejul verde pal al unei țevi de ventilator, lacul alb al gratiilor de la pat şi tot aşa mai departe, prin coridoarele pline de lumină ale spitalului, cu inima mai tare, spulberând cu o suflare sigiliul de la uşile pe care scrie picu.

Mira era imobilizată într-un pat, gratiile de metal ridicate de jur împrejur, inconştientă şi dezbrăcată, cu electrozii de la monitorul cardiac pe piept, aşa de mult leucoplast ținându-le pe toate la locul lor, încât Julian nu-i putea vedea fața. Asistenta spuse:

— Sărutați-vă fetița, o să ştie că sunteți aici, deşi e adormită.

Julia izbucni în lacrimi şi plânse cu capul pe jacheta lui.

— Unde dracu' ai fost? Tot încerc de câteva ore să dau de tine. Pune mâna pe burtica ei. E ca o tobă.

Diverse tuburi erau prinse la nasul şi gura Mirei, un fir la camera implantabilă, de sub pat ieşea o pungă cu un lichid galben ca pielea ei. Când îi puse mâna pe cap, îi rămaseră în palmă şuvițe din părul fin şi moale. Undeva suna un telefon, acoperind scâncetul slab al unui bebeluş. Se auzeau sunete înfundate de la îndemnurile de a face linişte şi de a vorbi în şoaptă, şi de la pantofii asistentelor. În salon fusese lăsată o lumină palidă fiindcă era miezul nopții şi părinții stăteau, parcă ispăşindu-şi păcatele, la capătul paturilor, în halourile de lumină de la monitoare. De fiecare dată când se trântea capacul unui coş de metal, le sărea inima din loc.

— O țin inconştientă. I-au intoxicat ficatul, spuse Julia şi se luară unul pe altul în braţe când apăru în salon un medic.

Nu era Esther Fry, ci un domn Goolden, cu ochi albaştri, injectaţi, în care Julian se uită ca să găsească un semn de speranţă.

În camera medicilor, domnul Goolden le spuse ce înseamnă diagnosticul, în timp ce ei doi, de pe scaune, îşi întinseră gâturile ca să ajungă cât mai aproape de el.

— E o reacţie rară. Vincristină combinată cu actinomicină D este un tratament standard, spuse el, trăgând trei batiste de hârtie din cutie şi dându-i-le Juliei. Fiica dumneavoastră are ghinion.

Julian se trezi răsucindu-se pe călcâie. Se gândi la Esther Fry, la buclele ei spiralate care săltau: „Asta o să fie ziua cea mai proastă...” Un val de disperare îl făcu să-l prindă cu putere de umeri pe domnul Goolden.

— Ghinion?

Nu era sigur că nu urlase când rostise cuvântul. Era mirat la culme să-şi vadă încheieturile de la degete strălucind sub piele, albe ca halatul doctorului.

— Putem face o grămadă de lucruri, spuse Goolden, îndemnându-l cu blândeţe să se aşeze la loc pe scaun. Copilul are toate şansele să-şi revină.

După ce doctorul plecase să-şi continue vizita, se treziră din nou în capela spitalului, deşi Julian trebui curând să iasă ca să tragă un fum. Julia alese fereastra cea mai apropiată de uşa capelei. Înghesui iepuraşul Mirei printre celelalte jucării de pe raft. De la fereastra cu vitralii de deasupra lui Eunice cea sfântă, le oferi cartea ei, papucul ei de aur odihnindu-se pe un scăunel de smarald. Urechile iepuraşului erau zdrelite de cât fuseseră supte şi una îi cădea peste ochi, capul îi atârna înspre platca rochiţei pe care o purtase Mira când fusese mititică, numele ei scris cu

stofă roşie. Falduri de mătase albă căzură de pe pervaz. Julia îngenunche şi se rugă. Julian îşi spuse că jucăriile arătau la fel de aducătoare de noroc precum premiile jerpelite pe care le primeai dacă trăgeai cu puşca la bâlci şi nimereai ţinta.

Şaptesprezece

Podul cu geamuri fără perdele nu se potriveşte câtuşi de puţin cu revărsatul zorilor, moment care nu e deloc plăcut, cu boarea urât mirositoare de dimineaţă şi corul de glasuri răguşite. Julian stă cu picioarele pe scândurile goale de la duşumea, ţinându-şi capul în mâini. Soarele îşi înfige degetele de foc în adânciturile geamului, iar muştele deja bâzâie în draci. În paharul cu fund gros mai e o picătură din apa de seara trecută. O înghite şi se întinde în singura parte a încăperii unde are loc să facă treaba asta, şi ridică lacătul de alamă de pe podea. E în formă de inimă, un pic înverzit pe lângă încuietoare. Bucăţele de smalţ s-au prins când s-au gravat literele şi acum el mângâie cu unghia de la degetul mare înfloritura a două litere J încolăcite una pe după alta.

Îl pune în buzunar, iese pe furiş din pod şi coboară blestemând fiecare scândură scârţâitoare. Aude sforăitul netulburat al lui Michael când trece pe lângă camera de oaspeţi, zgomotul apei în ţevi se amplifică în vreme ce Julian fixează cu privirea uşa de la camera lui, nevrând s-o trezească pe Katie.

Tare şi-ar dori să-i pună un căluş câinelui când o zbugheşte pe uşa din spate şi începe să latre la o cioară. Caută să vadă dacă are tutunul în buzunar şi iese cu cafeaua pe verandă. Freacă lacătul până-l face să strălucească de parcă s-ar putea să apără un duh dinăuntru şi răsuceşte cheia. Toarta e unsă bine. A fost lucrul cel mai plăcut. Julia şi el pe Pont des Arts, când mergeau la braţ spre Luvru. Se iubeau. Era ziua lui, împlinea douăzeci şi cinci de ani. Soarele strălucea. Un Bateau Mouche aluneca pe râu, pasagerii îmbrăcaţi în culori vii legănându-se ca florile.

În mijlocul podului, se opriră ca să-şi desfacă el cadoul. Ea îşi muşcă uşor buza când bucăţele de foiţă zburară pe jos.

— Doamne sfinte!

Era uimit să constate din nou, să vadă că ea observase sau îşi adusese aminte ce îi plăcea lui. Întorcea lacătul în formă de inimă pe toate părţile, răsucind cheia filigranată de alamă, zâmbind cu gura până la urechi, apăsând şi trăgând de mâner.

— De unde-ai ştiut?

— Am aflat cu ani în urmă. Când ne-am întâlnit prima oară, spuse ea. Dar n-a fost niciodată momentul potrivit să ţi-l dau.

Îşi puse pe umăr geanta de pânză.

— Şi mi-a mai plăcut să-l păstrez ca pe-o comoară, ştiind că-ntr-o zi o s-ajungă la tine. Îi zâmbi şi ea la rândul ei. Ca un secret minunat, adăugă.

Un saxofonist de pe stradă începu să cânte primele măsuri din Canonul lui Pachelbel[89]. Un vânticel făcu să fluture câteva panglici legate de pod şi Julia îşi aranjă o

---

[89] Johann Pachelbel (1653–1706), compozitor şi organist german din perioada barocului.

basma cu care îşi prinsese părul. Chiar şi la Paris dădea impresia că e gata să sape într-o grădină, aşa cum era îmbrăcată cu bluza aia cafenie, lălâie, şi cu pantalonii de bumbac cu manşetele întoarse. El avu un puseu copilăresc de dezamăgire fiindcă ea nu se îmbrăcase frumos de ziua lui. Îi trase basmaua din cap şi-i ciufuli părul.

— E ziua mea, zise el când ea se împotrivi.

Şi aşa începu.

Nu erau atât de obişnuiţi să fie departe unul de altul în zilele alea de dinainte de Firdaws. El avea o grămadă de energie după nopţile pe care le petrecuse singur în hotelul ăla de fiţe de la Paris, care mirosea a scorţişoară, cu patul cu perdele negre şi pereţii cu efect de piele de căprioară.

În graba cu care plecase de la Londra, uitase tot felul de lucruri: un instalator care urma să repare boilerul şi faptul că-i promisese lui Karl să-i dea o masă.

Fusese pe punctul să strige la Julia ca să-i spună de Karl, dar telefonul sunase din nou imediat. Era animatorul francez Claude De' Ath, chiar el, marele om, şi bineînţeles că Julian era pregătit să lase totul baltă ca să lucreze cu el la Paris. Cuprins de panica dată de făcutul bagajelor şi de faptul că Julia se întorcea de la seră şi era cam smiorcăită la gândul că el pleca, uită să contramandeze întâlnirea cu Karl.

Îşi aduse aminte de întâlnirea lor abia a doua zi dimineaţă, când se plimba cu Claude De' Ath prin grădinile Tuileries, bruma lui de franceză de pe vremea când fusese elev fiind pusă la grea încercare de viziunea regizorului asupra filmului. Se opriră ca să se uite la bărcuţele de jucărie de la fântână şi Julian se scuză şi se retrase mai într-o parte. Numărul lui Karl apăru pe telefon şi Julian îşi aminti că prietenul lui era doar în trecere prin Londra, în drum spre o conferinţă ce se ţinea la Brighton. Tocmai voia să lase un mesaj când un şobolan cafeniu închis îi tăie calea

la câțiva pași distanță. Era gras, avea încrederea pe care o are o pisică în ea însăși. Julian clătină din cap când îl văzu. Animalul intră în tufișuri.

Îi spuse Juliei despre șobolan când se plimbau pe pod, făcând-o să se cutremure de groază.

— Avea o coadă ca un vierme gras, pe care îl trăgea după el.

Luă hotărârea („E ziua mea") c-ar trebui să se sărute din nou în ritmul unei melodii cântate la o chitară cu corzi de nailon, deși ea, care era disperată să asculte *Mona Lisa*, spuse că auzise mai bine în tunelul de la metrou.

El începu să înșiruie toate lucrurile pe care le-ar presupune un „E ziua mea":

— Café crème în St. Germain, madlene abia scoase din cuptor, chioșcuri de ziare franțuzești și panouri cu franțuzoaice îmbrăcate sumar, baghetă și o bucată rece de unt fără sare, stridii pe un strat de gheață, de preferat una cu o perlă la mijloc, camera de hotel și limba...

Ea îl întrerupse, râzând, și făcându-l să tacă, și trăgându-l la marginea podului.

— Pune-ți lacătul aici.

Îi dădu un cot și-i arătă plasa de sârmă.

— Hai s-o facem.

Îl zgâlțâi de braț.

— Hai, dă-i drumu'! Pune-l aici acum și aruncă cheia în Sena.

— Ce să fac? Da' de ce? zise el, ținând strâns încuietoarea cu degetele.

— E, nici eu nu știu. Sunt cam superstițioasă, nimic altceva, spuse ea.

— Bine, da' lasă-mă să-l mai țin un pic.

Era deja trist la gândul că o să trebuiască să se despartă de lacăt.

— Dar în schimb, şi fiindcă e ziua mea, o să fac totul cum vreau eu.

Se lumină la faţă, gândindu-se la o provocare, şi zise:

— O să stăm o jumătate de oră cu *Gioconda* ta, dar pe urmă bem un pastis şi mergem la cumpărături.

Mona Lisa zâmbi, băutura îi ameţi şi-i făcu fericiţi, buticul avea preţuri pipărate.

— Chiar trebuie s-o iau?

Julia ieşi din cabina de probă cu hainele pe care i le alesese el.

— Nu sunt sigură nici măcar c-o să pot merge cu fusta asta, parc-aş fi împiedicată.

Fusta nu se potrivea deloc cu tenişii din picioare, cu bluza moale ca o emulsie. Nici nu avu timp să se aşeze bine pe scaunul tare de lângă oglindă, că vânzătoarea se şi întoarse cu pantofii cu tocuri foarte înalte, măsura ei.

— Julian... făcu ea, implorându-l din priviri.

— E ziua mea, spuse el, râzând. Ai fost de acord.

Julia se clătină la început când păşi cu pantofii cei noi, şchiopătând când cu un picior, când cu altul, în timp ce se ducea la oglindă, nesemănând deloc cu ea, cea pe care o văzuse el dintotdeauna, şi oarecum mai dezbrăcată. O făcu să chiuie, ciupind-o prin bluza mătăsoasă.

— Bluza aia e un pic cam transparentă, apropo...

Ea se făcu însă că nu-l aude, în timp ce el continuă:

— ...şi-n seara asta fără sutien.

Vânzătoarea se prefăcu de asemenea că nu-l aude sau că nu vorbeşte englezeşte.

Prânzul îl luară pe rue Bucci, la un restaurant cu fresce pe plăcile de faianţă în stilul Belle Époque, zeiţe şi nuferi, rochii cu falduri bogate, baghetă aproape bestială de bună ce era. Două duzini de stridii zăceau pe stratul lor argintiu de sacrificiu şi Juliei îi veni să chicotească, scoţând un

chițăit tremurat, fiindcă stridiile peste care Julian turnă sos Tabasco o înțepau la limbă.

Julia avea numai ruj pe partea de dinăuntru a încheieturilor de la mâini, o grămadă de răni adânci care se vindecau. Îşi odihnea bărbia în palmele făcute căuş şi, în ultima vreme, el observase mici riduri în jurul ochilor, când se încrunta. Ridică paharul şi ea încreți din nas. Pistruii împrăştiați peste tot pe şaua nasului o făceau să arate ca o fată de orice vârstă. Julian tare îşi dorea ca ea să-şi lase mai des părul despletit. Scoase lacătul din buzunar şi-l puse pe masă între ei.

— Aşa deci. De unde-ai ştiut că-s nebun după el?

— Ehe, am avut de gând să ți-l dau acum o sută de ani. Din ultima mea zi la magazin, când domnul Gelding m-a întrebat dacă voiam să-mi dea ceva anume...

— Oho, domnul Gelding şi-a asumat un risc mare, nu glumă!

— Ca să fiu sinceră, sperasem c-o să-mi dea vreun fel de primă, doar lucram pentru el de atâta timp. Şi n-am fost inspirată să-i cer ceva ce puteam să vindem.

Părea foarte deprimată când îi veni în cap amintirea asta.

— Păi ar fi fost cum nu se poate mai potrivit, dacă mă gândesc la exhibițiile pe care le făceam ca s-o ducem de azi pe mâine... spuse el.

— Mi-am adus aminte că te-am surprins o dată, te-am văzut în geamul de la vitrina din fața magazinului. Eram cu un client şi te-am văzut luându-l de pe tavă, uitându-te în jur ca să fii sigur dacă te urmăream sau nu, şi pe urmă l-ai dus spre buzunar. Mi s-a tăiat pur şi simplu respirația şi tocmai când aproape nu ți se mai vedeau degetele, l-ai pus la loc.

— Zău? Se înecă cu o înghițitură de vin. Nu-mi aduc aminte deloc.

— Dacă l-ai fi furat, viitorul nostru împreună s-ar fi dus dracului, asta mi-am spus pe vremea aia. Aşa că asta i-am cerut şi domnul Gelding a fost destul de bucuros. Voiam să ţi-l dau imediat, chiar l-am dus pe High Street să-ţi scrie ceva pe el. Dar pe urmă... O, Doamne Dumnezeule, Julian, a fost îngrozitor! M-am întors la doamna Briggs în ziua când ai dat naibii cursul ăla al tău. Am stat în cameră la tine toată ziua, băgând monede în gazometru, toate monedele pe care le strânseserăm amândoi. Aveam lacătul în geantă, gata să ţi-l dau. Am crezut c-o să te-nveseleasc㠔. Te-am aşteptat, înconjurată de cărţile şi notiţele tale, cu biroul plin de toate cele, cu scrisul tău cumplit de urât, cu teancuri de ceea ce acum, din cauza mea, n-o să fie dus la bun sfârşit. Ai intrat ţopăind în cameră. Arătai ca un ţânc. Aveai chiar şi câteva coşuri pe faţă.

— N-am avut! Julia, nu suport aşa ceva.

— Erai aşa de slab, şi-ţi ieşea cotul printr-o gaură din pulover. Şi eu eram acolo, o balabustă de aproape treizeci de ani, gravidă, fără minte şi fără nici un ban. Aveam senzaţia că mi-ai căzut deja în cursă. Lacătul era ultimul lucru pe care puteam să ţi-l dau.

Se aplecă şi o sărută pe vârful nasului. Îl durea sufletul când se gândea că fusese aşa de îngrijorată şi de speriată. Îi trece prin faţa ochilor camera de la doamna Briggs, cu salteaua aia îngrozitoare, pătată, cu prăpăditul ăla de covor uzat, cu gustul de sânge de pe buza de jos a Juliei, căci şi-o muşca aşa de tare. În camera de hotel care-i aştepta erau căpşuni muiate în ciocolată într-un vas de cristal, faldurile draperiilor de culoare închisă în jurul patului. Luă lacătul în mână. Dacă îi accepta provocarea, îi promisese să se întoarcă dimineaţă pe pod şi să-l prindă acolo. Sacoşele cu cumpărături erau pe banchetă, lângă ea. De fiecare dată când îşi arunca privirea prin încăpere, îşi zâmbea lui însuşi,

deşi a fost nevoie şi de ce mai rămăsese în sticlă ca să poți crede că Julia o s-o scoată la capăt.

Dar a scos-o la capăt, doar de dragul lui. N-o să-l uite niciodată pe bărbatul cu costum cafeniu din catifea reiată, nici pe ea răsucindu-se în patul ăla cu aşternuturi şifonate, zdrobindu-i umerii cu călcâiele şi contorsionându-şi figura într-un țipăt necontrolat când se întorsese furioasă spre el şi îi strigase în față: „Am vrut. Am vrut. Am vrut".

Dimineață a fost prea mahmură ca să meargă pe Pont des Arts.

— Nici o problemă, minți el, ascunzând lacătul în trusa lui de toaletă. Trebuie să trec Sena ca să mă-ntâlnesc cu De' Ath. O să fac chestia asta în drum.

Când se întoarse, o luară amândoi spre o cafenea şi, ascunzându-se de razele slabe ale soarelui în spatele unor ochelari de culoare închisă, trecură pe lângă un magazin cu lucruri pentru bebeluşi. Îl ținea de încheietura de la cot. El simți îndemnul cel mai delicat când îşi rări ea paşii şi, dintr-un impuls, se întoarse şi o trase înăuntru. Nu mai făcuseră aşa ceva niciodată. Vânzătoarea împachetă rochița de botez din mătase albă în mai multe straturi de foiță ca şi cum s-ar fi putut sparge.

Singur, pe verandă, bea ultima picătură de cafea şi îşi răsuceşte a doua țigară de dimineață. Întoarce cheia în lacăt pentru ultima dată şi, mergând spre bucătărie ca să mai ia o cană de cafea, îl aruncă în cutia cu boarfele Juliei. Să ştie şi ea că el şi-a călcat promisiunea. Da' ce-i mai pasă acum? Apar tot felul de lucruri prin casă: bucățele de hârtie cu scrisul ei, costumul de baie întins şi decolorat ca o piele de bou, o cutie cu cremă Clarins (făcuse greşeala să-i deşurubeze capacul şi s-o miroasă înainte să o arunce). Cutia e aproape plină. Trebuie să nu uite să cumpere nişte scotch pentru împachetat.

Sare cât colo când simte o mână pe umăr. Katie şi-a şters fardul de pleoape. Dacă mai are vreun pic de mahmureală, reuşeşte s-o ascundă după obrajii îmbujoraţi, părul pieptănat pe spate şi legat în coadă de cal, respiraţia care-i miroase a mentă sugerând că s-a servit singură cu peria lui de dinţi. Îi ridică mâna şi i-o pune la ea pe frunte.

— Am nevoie de un paracetamol, zice ea şi se trânteşte lângă el. Miroase din greu a zambile.

Se bâţâie cu pantofii atârnaţi de vârfurile degetelor de la picioare.

— Nu-mi aduc aminte mare lucru de aseară. Sper că n-ai profitat de mine.

— Termină, zice el, şi ea îi dă un cot în coaste.

— Sper că nu sunt tot beată, face ea căscând. O să fie nevoie să-mi pun la punct scenariul înainte să dau nas în nas cu inchiziţia de la Mill. O să trebuiască să le spun băieţilor că nu mi-a pornit maşina.

— Poate că, dac-ai pleca acum, s-ar putea să-i găseşti încă dormind, răspunde el, şi ea nu-l ia în seamă, zicând că moare dacă nu ia o gură de cafea.

— M-am trezit cu gândul la discuţia noastră de aseară şi-acuma nu mai pot să mi-o scot din cap.

El se simte aţâţat.

— Trebuie să reluăm toată chestia?

— Ce? A, acum îmi dau seama unde baţi. Nu, nu la hotel. Voiam să spun discuţia despre Mira în spital. Mă tot gândesc cum ar fi dac-ar trebui să stau cu ochii peroniţi zi şi noapte la Billy şi Arthur inconştienţi...

El întinde un braţ şi ea se lipeşte de el, punându-şi capul pe pieptul lui.

— Cumplit.

— Şi ce-i mai rău e că trebuie să stai acolo aşa de mult şi să-ţi pară rău de toate tâmpeniile pe care le-ai făcut. Ne-a fost teamă de chimioterapie şi de operaţie, dar, după cum ai

văzut când ai fost acolo, ne-am cam obişnuit s-o ştim în spital. A devenit un fel de rutină. Vreau să zic că era mai bine aşa decât să ne trezim cu vreo urgenţă din cauza tensiunii arteriale. Ştii că n-a existat o noapte în care unul din noi să nu stea treaz? Şi pe urmă, după ce-a păţit ce-a păţit cu ficatul, n-a mai fost nici o speranţă s-o scoatem din spital decât după operaţie şi doar după, dacă totul mergea bine.

Julian o vede pe Mira sprijinită pe pernele ei de la Disney, în ziua când au scos-o de pe ventilator, întorcându-se în lumea adevărată, plângând, în surdină la început, buzele luând forma pentru a plânge, dar corzile vocale reduse la tăcere din cauza traiectului tubului. Lacrimi tăcute, pline de furie. Aplecându-se deasupra ei, el şi Julia, încercând să-i şteargă lacrimile cu un sărut şi s-o liniştească, plânsetele ei devenind hârjâituri abia auzite, ventilatorul oprit. Când o duceau înapoi cu pătuţul în Salonul Leilor, Julian se gândea că nu fusese niciodată atât de dulce cum era atunci, că-i căzuse părul. Ochii mari şi frumoşi şi genele, căpşorul bombat şi neted şi fragil ca un ou.

— Of, Doamne! Katie, opreşte-mă. Hai să discutăm despre altceva. Despre orice.

O aud pe Jenna strigând din bucătărie.

— E cineva treaz şi gata să se-apuce de treabă în ziua asta frumoasă?

El se ridică în picioare şi îi oferă braţul lui Katie.

Ea intră după el şi zice:

— Bine. O să-ţi spun eu. Cred că-s pe punctul să accept postul permanent de la şcoala primară din Woodford.

— Dumnezeule mare! Şi-o să stai în continuare la maică-ta? Ce zice Adrian de toată chestia asta?

Ea face un gest însemnând că s-a spălat de tot pe mâini.

— Păi, trenul merge mereu. Mă aştept c-o să-i ia el jumătate din vacanţă, dar o să vedem...

Ea arată plină de ură, destul ca pe Julian să-l treacă fiorii.

— Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să-şi scoată sula din pantaloni.

Jenna deja taie mărunt diverse chestii în bucătărie. Michael stoarce portocale. Se opreşte din ce face şi se uită la Katie, ridică surprins din sprâncene la Julian, care-i răspunde clătinând iritat din cap. Jenna întreabă dacă şi-a adus aminte cineva să dea de mâncare câinelui.

Katie stă cu obrazul pe spatele lui şi-l ține cu mâinile de mijloc în timp ce el încălzeşte laptele.

— Doar o cafea şi-am plecat, zice ea.

Aude o maşină care opreşte, o portieră trântită. Michael tresare şi ciuleşte urechile, Zeph latră. Julian se eliberează din strânsoarea lui Katie în vreme ce maică-sa împinge castronele spre ei. Micul ei dejun special: felii băgate la cuptor din budinca de aseară cu fructe şi nuci sclipitoare deasupra. Michael se întoarce din holul din față, cu chipul un pic întristat, şi, după el, William.

William ocupă tot cadrul uşii, îmbrăcat cu pardesiul lui ce zice că „asta e ce punem pe noi la țară”, tot numai buzunare care atârnă şi căptuşit cu stofă cadrilată, lăsându-şi jos bagajele şi deschizând larg brațele.

— O, prietene, zice William, cuprinzându-l pe Julian într-o îmbrățişare uriaşă din care nu-i mai dădea drumul.

— William, ce păcatele mele cauți aici?

William n-are nici o şansă să explice, căci Katie iese în față cu ibricul de cafea.

— Ea e Katie, zice Julian în timp ce Katie îi dă o ceaşcă de cafea.

William îi aruncă o privire şi, pentru a doua oară în dimineața aia, trebuie să clatine din cap în semn de refuz. William îl lasă-n pace, dându-i încă una pe spinare.

— Prietene, mă bucur că te văd, zice el şi se întoarce ca să se uite mai bine la Katie, vizibil mulţumit, şi pe urmă se adresează tuturor: Isuse Cristoase, n-a aflat vestea nici unul dintre voi?

Michael clatină din cap.

— Ce veste?

Jenna, care tăia fructe, se opreşte.

William trage un scaun şi se trânteşte la masă, căzând ca din pod.

— Cumplită veste, zice el, uitându-se fără să se grăbească la fiecare în parte. S-a confirmat. A murit.

Optsprezece

Jenna zice, împingându-i un castronel:

— Mănâncă, mănâncă, mănâncă.

Televizorul urlă. Ştiri. Prim-ministrul stă în faţa unei biserici, frângându-şi mâinile.

— Va trebui să se răspundă la întrebări, spune el.

Katie, cu coatele pe speteaza canapelei, se uită, şocată, cu ochii cât cepele, la televizor. William, deşi de-abia s-au cunoscut, pare c-o ţine de talie. E un reportaj despre metalul făcut fărâme în tunel.

— Vai, ce trist, zice Jenna, ştergându-se cu mâneca la colţul ochiului.

Julian trebuie să strige ca să-l audă ceilalţi:

— Ce faceţi toţi aici?

Şi Michael îl ia şi-l duce în birou, trăgând uşa după ei.

— Julian, nu-ți vărsa nervii pe altcineva. Eu sunt de vină. Eu am spus că William ar trebui să vină...

— Da' de ce?

Julian răstoarnă coşul de hârtii, împrăştiindu-şi notițele făcute ghem, de care se descotorosise cu scârbă, şi se reazemă de birou, sticla de pe el fiind acum eliberată de toată îngrămădeala aia. Rămâne cu spatele la Michael, încercând să se răsucească aşa nervos cum e, nereuşind şi lovindu-se de birou atât de tare, încât pixurile sar în sus din paharul în care sunt puse.

— Da' tu nu vezi? Nu-ți dai seama că vreau să fiu singur?

Michael îi pune o mână pe umăr.

— Linişteşte-te, zice şi încearcă să-l facă să-şi întoarcă fața spre el, dar pe Julian îl doare în cot de ce spune el.

— Dacă eşti singur, o să trebuiască să ai ceva de lucru. William e aici ca să discute cu tine despre carte. Şi-acum se pare că e un moment favorabil, cât sunt şi eu aici, spune Michael. După cum ştii, pe mine mă interesează foarte tare să te ocupi de asta. E cartea pe care-ai vrut întotdeauna s-o scrii, şi în momentul de față ai nevoie de ceva care să te scoată dintr-ale tale.

Michael se aşază pe colțul de la biroul lui Julian, cu picioarele atârnate.

— Acum asta e şansa ta. Foloseşte-o, zice el.

Trece peste obiecțiile lui Julian ridicând o mână.

— Ştiu că viața nu s-a dovedit a fi cum ai crezut tu c-o să fie, dar eşti încă tânăr.

Face o pauză ca să arate spre marea de hârtii mototolite.

— Nu e sfârşitul poveştii tale şi nici singura ta poveste nu e. Ai fost înzestrat cu multe talente, cu o imaginație bogată, cu priceperea de a scrie.

— Te rog să taci.

Michael trage aer în piept, plin de importanță.

— Nici dacă ți-aş fi tată, n-aş putea să fiu mai mândru de tine.

Hopa! N-a mai spus niciodată aşa ceva până acum. Julian priveşte în sus şi speră că nu ochii strălucesc, ci lumina reflectată de lentilele lui în formă de semilună. Se uită fix la fereastră, dincolo de el. Michael mai respiră o dată tot plin de importanță şi continuă:

— Ai fost fericit şi acum eşti trist. Dar, crede-mă pe cuvânt, o să fii fericit din nou.

Julian clatină din cap. Michael îi pune mâna pe obraz şi n-o ridică de acolo, ceea ce pare ciudat, fiindcă ei nu fac niciodată treaba aia.

— O să fie versiuni diferite ale fericirii.

Din nou Julian clatină din cap, dar Michael încă îşi ține mâna pe obrazul lui şi încă vorbeşte:

— Ştiu că pierderea pe care ai suferit-o pare insuportabilă în momentul ăsta, ştiu că toate în jurul tău par desprinse din iad, dar poate că prin scris o să găseşti vreun soi de paradis înăuntrul tău, face el şi tuşeşte jenat. Îmi pare rău pentru Milton ăla al tău, am dat-o-n bară când l-am parafrazat, da' tu-nțelegi ce-am vrut să spun. Lasă-mă să mă ocup eu de Firdaws vreo câțiva ani până-ți faci tu mâna. Ce zici?

Problema e că Julian nu zice nimic, nu se gândeşte la nimic. În timp ce Michael vorbeşte, o viespe se foieşte pe acolo, lovindu-se de fereastră, bâzâitul ei fără încetare făcând vorbele astea înțelepte să apară şi să dispară. Julian îşi simte picioarele grele şi gâtul începe să i se îngusteze. Viespea se repede bătăioasă la geam. Julian se străduieşte să înghită. Din camera de zi îi aud pe ceilalți strigând, sirenele se aud la televizor. Michael îl mângâie uşor pe obraz şi simte căldura bunătății lui arzând prin piele.

— Deci ce zici? Dacă-ți place mai mult, poți să spui că eşti în convalescență. Mama ta şi cu mine am vrut să

vorbim cu tine despre asta aseară, dar n-am putut fiindcă aveai... spune el dându-şi ochii peste cap şi arătând înspre camera cealaltă. Ăăă, musafiri.

Julian sare ca ars, de parcă l-ar fi înțepat o viespe, şi zice:

— Offf, terminã! Nu eu am invitat-o pe Katie. Tu ai invitat-o. Sau mama. Şi nici nu s-a-ntâmplat nimic. Nu ştiu ce vă-nchipuiți voi, ce căutați toți aici, dar eu îmi doresc foarte mult să mă lăsați în pace.

Încăpățânat, Michael se mută mai aproape de mijlocul biroului.

— Aşază-te o clipă, Julian.

Şi pe urmă, mai puțin aspru:

— Te rog frumos. Hai să vedem care sunt şansele pe care ți le poate aduce viitorul...

Îşi răsfiră degetele, ținând palmele în sus, deschise ca o carte.

— Chiar trebuie?

— Păi să ştii că eu aş putea să stau deoparte în vreme ce tu nu faci decât să bei până nu mai ştii de tine, necatadicsind nici măcar să te speli ca lumea, în vreme ce maică-ta îți aduce mâncărica pe tavă şi adoarme plângând în fiecare noapte. Asta vrei? Să laşi tristețea să-ți domine viața? Dacă e aşa, eu tot o să preiau în locul tău datoriile pentru Smirdar. Îmi pasă destul de mult de tine ca să găsesc o cale să-ți vin în ajutor, dar nu sunt sigur că viitorul ăsta al tău e prea luminos. Spune-mi, ce crezi?

Viespea de la fereastră ricoşează de pe geam, ducându-se direct la Julian. Zbârnâitul îl face să-şi bage degetele în urechi. Aleargă spre uşă. La orizont apar nişte chipuri, aplecându-se deasupra lui, oameni bătându-l pe spate, atingându-l. Revendicările lor venind cu furie spre el ca nişte becuri ce explodează. Se zbate să iasă din casă, simțind că rămâne fără aer. Îl depăşeşte pe Michael şi se uită în jos ca să-l găsească pe Zeph făcând salturi pe lângă

el. Îl doare cumplit capul, fiecare frunză şi fir de iarbă, cioburi dintr-o oglindă făcută ţăndări, praful sclipeşte când picioarele lui ating pământul zgrunţuros. Lumina desenează dungi pe gratiile de la gardul lui Horseman, soarele bătând destul de tare ca să facă creozotul să se topească. Mirosul de smoală fierbinte şi praful de la fân îi intră în nări.

Trece pe lângă domnişoara Hamlyn-cea-tânără când ajunge în dreptul hambarului lui Horseman, labradorul ei negru se învârte în jurul lui Zeph, mirosindu-l la fund.

— Julian! îl strigă ea cu un uşor tremur în glas, făcându-i semn cu bastonul.

Părul ei cărunt e pus pe moaţe, înghesuit sub un fileu albastru pal.

— Vino să vezi asta, zice ea, lăsându-i prea puţin loc de întors, deşi inima încă îi bate tare, mai-mai să-i sară din piept. Uită-te aici dedesubt, ce de smochine mari şi coapte!

Îşi bagă bastonul printre ramuri, dezlănţuind o avalanşă de zbârnâituri pline de furie.

— Vai, dar ce multe viespi! zice ea, împreunându-şi mâinile.

Mirosul fructelor încălzite de soare nu i-a plăcut niciodată, ceva care aduce prea mult a pipi de motan. În locul unde dă ea la o parte creanga el vede câteva smochine atârnând ca nişte testicule mov şi începe deja să-şi ia picioarele la spinare, dar ea vine repede cu el, spunând ce păcat e că nimeni nu ajunge să mănânce smochinele alea care par atât de delicioase, picioruşele ei muncind din greu, doi paşi la unul de-al lui. Îl opreşte pe cărare, punându-i o mână pe cot, şi zice:

— Stai un pic să-mi trag şi eu sufletul.

Rămâne pe loc o clipă, aranjându-şi din nou fileul în jurul moaţelor, şi clipeşte de câteva ori. O umbră de tristeţe îi întunecă chipul, palpitaţia dată de faptul că brusc înţelege ceva. Chiar se face un pic palidă la faţă.

— A trebuit să ies ca să scap de radio. Soră-mea stă lipită de el.

Mâna îi tremură pe piept şi domnişoara Hamlyn se întinde ca să se sprijine de el şi să-şi recapete echilibrul.

Julian nu ştie ce să creadă pe moment. Ce-ar putea oare domnişoara Hamlyn-cea-mare să asculte ca s-o gonească pe sora ei mai mică din magazin? *Antologia familiei Archer*[90]? Jazz? Hip-hop?

— O, Doamne Dumnezeule! zice ea. Vrei să spui că n-ai auzit? Vai, biata femeie!

Şi, spre groaza lui Julian, o lacrimă se scurge şi lasă o urmă pe obrazul ei ca de cretă.

Acum a trecut de ea şi o strigă peste umăr când o vede că stă nemişcată, cu bastonul în mână.

— Trebuie să plec de-aici. Dacă mă-nţeapă vreuna, fac şoc.

O ia din nou la fugă şi pentru câine n-ar putea exista fericire mai mare. Coada ca o pană de struţ îi flutură în vânt. Pe drum sunt urme de la roţile unui tractor, picioarele îi intră printre brazdele tari. Când ajunge la podul de piatră, trece pe lângă o femeie cu un copil care aruncă pâine la lebede. Ce are de-a face moartea vreunei prinţese cu el? Cu orice?

Îşi stoarce creierii în timp ce aleargă, doar-doar o găsi vreun semn care să-l ducă undeva: trebuie să-i fi scăpat lui ceva. Mâncare luată în grabă de la cantina spitalului, Julia nespunând niciodată foarte multe. Se părea că, până la momentul ăla, vorbea mai tot ce avea de vorbit cu mama lui Oscar, Becky, care îşi rupsese unghiile până la carne la terapie intensivă şi trebuiseră să-i înfăşoare degetele cu leucoplast. Julia încruntându-se când el îi arăta pozele în

---

90 *The Archers*, serial radiofonic difuzat de BBC.

care Katie prinsese maşina de gătit Rayburn de la Firdaws, pe care o ceruse înapoi, şi dormitorul cel nou al Mirei, cu lampa în formă de dinozaur de lângă pat şi steluţele argintii de la fereastră. În toate zilele venea glonţ şi se apuca de treabă aproape imediat după ce sosea el. Julia ieşind în grabă din camera cu jucării ca să vomite.

Asistentele trebuiau să le tot spună să mănânce.

— Chiar dacă numai ciocolată sau prăjituri, spuneau ele.

Era greu să înghită.

— Bineînţeles că-i greu, ziceau ele. Ştim ce simţiţi, aveţi un nod în gât, care nu se duce de-acolo şi pace.

Le însoţeau până la uşă ca să se ducă afară, dar Julia nu voia niciodată să iasă din salon.

— Uitaţi-vă, acum doarme, spuneau ele. O să fim noi aici s-avem grijă de ea.

Dar ea doar clătina din cap şi nimic mai mult.

Julian îşi aduce aminte de Mira cu Oscar, amândoi în genunchi, jucându-se cu trenuleţele. El era Thomas şi ea era Percy[91], cu părul coborându-i pe spate ca puful alb de păpădie. Felul în care părul rar îi venea pe ceafă îi dădea ei înfăţişarea unui nou-născut, şi lui, un junghi direct în inimă. Prin sistemul port-acces către inima Mirei încă şase săptămâni de vincristină până când i s-ar putea face operaţia.

Era alimentată prin sondă nazogastrică, pe care când i-o puneau, când i-o scoteau, căci trebuia să-şi ia şi ea caloriile de undeva. Heino venise în vizită când asistenta o lăsase prima dată pe Julia să i-o monteze fără ajutor. El se aşează lângă patul ei, mângâind-o pe frunte ca un bunic, şi Mira îi luă bastonul, fiindcă îi plăcea să se uite la şarpele sculptat. Julia se aplecă şi ataşă o seringă de plastic la tubul care

---

[91] Thomas şi Percy, numele celor două locomotive din setul de trenuleţe.

venea din stomac şi era prins cu leucoplast pe obrazul fetiței. Cu un zâmbet care să-i dea speranță, Julia trase de piston, scoțând o cantitate minusculă de lichid galben. Partea asta totdeauna îi întorsese lui stomacul pe dos, gustul propriului suc gastric venindu-i în gât. Julia era mai puțin sensibilă la stomac. Testă cele câteva picături de lichid galben cu hârtie de turnesol, ținând-o în lumină ca să vadă ce culoare se face. Apăru că e mediu acid şi toți oftară uşurați. Tubul era acolo unde trebuie. Veneau relatări de coşmar de la alte spitale despre pacienți care muriseră din cauză că tuburile de alimentare au fost introduse, din greşeală, în căile respiratorii, şi nu în stomac. Julia folosi pompa ca să spele sistemul şi ataşă firul la sticla cu hrană lichidă cremoasă.

— Foarte bine, spuse Heino şi dădu din cap înspre ea. Cred că spitalul ăsta ar trebui să te angajeze imediat.

Când Mira închise ochii, Heino se aplecă peste pătuțul ei şi o luă în brațe, obrazul lui tuciuriu şi bătrân lângă al ei, palid şi tânăr, pe pernă. Zilele păreau săptămâni. Lumea de afară se oprise.

Ziua de mers la urne trecuse pe lângă ei. Şi tot procesul electoral trecuse. Tony Blair era acum la putere. Julian se duse după Julia şi Becky în camera părinților. Se strângeau în brațe una pe alta aşa de tare, că li se atingeau capetele. Era loc doar pe canapeluța tare, de două locuri. Ridicară privirile când intră el şi îşi continuară discuția, Julia întorcându-se cu umărul spre el. Becky încerca să spună ceva, dar trebuia să-şi tot sufle nasul într-o batistă de hârtie. Lui îi pârâi spinarea când se aşează pe scaunul de lângă televizor, răsucindu-şi capul ca să se distragă de la necazul lor.

După cum arătau lucrurile, întreaga națiune jubila. Copiii familiei Blair, toți trei încălțați cam nepotrivit cu adidaşi, pe

pragul casei de la numărul 10[92]. Fetița, biata de ea, își ținea mâinile încleştate, o cască albă de baseball neputând face mare lucru ca să-i ascundă neliniştea. Băieții, cu brațele atârnând neputincioase pe lângă corp, aveau nişte tunsori nefericite, care nu făceau altceva decât să atragă atenția că moşteniseră urechile tatălui. Cherie, mama lor, elegantă, ca scoasă din cutie, cu un costum ruginiu de comandă, şi Tony Blair, făcând cu mâna, cu manşete albe şi butonii potriviți, cu fața ridicată spre cer ca să primească binecuvântarea. Copiii arătau de parcă ar fi fost la alt eveniment, cu picioarele pe pământ şi nedescurcați, nebinecuvântați, o altă specie.

— Tocmai vorbeam despre săraca femeia aia de jos, de la terapie intensivă, spuse Becky, şi Julian se sforță să le urmărească discuția.

Lacrimile se poticniră pe marginea ochilor Juliei.

— Plânsetele alea îngrozitoare, nu vreau să mai aud vreodată pe cineva care suferă o durere atât de mare, spuse ea.

El îngenunche lângă canapea pentru ca Julia să-i poată plânge pe umăr, şi îşi dădu seama că e un porc nesimțit când observă că Becky plângea şi ea, dar nu avea pe nimeni care s-o mângâie. Acum, ca şi atunci, lui nu-i vine în minte chipul femeii al cărei copil a murit, nu-şi aminteşte deloc zgomotele pe care le-a făcut când s-a aruncat pe podea. Şi-a şters-o total din memorie. Fiecare celulă nervoasă vibra doar la un singur lucru: Mira.

Pompele şi cateterele intravenoase împărțeau orele în picături mici, mici de tot. Julian se uită să vadă cum i se ridica pieptul şi i se lăsa în jos. Dacă el nu s-ar concentra, inima ei ar putea să se oprească. Ochii i se plimbau de la

---

[92] Reşedința prim-ministrului britanic se află pe Downing Street 10.

monitor la monitor, urechea îi era acordată la fiecare respirație şi zăngănit. Mâncarea pe care o primea ar putea s-o sufoce. Ventilatorul, să se strice. Poate c-ar deschide ochii sau ar vorbi în somn, ori l-ar apuca de degete. E doar o gaură unde ar trebui să fie femeia care se zbate.

Mira se simțea destul de bine ca să fie țâfnoasă când sosi ziua operației. Plângea şi scâncea fără întrerupere de la cinci dimineață. Voia micul dejun şi nimic din ce-i spuneau n-o convingea că n-o țineau nemâncată fiindcă aşa voiau ei. Palmele lui erau atât de umede, că trebui să se tot şteargă cu o cârpă, în vreme ce chirurgul şi asistentele veneau în şir ca să-i întâmpine. Mira se prinse de Julia, încleştându-şi mânuțele ca o maimuțică pe după gâtul ei. Un clovn venit în vizită trecu pe lângă ele târşâindu-şi picioarele. O femeie, una cu o perucă verde, fluorescentă. Mira refuză să o prindă de nasul ăla roşu al ei şi întoarse capul de la abțibildurile pe care i le dădu. Anestezistul strânse mâna asudată a lui Julian şi-i spuse ce spunea de obicei ca să dea speranță, dar Julian nu înțelese mare lucru, clovnul îl descurajase. Îşi făcea griji că Mira ar putea să viseze urât.

Anestezistul le spuse că preferă să nu folosească masca, îi arătă lui Julian furtunul negru pe care-l ținea în palmă. Zise că pur şi simplu o să-i acopere gura cu mâna în timp ce Julian o s-o țină la el în poală.

Julian se simțea îngrozitor, ca un agent dublu, căci continua şi încerca s-o oprească să nu-l mai lovească pe omul ăla, luptându-se ca să scape cu viață. A fost nevoie de două asistente ca s-o țină nemişcată şi amândouă se aleseră cu zgârieturi.

— E bine că-i luptătoare, spuse una, frecându-se pe mână, în timp ce Mira stătea trădată şi fără viață la el în brațe, îmbrăcată tot cu rochița ei, anestezistul oprindu-se s-

o mai mângâie pe creştet, asistenta luând-o de la el ca s-o pună în cărucior pe Frumoasa lui din Pădurea Adormită.

În spatele uşilor de oţel închise ale sălii de operaţie bisturiul chirurgului, o oră de dimineaţă. Timpul venea şi trecea. Cu contururi imprecise. Oră de dimineaţă. Oră de jelit. Julia îngenunchind în capelă, refuzând să vină cu el. El ieşi din spital să se plimbe singur, orice ca să facă orele să treacă. O femeie dădea de mâncare la porumbei în piaţă: fâlfâitul lor din aripi, coloana sonoră a unui semn rău. Sirenele urlau şi autobuzele făceau pământul să se zguduie.

Intră în cel mai apropiat magazin ca să încerce să-şi distragă singur atenţia de la ce-i făceau Mirei în sala de operaţie. Timpul era elastic. Esther Fry, asistenta Emma, cea cu ochi blânzi de la terapie intensivă, domnul Goolden, Martin anestezistul. Îi auzi pe toţi spunând cuvintele de care se temea în timp ce se uita la gondolele din magazin, căutând o poţiune magică, un panaceu, nu hotdogi la conservă. Luă şi puse mai multe pachete, găletuşe din zona produselor refrigerate. La ce erau bune toate astea? Nici una nu părea comestibilă. Rafturile erau pline până sus, peste capul lui. Întinse mâna să ia o sticlă cu sucul de pere preferat al Mirei, şi un recipient de sticlă de un albastru intens căzu şi se sparse pe podea, la picioarele lui. Se uită în jos la pantofi, la pantofii lui bej, care îi plăceau mai mult decât oricare alte încălţări, şi suspină înlăuntrul lui când văzu petele închise la culoare de pe piele. Un alt semn rău. Glasurile din spital continuară să plutească pe lângă el, transmiţându-i compasiunea lor cea mai adâncă.

În faţa lui un supraveghetor, într-o cămaşă cadrilată, stătea cu gura căscată ca un peşte. Altul, pe care nici pe el nu-l prea ducea mintea, veni mai aproape. Către ei se îndreptă hotărâtă o femeie într-un scaun cu rotile ca să reclame balta cu cioburi albastre. Totuşi, cei doi gură-cască nu făcură nimic decât să întrebe:

— Cum s-a-ntâmplat?

Julian apucă mânerul scaunului cu rotile, îndepărtând-o repede pe ocupantă de lângă sticla spartă, împingând-o de-a lungul gondolei şi în jos spre uşă, pe ieşirea în pantă. Ar fi putut să fie Mira în căruciorul ei. Dar pe urmă femeia se răsti la el:

— Dă-mi drumu', dobitocule! N-am plătit ce-am cumpărat.

O porneşte în fugă spre Mill. Nu ţine minte când a gonit undeva ultima dată. Se opreşte la o portiţă făcută din nuiele, se sprijină de ea gâfâind. Zeph scheaună ca să treacă şi el prin portiţă, un buchet de turiţă, scaieţi şi piciorul-cocoşului prins în gulerul lui.

Julian trebuie să treacă peste o proprietate particulară, peste câmpul lui Lordy, ca să meargă neobservat pe lângă casa lui Katie. De acum trebuie să fi ajuns acasă, băieţii probabil că sar pe ea, ciupind-o. Se furişează ca un evadat, ţinându-şi capul aplecat, sub nivelul gardului viu al lui Lordy, care fusese tăiat cu brutalitate, şi reuşeşte să-şi sfâşie tricoul în sârma ghimpată când se caţără ca să iasă la drum. Soarele îşi revarsă vipia pe asfalt, făcându-l să se lipească de pantofii lui Julian. Îl ţine pe Zeph la picior, deşi azi nu e circulaţie, nici măcar tractoare. Trece pe lângă trei oameni care vin de la biserică. Toţi vor să se oprească şi să discute despre prinţesa care a murit şi el se întreabă dacă ar trebui să înceapă să se prefacă şi el cum că ar suferi în vreun fel.

Sus, în faţă, apare la orizont furgoneta lui Raph, şipcile mov şi cafenii bine-cunoscute. I se face dintr-odată o sete grozavă. Are limba încărcată. Nici urmă de Raph, nici măcar de mangalul din foc. Încearcă uşa de la furgonetă, dar e încuiată. Aude un strigăt şi se întoarce să vadă o femeie plinuţă, cu blugi, venind voiniceşte spre el pe margine, făcându-i semn cu mâna.

— Pe cine cauți?

E încruntată, cu obraji trandafirii, şi are părul cenuşiu spre blond, legat la spate într-o coadă de cal cam din topor, căreia nu i-ar strica dacă i-ar da un şampon. Ține strâns ziarele la piept, prințesa moartă ca o plăcintă pe prima pagină. El vede dinți, bijuterii, o rochie albastră cu un mic decolteu regal. Acum simte ceva mişcare în spatele lui. Uşa de la furgonetă se deschide brusc şi Raph apare coborând treptele greoi şi îi dă una pe spate.

În sfârşit, zâmbetul ăla bine-cunoscut. Uite, un braț pus pe umeri, o îmbrățişare.

— Hei, Julian, iată-te, slavă Domnului!

Raph e mai masiv decât îşi aduce aminte Julian, o burtă indiscutabilă se vede prin tricoul subțire, zulufii lui încărunțiți şi strânşi sub o şapcă verde total nepotrivită, cu un chefal şi cuvintele „Tunbridge Wells Anglers”[93] brodate cu galben.

Femeia stă lângă el.

— E soția mea, spune Raph când ea îi trânteşte ziarele în brațe. O cheamă Nell.

Îi strânge mâna lui Julian cu amândouă mâinile, ochii strălucindu-i de la zâmbetul care îi luminează toată fața.

— Mă bucur că te văd...

Şi îi spune lui Nell:

— Ăsta e băiatul de care ți-am spus. Julian. Cel... măi băiete, da' tu câți ani ai acuma?

— O să fac treizeci la anu'. Şi tu? Văd că tot umbli...

— Nu mai merg cu convoiul, venim doar în august în vacanță...

Raph întinde un braț ca s-o tragă şi pe Nell în discuție.

— Nu-i aşa, iubito?

---

[93] Club al pescarilor din Tunbridge Wells.

Ea se uită în sus la el, obrajii ei trandafirii şi plinuți sunt acum bucălați.

Raph fluieră printre dinți.

— Dar tu zici c-ai aproape treizeci, chestia asta mă face să mă simt de-o vârstă cu bunica. Înainte să dispari, erai înnebunit după o femeie. Una măritată şi mai mare decât tine, dacă-mi aduc aminte bine...

— Julia.

Nell se bagă în vorbă:

— Sunt pline ziarele. Sunt de-a dreptul zguduită...

E ciudat. Raph nu face focul, dar Nell aduce un aragaz de voiaj şi pune la fiert un ibric cu o buză prin care fluieră. Pune miere şi mestecă în ceaiul de plante pentru Raph, căruia, dintr-un motiv anume, îi spune mereu Kevin. Raph desface trei scaune pliante din material cu model floral şi Nell îi dă o cutie cu budincă de orez Ambrosia şi un deschizător de conserve. Surprinde expresia de pe fața lui Julian.

— Să țină regim e cel mai bine pentru ulcerul lui Kev.

— Probabil că i-au făcut de petrecanie, nu crezi? spune Raph, suflând în ceai.

Nell se urcă în furgonetă ca să asculte ştirile la radio şi el se întoarce spre Julian, crispându-se când ia o înghițitură de ceai de muşeţel prea fierbinte.

— Aşa deci. De Julia e vorba. Te-ai însurat cu ea?

Nell scoate capul şi le zice:

— Of, Doamne, cât de-al dracului de sinistru poate să fie? Bodyguardul trăieşte, da' nu mai poate vorbi.

Julian se chinuie să-şi găsească cuvintele:

— Nu. Dar am....

Şi începe să tremure din toate încheieturile, şi nimeni nu poate face nimic să-l potolească, nici Raph, nici Nell cu brațele ei ce îl cuprind cu blândețe.

— Am avut un copil. O fetiță, Mira.

Câteva foi din ziarele lui Nell s-au împrăştiat pe marginea drumului. Prinţesa moartă se întoarce cu faţa la iarbă. Nell înmoaie un prosop în levănţică. I-l pune pe faţă. Respiră.

Nouăsprezece

În sfârşit e începutul. Julian e la râu. O fâşie metalică strălucitoare merge de-a lungul apei, mărginită de umbre zdrenţuite. Vorbele lui Michael îi revin în minte, îi simte căldura mâinii pe obraz. „Acum asta e şansa ta. Foloseşte-o."

Stă în picioare pe mal, privind în jos. Sclipirea ca de sticlă ce a cuprins totul acoperă curenţi ascunşi. Şarpele Jennei îi vine înotând în minte, mâna ei luând forma capului care se ridica din apă, încheietura ei prelungă şi flexibilă îndreptându-l spre el până când Julian îi vede ochii sclipind şi-i aude sâsâitul.

Nu e nici un nor pe cer, râul are strălucirea perlelor şi a cercurilor concentrice făcute de insecte minuscule, soarele îl bate în creştet. Îşi recapătă suflul. Se nasc cuvintele, scriindu-se singure. Îşi scoate cu o smucitură tricoul de-a dreptul peste cap şi îşi dă jos adidaşii şi blugii. Merge cu paşi mari spre mal, iarba arcuindu-i-se sub picioare, şi un val neaşteptat de energie îl face să sară drept în apă.

E puternic. Braţele lui despică apa râului precum nişte aripi despică văzduhul. În sfârşit e locul unde va găsi începutul. Fără nici un efort. Practic, curentul îl duce cu el.

Bezna din tunelul cu spini nu-l deranjează. Plantele alunecă pe lângă el. Le simte mângâierea pe stomac, degetele lor alunecându-i de pe picioare.

„Şerpi şi scări."[94] Jucat ore în şir ca s-o ajute pe Mira să suporte mai uşor trecerea timpului. Dura o veşnicie până veneau rezultatele de la analize, dar totul părea să fie bine. Buletinul de la histologie. Fără anaplazie. Cu fiecare aruncare a zarurilor, Mira nimerea doar scări, copciile putând fi scoase, căci rana se vindeca. Esther Fry se opri la vizită ca să studieze fişa Mirei. Buclele ei răsucite săltară în timp ce se uita la fişă.

— Se pare că o anumită persoană o să plece acasă în curând. Mai are de stat doar câteva zile, spuse ea şi moralul lui Julian se ridică în clipa când ea îi zâmbi, şi abia atunci observă pentru prima dată că era într-adevăr tare drăguță.

O porni spre Firdaws. În sfârşit era timpul să se pregătească pentru întoarcerea Mirei acasă. Depăşi limita de viteză ca să ajungă la Woodford înainte să se închidă magazinele, făcând totodată o listă. Mâncare, hârtie igienică, şampon pentru copii, chestia aia pentru baie care nu-i mai provoca mâncărimi. Voia flori de pus pe masă. Katie sunase să-i spună că ar trebui să ia becuri, fiindcă electricianul arsese toate siguranțele din casă când refăcuse instalația electrică de la Mira din cameră.

Ceața se ridica de pe râu. Un vânt rece, care bătea de după casă, îl biciuia în timp ce-şi trăgea cu greu cumpărăturile din maşină. Era încovoiat de spate de cât condusese, cu o durere pe care o simțea zbătându-i-se în gât, obosit mort şi durându-l toate cele.

---

[94] Joc pentru copii care constă în aruncarea zarurilor pe o planşă cu pătrățele numerotate. Scările sunt un mijloc de înaintare, iar şerpii, un mijloc de întoarcere din drumul spre pătrățelul de sus, care reprezintă victoria.

În casă era rece şi focul pe care cineva (probabil Katie) îl făcuse în cămin scotea pe horn doar o dâră de fum înecăcios. Nu se simțea în stare să iasă din casă şi s-aducă lemne uscate. În bucătărie a fost nevoie de un efort zdravăn ca să ridice capacul de la Rayburn. Picături de sudoare începură să i se strângă pe frunte, deşi îi era frig de-i clănțăneau dinții. Şi-a adunat toate puterile ca să se îndoaie din încheieturile alea scârțâitoare ca să deschidă uşița de jos şi să scoată cenuşa.Îşi zise că probabil era pe moarte. Se târî până sus şi căzu în pat, cu hainele pe el, şi ăsta a fost ultimul lucru pe care şi-l aduse aminte. Când se trezi, îl durea prea tare gâtul ca să strige şi Katie îl urmărea din priviri, stând cu picioarele sub ea în fotoliul din dormitor.

— În sfârşit, zise ea când el încercă să pună cap la cap episoadele febrile, adică ruşinea pentru că trebuise să-l ajute Katie să-şi scoată hainele. Lasă, Jude, nu e ceva ce n-am mai văzut pân-acum.

Katie îi aranjă perna ca să-i dea în gură cu lingura nişte sirop grețos, câteva înghițituri de apă caldă cu miere şi lămâie, îl şterse pe frunte cu o bucată de flanelă rece, din care îi curseră câteva picături pe gât şi-l făcură să se scuture de frig şi să simtă durere.

— Crezi că te-ai putea descurca dacă-ți dau nişte supă?

În spatele ei, printr-o gaură din perdele, un cer amurgind se topea în întuneric. Ce absurd!

Julian trase de el ca să se îndrepte de spinare.

— De când zac aici? Cât e ceasul?

— Când te-am găsit, aveai o temperatură, mamă, Doamne! Nu m-aşteptam să fie cineva aici.

Se ridică din fotoliu, netezindu-şi rochia.

— Am venit doar ca s-aduc becuri, fiindcă ştiam c-o să uiți. M-am speriat de moarte când te-am auzit gemând.

Se freca la ochi ca să se trezească. Rochia lui Katie era albastră cu paspoal alb la guler, părul, dat peste cap.

Fusese nedumerit, se trezise de mai multe ori cu inima bătându-i mai-mai să-i sară din piept, crezând că se află în Salonul Leilor şi ea era o asistentă.

Stătea lângă el, pe marginea patului, ochii îi străluceau.

— Am scos telefonul din priză aici, sus, ca să nu te deranjeze cineva.

— Dar de cât timp sunt aici?

— Dormi de două zile neîntrerupt. Julia a tot sunat, dar n-am vrut să te trezesc.

Aruncă aşternuturile cât colo.

— Ce-a spus? I-au dat drumul lui Mira?

Se dăduse jos din pat, scărpinându-se ca un nebun în cap, căci îl mânca de la transpirația care se uscase şi de la frustrare, şi, cu părul măciucă de spaimă, trase o cămaşă curată de pe umeraş.

— Termină, Julian! Nu fi tâmpit! Probabil că ai ceva infecțios.

Pantalonii de la pijama i se încurcaseră printre picioare, făcându-l să pară că participă la o cursă înnebunitoare, cu picioarele legate într-un sac.

Katie îi tăie calea.

— Julia a zis să nu te duci.

N-o luă în seamă şi găsi o pereche de blugi curați în sertar, mâinile tremurându-i de uşurare, nu pentru c-ar fi fost bolnav. Trecu pe lângă ea ca o furtună şi coborî scările în fugă, îşi găsi pantofii şi cheile lui Heino, urcă în maşină şi-o porni.

Lamb's Conduit Street era cufundată în tăcere când ajunse el. Felinare, umbre, o lumină portocalie, clipind stingheră, avertiza că se repară trotuarul. Urcă scările din stradă şi intră tiptil, cu grijă să nu-l trezească pe bătrân. Inima îi bătea de bucurie, tic-tacul ceasului mare cu pendulă din hol fiind singurul sunet care se mai auzea

acolo. În camera de zi, o lampă ardea voalat lângă pian, capacul ridicat pentru vreo stafie. Îşi scoase pantofii şi merse în vârful picioarelor. Lumina porni să se răspândească de la rama singuratică de argint. Julian îl căută pe Karl în portretul mamei lui şi îl găsi fără discuţie în zâmbetul ei. Părul întunecat, pieptănat pe spate, şi rochia de catifea neagră puneau în evidenţă rotunjimea plină de graţie a umerilor. La gât îi atârna, de un lănţişor fin, un soare mic de aur. Numele ei era gravat în partea de jos a ramei, numele întreg, nu diminutivul. Inima i se opri o clipă: Eliana. Stinse lampa. Uşa de la camera Juliei era întredeschisă.

Încet, în tăcere, o deschise larg. Era mai întuneric decât în camera de zi şi ochii lui se obişnuiau greu. Se auzea un sforăit şuierător când Julian, doar în şosete, merse la fereastră ca să tragă perdeaua şi să lase să intre în cameră o rază de lumină de pe stradă.

Întoarse capul. Lumina pătrunse ca un cuţit.

Julia, cu părul răsfirat pe pernă, era cu faţa la spatele rotunjor al Mirei, cu o mână ţinea fetiţa de încheietura cotului, cu cealaltă... Lumina pornea de la membrele lor. Erau umeri, coate, mâini. Mira înconjurată de ei. În siguranţă, închisă ca într-un cocon. Între ei.

Lăsă perdeaua din mână. Karl nu se mişcă, bărbia sprijinită pe creştetul Mirei. Mâna Mirei, ca o stea-de-mare, pe umărul lui. Împreună, dormeau mai departe.

Orice zgomot ieşea din gura lui Julian era de ajuns ca s-o trezească pe Julia, nu putea fi sigur că n-o să vomite. Karl mormăi ceva când Julia se ridică din pat, părul ei precum tentaculele Meduzei răsucindu-se pe lângă bretelele de dantelă ale acelei cămăşi de noapte necunoscute, şi vorbele care îi scăpară de pe buze îl împietriră.

LAMB'S CONDUIT STREET
August 2002

Douăzeci

Mira îşi ţine ochii închişi. Părul îi vine pe faţă din toate părţile, ca nişte plante de apă. Mâinile şi picioarele ei subţiri şi alunecoase par argintii în lumina care se reflectă. Stă întinsă fără să se mişte. Julia apare cu un prosop, uitându-se în jos prin apă până când nu mai poate suporta.

— Mira! Scumpa mea! Ieşi din apă!

Mira rămâne nemilos de nemişcată, lumina împestriţându-i pielea. Julia stă pe marginea coşului pentru rufe, detestând fiecare clipă. Mira se ţine de nas cu o mână, cealaltă pluteşte cu palma întoarsă în sus şi Julia nu are nici cea mai mică îndoială că e mult prea conştientă de efectul pe care-l are. Pe pieptul Mirei se văd vene albastre, la fel şi pe pleoape, picături minuscule de argint i se lipesc de piele.

N-ar fi trebuit niciodată să-i arate tabloul ăla de la Tate, eroinele tragice sunt preferatele Mirei. Julia îşi lasă umbra să despartă lumina de apă, întinzând prosopul.

— Hai, vino, Ophelia.

Mira iese la suprafață cu pielea curată scârțâindu-i tare pe email, cu apa curgând şiroaie, ştergându-se la ochi cu marginea prosopului şi trăgând în piept exagerat de mult aer.

— Credeam că ți-am spus să nu-ți uzi părul.

Julia pune stavilă unui val de iritare şi oboseală dusă la extrem.

— E deja trecut de ora la care trebuie să te culci şi Heino n-are uscător de păr...

Mira zâmbeşte şi se bagă din nou în apă. Ar sta în cadă toată noaptea dacă Julia ar lăsa-o.

O sirenă depăşeşte în intensitate huruitul maşinilor de pe stradă. Urletul lor se aude de-a lungul străzii şi, deşi Julia îşi acoperă urechile cu prosopul, o pătrunde până-n măduva oaselor. Lumini albastre țâşnesc din oglindă, zvâcniri albastre aleargă prin apa din cadă şi se împrăştie de la robinete. Julia o trage pe Mira de mână, forțând-o să iasă la suprafață.

Se răsteşte mai mult decât are de gând, probabil e de vină oboseala de la călătoria cu avionul.

— Mă scoți din sărite, copil neascultător! Ai putea foarte bine să te speli pe cap acum, că tot ți-ai udat părul!

Îi dă nişte şampon Mirei, care-şi întorsese palmele în sus.

Julia stă ca pe ace, tresare la fiecare ambulanță. În curând n-o să mai observe, dar acum faptul că e aproape de spital o face să dârdâie de frică. Lipsa lui Karl n-o ajută cu nimic. Nu i-ar strica deloc dacă el ar fi acolo, cu mâna lui sigură, şi simte un puseu de frustrare că el n-a reuşit să-şi termine treaba la laborator ca să ajungă la timp să ia avionul.

Mira se freacă, făcând clăbuci cu nemiluita, şi se strâmbă în oglindă, încordându-şi gâtul ca să-şi admire părul ca o pagodă de spumă.

Julia încearcă să nu se gândească la Karl. O fi la lucru, probabil în pauza de masă. O să trebuiască să termine orice are de făcut dacă e să sune înainte de culcare. Se uită să vadă cât e ceasul şi apoi şi-l imaginează pe Karl în oraş, la Clamshack, unul dintre localurile lui preferate, cu buchete învolburate de lavandă-de-mare care atârnă de grinzile albe, cu vin alb, rece în pahare aburite. Iată-l cu cheile de la maşina lui, marca Dodge, pe masă, întinzându-se să spună ceva tovarăşului său...

— Mami, mami...

Uşa de la baie se deschide brusc şi Ruth intră ţopăind, un îngeraş dolofan pe picioruşe delicate care, drăguţa de ea, s-a pregătit singură de culcare. Julia nu poate să n-o sărute. Ruth e într-o cămăşuţă de noapte de bumbac, decolorată, a Mirei, care îi ajunge până la glezne şi se termină cu un volănaş. Părul îi e o claie dezordonată de bucle de copil neastâmpărat.

— Spune-i să plece!

Mira îşi strânge furioasă genunchii la piept.

— Am zis să pleci.

Aruncă o mână de apă pe Ruth.

— Mira, n-o uda!

Julia se gândeşte cu regret la vremea când le putea face baie amândurora împreună, la clăbucii şi răţuştele care măcăiau când le apăsai. Ruth îşi ascunde faţa în poala Juliei şi Julia încearcă, fără s-o tragă de păr, să-şi treacă degetele prin zulufii ondulaţi ai fetiţei ei mai mici. Părul lui Ruth e la fel de nestăpânit ca al ei. Al Mirei a avut mai mult noroc. Şiroieşte de apă, în fâşii groase ce îi ajung la rotunjimea neprimitoare a spatelui, pe care acum îl întoarce către ele.

Ruth se uită provocator în sus. Julia îi spune „ariciul meu mititel”.

— Bunicu' zice c-o să ne citească o poveste dacă nu stăm prea mult, spune Ruth în vreme ce Mira o tot stropeşte cu apă.

— Spune-i, mami, spune-i să plece de-aici.

Julia o strânge în braţe pe Ruth, dac-ar strânge-o cât vrea ea, ar durea-o. Ar fi în stare s-o muşte pe copila asta. Ruth are ochi rotunzi ca nişte nasturi de ciocolată, sprâncenele fac un unghi, comic de tot, la fel ca ale lui taică-su.

— Tu şi Heino o să ascultaţi povestea la parter, spune Julia, turtindu-şi nasul de obrazul lui Ruth şi aruncându-i Mirei o privire severă. Don'şoara n-o să se mişte de-aici până nu găsesc ceva ca să-i usuc părul.

— Închide uşa, proasto, strigă Mira după ea.

Sună telefonul. Julia îi dă Mirei prosopul.

— Hai, ieşi odată! zice şi aleargă la ea în dormitor ca să răspundă.

Ajunge la timp. La celălalt capăt al firului, Karl îşi tot drege glasul. O scuză grosolană:

— Ştiu că te dezamăgesc. Îmi pare rău.

Şi Julia se aşază pe pat.

— Să mă dezamăgeşti? Asta ca să fim delicaţi.

Julia încearcă să insiste ca el să se răzgândească, cu pumnul încleştat în jurul receptorului cu carcasă de os.

— E înmormântarea lui taică-meu, pentru numele lui Dumnezeu, zice ea.

Ochii i se umplu de lacrimi. Vede hainele atârnate în dulap. Costumul lui, rochia ei de lână cu cute, rochiţele negre ale fetelor şi jachetele cumpărate special. Era de datoria lui să fie lângă ea, cu tărie, ireproşabil, întregind

imaginea şi purtând pălăria Borsalino[95] pe care i-o pusese pe masa din hol.

Vorbeşte despre echipa lui, ceva în legătură cu testele FDA[96], muncă de trei ani ca să ajungă la rezultate. Ea nu suportă felul în care zice el „echipa mea”, i-ar plăcea să-l audă spunând aşa „familia mea”.

— E un moment critic pentru echipa mea...

— Ei, ce să spun! Când nu e?

— Nu pot pur şi simplu să mă ridic de pe scaun şi să plec, zice el.

O scoate din sărite gândul că sunt toţi acolo, împreună. Cu halatele lor albe ca scoase din cutie: tinerii şi nerăbdătorii Peter, Merlin – da, într-adevăr – şi bineînţeles Sofie van cum o mai fi chemând-o, cu picioare lungi şi subţiri şi zâmbet spălăcit.

— Doar câteva zile şi-o să fiu cu voi. Promit.

— Dar ai mai promis o dată.

Se detestă pe ea însăşi pentru că s-a lăsat dusă de nas. Îl şi vede în iubitul lui laborator, acum că s-a întors de la ce Dumnezeu o fi făcut la prânz, cu halatul descheiat, cu cravata răsucită şi cu nodul slăbit. În fundal se aude un glas chemându-l, pe urmă spune:

— Hopa, scuze!

Un glas de femeie, of, desigur, e Sofie, cine altcineva? Şi-l închipuie urmărind cu privirea gambele subţiri ale lui Sofie, care se duce la microscop, cu telefonul prins între umăr şi ureche.

— Mă-ndoiesc c-o să reuşesc să prind vreun avion până după sfârşitul săptămânii ăsteia.

---

[95] Cea mai veche companie italiană specializată în fabricarea pălăriilor de lux.

[96] Administraţia americană pentru Alimente şi Medicamente.

Probabil că deja se uită în nenorocitul lui de microscop, de-i atât de nerăbdător să scape de ea şi să închidă telefonul.

— Vernow e departe. Nu poţi conduce singură maşina atâta drum. Poate te duce Freda?

Ca şi cum şoferul era ce-i lipsea ei.

Şi-l închipuie făcând un gest către Sofie cum că n-o să lipsească mult, răsucindu-şi degetul cum bine ştie toată lumea.

— Nu e ca şi cum l-aş cunoaşte într-adevăr pe taică-tu, zice el şi e mai bine aşa, ca s-o apuce furia cum trebuie.

E pe punctul să trântească şi să spargă receptorul, deja se şi vede făcând treaba asta, dar intră Ruth, cu ochii strălucindu-i.

— Am auzit telefonul de jos. E tati?

Îi aruncă receptorul lui Ruth, o aude pe Mira bălăcindu-se în baie şi strigă:

— Tot acolo eşti? Ieşi imediat!

Ruth îi spune lui Karl despre povestea pe care i-o citea Heino, despre tigrul care a băut toată apa din robinete.

— Mami o să ne ducă mâine la grădina zoologică, zice ea.

O trage pe Ruth aproape de ea şi spune cu voce tare, aşa că speră c-o s-o audă Karl:

— La grădina zoologică a sărutat-o tati pe mami prima oară, ştii asta, nu?

Ruth ridică din sprâncene a uimire şi-i trimite pupici prin telefon, flecărind în continuare.

Ceva ca o arşiţă o împinsese în braţele lui Karl pentru sărutarea aia. O clipă a fost tigrul, închis în cuşcă, părăsit şi umilit, în clipa următoare, era acolo, strânsă între Karl şi geam, lăsându-l s-o sărute, sărutându-l şi ea imediat, la rândul ei.

Acum, Ruth se plânge de soră-sa:

— Mi-a luat-o pe Annie, păpuşa mea, şi-a zis că-i a ei, şi-acuma nu vrea să mi-o dea înapoi.

Julia o strânge la piept, cu o ureche destul de aproape de receptor ca să audă zbârnâitul platitudinilor scoase de Karl. Păcat că fetele nu se împacă aşa de bine acum. Se gândeşte la Ruth, care e îmbrăcată ca un pui de bogdaproste, cu hăinuțe de la OshKosh[97], şi la Mira, cu codițele împletite frumos, pe trepte, cu uniforma care îi e prea mare, gata să treacă pragul şcolii pentru prima dată. Era o vreme când trebuia să le despartă, se țineau strâns în brațe de parcă erau doi ursuleți de pluş cu lăbuțe cu arici. Dar Mirei îi tot sare țandăra de când au ajuns la Londra şi biata Ruthie, mititica de ea, plăteşte toate oalele sparte.

Afară urlă nelinişt it o altă sirenă, o noapte agitată la spital. În baie se aşterne o linişte alarmantă. Speră că Mira n-o face pe Ophelia din nou.

Se duce spre cadă printr-un nor de aburi. Mira țâşneşte la suprafață, cu apa şiroindu-i pe partea din față a corpului, numai piele şi os.

— Am ajuns la o sută cu număratul.

Se ridică în picioare gâfâind, triumfătoare, trunchiul încântător în formă de S al unei fetițe care face gimnastică, întinzând mâinile să ia un prosop. E o piticuță suplă, cu genunchi ososi şi un funduleț grozav de culoarea piersicii, încă puțin bronzată din vacanță, în talie conturul decolorat şi neregulat al cicatricii.

Mira o prinde că se uită la ea şi Julia îşi reprimă un fior. Oare cât de mult îşi mai aduce aminte? Întinde un deget spre cicatrice.

Julia ştie că nu e bine să discute, totuşi se întreabă mirându-se. Când vorbesc despre spital, oare Mira îl vede

---

[97] Firmă americană de îmbrăcăminte pentru copii.

într-adevăr pe Karl lângă patul ei, nu pe Julian? S-ar părea că Julian a fost îndepărtat cu aceeaşi eficienţă ca rinichiul ei. Mira nu mai e în pericol acum. Doar un control anual de rutină în jurul zilei ei de naştere.

Dar ce s-a întâmplat cu Julian?

E mai uşor să nu te gândeşti la Julian când toţi sunt acasă la Old Mystic[98], despărţiţi de un ocean.

Îl vede la începutul iubirii lor. Puloverul rărit la coate, părul intrându-i în ochi, aşa că trebuie să-l dea pe spate cu mâna, ghemuit, numai în şosete în faţa radiatorului pe gaz ce face un zgomot intermitent, cana lui albastră de porţelan pentru cafea, mâinile lui mari, cu încheieturile proeminente de la degete.

Îşi zisese în tren că e o împuţită când se întorcea la el după ce se întâlnise cu Karl la grădina zoologică. Îşi simţea buzele umflate după sărutarea lui, mirosul de balegă parcă persista pe haine şi în păr. Când a ajuns la hogeagul lui Julian, a reuşit să sară peste ce făcea de obicei când intra în casă şi a fost aşa de preocupată să se frece bine de tot, încât aproape a uitat să-i spună că i se oferise serviciul în domeniul horticol, scopul călătoriei ei. Şi el avea veşti bune, aşa i-a spus. Tatăl lui vitreg îi oferise un post la Abraham and Leitch. Era un post destul de plictisitor, aşa că o să aibă destulă linişte seara ca să lucreze la propria carte, în special acum, că lăsase baltă disertaţia.

Lâna din halatul de baie al lui Julian era o îmbrăţişare de bun-venit acasă. Îl punea pe ea imediat după ce făcea baia fierbinte, avea ea o chestie că ţinea morţiş să-i poarte hainele. Puloverele lui păreau cele mai moi. Îi plăcea să-i simtă pe piele cămăşile proaspăt călcate şi mirosind vag a el, cu gulerele destrămate de falca lui puternică, frecarea

---

98 Sat în statul Connecticut, SUA.

tuleielor din barbă. O chema unde stătea el ghemuit lângă foc şi îi desfăcea halatul de baie ca să-şi lipească obrazul de burta ei. Ea îi lua capul în mâini, liniştindu-şi conştiinţa, mângâindu-l pe cap, în vreme ce el vorbea gângurind cu copilul pe care nu-l pierduseră încă. Uneori doar gândul la Julian o aduce la lacrimi. A observat că se întâmplă cel mai mult când o supără Karl.

Îi întinde prosopul:

— Prinde-l!

În seara asta a supărat-o, fără discuţie, şi scutură prosopul, pierzându-şi răbdarea, când Mira iese din cadă.

Douăzeci şi unu

Julia se trezeşte devreme în zgomotul care vine de jos, din curte. Cineva trânteşte capacul de la tomberon şi fluieră. Îi trebuie o clipă ca să-şi aducă aminte unde se află. Chipul care o mustră din oglinda de la baie nu e plăcut niciodată şi, în special, nu după o noapte neliniştită şi un telefon regretabil pe care i l-a dat lui Karl la patru dimineaţa. E cumplit de trasă la faţă, cu cearcăne sub ochi şi pete la colţurile gurii, pe care nici măcar Touche Éclat[99] (cumpărat într-un acces de plictiseală, când venea cu avionul de pe JFK) nu reuşeşte să le ascundă.

[99] Iluminator pentru ten produs de firma Yves Saint Laurent.

Se îmbracă în culori terne, blugi cenuşii suflecaţi până la glezne şi o cămaşă albă, curată. E în miezul verii, dar vremea englezească e bramburită ca de obicei, aşa că Julia îşi leagă o jachetă în jurul mijlocului şi-şi pune în picioare nişte mocasini vechi din piele întoarsă, care n-o s-o umple de băşici. Tot ce are de făcut e să-şi treacă mâna prin păr acum, că e aşa de scurt. Karl şi fetele s-au îngrozit când a venit prima dată acasă cu părul ciopârţit. Uneori încă nu prea se simte în largul ei pentru că nu are după ce să se ascundă, dar vârsta de patruzeci de ani fusese un moment dincolo de care nu mai putea trece.

Coboară scările uşor, în vârful picioarelor, sperând că fetele n-o să se trezească, aşa c-o să aibă un pic de timp numai pentru ea înainte de-a o porni la atac. Peste două zile trebuie să facă drumul ăla lung până la Vernow, cu ele ciondănindu-se şi fără Karl, cu care ar fi putut face cu rândul la şofat şi ar fi aplanat discuţiile. O să fie câte o noapte înainte şi după înmormântare când o să stea cu maică-sa în apartamentul ei din singurul bloc turn din Vernow. Închisă între pereţii revoltător de goi, Gwen o să şi sară în sus de nervi cât ai zice „peşte”.

Karl a stropit totul în jur cu ceaiul pe care tocmai îl bea când i-a spus Julia că incinerarea o să fie la Vernow.

— Infernul?

— Da, da, a răspuns ea, dându-i o bucată din prosopul de hârtie.

Karl nu fusese niciodată la Vernow, nu văzuse fumul ieşind prin coş când plecai din oraş. I-a întâlnit pe părinţii ei doar la Londra, o singură dată înainte de nuntă. Gwen a luat avionul şi s-a dus în Connecticut după ce s-a născut Ruth, dar Geoffrey, nu. Nu-şi aduce aminte dacă măcar îl invitase. Oricum, prea târziu. Era ciudat de nepăsătoare când venea vorba de moartea lui, nu se sinchisea câtuşi de

puțin când Karl o lua în zeflemea în privința cercurilor infernului din orașul ei de baștină.

Reușește să-și îndrepte gândurile spre taică-su în avion, se sforțează să caute prin moloz una sau două comori neprețuite, aproape reușind să le găsească, o amintire de demult: el dând-o în scrânciob, cât pe-aci ca ea să izbucnească în lacrimi. La sfârșit era mai tristă pentru că nu avusese niciodată altă relație cu el decât cea pe care a avut-o. Nimic mai rău decât un bețiv căruia i se dă o cârciumă pe mână. Totdeauna de vină e băutura, niciodată el.

Fetele ajung în bucătărie împreună, somnoroase și pline de arțag. Mira face mofturi când să se apuce de micul dejun. Julia îi oferă tot ce e în bufet, cu toate astea fetița scâncește și zice că nu vrea decât suc. Mama Juliei i-ar fi dat o palmă dacă s-ar fi comportat așa. Sau ar fi lăsat-o nemâncată drept pedeapsă.

— Ce se-aude acolo? Glasuri de îngerași?

Heino merge mult mai greu acum, în special când se ridică dimineața din pat. Pășește încovoiat, sprijinindu-se în baston, îi trebuie ceva timp ca să ajungă la masă. Îi tremură capul, iar gulerul de la cămașă și cravata ies în evidență. Mira nu-l bagă în seamă, e prea ocupată să se îmbufneze din cauza unui triunghi mic de pâine prăjită pe care i s-a spus să-l mănânce înainte de a se ridica de la masă. Julia arată spre Ruth, care e aplecată deasupra celui de-al doilea castronel de Sugar Puffs[100]. Oftează și zice către Heino:

— E mult mai ușor cu un copil căruia îi place să mănânce tot ce-i dai.

Ruth îi zâmbește lui Heino, cu lingura în gură.

Se așază la locul lui în capul mesei. Ea simte c-o liniștește într-un fel în care taică-su n-a făcut-o niciodată.

---

[100] Cereale cu gust de miere pentru micul dejun.

— Aha, Mira face iar mofturi? Nu trebuie să-ți faci griji, spune el. Copiii mănâncă atunci când le e foame.

Ridică ibricul cu cafea şi-i face Mirei cu ochiul.

— Şi dacă nu vor decât piure de cartofi, nu contează, are o mulțime de calorii.

Îi tremură mâna când îi toarnă Juliei cafea în ceaşcă şi mai varsă un pic şi în farfurioară.

— Neîndemânatic mai sunt, zice el, împingându-i ceaşca pe masă cu un zăngănit. Asta fiindcă-s aşa de bătrân.

Îl mângâie pe dosul palmei, pe tendoanele albastre şi tari ca o sfoară înnodată. Se uită în ochii lui, care o liniştesc.

— Tu nu-mbătrâneşti niciodată, Heino. Eşti la fel cum erai când te-am întâlnit prima dată.

Heino îi zâmbeşte şi el, ridicând uimit din sprâncene. Cocoaşa îl face să arate mai mult ca niciodată a broască țestoasă.

— Păi, dacă încă sunt de folos cuiva, nu e totul pierdut.

Ruth se urcă pe scaun lângă el, îl sărută pe obraz cu buzele pline de lapte şi se uită solemn în ochii lui.

— Tati nu vine astăzi.

El îi zburleşte părul, zicându-i „ştrengăriță”, şi îşi arată nemulțumirea când Julia îi spune că probabil Karl n-o să reuşească să plece până după sfârşitul săptămânii.

— E proiectul ăsta despre contracepție de care tot auzim noi la nesfârşit. Testele pe oameni ar putea începe anul viitor dacă el o să poată obține toate datele pentru şedința consiliului de administrație în domeniul cercetării, de săptămâna viitoare... Tata cu înmormântarea lui n-ar putea să cadă mai prost, zău aşa!

— Nu se poate!

Heino dă în ea cu şervețelul, împrăştiind firimituri peste tot pe masă.

— Mereu aceeaşi poveste, ca un câine cu un os, odată ce şi-a înfipt colții în ceva, zice el. Foarte rău, ar trebui să fie la înmormântare cu tine.

Julia îşi muşcă buzele. I se strânge inima, nu cu gândul la înmormântare, ci la cele două zile şi nopți cumplite cu Gwen, care n-o să mai termine cu insinuările. Deja o şi aude întinzând coarda:

— Nu-i aici cu familia? Acum ce-ar putea să fie mai important?

Fetele găsesc să spună tot felul de chestii, în timp ce Julia strânge lucrurile de care au nevoie pentru plimbarea la grădina zoologică. Julia insistă să-şi ia hanoracele. Afară, amenințarea ploii şi rafalele de vânt surprinzător de reci pătrund în maşină, făcând-o pe Julia să tremure, în ciuda puloverului cu care e îmbrăcată. Nu stăpâneşte toate butoanele misterioase de pe bordul maşinii lui Heino, aşa că, pierzându-şi răbdarea, apasă pe butoane şi învârteşte discuri, încercând să oprească aerul condiționat dat pe rece. Vara asta englezească nu prea te face să te gândeşti la amintiri dragi inimii tale, pare că nu e în stare să se decidă cum să facă una ca asta. Vânturile tăioase, praful din oraş şi polenul au făcut-o pe Mira să-i curgă ochii, şi Julia se întreabă dacă n-ar trebui să se oprească la farmacie să ia nişte piriton[101]. Se uită în oglinda retrovizoare să vadă ce face Mira. Cu capul rezemat de fereastră, e cufundată în audiobookul ei, cu căştile roşii strânse bine pe urechi. Probabil că are ochii puțin înroşiți. Degeaba îi spui să nu se frece. Ruth, crănțănind fericită cartofi prăjiți, zâmbeşte ca o maimuțică în clipa în care observă că maică-sa o urmăreşte în oglindă.

---

[101] Medicament antialergic.

Mira e îmbrăcată cu o bluză verde ca uniformele militarilor, la care ține ca la ochii din cap, deși Julia a încercat s-o facă pierdută de multe ori. Culoarea nu-i vine bine deloc, pare că îi dă feței o paloare nesănătoasă. Acum arată chiar mai prost, fiindcă e încruntată.

Odată, demult, fuseseră tot soiul de distracții la grădina zoologică din Londra. Julia era sigură că se putuse merge călare pe diverse animale. Rosătura de la șa pe coapsele goale, sus pe o cocoașă, emoția plimbării hurducate în spinarea cămilei fiind aproape ca la bâlci. Dar acum se pare că nu mai puteai să mergi călare pe nici un animal și cimpanzeii nu-și mai făceau de cap. Nimic din ce le-a promis fetelor nu prindea viață, n-a rămas nici măcar groaza de elefanți care te făceau să-ți sară inima din piept. Stătea în fața ridicăturii de beton cenușiu și le ținea pe fete de mână, încercând să le facă să vadă fantomele nefericite ale elefanților care fuseseră acolo. Ideea susținută de Casson privind condițiile de locuit potrivite ar fi putut câștiga un premiu pentru lipsa nepăsătoare de empatie: o îngrămădire imensă de clădiri care amintea de imperialism dincolo de soarta tristă a elefanților și rinocerilor închiși acolo. Cu câțiva ani în urmă, un elefant omorâse un îngrijitor, călcându-l în picioare, câștigând în loc un pașaport pentru toți elefanții spre Whipsnade Park[102]. Vestea oferise material din belșug pentru ziarul *Connecticut Post*. Julia mormăie mai departe în barbă despre starea lucrurilor, în timp ce fetele se smulg, eliberându-se din strânsoarea amintirilor ei funeste, vechi de când lumea și pământul, și o iau la goană să se uite la un soi de porci cu barbă care râmă fără speranță în noroi, doar-doar or găsi trufe.

---

[102] Cea mai mare grădină zoologică din Anglia, unde sunt condiții potrivite pentru traiul elefanților.

Mira şi Ruth privesc toată tărăşenia drept nimic mai mult decât o posibilă expoziţie de animale de companie. Mira nu poate să-şi dea seama imediat de ce n-ar ţine ei pinguini în baie. Lui Ruth îi dau lacrimile când spune:

— Nu, nici măcar o maimuţică?

După asta, se târăsc mai degrabă decât ţopăie, şi Julia îi simte lipsa lui Karl, care ar fi înviorat toată atmosfera, le-ar fi dus la zona cu insecte, pe lângă care Julia tocmai a trecut cu maşina. El n-ar umbla aiurea pe acolo, aşa, fără să-i pese de nimic, ar avea de spus poveşti despre evoluţie şi fapte secrete, le-ar vorbi despre fundurile babuinilor şi le-ar face să râdă.

Tigrii au nume urâte: Reika şi Lumpur. Unul s-a întins pe nişte scânduri şi seamănă mai mult cu un covor ros de molii decât cu vărul lui splendid de musculos, pe care-l văzuseră ele la televizor. Perechea lui se plimbă în sus şi-n jos prin faţa lor, pe o potecă bătătorită, abia catadicsind să-şi ridice capul şi coada, de grele ce sunt. Un băieţel tot loveşte în geam şi strigă „Leu', leu'!" indiferent de câte ori îl corectează taică-su. De fiecare dată când se întoarce, tigrul scoate un urlet de durere, ceva între un mârâit şi un geamăt, cu mustăţile albe atârnându-i. Julia se simte ruşinată chiar şi numai fiindcă se uită.

— Aici te-a sărutat tati? întreabă Ruth.

Karl o aştepta chiar aici, aşa cum aranjaseră. O zi cenuşie de noiembrie, acum aproape treisprezece ani, şi era atât de frig, încât Julia se bucura că haina de pe ea avea guler, pe care-l putea întoarce ca s-o ferească de vânt. Sări în picioare când o văzu, frângându-şi mâinile, nu prea mult în sensul unui preludiu la conversaţie, rugând-o să-l ierte pentru ce avea de gând să spună. Îi căzuseră umerii, ca şi cum şi-ar fi cerut îndurerat scuze, şi zise:

— Vezi tu, are Julian ceva care mă face să simt că trebuie să te iau sub aripa mea.

Ea încercă să nu ia în serios orice-ar urma să spună.

— Are chestia aia cu băieţelul pierdut...

Dar Karl luase o mutră gravă.

— E sensibil. Bănuiesc că-ţi dai seama că n-are decât douăzeci şi unu de ani, nu-i aşa?

El vorbea mai departe, iar ea îşi muşca buzele. Acum, cu mâna pe inimă, dacă-l auzeai pe el cum vorbeşte, ai fi zis că ea e un soi de Izabelă[103]. Oare de ce-i venea aşa de greu să înţeleagă că vârsta n-avea nimic de-a face cu toată treaba asta, că ea şi Julian erau îndrăgostiţi?

— E nebunie curată din partea lui să renunţe înainte de examenele de absolvire. Ştii că i s-a acordat bursa Asociaţiei Milton? Da? A muncit de l-a luat dracu'. Şi-acuma...

Karl făcu un gest, arătând spre stomacul ei.

Julia se uită la el cu o privire ucigătoare şi se întoarse să plece.

— El poate să stea în continuare şi să termine, doar eu sunt cea care trebuie să plece din oraş.

Karl îi puse mâna pe umăr şi Juliei îi apăru în faţa ochilor soţul ei, Chris, pentru o fracţiune de secundă, cu chipul contorsionat, chiar aici, aproape, cu scuipatul prins în crăpăturile de la colţurile gurii, şi simţi cum îi creşte indignarea pe măsură ce Karl continua. Nu trebuia să se justifice în faţa binefăcătorului ăstuia. Nu era treaba lui ce se întâmpla cu soţul ei şi de ce o ameninţase.

— Oriunde ai să mergi, Julian o să vină după tine, ştii asta la fel de bine ca mine, şi el a muncit de i-au sărit

---

[103] Personaj din Biblie, prinţesă feniciană, soţia regelui Ahab al Israelului, întruchipare a răutăţii şi a lipsei de înţelegere pentru aproapele ei.

capacele, spunea Karl. Nu poți să mai aştepți un pic până să pleci din oraş?

Se strâmbă când ajunse la „să pleci din oraş”, imitând-o ca şi cum era Mae West[104].

O mâncară palmele să-i dea una şi-i răspunse:

— Ai auzit vreodată de liberul-arbitru, Karl?

— Ce?

Făcu un pas spre ea şi Julia simți cum o trec fiorii. Îi puse o mână pe burtă, cealaltă pe ceafă. Ea ținea ochii închişi când Karl o trase spre el, cu o durere profundă sub burtă, care o făcea să-i fie ruşine.

A fost cea mai lungă sărutare pe care a cunoscut-o vreodată. S-ar fi putut să nu se oprească niciodată, dar când totuşi se opriră, amândoi gemură la unison, rostind numele lui Julian. Ea începu să se retragă, dar imediat el veni după ea şi o luă din nou în brațe. Ea tremura şi el o linişti, dându-i cu blândețe părul la o parte de pe față, făcând durerea de nesuportat când ea se întinse să-l sărute din nou, dar el îşi întoarse fața. Era cu buzele la urechea ei.

— Vezi, Julia, asta e dovada. Eşti a oricui.

Se zbătu să se elibereze din strânsoarea lui. Nu mai putea de ruşine, trebuia să plece de lângă el cât mai departe cu putință. El se ştergea la gură cu dosul palmei când ea se împiedică.

— Dar măcar eşti sigură că-i al lui? o întrebă el.

Ea îşi recăpătă echilibrul, dar el o prinse iarăşi de braț.

— Să nu faci una ca asta, Julia. Nu-i pune lui un copil în cârcă! Nu acum.

Tigrul se oprise în spatele lui, cu ochii sclipindu-i când văzu panica ei.

— Ai milă! strigă Karl după ea.

---

[104] Actriță şi cântăreață americană (1893–1980).

Julia grăbeşte fetele să treacă de locul ăla, aproape aşteptându-se să simtă ceva deosebit în aer, o vibraţie sau o bântuire. Karl nu ştie cum să explice atracţia bruscă şi inadmisibilă, şi forţa curentului care l-a făcut să-şi trădeze prietenul.

— Chestia e că, exact în momentul ăla, te-am urât, zise ea când discutară amândoi.

Şi el nu se lăsa niciodată mai prejos:

— Şi eu te-am urât.

Douăzeci şi doi

Drumul spre Freda e mohorât şi nu se dezminte deloc. N-are nimic ce le poate fi arătat copiilor, care suferă încă din cauza refuzului Juliei de a le cumpăra ceva de la grădina zoologică. Brent Cross, Asda, Colindale Retail Park, Mecca Bingo. Audiobookul Mirei s-a terminat. Îşi dă jos căştile de la urechi şi se bumbăceşte un pic cu Ruth, ajungând la o jelanie plină de indignare.

— Da' nu-i drept. Ea a terminat amândouă pungile cu cartofi prăjiţi.

— Linişteşte-te, îi spune Julia. Mai avem un pic şi ajungem la Freda. Sunt sigură c-o să vă dea de mâncare.

— Cine-i Freda? întreabă Mira.

Începe să-i explice, i-a mai explicat de vreo trei ori de la micul dejun încoace.

— Înainte de-a pleca noi în America...

— A, da, când eram la tine-n burtică, se bagă şi Ruth.

— Nu, chiar şi înainte, Ruthie. Aici, la Londra, Freda şi cu mine am lucrat împreună, am aranjat grădini. A fost, este de fapt, cea mai bună prietenă a mea şi, după cum îți tot spun, Mira, e naşa ta. Ai fost cu noi tot timpul. Chiar nu-ți aduci aminte deloc de ea?

Mira doar ridică din umeri şi cască. Julia o urmăreşte cum scotoceşte în rucsac ca să caute o altă casetă. Mira ascultă aceleaşi poveşti la nesfârşit. Pare să aibă foarte puține amintiri despre viața ei înainte de Connecticut. Uneori vorbeşte de spital, dar cele mai multe lucruri le ştie din ce i s-a spus.

Mira găseşte banda şi o bagă în casetă, dar se opreşte cu căştile în mână.

— Freda a fost prietena lui tati, sau doar a ta?

Julia trebuie să se concentreze. O rafală de ploaie îi stropeşte parbrizul şi ea merge înainte cu grijă, simțind că patinează periculos de aproape de gheața subțire.

— Freda şi cu mine aranjam grădini pentru cei care lucrau în birouri. Aveam o furgonetă mică, albă, pe care eu o pictasem cu flori, spune ea. Tu veneai cu noi câteodată. Era un scăunel pentru tine în spate, cu plantele, şi te jucai în seră cât lucram noi.

Şovăie, îşi doreşte să fi avut mâna sigură a lui Karl ca s-o scoată din zona periculoasă.

A evitat să-i răspundă Mirei la întrebare şi se simțea ca o hoață. Mira este de nepătruns, cu căştile puse din nou la urechi, cu capul rezemat de fereastră, privind în gol afară, la străzile cenuşii.

N-a fost niciodată vorba despre un secret. Ea şi Karl au discutat totul din timp, şi-au închipuit c-o să trebuiască să facă vreun soi de legătură. Ceea ce nu prevăzuseră ei a fost tăcerea neîntreruptă a lui Julian. Nici glasul Jennei la

telefon, rece şi nesuferit, îndepărtând-o cu eficiența unui instrument chirurgical.

— Te duci imediat la Firdaws, ştergi toate urmele. Mă auzi? Tu şi copilul. Asta vrea el.

Şi pe urmă, odată ajunşi în Statele Unite, totul a fost luat de val şi între pereții casei cu şindrilă a noii lor vieți la Old Mystic s-a strecurat o versiune mai simplă a adevărului şi s-a împământenit. Mira n-a mai pus întrebări, a venit pe lume Ruthie şi era normal ca amândouă fetele să-i spună „tati" lui Karl. Au dat la o parte fotografiile Mirei de când era mică, au trecut peste amănunte, s-au hotărât să aştepte.

Julia face un ocol aproape fără să se gândească. La urma urmei, e pe drum. Burnt Oak nu s-a schimbat mult. Sunt încă străzile unde se găseşte carne halal, Greggs, Pennywise, supermarketul oriental de unde ea şi Julian cumpărau legume ciudate şi mâncare în pachete viu colorate.

— Aici am stat eu când am venit prima oară la Londra, le spune ea fetelor.

— Cu tati? vrea Ruth să ştie imediat.

— Nu, înainte. Chiar acolo, la ultimul etaj al clădirii cu pomul în față. Brrr!

Tremură involuntar.

— Era tare frig acolo sus. Iarna era zăpadă multă şi noi n-aveam decât un radiator pe gaz.

Şi pe urmă se cenzurează pentru acel „noi". Simte că mai are puțin şi-i fuge pământul de sub picioare.

— Stăteam în casă cu mănuşi.

Porneşte în viteza greşită şi motorul aproape se blochează. Îşi aduce aminte de sosirea lor, de frigul cumplit dinăuntru şi de afară. Plecaseră de la doamna Briggs pe o furtună cu grindină, punându-şi toate lucrurile într-o furgonetă albă. Era gravidă în luna a patra şi Julian n-o lăsa să care absolut nimic. S-a dus sus ca să vadă de unde

poate face rost de o ceaşcă de ceai, în timp ce Julian şi tatăl lui vitreg, încântătorul şi înţeleptul Michael, dragul de el, s-au cocoşat cărând sus, pe scări, cutiile din strada înghețată.

Era o cameră decentă ca dimensiune, în formă de L, aşa că s-au gândit să pună pătuțul copilului în partea scurtă şi să atârne o perdea ca să-l acopere. Ferestrele aveau vedere în față, spre stradă, prin nişte plase murdare, şi în spate, spre o baracă Nissen, peste nişte grădini prăpădite. O să pară un pic mai vesel totul când o să înfrunzească pomii.

Julian fusese foarte eficient la împachetat, aşa că Julia a găsit imediat toate lucrurile de care avea nevoie: ibric, căni, chiar şi o sticlă de lapte proaspăt şi biscuiți Hobnob[105] într-o cutie pe care scrisese grijuliu – şi adorabil – cu carioca roşie extrem de urgent. a se despacheta cu prioritate.

Julian intră pe uşă, împiedicându-se, cu nişte cutii care-i căzură din mâini, cu brațele şi părul venindu-i peste față, aşa că a fost o minune că totuşi a văzut ceva. Le scăpă pe podea, vărsând cărțile dintr-una care se rupsese. Ibricul începu să fiarbă. Julian căuta prin lucruri, bombănind.

Făcu un salt de-a curmezişul podelei, desfăcând o bucată de material pe care ea n-o mai văzuse până atunci. Mătase albastră cu fluturaşi aurii.

— Pentru patul nostru.

Strălucea, erau atâtea paiete şi stele aurii pe ea! I-o întinse la picioare.

— Am luat-o de la Pete, băiatul ăla hippie. Îl ştii, tipul de la magazinul cu ierburi?

Julia se lăsă în genunchi ca să pună mâna pe ea, s-o netezească.

— Aşa de superbă, zise ea.

---

[105] Biscuiți de ovăz.

— „Mi-aş vrea veşmântul rupt din cerul pur...”[106] recită el cu un zâmbet plin de satisfacție.

Julia avea privirea lipsită de expresie.

— Ştii poezia?

Ea clătină din cap, se sculă în picioare.

— E Yeats, zise el şi-şi drese glasul.

Deşi nu- i spusese niciodată, Julia nu suporta să-i dea citate din poezii. Totdeauna se înfuria şi rămânea țintuită locului. Julian făcu un gest larg în stilul lui Sir Galahad[107], ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ea să calce pe cuvertura vătuită, şi recită:

— „Să calci uşor când visele se cern, / Căci calci pe vise – şi pot fi ucise”.[108]

Julian îi întinse curtenitor o mână şi răspunderea de a nu-i călca în picioare visele o făcu imediat să se simtă cam din topor.

E o mare uşurare c-a ajuns la Freda. Casa e uşor de recunoscut după lămâii de la uşa galbenă din față, câte trei în vase smălțuite de fiecare parte a scărilor, cu frunze lucioase şi mirosul florilor lor plutind în aer. Julia se apleacă să simtă mirosul florilor albe ca de ceară şi atinge cu mâna locul de pe trunchi unde a fost pus altoiul. Îşi plimbă degetul pe lângă cuta lăsată de altoiul şi portaltoiul care fuseseră obligați să se unească. Fiecare centimetru din

---

[106] Versuri din poezia *Wishes from the Cloths of Heaven* (*Mi-aş vrea veşmântul pur din cerul rupt*) (1899), în traducerea lui Petre Dimofte. (N. red.)

[107] Cavaler al Mesei Rotunde a regelui Arthur, singurul pământean care ar fi găsit Sfântul Graal, simbol al purității şi întruchipare a tuturor calităților cavalereşti.

[108] *Ibidem*, traducere de Petre Dimofte.

gradina din faţa casei e doldora de plante, unele stând ţepene şi drepte în ghivece, şi altele lăfăindu-se şi încurcându-şi lăstarii. Ruth aleargă intrând şi ieşind dintre ele, o sălbatică micuţă şi dolofană care a scăpat din maşină. „George, George, George din junglă", cântă ea printre frunze, şi Mira se încruntă la ea, în vreme ce Freda deschide repede uşa cu un strigăt de bucurie.

Julia şi Freda se îmbrăţişează, ochii umplându-li-se de lacrimi.

— Julia! Ce-i cu părul tău? zice Freda. Şi tu, Mira! Ce mare te-ai făcut!

Mira nu poate să stea locului şi Ruth se tot împinge înainte ca să tragă mai bine cu ochiul la femeia cu păr lins şi strâns într-un coc mic la spate, care nici măcar n-a observat-o încă.

— Uite-o şi pe Ruth! Doamne Dumnezeule, erai o mogâldeaţă în braţe la maică-ta, spune Freda, ridicând-o de jos.

Fetele se înviorează şi mai mult de cum ajung în bucătăria Fredei, vopsită în roz ţipător. Stau pe scaune înalte la masă, vorbind una peste cealaltă ca să răspundă la întrebările despre grădina zoologică pe care Freda le pune, în vreme ce merge bocănind cu ghetele ei caraghioase, ocupându-se de ceai şi de chiflele puse la prăjit, storcând portocale ca să facă suc proaspăt. Uşile de sticlă ce dau în grădină sunt întredeschise, palmierii din hârdaie aruncă în cameră umbre în formă de palmă şi două ghivece uriaşe ca nişte urne dau pe din afară de rămurele tremurânde de floarea amorului, cea albastră ca ochii de copil. Freda are în picioare obişnuitele ei ghete butucănoase din piele, pe care le foloseşte când se duce la lucru. Rochia e dintr-un material drăguţ, imprimat cu flori albastre şi cenuşii. E încălţată cu ghetele ei mari, fără şireturi, aşa că limbile li se

dau dintr-o parte în alta când merge. Are o curea de piele pentru scule, prinsă de rochie cu o cataramă în jurul taliei, şi o lamă de metal sclipeşte în tocul în care e pusă. Râde cu uşurinţă, şiragurile ei de mărgele din chihlimbar reflectă lumina şi părul îi e vopsit în culoarea mandarinelor. Mira şi Ruth nu-şi pot lua ochii de la ea, şi nu trece mult că se şi trezeşte cu amândouă ţipând ca să se audă.

Freda împinge spre Julia o farfurie cu chifle scoase din prăjitorul de pâine.

— Fetele tale au accent american!

Julia se străduieşte să nu facă o mutră nenorocită, dar tensiunea dată de absenţa lui Karl a scos-o din sărite. Freda face ochii mari şi pune jos cuţitul cu care întinde untul.

— Julia, nu te simţi bine? Ce ai?

Pe Julia o cuprinde groaza când îşi dă seama brusc că e cât pe-aci s-o podidească lacrimile, uitându-se fix la plante, la marea de crenguţe şi frunze care par că înoată. În bucătărie la ea, în Connecticut, o singură aloe vera aşteaptă ca un specimen stingher pe suprafeţele albe şi netede. Julia nu-şi poate găsi cuvintele. Palmierii parcă desprinşi din paradis îşi pierd contururile într-o mare de cozi de păun, splendid desfăcute ca nişte evantaie, şi acum fetele se uită amândouă fix la ea. Freda o ia în braţe şi o leagănă ca pe un copil.

O pornesc împreună, la braţ, spre serele din apropiere. Înăuntru, Freda se opreşte din când în când să rupă câte o codiţă sau să aranjeze vreo legătură. Este un val de nostalgie familiar, plin de aburi şi de verdeaţă, un parfum divin de o sută de ori mai puternic decât parfumul iasomiei. Julia simte pe braţe mângâierea ferigilor, trage adânc în piept căldura sevei ajunsă la maturitate, preaplinul pământului şi, mai presus de orice, mirosul dulce al florilor de portocal.

— Acuma-i mult mai uşor, îi spune Freda. Am doi băieţi tineri care mă ajută la instalaţii şi după aia îi las să alerge ei prin oraş şi să facă toate lucrările de întreţinere. Sunt băieţi buni.

Mira şi Ruth aleargă în sus şi-n jos pe aleile pavate cu dale. Ruth se opreşte la un calamondin[109], cu crengile uşor încovoiate din cauza fructelor.

— Pot să iau una?

Mira e hipnotizată de nişte fucsii cu boboci roz pal în formă de dansatori pe poante. Freda trebuie s-o cheme de două ori ca să vină şi să-şi aleagă o portocală pe care s-o ia acasă.

Fetele se cuibăresc printre pernele şi cuverturile Fredei. Nişte prezentatori de la emisiunile TV pentru copii pun la cale ceva cu nişte pistoale cu vopsea, făcându-le pe fete să râdă. Trandafiri răzvrătiţi şi imprimeuri africane, covoraşe miţoase din blană de tigru, felii de portocale dulci la îndemână. Marcel, motanul vărgat al Fredei, toarce în poală la Mira, în timp ce Ruth se apleacă şi-l gâdilă sub bărbie.

Când să iasă din cameră, Julia o aude pe Mira mârâind şi se întoarce chiar când cotul ei ascuţit e gata să intre în acţiune.

— Nu-l mai mângâia aşa, Ruthie, spune ea. Lui îi place doar de mine, se uită chiorâş de câte ori pui tu mâna pe el.

Şi Julia trebuie să-şi înfrâneze pornirea de a se duce la ea şi a-i da o palmă.

În seră le apare în faţă grădina de citrice a Fredei. Pomii sunt cât se poate de frumoşi, cu flori şi fructe, dar cu toate astea, starea de spirit proastă a Mirei le apasă pe toate. Julia oftează şi Freda o întreabă ce s-a întâmplat.

---

[109] Arbust fructifer din familia citricelor, originar din Filipine.

— Începe să mă calce pe nervi, zice Julia. Mira e îngrozitoare de când ne-am întors, se poartă cu mine ca o mitocancă şi cu Ruthie e tare nesuferită.

— Fusul orar?

— Poate. Şi poate-i e dor de Karl. Mie mi-e, fără discuție.

Îi explică Fredei cum stă treaba cu întârzierea lui.

— E Sfântul Graal al centrului de cercetări farmaceutice, zice ea şi devine puțin sarcastică. Ştii doar, Karl şi echipa lui sunt serios antrenați în cursa pentru a pune capăt suprapopulării planetei ăsteia.

— Hmmm, pufneşte Freda pe nas. Ca şi cum dacă le-ai da bărbaților anticoncepționale, ai face mare brânză!

Freda trage în jos crengile încovoiate de atâtea lămâi, culege vreo douăsprezece sau cam pe-acolo şi le pune deoparte pentru limonadă.

— O să trebuiască să m-apuc de făcut gem dacă nu plasez repede recolta asta undeva.

Julia se plimbă printre pomi, răspunzând la întrebările Fredei despre casa lor cea nouă de la Old Mystic. E o casă originală, cu acoperiş teşit, cu vedere spre estuar. Fetele ajung la şcoală cu autobuzul galben al şcolii. Se trezesc când gâgâie gâştele, şi totuşi Karl poate fi gata să-şi înceapă lucrul la Pfizer în treizeci de minute. Cu părere de rău pentru ei, casa căpitanului O'Shea n-o s-ajungă niciodată pe piață.

— Bănuiesc că din cauza asta mi-am pierdut destul de devreme curajul de câte ori trebuia tăiată iarba sau când grădina era plină de buruieni.

Încearcă să facă lumină în privința inactivității ei, dar Freda îi pune îngrijorată o mână pe braț.

Acasă e doar o singură aloe vera pe pervazul de la bucătărie, pusă acolo de Karl pentru cazul când s-ar arde careva, şi câteva orhidee *phalaenopsis*, pe care le ține la ei

în dormitor şi pe care, spre ruşinea ei, le neglijează luni în şir.

— Acuma sunt din nou aici şi toate astea mă fac geloasă, spune ea.

— Toată lumea vrea plante arhitecturale acum, zice Freda încruntându-se. S-ar putea să trebuiască să vând câțiva dintre copacii ăştia mari aproape pe degeaba, ca să fac loc.

Julia îi ştie pe toți: lămâi Meyer, portocali Amalfi, pomi cu limete persane, unii chiar mai înalți decât ea, dar, Doamne, într-un fel, ca nişte prieteni de demult. Îşi plimbă degetul în jurul cicatricii unde fusese altoit un lămâi ponderosa şi Freda încuviințează din cap, citindu-i gândurile.

— Toți sunt ai tăi, de la seria aia primă de portaltoi, a fost bun portaltoiul ăla, zice ea. N-am pierdut nici măcar un pom. Toți sunt încă sănătoşi şi, după cum vezi, fac fructe ca nebunii.

Freda mai pune nişte portocale în grămada de lămâi.

— E o pepinieră specializată în Sussex care-ar putea să-mi dea un preț rezonabil, aşa că n-ar fi exclus să te trezeşti cu un mic cec în curând.

— Vai, Freda, da' nu-i nevoie!

Julia nu înceta niciodată să se simtă vinovată din cauza felului în care a plecat.

— Nici pomeneală să accept vreo parte din toată afacerea asta. Şi, oricum, n-ar fi păcat s-o lăsăm să se ducă pe apa sâmbetei?

Freda pune fructele într-o găleată, ridică din umeri şi zice:

— Chiar am micşorat numărul de proiecte de când ai plecat tu. Nu mai e la fel de bine ca înainte. Flerul tău a fost de mare ajutor.

Julia se lasă pe vine în alee şi scurmă cu degetele prin aşchiile de lemn de la rădăcina unui pom.

— Ia uite, ăstuia i-au ieşit câțiva lăstari de la rădăcină, chiar aici.

Freda îi dă foarfeca din cureaua pe care o are în jurul mijlocului.

— Hai, curaj. Bag mâna-n foc că mori de nerăbdare.

Julia ține între degete lăstarul verde pal. Lamele foarfecii sunt mulțumitor de ascuțite şi, dintr-o singură mişcare, lăstarul rebel al pomului, inițial plin de spini, este dat la o parte. Ea rămâne cu gura căscată şi Freda se lasă pe vine lângă ea, îndesând pământul în jurul rădăcinii unui pom din imediata apropiere, care făcea portocale kumquat.

— Sunt tare îngrijorată din cauza Mirei, zice Julia, dându-i înapoi foarfeca. Ție ți se pare că e ca lumea?

Freda şi-o pune în buzunar.

— E absolut nemaipomenită. Amândouă sunt grozave.

— Păi, aş vrea să fie un pic mai drăguță. Față de Ruthie...

— Stai, dragă, nu trebuie să-ți faci griji. Sunt firi diferite. Ştii ce vreau să spun. Ia uită-te la mine şi vezi cum arăt față de tine.

Freda prinde cu mâna un „colăcel” prin materialul înflorat al rochiei, râde şi zice:

— Ruth e o dolofană mititică, dar ea cel puțin s-ar putea să scape de chestia asta, spre deosebire de mine.

Julia clatină din cap.

— Nu e vorba de faptul că Mira e doar piele şi os. Ştii? În ultima vreme pare că şi-a pierdut cheful de oricine şi orice pe lumea asta, nu numai să mănânce. Tot ce-şi doreşte este să asculte benzile de la aceleaşi poveşti vechi de când lumea, pe care le-a mai auzit de o sută de ori până atunci. Nu vrea să fie luată-n brațe şi giugiulită, nu vrea să se joace. Abia dac-a scos o vorbă de când am ajuns în Lamb Conduit Street, în afară de faptul că a luat-o la trei păzeşte pe biata Ruthie. Nu-i e felul să fie aşa de tăcută. Vezi şi tu că nu pot să nu mă-ntreb ce-o preocupă.

— Ooof, Doamne!

Freda se opreşte din lucru şi pune o mână pe braţul Juliei.

— Crezi că-i din cauză că v-aţi întors la apartament? Că-i spitalul acolo aproape? După câte îmi dau eu seama, tu şi Karl tot n-aţi vorbit cu ea de Julian, aşa-i?

Julia răspunde clătinând încă o dată din cap.

— Cred că ne-am trezit prea târziu, răspunde ea.

— Spune-mi, zice Freda în timp ce ies amândouă din seră, dar o ia la fugă înapoi, fiindcă şi-a uitat găleata. Ai vreun program pentru mâine?

Julia nu are cine ştie ce planuri.

— Probabil c-o să trebuiască să le duc pe fete să-şi vadă verişorii, dar cam atât.

Fredei îi sclipesc ochii.

— E un spaţiu interesant, sus, trei încăperi din sticlă, care pot fi aerisite, dacă e să luăm de bună ce spune arhitectul, ferestre înalte şi înguste, cu vedere de la birouri în holul de jos, lumină berechet pentru pomi.

— Freda, ce tot spui acolo?

Freda îi zâmbeşte.

— Un atriu frumos din sticlă în mijlocul unei clădiri din centrul Londrei, un spaţiu verde unde pot să socializeze muncitorii. Oferta o s-apară până vineri, de la arhitect. Ţi-ar plăcea să ne desenezi ceva? Da?

— Da!

Julia de-abia poate să-şi ascundă bucuria când e la volanul maşinii. Ea şi Ruthie cântă în acelaşi timp cu radioul. Se circulă prost, aşa că o ia pe un drum lăturalnic, pe care l-a mai folosit de multe ori până atunci, pe lângă Holly Hill şi Parcul Waterlow. E periculos de aproape de Cromwell Gardens. Mira e de-a dreptul hipnotizată de o veveriţă pe care-a descoperit-o alergând pe o creangă, când

s-au oprit ca să lase maşinile să treacă. Încă ascultă o poveste la căşti, aşa încât glasul ei răsună cu putere.

— Am avut odată un cărucior de jucărie, avea o roată care scârţâia, şi tati... i-a pus nişte ulei şi n-a mai scârţâit. Şi am avut o păpuşă pe care-o chema Wee-Ro-Ro. Nu-i aşa că-i un nume ciudat?

Julia îşi aduce aminte de păpuşă, căreia Mira îi spusese excentric Wheelbarrow[110], şi de cărucior, cadoul de ziua ei, pe care îl primise de la bunica Jenna când a împlinit doi ani. Dar când derulează banda cu glasul Mirei, nu-şi dă seama dacă tati sau Bubu este cel care a pus roata la punct. În oglinda retrovizoare, o vede cum se freacă la ochi şi pe urmă, cu o oarecare uşurare, îşi aduce aminte de alergia pe care o avea.

Se întorc pe Lamb's Conduit Street cu sacoşele pline, doldora de portocalele şi lămâile de la Freda. Mira e revoltată la culme pentru că a fost rugată să ducă una până la uşă şi o scutură furioasă când urcă scările cu pas greoi. Sacoşa se rupe şi fructele ajung pe jos şi trec în salturi pe lângă picioarele lui Ruth, câteva portocale se rostogolesc până în stradă. Mira rămâne pe loc, palidă, cu sacoşa ruptă în mână, dar nu se oferă să ajute cu nimic.

Heino e deja în pat, dar, prin uşă, Julia aude radioul pe care bătrânul îl ţine deschis toată noaptea. Ruthie, grijulie, aranjează pe masă fructele într-un castron mare de lemn.

Acum că ajunsese în sfârşit să-şi ducă fetele la ultimul etaj, Julia îşi toarnă un pahar mare de vin alb şi desface desenele arhitectului pe masa din bucătărie. Îşi închipuie cum arată şuvoiul de oameni printre copaci, alei, bănci de piatră, printre grupuri de plante care să dea un sentiment de intimitate. Dă vinul peste cap şi verifică apoi calendarul

---

110 Roabă, tărăboanţă.

lui Heino, care e pus pe un şnur lângă telefon. Strănepoata lui, Claudine, o să se întoarcă de dimineaţă. A spus deja c-ar vrea tare mult să stea un timp cu fetele, şi toată casa e curată şi pusă la punct datorită insomniei pe care-o avusese, aşa că n-o să fie mare lucru de făcut... Freda ştia că n-o să poată să reziste propunerii ei – „Mă gândeam probabil la un gen de stare de spirit care să aibă ceva în comun cu atmosfera dintr-o livadă cu lămâi...” –, şi, în plus, Mira şi Ruthie o adoră pe Claudine.

Julia îşi toarnă al doilea pahar, al treilea şi gândurile i se îndreaptă inevitabil spre Connecticut, la Karl. Telefonul de pe perete îşi bate joc de ea cu tăcerea lui. Se uită să vadă cât e ceasul. E de-abia ora cinci după-amiaza acolo, aşa că e la laborator. Îl sună rar la serviciu, dar, pe bune, după o zi cum a fost astăzi, ar trebui să discute cu el despre Mira.

N-are rost să aştepţi, uneori familia trebuie să vină înaintea echipei. Îl sună pe telefonul direct, dar nu răspunde şi, după un timp, sună la centrală.

— Îmi pare rău, doamnă Lieberman, dar Karl nu lucrează aici în după-amiaza asta.

La masă, îşi goleşte în pahar vinul rămas în sticlă. Începe să se simtă ameţită, destul ca să poată să dea vina pe băutură pentru toată paranoia acţiunilor ei.

Toate îşi pierd un pic conturul când Julia trage scaunul înalt pe care Heino îl ţine lângă telefon. Se sprijină de el. Face numărul centralei, sperând c-o să-i răspundă altă operatoare, dar, din nefericire, pare să fie aceeaşi şi Julia se afundă şi mai tare în mocirlă, fiindcă, deşi e ridicol, ia un accent american.

— Puteţi, vă rog, să-mi daţi legătura direct la domnişoara Sofie van der Zeller?

Se aude un sunet ascuţit în timp ce secretara încearcă să-i facă legătura, pe urmă se întoarce cu vestea care o face să i se taie respiraţia, cum că:

— Domnişoara van der Zeller nu este la serviciu astăzi.

Julia lasă să-i cadă receptorul în furcă şi dezgustul pe care-l simte este în special din cauza ei înseşi fiindcă e aşa de suspicioasă şi neîncrezătoare. Nu e nevoie să facă legătura între cele două absenţe într-un fel atât de neplăcut.

Verifică uşa din faţă, camera de zi, înainte de a se îndrepta clătinându-se spre scări. Heino a aprins lampa lui Ellie din colţ, capacul de la pian e ridicat. Se va fi oprit acolo o clipă, spunându-i portretului pe tăcute un „noapte bună" prelungit înainte de a urca în camera lor. E atât de impresionantă statornicia asta a devotamentului lui. Heino se duce singur la concerte şi stă cu ochii închişi ca să-şi închipuie că ea e acolo, lângă el. Mărturiseşte că se duce la culcare din ce în ce mai devreme fiindcă o visează pe Ellie în fiecare noapte.

Julia îşi aduce aminte cât de amărât fusese Heino când a venit ea prima dată aici. Îl auzea prin tavan cum se plimba în sus şi-n jos tot timpul. Acum ţine radioul deschis toată noaptea. World Service pare că-l liniştеşte. Camera de sub el este acum a lui Claudine. Julia se uită într-acolo. Uşa e întredeschisă, deşi e sigură c-a fost închisă când a venit ea prima oară. Dă cu ochii de tapetul violet care s-a decolorat, de strălucirea molcomă de bronz a pilotei lui Ellie. N-a fost în stare să facă nici măcar un pas înăuntru din noaptea aia copleşită de ruşine şi i se face pielea de găină doar pentru că atinge mânerul de porţelan de la uşă. Îl vede din nou, pe Julian, stând nemişcat şi negru la faţă la capul patului, cu părul ca ţepii unui arici, holbându-se şi făcând grimase, într-o tăcere deplină.

Închide uşa cu un mic zgomot, dar amintirile nu rămân după uşa aia. Brusc, un impuls o face să se ducă în bucătărie şi, înainte să se poată răzgândi, la telefon. Face numărul şi microfonul pare că-i amplifică respiraţia, pe care ea o şi aude clar. Se străduieşte să-şi ţină nervii în frâu

când face numărul cel vechi de la Firdaws. Habar n-are ce-o să-i spună dacă răspunde.

Douăzeci şi trei

Claudine a sosit noaptea. Din capul scărilor, Julia îi vede bagajele puse unele peste altele în hol şi haina de piele aruncată pe balustradă. Uşa de la dormitorul ăla e închisă şi Julia face o mică rugăciune pentru ca Claudine să nu doarmă până târziu. I-a spus Fredei c-o s-ajungă la ea până în ora prânzului şi nu poate să lase fetele cu Heino chiar în ziua când el trebuie să fie la spital. Are o mică strângere de inimă când îşi aduce aminte de Claudine, care dormea până dimineața târziu în fiecare zi, cât a stat la ei în Connecticut în timpul anului liber pe care l-a avut înainte de a merge la universitate.

Totuşi, nu prea e vioaie şi doritoare să se mişte chiar ea în dimineața asta. Are nevoie să fie singură în timpul ăsta ca să-i treacă mahmureala. Tâmpită a fost să bea o sticlă întreagă de vin. N-a prea ținut niciodată la băutură.

Se forțează să bea cafeaua, apoi stoarce mai mult de un litru din portocalele de la Freda, huruitul storcătorului fiind aproape de nesuportat şi degetele lipicioase de la suc. Şi, pe bune, se simte destul de fleşcăită acum, îşi linge degetele o singură dată şi ceva acru începe să i se umfle în gură. N-a dormit destul, n-a putut să doarmă, chinuită de telefoanele

pe care le dăduse şi de teama că bolborosise câteva cuvinte pe robotul lui Julian.

Dar acum gura i se umple într-adevăr. Slavă Domnului că nu e nimeni treaz s-o vadă cum iese în goană din cameră cu un şervet de bucătărie pe faţă. Se duce la baie, reuşeşte să dea la o parte şervetul lui Claudine şi peria ei de dinţi înainte să verse. Vinul de noaptea trecută îi vine înapoi ca un acid în toată regula şi îi arde gâtlejul. Îşi face singură curaj ca să-şi ridice până la oglindă capul care îi zvâcneşte. Faţa ei palidă e acoperită cu o pojghiţă de sudoare, bolnăvicioasă. Cearcănele din jurul ochilor o fac să se îndepărteze de oglindă şi Julia scoate un geamăt, acoperindu-şi faţa cu palmele.

Noaptea aia.

A fost şocul când s-a trezit şi l-a găsit acolo pe el şi mirosul lui neplăcut, de acru, care a făcut-o să se ducă glonţ la baie. Respiraţia lui Julian creştea în intensitate în spatele ei, atât de tare, încât suna mai degrabă a răsuflare de animal decât de om. El a împins uşa, închizând-o, în timp ce ea s-a prins cu putere de chiuvetă (chiuveta asta, aşa cum s-a prins de ea acum) şi a vomitat cu atâtea spasme, încât a crezut c-o să-i vină copilul până în gât. Julian stătea acolo, răspândind valuri de dogoare, smulgându-şi părul din cap. Cămaşa de noapte de pe ea era una dintre cămăşile de noapte ale lui Ellie, pânză fină, subţire, de in. Julia îşi duse mâinile la burtă şi el i le urmări cu privirea, făcând ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— Eşti gravidă.

Ea dădu din cap şi pe urmă vorbele veniră uşor, precum apa printr-un stăvilar.

— Şşş, taci... zise el.

O dezgusta arşiţa dogoritoare a bolii, la fel ca mâinile lui, pe care le ţinea de parcă voia să oprească zidăria ce se prăbuşea, spunând:

— Te rog. Nu te-apropia. Gripă. Mira. N-o trezi pe Mira.

Se lupta să deschidă uşa în graba lui de a se îndepărta de ce-i spunea ea, jumătate prăbuşindu-se şi jumătate zburând pe scări în jos.

Acum Julia cotrobăie prin dulapul lui Heino după nişte aspirine efervescente Alka-Seltzer, pune filtrul în priză ca să mai facă puțină cafea. Coca-cola trezită, n-ar trebui să fie cel mai bun remediu pentru mahmureală? Se întreabă ce fel de om e ăla care ține o doză desfăcută ca să se servească toată lumea când are chef. Până să apară şi Heino, Julia a luat deja două capsule de nurofen şi a dat pe gât o pintă de apă călduță. Durerea de cap începe s-o lase, deşi încă îşi simte pleoapele grele. S-a făcut patru dimineața până ce-a pus ea mâna pe Karl în Connecticut. Vorbiseră şi oftaseră mai mult de o oră, timp în care şi tăcuseră îndelung. Lucrurile pe care şi le-au spus nu se transformaseră în visuri frumoase şi ea se întreabă cine o să-şi ceară scuze primul. Aduce suc de portocale pentru Heino şi pune pâine la prăjit. Heino e îmbrăcat la marele fix, ca întotdeauna, dar în dimineața asta are în picioare pantofi de piele lustruiți, nu încălțări fără şireturi, şi şi-a pus butonii de aur ovali cu emblema spitalului. Apare ducând teancuri de hârtii în dosare albastre.

Făcând un gest larg în aer cu sticla goală de Sauvignon de aseară, Julia mărturiseşte:

— Nu ştiu ce-a fost cu mine, dar se pare că l-am băut pe tot. Era în frigider, sper că n-a fost ceva de mare clasă.

Heino îi ia sticla din mână, îşi aranjează ochelarii şi citeşte eticheta.

— Una dintre sticlele lui Claudine, aşa cred, zice el şi i-o dă înapoi, ridicând uimit din sprâncene. Dar asta nu-ți stă-n fire, draga mea.

Se trânteşte lângă el la masă, se țin de mână şi ea îşi pune capul pe mâna lui.

— Ia stai un pic, zice el. Spune-mi ce s-a-ntâmplat. Of, Doamne, iartă-mă, bătrân nebun şi prost ce sunt, fără discuţie. Îmi pare tare rău. Să-ţi pierzi un părinte e una dintre cele mai grele încercări din viaţă...

— A, nu, Heino. Nu cred că-i din cauza lui. Nu sunt amărâtă. Vreau să spun că n-aş fi vrut să moară... Ca să fiu sinceră, mă simt mereu un pic vinovată.

Îşi pune din nou capul pe mâna lui. Îi place cum îi miroase pielea şi săpunul.

Heino o bate uşor pe umăr cu mâna liberă.

— Sunt sigur că te-am plictisit de multe ori şi deci ştii că, după ce-am venit în Anglia, nu i-am mai văzut niciodată nici pe tata, nici pe bunici, foarte, foarte trist. Mi-am trăit mai departe viaţa aici, m-am făcut mare, am mers la Medicină. Până după război n-am primit nici o confirmare oficială despre ce se-ntâmplase cu ei, dar nu m-am tăvălit pe jos, plângând de deznădejde, zice el. Am avut numai amintiri frumoase de la Hamburg, şi totuşi am fost mai amărât când a murit câinele vecinului nostru, înainte cam cu vreo săptămână. Am simţit că sunt un nemernic, dar câinele ăla era principalul meu tovarăş. El şi cu mine făceam plimbări lungi în fiecare seară prin Hampstead Heath[111] şi eu îi spuneam toate necazurile mele. Stăteam de obicei pe o ridicătură, cu el lângă mine, uitându-mă peste Cherry Tree Woods[112], şi, când l-a călcat o maşină, nici nu pot să-ţi spun cât am plâns. Era bătrân, dragul de el, avea labe mari şi o privire inteligentă. M-am tot gândit la treaba asta de atunci încoace, în special de când a murit Ellie. Acuma cred că durerea este mai mult legată de pierderea unor lucruri tangibile, lucruri pe care le faci zi de zi, decât pur şi simplu de amintiri.

---

[111] Parc natural în Londra.

[112] Parc într-una din suburbiile Londrei.

Julia se forțează să mestece niște pâine prăjită prea tare. O doare când înghite.

Heino îi zâmbește trist.

— Ai fugit de-acasă când erai foarte tânără, nu-i așa? Aveai șaisprezece ani?

Ea încuviințează, dând din cap.

— Păi nu prea pot spune c-am fugit de-acasă. Mai mult am fost împinsă, zice ea. Dar ai dreptate. Probabil că durerea e doar atât de mare cât e gaura pe care trebuie s-o umple și tata n-a mai existat în viața mea de îndată ce-am plecat de-acasă.

Pâinea prăjită îi intră pe gât de parcă ar fi pietriș. Gâtul îi e încă o rană deschisă de la ce s-a întâmplat mai înainte. Heino clatină din cap, în vreme ce ea se joacă cu lanțul de la gât, plimbând soarele de aur de la un capăt la altul al lănțișorului fin.

— Să-i fie rușine! Să nu-i pese de o fată ca tine, spune el. Și, după cum îți tot zic mereu, ce păcat că Ellie a mea n-a apucat să te cunoască.

Și aici Julia trebuie să nu se mai joace cu lănțișorul ca să se șteargă la ochi cu șervețelul.

El e încântat de ideea că sucul pe care-l beau cu toții provine de la fructele pomilor altoiți și îngrijiți de Julia. Se șterge la gură cu șervețelul și zice sus și tare că sucul e dulce și delicios, arătând spre pahar.

— Și tu ai nevoie de vitamina C în dimineața asta, așa că bea paharul până la fund.

Julia începe să se simtă mai optimistă, o zi de lucru cu Freda e leacul de care are nevoie.

— La ce oră trebuie să fii la Great Ormond Street? îl întreabă ea. Dacă se scoală Claudine, aș putea să las fetele cu ea și să merg cu tine acolo.

— Tare mi-ar plăcea să mă însoțești până acolo, draga mea, zice el și cade în reverie o clipă, uitându-se în cană,

înainte să continue. Şi mă-ntrebam dacă n-ar trebui să plecăm cu o jumătate de oră mai repede şi s-o luăm pe Mira. Crezi c-ar interesa-o? Ştiu câteva dintre asistentele de acolo care ar vrea tare mult s-o vadă cum arată, acum că e bine şi sănătoasă.

Julia mai muşcă o dată din pâinea prăjită, dar se opreşte din mestecat.

— Ei, nu ştiu ce să spun, Heino...

— Unora dintre copii li se pare foarte liniştitor să facă asta, vreau să zic, nu că sunt eu psihiatru...

Se uită cu atenție la chipul ei, pe urmă schimbă subiectul.

— Sunt nişte întrebări cumplit de grele aici, zice el şi bate darabana cu un deget pe dosarele lui. Astăzi îmi dau seama că mă tem de Comitetul de Etică. Uneori seamănă prea mult cu jocul de-a divinitatea. E din ce în ce mai rău în fiecare an. Copiii ăştia foarte bolnavi care trebuie ținuți în viață la vârste din ce în ce mai mici, în vreme ce fondurile nu cresc ca să țină pasul cu progresele făcute de medicină şi cu tehnologia. La asta se reduce de fapt totul. Toate aceste întrebări referitoare la viață, şi ce se poate, şi ce ar trebui făcut ca s-o prelungim trebuie puse doar cu gândul la copil, nu la lire şi penny. Copilul pe primul loc, mereu.

Heino, asemenea lui Karl, are ochi căprui şi blânzi, cu pete de culoarea bronzului în jurul pupilelor, care scapără când se înfierbântă, şi aceleaşi sprâncene groase şi expresive, chiar şi la bătrânețe.

— Deci facem pe grozavii cu Mira ca s-o vadă asistentele, sau nu?

Nici n-apucă să răspundă că se şi aud tropăituri pe scări.

— Uite-le că vin.

Ruth dă buzna în cameră țipând:

— Nu mă-mpinge, Miiiraaa!

Fetele sunt bucuroase când Julia le spune că o să-şi petreacă ziua cu Claudine şi dau fuga s-o trezească. Heino e fericit că Julia o să-i folosească în continuare maşina şi, deşi totul e exagerat de sentimental, ea se trezeşte din nou la Burnt Oak, în drum spre Freda. Când ajunge pe strada ei de demult, îşi întinde gâtul ca să vadă până la ferestrele de sus. Observă cum cineva trage cu violenţă perdelele, ovalul unei feţe palide precum luna de pe cer, pe urmă nimic.

Probabil c-au rămas înţepeniţi acolo pentru totdeauna, în acele zile triste de decembrie. Julian, cu obrajii scofâlciţi după o asemenea pierdere, cărţile din biblioteca lui puse teanc lângă el, iar el ghemuit în singurul lor fotoliu comod. Ea, făcută covrig în pat, lângă sticla cu apă caldă, plutind purtată de curent şi visând, de-abia fiind în stare să recunoască pentru ea, ca să nu mai vorbim de Julian, că tot ce simţea pentru bietul copilaş pe care-l pierduse era mai degrabă vinovăţie decât durere. A sângerat în tăcere.

— Hai să mai încercăm o dată cât mai repede posibil, spuse el, deşi avea încă doar douăzeci şi unu de ani.

O înveli cu plapuma brodată şi greutatea visurilor lui lăsă impresia c-o apasă pe Julia.

În ciuda ocolului făcut, ajunge la Freda devreme.

— Mamă Doamne, arăţi de parcă ţi s-au înecat toate corăbiile.

Freda o ia de sub bărbie, îşi trage un scaun şi se aşază lângă ea.

— Ce s-a-ntâmplat?

— E, ştii şi tu, Mira...

— Tot botoasă?

— Şi Karl nefiind aici ca să vedem ce e de făcut, zice Julia. Are de pregătit referatul ăsta pentru conducere până vineri, aşa că n-are rost să-ncerci să vorbeşti cu el despre orice altceva. Şi mai am şi-o mahmureală. Ai vreun calmant?

Freda îi face semn să stea pe loc, acolo unde e, aduce nişte paracetamol şi îi scoate două pastile din folie.

— Şi tot zice unu sau două lucruri. Acum două seri cred că Ruthie s-a prins c-am mai fost măritată...

— A, da, mereu uit de el, zice Freda. Tipu' care te-a-nvățat tot ce ştii despre, hm, grădinăritul hidroponic. În primul rând de-aia ți-am şi dat de lucru.

Freda face cu ochiul şi mimează că răsuceşte o țigară cu marijuana, pe urmă o întreabă:

— Cum îl chema? Vorbeşti aşa de rar de el. Chris, nu-i aşa?

Pe Julia o trec fiorii, e clar.

— Da, Chris. Cel mai bine e să-l uiți.

— Scuză-mă. Te-am întrerupt, spune Freda.

— Ca să fiu sinceră, Freda, simplul fapt că mă gândesc la el mă face să-mi vină rău. Dar Mira mă-ntreba unde am stat când am plecat de acasă şi i-am spus fără ocolişuri: „Cu Chris". Şi Ruthie e-aşa băgăreață şi m-a tot pisat să-i dau amănunte. A vrut să ştie dacă era un tip drăguț şi a trebuit să recunosc că nu. Mira mergea în patru labe pe după canapea, căutându-şi pantofii şi prefăcându-se că n-ascultă, dar a mormăit ceva ce n-am putut distinge ca lumea. Orice o fi fost, n-a vrut să repete, dar mi s-a părut c-am auzit cuvântul „Bubu".

Îi zâmbeşte mâhnită Fredei şi continuă:

— Aşa-i zicea ea lui Julian. Poate că doar mi s-a părut. Ia haide, spune Julia, scuturându-se şi sărind jos de pe taburet. Hai să ne continuăm treaba. M-am uitat ca lumea pe desenele arhitectului şi am câteva idei. Putem face o listă cu pomii mari, cu varietățile de fructe care crezi c-ar merge bine acolo?

Freda îşi freacă mâinile.

— Aşa mai vii de-acasă, zice ea şi, înşfăcându-şi carneţelul, mâzgăleşte ceva cu pixul pe foaie ca să-l facă să scrie.

În drum spre sere Julia dă cu bâta-n baltă, spunând lucrul pe care dorea atât de tare să-l mărturisească.

— L-am sunat aseară.

— Pe cine?

— Pe Julian.

— Zău?

— Era vocea lui pe robot la Firdaws, aşa încât bănuiesc că e încă acolo. Ştii, noi n-am mai vorbit de atunci, de când...

Freda o freacă pe umăr cu o mână.

— Ai nişte noduri aici, spune ea. Mă gândesc adesea cât de cumplit trebuie să fi fost pentru bietul Julian în noaptea aia... Vreau să zic, pentru voi toţi, când el a intrat pur şi simplu în cameră.

Ajung la seră şi Freda îşi reazemă carneţelul pe un raft şi face ca muşchii scârţâitori ai Juliei să simtă toată binefacerea degetelor unei femei pricepute la grădinărit.

— După cum sunt sigură că-ţi aduci aminte, nimeni nu voia să se-ntâmple aşa. Karl se-ntorsese dintr-o călătorie cu avionul, cu ochii roşii de oboseală, şi eu de-abia mă mai ţineam pe picioare. Tocmai o scosesem pe Mira din spital. Karl a coborât de la duş cu un halat de baie pe el, am băut amândoi ciocolată caldă şi am făcut cu rândul să-i citim poveşti Mirei. Eram în pat, înveliţi bine. Nu ştiu cum s-a făcut, dar am adormit cu toţii.

Chiar şi acum simte nevoia să se explice.

— Tensiunea din spital şi, după cum ştii şi tu, eram obosită tot timpul fiindcă eram gravidă cu Ruth. Aveam de gând să-i spunem în ziua aia. Karl venise de la aeroport ca să stea de vorbă cu el. Vreau să zic că avea să se lase cu

vărsare de sânge. Nu chiar aşa. Nu-mi vine să cred c-a stat acolo, cât o fi stat, la capul patului şi s-a uitat la noi.

Freda îşi ia mâinile de pe umerii Juliei şi-şi ţuguiază buza de jos.

— Nu, Doamne, fereşte! Să afle în felul ăla cum stă treaba! Bietul de el! Şi era un suflet aşa de bun!

Ochii Juliei se umplu de lacrimi.

— Vai de mine, Freda, să nu crezi aşa ceva! Adu-ţi aminte c-o regula pe Katie aia.

Freda se apucă din nou să-i frământe umerii.

— Zău, chiar aşa a fost? spune ea. Vreau să zic, eşti absolut sigură de chestia aia?

Julia oftează şi spune:

— Of, of, Freda, aşa am crezut şi eu la vremea aia.

Freda mişcă din umeri, vrând să verifice cum stă treaba cu propriii ei muşchi înţepeniţi. Îşi păstrează expresia de îndoială pe faţă.

Julia îşi duce o mână la inimă.

— Uneori mă gândesc la Firdaws şi mă-ntreb dac-am fi putut să fim fericiţi acolo. Dacă lucrurile ar fi stat altfel. Era un loc aşa de frumos! N-ai venit niciodată acolo, nu-i aşa?

Freda clatină din cap.

— A trebuit să tot amânăm vizita.

— A, da, acum îmi aduc aminte, spune Julia. Mira a fost bolnavă de amândouă dăţile. Păcat, tare-aş vrea să fi văzut şi tu casa. Nu sunt sigură c-am apreciat-o cum trebuie, cât de liniştită era, fără lume şi fără maşini, nimic altceva decât triluri de păsărele şi pomi. Mi-aduc aminte că, odată, m-a luat Julian să-mi arate casa şi terenul. Iubirea lui pentru toate lucrurile astea era molipsitoare. Fiecare ungher, fiecare pom avea o poveste care venea din copilăria lui. Grădina se pierdea oarecum în câmpie, iarbă care făcea seminţe şi flori de câmp, meri şi, de jur împrejurul casei, tot soiul de plante căţărătoare acopereau cărămizile, cum era

trandafirul de Damasc. Noaptea, cerul nemaipomenit de senin. În viața mea n-am văzut aşa de multe stele căzătoare şi nici nu mi-am pus aşa de multe dorințe.

Freda îi zâmbeşte, vrând să-i spună să continue.

— Când m-a dus el acolo, am fost de-a dreptul copleşită. Pentru prima dată am înțeles de ce voia să folosim la maximum tot ce aveam ca s-o răscumpărăm. Ştii, nu şi-a cunoscut niciodată tatăl şi Firdaws îl ținea în legătură cu toate astea. Era numai grinzi, şi unghere, şi fotolii la fereastră, pereții erau aşa de groşi şi de pe vremea lui Pazvante, că uşile se bombau oarecum şi, odată ce intrai într-o cameră, simțeai că te ia cineva în brațe.

— A fost un joc de noroc, zice Freda. Cu tot ce-aveai tu să câştigi în viitor.

— Dar ar fi putut să meargă. Era o şcoală primară în sat pentru Mira, deci fără taxe, şi ea era înnebunită să aibă un câine şi să alerge toată ziua de colo-colo. Poate c-aş fi fost mai puțin încăpățânată când ar fi venit vorba să continui să lucrez cu tine şi cu cei de la Arbour.

Julia ridică din umeri cu amărăciune, uitându-se la Freda.

— Era un hambar vechi pe terenul ăla şi Julian mi-a arătat locul, lipit de peretele hambarului ăstuia, pe care se gândise să-l rezerve pentru sera mea. Nu putea să găsească un loc mai grozav ca ăla, cu mult soare şi hambarul ăsta vechi şi minunat în care să țin plantele puse în ghivece. Făcuse el cercetări serioase. N-ajunseserăm acolo cu mult timp înainte ca maică-sa (o ții minte pe Jenna, nesuferită femeie) să sosească, aducând cu ea o echipă întreagă şi o furgonetă plină cu mobilă. Tot ce fusese înainte acolo: covoare, perdele, mobilă, tablouri, absolut tot. Julian era cât pe-aci să-nnebunească de fericire când le-a văzut pe toate din nou. „Eşti sigură că-ți plac?" mă tot întreba el, şi eu mi-am spus c-ar fi nesimțire din partea mea să le zic că nu-s de

acord când au început să descarce lucrurile, să desfacă covoarele, să bage cu greu pe uşă canapele imense, îmbrăcate în creton. Maică-sa făcea iar casa cum fusese înainte, cu covoarele roase de câine şi cu zdrenţele aferente. Cele trei lulele, trei surcele ale noastre de la Cromwell Gardens s-au pierdut printre celelalte lucruri. Oamenii nu s-au plâns de nimic, tineri, veniţi din Australia. Jenna le dădea indicaţii cum să pună fiecare lucru la locul potrivit.

— Nici nu mi-am închipuit altfel, spune Freda.

— Am început să mă simt un pic agitată şi dezorientată când Julian m-a dus în camera de sus, din pod, la care se gândise el c-o să fie camera mea de lucru. Mi-a arătat unde o să vină planşeta mea, panourile, pusese totul la punct. Şi-n timp ce el era lângă pat şi dădea la o parte un roi de muşte moarte, Jenna a băgat capul pe uşă. „Julian are dreptate", mi-a şoptit ea. „Aici e locul ideal ca să lucrezi. Bag mâna-n foc pentru asta." A arătat cu degetul spre fereastra cu jaluzele. „Lumina e bună. Eu toate desenele aici le-am făcut..." Şi, când era pe picior de plecare, i-a ieşit porumbelu' din gură cum că hambarul pe care voia Julian să mi-l dea mie ca adăpost pentru ghivece fusese atelierul ei de ceramică, şi cuptorul ei era încă acolo...

Julia o lasă mai încet, căci Freda îşi deschide carneţelul şi începe să catalogheze copacii.

— Da, ai fost mereu destul de agasată după ce Jenna se hotărâse să stea şi ea acolo, zice Freda. E ciudat când mă gândesc la viaţa pe care am fi putut s-o ducem. Adesea mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă nu-mi lăsam bărbaţii.

— Vai de mine, Freda! Chiar te-ntrebi?

— Da. Toate soacrele pe care le-am avut m-au disprețuit. Mă şi văd prinsă în tot soiul de situaţii dătătoare de depresie, mucezind în casa aia mare din Dublin sau bând până aş fi ajuns în mormânt cu Monty sau, şi asta ar fi fost cel mai rău, trebuind să-i cresc pe băieţii făcuţi cu Eddie.

Nu, în nici un caz. Prefer aşa cum e acum. Doar eu şi motanul, şi cine o mai veni pe aici.

Julia râde.

— Cred c-am tendința să-mi închipui ce alternative mi-ar oferi viitorul de fiecare dată când mă scoate Karl din sărite.

— Nici nu-i de mirare dacă te simți abandonată. Ar trebui să fie aici, aşa ar fi normal.

— Păi el numai normal nu e.

Julia îşi muşcă buza o clipă, pe urmă îi pare rău.

— Ooof, Freda! Dacă e să fiu sinceră, cred că sunt victima unui atac de gelozie.

Freda se întoarce spre ea, uimită.

— Tu şi atacurile de gelozie? Ce vrei să spui?

— Lucrează cu femeia asta, foarte sexi, olandeză, singură... Ieri, Karl n-a fost la laborator. Am sunat şi am aflat că nici ea n-a fost.

Julia scoate un geamăt de dezgust față de sine însăşi şi pe urmă continuă:

— Karl crede c-am înnebunit fiindcă mă-ndoiesc de orice mişcare pe care o face. E groaznic de furios. Eu nu eram aşa. Nu eram aşa până nu l-am cunoscut pe Julian. Ştii că, înainte de treaba aia cu Katie, eu aveam încredere în toată lumea. Vreau să zic că nu eram grozav de fericită că stătea şi ea în sat, dar, vezi tu, n-am crezut că el chiar o să facă una ca asta. Şi pe urmă, cu Mira în spital, chestia asta a înrăutățit situația şi mai mult...

S-a gândit cu atâta drag la Julian, dar acum s-a hotărât să nu se mai gândească la el. Se chinuie să-şi aducă aminte clipa când i-a căzut fisa în legătură cu Katie, ce pumnal a simțit în inimă când şi-a dat seama. Era trecut bine de trei noaptea când a ajuns şi el în sfârşit la terapie intensivă, duhnind a ea, a parfumul ăla de zambile. Când şi-a apropiat obrazul de jacheta lui, Julia îşi spusese că i se părea doar, era prea copleşită de nevoia de a lua treaba asta în

consideraţie, o nevoie care devenise mai covârşitoare de fiecare dată când apelase înnebunită la el. Mira, conectată la aparate, părea la fel de lipsită de viaţă ca o păpuşă de ceară, cu insuficienţă hepatică, şi nu era nimeni care să-i spună Juliei: „Da, da, bineînţeles c-o să trăiască”. El era singurul om care putea s-o susţină. Nimeni altcineva nu putea face asta.

În câteva locuri pe gardul din jurul spitalului erau plăcuţe pe care scria că vizitatorii erau rugaţi să nu fumeze. Amândoi erau şocaţi, stând aproape unul de altul. El băuse whisky, ceea ce nu e niciodată o idee fericită. Dădu cu limba pe foiţa de la ţigară, cu mâna tremurând. Din ţigara răsucită de el cu stângăcie ieşea tutunul pe la un capăt. Julian scosese nişte chibrituri din buzunar, îndoise chibritul din carton în aşa fel încât rămăsese tot prins de marginea cutiei. Buza lui de sus se rotunji în locul unde apucase ţigara. Cutia de chibrituri era cu susul în jos şi Julia încerca să descifreze numele scris în relief cu litere aurii de prost gust. Ochii lui Julian îi urmăriră privirea. Amândoi ştiau unde stătea Katie. Făcuse pe nebuna în camera cu jucării de la spital, zicând c-avea de gând „să-l atingă pe Adrian la buzunar”. Julian se uită mirat la cutia de chibrituri pe care ea o ţinea în mână. Julia fusese la un pas să-l întrebe unde stătuse toată noaptea, dar atunci el aprinse chibritul şi n-a mai fost nevoie.

Douăzeci şi patru

Julia face prima schiță pentru atriu pe hârtie de calc, lipită peste desenul arhitectului. Desenează cercuri în locurile în care pot fi puse găuri conice de-a lungul potecilor şerpuitoare. Îndeplineşte perfect cerințele din dosar – „un spațiu verde surprinzător, în interiorul unei clădiri cu o geometrie perfectă" – şi întrucât ea şi Freda lucrează una lângă alta, agitația lor creşte văzând cu ochii.

— Cred c-o s-o câştigăm pe asta, zice Freda, aplecându-se peste desen ca să marcheze punctele de legătură ale sistemului subteran de alimentare cu apă. Deci tu crezi că Julian era cu Katie când tu erai la spital? o întreabă.

Julia se încruntă către ea însăşi.

— Dac-aş vrea să fac pe amabila, aş zice că n-a avut nici o şansă. Ți-am spus vreodată despre scrisoarea pe care mi-a trimis-o ea când Julian şi cu mine am fost împreună prima oară? Incredibil ce putere de manipulare avea, zău aşa!

— Ce fel de scrisoare?

— După cum s-a dovedit, una incredibil de eficace, spune Julia.

— Aşa deci, zi mai departe...

— N-am primit scrisori cu caru' la doamna Briggs (oficial, nu locuiam acolo), aşa că orice plic era o surpriză şi, la-nceput, am crezut că era ceva care o să-mi facă plăcere. Trona acolo singur, în cutia de scrisori a lui Julian din hol, un plic albastru care-mi era adresat mie, cu un scris atrăgător, cu litere destul de mari, plin de cârligele şi floricele. Am început să-l desfac, dar se tot fâțâiau pe acolo alți chiriaşi, dintr-una din camerele mai înspre fundul holului. Cineva din baia de la etaj cerea cu vehemență un sul de hârtie igienică. N-aveam nimic pe mine în afară de halatul lui Julian, pe care-l legasem cu o cravată de-a lui pe post de cordon. Nu trebuia să mă duc la lucru în ziua aia, dar trebuia să am grijă să nu mă prindă proprietăreasa lui Julian prea des pe-acolo. Doamna Briggs era o hoaşcă

bătrână pe care-ți venea s-o strângi de gât. Doamne Dumnezeule, era cumplit! Ibricul fierbea când am țâşnit ca o săgeată pe scări în sus, întorcându-mă în cameră la Julian, cu scrisoarea ascunsă printre cutele de la halatul lui. El era cu spatele la mine şi îşi făcea de lucru cu ibricul de cafea, amestecând trei feluri diferite de boabe. Pentru că o ducea atât de prost cu banii, era atent la lucruri de genul ăsta. M-am aşezat pe pat şi am desfăcut trei foi de hârtie albastră, groasă. Scrisoarea era semnată în partea de jos a ultimei pagini, fără nici un fel de formulă de încheiere cât de cât politicoasă. Începea cu afirmația că, probabil, nu era prima femeie care primise un şut în fund şi voia să pună lucrurile la punct cu uzurpatoarea ei.

— Uzurpatoare? zice Freda.

— Ei, nu mai ştiu. Poate era „noua iubită". Nu-mi aduc aminte acum, spune Julia. Pretindea că scrie nu din ciudă, ci din pură îngrijorare pentru Julian, căruia peste tot în scrisoare i-a spus „Jude". Zicea că era puțin probabil ca scrisoarea ei s-ajungă vreodată la cutia de scrisori. Şi eu aş fi vrut să n-ajungă. Vorbea mai departe despre vârsta mea respectabilă. Acum, sincer vorbind, oricine-ar fi zis că sunt vreo hoaşcă bătrână care fermecase un biet băiețel. Şi cred că nici n-aveam treizeci de ani. Când ajunsese la pagina a doua, pomenea chiar şi de mama lui, pretinzând că Jenna, „pe care, întâmplător, o iubesc foarte mult", era cu inima frântă. „Vreau să fii conştientă de ceea ce distrugi", scria ea. Povestea cum s-au întâlnit în prima zi de şcoală, cum se transformaseră din copii care se alergau unul pe altul spre casă, pe biciclete, în adulți şi, cu multe amănunte sugestive, noaptea înmiresmată când vârsta adultă „a venit cu blândețe", luându-i prin surprindere. La apusul soarelui, într-o pădure cu clopoței, aşa se pare. După cum zicea Katie, marcau ziua respectivă în fiecare an ducându-se la aceeaşi movilă acoperită de iarbă, unde ea stătea culcată

printre ghirlandele făcute de mâna ei şi el aprindea focul. Era deşteaptă, folosea cuvinte alese cu grijă. La fel ca Julian, şi ea studia engleza, visând să devină scriitoare. A umplut fiecare foaie pe amândouă feţele cu scrisul ăla înşelător de drăguţ al ei, nici un cuvânt tăiat sau vreo expresie stângace. Trebuie să se fi străduit ca s-o facă să arate bine, scriind-o şi rescriind-o de multe ori până să ajungă la versiunea asta finală. Deşteaptă fată, Katie asta! Am citit scrisoarea doar o dată şi i-am dat foc, dar imaginea lor stând goi, culcaţi şi îmbrăţişaţi, în pădurea cu clopoţei nu mi-a ieşit niciodată cu totul din cap. Am citit-o o dată şi mi s-a lipit de creier tot ce scrisese ea acolo, cât pe-aci să crească şi să înflorească în paralel cu relaţia lui Julian cu mine. Şi sunt sigură că asta şi avea de gând să facă.

— Scroafa, spune Freda.

— Da, zice Julia. Scroafă.

— Când Julian a venit lângă mine pe pat, scrisoarea era deja cenuşă în scrumieră. M-a tras lângă el, m-a întrebat ce scrisese. N-am putut să-i spun. Îngrijorarea lui era o mângâiere. Mă simţeam ca dracu': şi bătrână, şi gravidă, şi fără serviciu. Nici urmă de pădure cu clopoţei pentru mine şi pentru el, căci ne îndreptam pe o mare de păreri dezaprobatoare spre cămăruţa aia sordidă din Burnt Oak. Încercam să mă fac mică, mică de tot. Chris era mereu gata să mă ia la pumni.

Freda se ia cu mâinile de cap.

— Ce, nu ţi-am spus niciodată? o întreabă Julia. Hai să nu mai vorbim despre asta acum. N-ar fi mai bine să mergem înainte cu ce avem de făcut?

I s-a cam tăiat un pic respiraţia. Freda îi puse o mână pe umăr.

— Julia, ai fost măritată cu Chris ăsta cât timp? Vreo doişpe-treişpe ani, şi de când suntem noi prietene, am aflat

doar două lucruri despre el: unu, că avea un şoim, şi doi, că în pod cultiva „iarbă”.

Julia îşi muşcă buza şi ia un creion în mână.

— Şoimul era singurul lucru bun pe care-l avea, dar şi pe ăla am ajuns să-l urăsc.

Freda propune să facă o pauză înainte ca Julia să se bage până-n gât în partea pe care o preferă de la orice lucrare: impresia artistică. I se pare captivant în totalitate să pună pe hârtie ce vede cu ochiul minții, meditând. A fost permanent o surpriză pentru Julia când unii nu ştiau să deseneze. A fost unul din acele lucruri despre care, crescând, crezuse că oricine ştie să-l facă. Mai pe la începutul căsătoriei cu Chris terminase un an pregătitor la arte. Dar pe urmă nopțile s-au făcut din ce în ce mai scurte şi Chris a trebuit dintr-odată să pună osul la muncă. Era şoimul cel nou, care a trebuit dresat, şi toată chestia asta îi mânca opt ore pe zi. I-a fost mai uşor să nu se întoarcă la colegiu după ce a trecut vara.

Îl vede din nou, pe bărbatul ăla al ei, urlând la ea şi spunându-i de ce să se apuce, cu părul ăla al lui împestrițat ridicându-i-se în bătaia vântului, nici de o culoare, nici de alta, semănând un pic cu penele şoimului. Scuipatul care i se strângea totdeauna în colțul crăpat al gurii. Greutatea şoimului pe brațul ei, ceea ce o împiedica să alerge după el, spatele furgonetei lui săltând când se îndepărta, o furie fără margini fiindcă nu reuşise să-l facă să vină la mănuşa ei, aşa că au trebuit să-l tragă jos din copaci de sfoara legată de picior. A lăsat-o acolo cu şoimul în bătaia vântului, pe un câmp la mulți kilometri de casă. N-are cum să fie prea departe de el, chiar şi acum.

Freda scotoceşte într-un dulap ca să găsească creioanele Caran d’Ache, în vreme ce Julia pune ibricul pe foc. Se gândeşte pentru scurt timp, fără să vrea şi fără să-i facă plăcere, la cavitatea osoasă de la îmbucătura cutiei toracice

a lui Chris, cum o foloseau ca să arunce acolo scrumul de la ţigările lor cu marijuana, îngropaţi în grămezi de perne din dormitorul de la Wychwood, aşa de blazaţi şi de fără putere, încât le era imposibil să se scoale şi să găsească scrumiera. Acum i se face pielea de găină când se gândeşte la faptul că a jucat după cum i-a cântat el. O luase de tânără. Ştia la ce putea să se aştepte. I-a cumpărat un costum de protecţie pentru motociclişti şi o caschetă de argint ce se potrivea cu a lui şi lua curbele atât de repede, încât atingeau pământul cu genunchii. A făcut curele pentru şoim din piele fină de viţel, pe care le-a folosit ca s-o lege pe ea de patul lui, a învăţat-o să facă tocană de iepure, să-l jupoaie şi să-i scoată măruntaiele. Ea a făcut prăjituri şi, o vreme, a fost destul de plinuţă. Umbla cu ea aşa cum ar umbla cu un şoim, făcând-o să aibă încredere în el când o atingea, punându-i stavilă pe urmă şi recompensând-o doar când se supunea voinţei lui. A rămas gravidă şi a avortat. Narcoticele au făcut să treacă anii în vreme ce Julia a încercat să se convingă pe ea însăşi de partea lui bună: ochii de culoarea chihlimbarului, braţele musculoase, cele mai multe discuri pe care le cumpărase. Talentul lui de a face jonglerii cu pătrăţelele de carton care se puneau sub sticlele cu bere i se păruse ceva nemaipomenit.

Freda îi dă cutia cu biscuiţi şi zice:

— Cum de te menţii aşa de subţirică?

Julia ridică din umeri, ia doi biscuiţi Hobnob, îi arată unul Fredei înainte de a-l înmuia în ceai.

— Ăştia erau preferaţii lui Julian. Cândva l-am văzut c-a mâncat dintr-odată un pachet întreg.

Freda caută ceva gustări. Se întoarce cu un borcan de dulceaţă în mână şi-i zâmbeşte Juliei cu gura până la urechi.

— Văd c-ai căzut în boala de a vorbi întruna despre un bărbat sau altul!

— De fapt, încă mă gândeam la nenorocitul ăla de Chris, dar...

Face o pauză.

— Da, de la Julian nu pot să-mi iau gândul. Trebuie să fac ce-oi face şi să găsesc o cale să vorbesc cu el. Am crezut c-o să fie Karl aici ca să ne dea o mână de ajutor, să ne arate cum să rezolvăm problema asta cu Mira, dar nici pomeneală.

Se mai opreşte o clipă şi se joacă gânditoare cu colierul de la gât.

— Vreau să zic că nu ne-am făcut iluzii că, dacă ne întoarcem aici, n-o să tulburăm apele în ce-o priveşte pe Mira. Nu pot să-ți spun cât de mult mă zgândăre faptul că nu vrea să se bage.

Freda renunță la ideea de a unge nişte Ryvita[113] cu un strat subțire de dulceață pentru diabetici şi întinde mâna după biscuiții Hobnob.

— Tu şi Karl v-ați gândit vreodată c-ar trebui pur şi simplu să-i explicați? întreabă ea. S-o lăsați să hotărască ea ce vrea să creadă?

Julia îşi răsuceşte soarele de aur pe lănțişor.

— Imediat ce am sosit în Connecticut, am consultat un specialist în psihiatrie pediatrică. Părea ciudat că fata asta n-a pomenit niciodată, dar niciodată, de Julian. Felul în care s-a ataşat atât de repede de Karl. Vreau să zic c-aş minți dacă n-aş recunoaşte c-a fost şi o uşurare, în special că urma să vină pe lume Ruthie.

— Ce sfat v-a dat?

— Păi ce să-ți spun? Să-i răspundem cât de cinstit putem la orice întrebări o să ne pună.

---

[113] Pâine crocantă făcută din făină de secară.

— Da' i-ați spus psihiatrului că Julian refuză orice legătură cu copilul?

— Nu mi-am închipuit că treaba asta o să țină la nesfârşit. Nu cred că vreunul din noi se aştepta ca el să dispară, spune Julia. Una peste alta, esența manipulării psihologice a fost că orice informație ar trebui să fie fragmentară, nimic de genul „stai jos şi ascultă la noi", şi că ar trebui ca totul să fie dirijat de Mira, că s-ar putea să înceapă uşor să pună întrebări mai târziu. I s-a părut psihiatrului că tot ce suferise Mira cât a fost în spital şi copilaşul care urma să vină erau şi aşa o povară destul de greu de dus, şi sfatul lui a fost c-ar trebui s-aşteptăm până când o să-ntrebe ea.

Ia un creion şi începe să haşureze, adăugând umbră la rădăcina copacilor, pe lângă picioarele unui grup mic de oameni pe care i-a desenat bând cafea sub perdeaua de frunze.

— A întrebat într-adevăr de el o vreme, dar pe urmă n-a mai zis nimic, spune ea.

Dar ce-ar fi fost dacă ar fi continuat să întrebe? Pare de neconceput ca Julian să fie atât de crud. De câte ori a fost în casa de pe Lamb's Conduit Street, Karl a încercat necontenit să-i dea telefon, dar de fiecare dată i-a răspuns robotul. Când memoria robotului s-a umplut în sfârşit, Karl a împrumutat maşina lui Heino şi s-a dus la Firdaws. Nu i-a răspuns nimeni când a bătut la uşă şi toate perdelele erau trase, deşi el jură c-a auzit câinele.

Julia s-a mutat din camera lui Ellie. Ea şi Karl dormeau amândoi la etajul de sus. Cu castitate. Ea dormea, sau mai degrabă încerca să doarmă, cu Mira sub plapuma de un galben deschis din camera de oaspeți, şi Karl, în camera de alături, în patul lui de copil, înconjurat de avioanele lui de jucărie. Câteva zile n-a suportat s-o atingă Karl. Singurul loc unde se simțea liniştită era baia. A crezut că s-ar putea ca

durerea să nu i se ostoiască nicicând în noaptea când Mira a plâns şi a întrebat de Bubu al ei. Stătea în pat pe întuneric şi lacrimile mari ca nişte perle i se rostogoleau în urechi.

Au trecut două zile până când a reuşit să dea de Jenna, care în sfârşit a sunat-o şi ea, dar cu răceală a refuzat să spună ce se întâmpla cu Julian, doar că voia s-o vadă plecată de la Firdaws.

— Şi ultima urmă să dispară, mă auzi? Orice urmă de-a ta şi de-a copilului.

După tonul pe care-l avea, ai fi crezut că vorbea de o invazie a şobolanilor. Julia şi-o închipuia pe Jenna alungând spiritele rele după aceea, arzând salvie în colțurile casei.

Cel mai tare i s-a tăiat respirația când a auzit că Mira a rămas „copilul" şi nimic mai mult. S-a zbătut tare mult ca să-şi dea seama ce să zică.

— Dar, Jenna, n-ai vrea s-o vezi pe Mira? O să fii mereu...Însă Jenna i-a tăiat-o înainte să poată spune cuvintele „bunica ei".

— Julia, nu-mi rezistă inima la una ca asta. Aşa că nu, mulțumesc, zise ea. Acuma, cât de repede poți s-ajungi la Firdaws?

Au închiriat o furgonetă şi fratele ei, Howie, a fost de acord s-o ducă acolo şi să se ocupe de toată bulibăşeala. În timp ce ea şi Howie au pornit spre Firdaws, Karl a rămas pe Lamb's Conduit Street cu Heino şi Mira, încercând să-l găsească pe Julian la toate numerele de telefon care i-au venit în cap, în cele din urmă dând peste Michael la el la birou, care i-a spus că Julian era în spital şi i se făcea un tratament, fiind suspect de meningită, dar, foarte politicos, a refuzat să-i spună unde.

Julia era prea ruptă de oboseală ca să se gândească la oricare dintre lucrurile astea. A dormit ca o neputincioasă în

furgonetă. Howie a condus în linişte, zgâlțâind-o doar peste câteva ore, când a trebuit să verifice indicațiile de la intersecția de lângă gara din Horton.

Pentru ochii ei, pe care abia îi deschisese, trezită din somn, n-a fost mai puțin miraculos decât momentul când *Vrăjitorul din Oz* apare în Tehnicolor. Copacii rămăseseră cu totul fără frunze când a fost ea ultima dată în sat şi câmpia, tot plină de noroi. Dar acum, sub un cer fără nori, malurile înalte acoperite de iarbă erau o explozie de frunze şi flori. Asfaltul te orbea în lumina soarelui strălucitor printre crengile care se întindeau şi făceau din drum un tunel verde. Pe deal în jos şi prima la stânga. Diferite flori ieşeau sclipind din gardurile vii: flori trandafirii de odolean, piciorul-cocoşului, flori înspumate de morcov sălbatic şi flori de măceş. Când trecură de podul arcuit, apăru cotitura mare a râului, împrăştiindu-se prin vale precum mercurul.

Firdaws stătea singură într-o mare de flori care crescuseră din voia Domnului. Trandafirii erau înfloriți cu toții. Zori-de-zi se cățăra pe cărămizi, în jurul ferestrelor şi al uşii din față, lăsând să cadă petale de cel mai pal roz plin de gingăşie, una sau două fleşcăite de ploaie şi preschimbate într-un roz mai închis. Zidurile de cărămidă erau un teren cum nu se poate mai bun pentru dantelăria frunzelor, pentru trandafiri (unii dintre ei, în plină înflorire, ajungând să fie aproape albi) şi pentru clematita încolăcită, care dăduse la iveală steluțe purpurii ce atârnau de pragul de sus al uşii. Totul scotea încă un pic de abur şi strălucea după ploaia torențială de dimineață. Dincolo de casă, câmpul cobora în pantă lină, clipocind verde şi bogat, sclipind de mulțimea florilor de piciorul-cocoşului. Pur şi simplu rămâneai fără glas să vezi toate astea în lumina soarelui, să simți mirosul bine-cunoscut al ploii care stătuse de curând şi al prafului fierbinte. Deschise geamul cum opriră furgoneta căci uitase ce miros nemaipomenit de dulce

putea să aibă aerul. Cântecul păsărelelor era aproape asurzitor când se dădu ea jos din furgonetă. Fratele ei deja scotea valizele goale. Mirosul pământului ud şi cald o făcu să i se rupă inima, muşeţelul şi albăstrelele o atinseră pe partea din spate a picioarelor. Rândunelele şi lăstunii ţâşniră ca nişte săgeţi brăzdând cerul, Julia auzi glasul piţigăiat al puişorilor din cuiburile de sub streşini. Se uită la ferestre, la ramele lor vechi, cu straturi scorojite de vopsea albastră ca floarea de nu-mă-uita. O ploaie de petale căzu pe căruciorul de jucărie al Mirei. Julia se opri la uşă şi întoarse pe partea cealaltă păturile lucrate cu andrelele ca să verifice dacă nu erau umede. Wee-Ro-Ro era înfăşurată în ele. Şi-l imagină pe Julian împingând pe-aici căruciorul mititel, spălând păturile sidefii la chiuvetă, grija pe care o avusese să facă în aşa fel încât Mirei să i se pară că nu lipsise niciodată de acasă. Era de nesuportat, totul era de nesuportat.

Îşi ridică privirea de la cărucior când auzi uşa deschizându-se. Katie apăru din casă, strigând-o pe nume cu glas ascuţit de parcă erau prietene de când lumea. Era îmbrăcată cu o rochie albă, de vară, iar părul ei, pieptănat în coadă de cal, i se păru exagerat de blond şi rebel când Julia încercă să treacă pe lângă ea ca să intre în casă. Katie se strădui să meargă după ea.

— Am venit doar ca să schimb aşternuturile. E bine?

— Lasă-mă-n pace, spuse Julia, încercând să-şi oprească lacrimile.

Împachetatul fotografiilor era partea cea mai grea. Julia n-ar fi avut inima să le ia deloc, dar Jenna zisese clar. Howie era afară, tot numai sudoare, prinzând cele câteva piese de mobilier ale Juliei pe partea de sus a furgonetei cu nişte curele, furgoneta fiind deja plină de cutii. Scaunul înalt al Mirei se răsturnă peste fotoliile verzi ca lăstarii de mazăre şi peste un scrin micuţ de la Cromwell Gardens, pe care-l

pictase cu frunze aurii. După cum s-a dovedit, nu erau multe lucruri care să-i aparţină.

Înţepeni de amărăciune când luă la mână toate fotografiile din biroul lui Julian. Doar pozele din primele câteva luni de după naşterea Mirei erau puse într-un album, toate celelalte au rămas în pungi de polietilenă. Au râs când le-au văzut, au oftat şi le-au pus deoparte până în ziua când unul din ei o să găsească o clipă liberă. Da' n-au găsit-o. Şi nici n-o s-o găsească. Pozele erau puse în teancuri în două cutii burtoase de pantofi, aproximativ în ordine cronologică. Albumele goale aşteptau cu răbdare lângă ele, un set de şase, arătoase şi legate în piele, cadoul pe care li-l făcuse Michael la naşterea Mirei. Julia îl luă pe cel în care erau fotografii, întorcând foile repede. Sosirea Mirei, era prea dureros s-o vezi aşa în braţe la Julian. Diferite grupări familiale în jurul patului. Primul zâmbet al Mirei. Mira jucându-se „cucu' bau" cu scutecul ei mare zburând prin aer şi cu picioruşele crăcănate ca nişte cârnaţi. Stând rezemată, plină de importanţă, printre pernele de la Cromwell Gardens sau răsucindu-se în scoica ei, cu sprâncenele încruntate de atâta concentrare. Julia le strânse pe toate, se uită în sertare şi dulapuri ca să nu fie vreuna rătăcită şi găsi câteva de pe vremea când aveau un Polaroid. Cea mai mare durere o simţi când luă pozele înrămate ale Mirei de la el de pe birou şi de pe partea de pat unde dormea el.

Nu trebui să zăbovească mult. Când aruncă o ultimă privire de jur împrejurul camerei, nişte glasuri o întrerupseră. Printr-o despicătură în perdele îl văzu pe Howie mergând după Katie prin iarbă. Rochia albă a lui Katie flutura în timpul mersului. O văzu cum se opreşte încurcată la uşa din faţă, care era deschisă, faldurile rochiei albe de şifon aşezându-i-se, liniştite, pe lângă picioare.

Din nou Katie încercă s-o prindă în cursă:

— Nu-mi vine să cred că faci una ca asta.

Julia trecu repede pe lângă ea, mergând spre furgonetă, Howie grăbindu-se să-i ia cutiile din mâini. Plecară, şi Katie rămase în faţa casei cu mâinile în şolduri, iar Julia zăbovi gândindu-se la cele cinci albume pe care le lăsase acolo, la filele lor de culoarea untului, pe care nu era nimic.

Ai crede c-ar fi greu să ştergi toate urmele pe care le-ai lăsat în viaţa cuiva, dar nu-i deloc aşa.

Douăzeci şi cinci

Claudine nu s-a dus la culcare şi a aşteptat-o, deşi e trecut de miezul nopţii când vine Julia înapoi de la Freda. Claudine e îmbrăcată cu o rochie galbenă, vintage, cu un cordon format dintr-un lanţ de margarete. Părul ei ţepos e vopsit alb la vârfuri, iar ea arată ca un porcuşor spinos când se întinde şi cască. Chipul ei, care acum nu are nici un pic din obişnuitul fard de pleoape negru, e plăcut precum chipul unui băieţel candid care joacă rolul principal într-o pantomimă. N-are ce să nu-ţi placă la Claudine în afară de, poate, butonul mare de argint de pe limbă, care o face să sâsâie.

— Am avut o zi nemaipomenită, spune Claudine. Dar dac-o să-ţi spună de chestia asta, să ştii c-a fost vina mea. Mai-mai să ne dea afară de la V&A[114].

[114] Victoria and Albert Museum din Londra, cel mai mare muzeu din lume de arte aplicate şi decorative.

Julia toarnă lapte într-o oliță.

— Ce? De ce? Vrei o ciocolată caldă? Fac şi pentru mine.

— Da, mulțumesc, zice Claudine. Vai, omu' de la pază reacționa al dracului de tare. Era un loc gol pe scara principală, grozav de tentant. Ştii, parcă l-ar fi luminat un soi de reflector. Venea o rază de lumină de la fereastră. Şi-aveam la mine aparatul de fotografiat ăla nou.

— Vai, Claud, nu cumva?

Claudine chicoteşte.

— Fetele ştiu să facă ce li se spune. Am apucat să fotografiem *Sărutul* şi *Romulus şi Remus* până să vină el pe scări ca o furie. Am crezut c-o să se supere dacă le zice cineva ceva, da' nici pomeneală. Ne-am petrecut restul timpului făcând pe evadatele urmărite de justiție.

— Nu-mi place deloc s-o spun, dar ai o influență foarte proastă, zice Julia, prefăcându-se c-o ceartă, în timp ce Claudine continuă:

— Am fotografiile jos şi sunt rupere de nori. Trebuie să găsim o posibilitate să i le trimitem lui Karl prin e-mail. A, să nu uit, a tot sunat. I-am spus să-ncerce la Freda.

Julia vine lângă Claudine la masă, suflându-şi în ceaşcă.

— Tâmpitu' ăsta de telefon al meu nu merge în Anglia şi n-am găsit nici un minuțel ca să-i fac ceva să meargă, spune ea.

E sigură că telefonul nu sunase niciodată la Freda. Foarte bine, lasă-l să mai fiarbă nițel. Se hotărăşte să nu-l sune.

— Altcineva m-a mai căutat? întreabă ea, permițându-şi să spere.

Claudine clatină din cap şi Julia încearcă să nu pară amărâtă. Se întoarce spre ceas ca să vadă ce oră este. Acuma-i prea târziu. O să trebuiască s-aştepte până la micul-dejun ca să-ncerce din nou la Firdaws. Bea ce a mai rămas din ciocolata ei caldă.

Sus, fetele dorm liniştite, flotila Airfix a lui Karl veghind asupra lor. Julia se îndoaie de mijloc s-o sărute pe Ruth pe obraz, căci fetiţa miroase a bomboane şi lapte cald. Se apleacă în partea cealaltă ca să-i dea Mirei părul la o parte de pe faţă. Mira scoate un sforăit uşor şi se întoarce pe cealaltă parte. Ruthie zâmbeşte în somn. Julia simte cum o învăluie un iureş de tandreţe când se uită la fata ei mai mică. Copleşită de dor, se apleacă încă o dată spre Ruth, îi pune mâna pe frunte şi şopteşte:

— Te iubesc.

Julia îşi ieşise din minţi de teamă şi oboseală, într-adevăr o luase pe arătură, în noaptea când a fost concepută Ruth, concepută chiar în patul ăsta, după cum s-a-ntâmplat. Julia nu dormise mai deloc în primele două nopţi după ce Mira a fost sedată şi dusă la terapie intensivă. Julian era lângă ea, amândoi dormind pe apucate, trântiţi pe nişte scaune lângă patul Mirei. Avea prea mare nevoie de el, îi era prea frică pentru Mira ca să se gândească la ce se petrecea între el şi Katie. În a treia noapte, asistentele au insistat să se ducă înapoi pe Lamb's Conduit Street ca să doarmă ca lumea măcar o noapte şi Julia şi-a dat seama că-i părea bine că-l lasă pe el de gardă. Nu se aştepta să găsească haina lui Karl în hol când a ajuns acolo, habar n-avea că Heino îl sunase în Connecticut ca să-l alerteze în legătură cu înrăutăţirea stării de sănătate a Mirei. Julia îi mirosi gulerul lui Karl ca să-şi confirme, deşi ştia deja că e haina lui. Rămase acolo o vreme, ascultând bătăile ceasului cu pendulă şi lipindu-şi obrazul de haină, simţindu-i mirosul aproape cu durere.

Se gândeşte la Karl în noaptea aia, la surprinderea care i s-a citit pe chip când ea a trecut prin cameră în pielea goală, curentul de la uşă făcând aeromodelele lui să se rotească. După aia s-au uitat fix la avioanele care se ridicau şi se lăsau în jos, clătinând din cap şi nevenindu-le să creadă, nebunie curată.

Julia simte durerea profundă pe care o ştie atât de bine doar gândindu-se acum la el. Uneori starea ei de spirit are foarte puţin de-a face cu faptul că îl doreşte şi, în nopţile în care a înfuriat-o, se întreabă dacă e, aşa cum a pretins el odată, doar un capriciu de anatomie.

— Pur şi simplu întâlnirea într-un unghi perfect a terminaţiilor nervoase, a punctului G şi a rafei perineale, a spus el.

Orice-o fi fost, erau totdeauna uzi leoarcă de transpiraţie şi se clătinau pe picioare de ameţiţi ce erau.

Douăzeci şi şase

Bateriile! Julia o ia la fugă spre magazinul din colţ, lăsând fetele în bucătărie în maiouri şi chiloţi, mâncând croasanţi. Mira e furioasă, indignată c-ar putea cineva să se aştepte ca ea să meargă cinci ore până la Vernow cu maşina, fără walkman şi fără poveştile pe care poate să le recite pe de rost.

Sunt deja în întârziere. Julia aude cum se întreţeşte circulaţia când traversează strada ca să se întoarcă la apartament, aerul îngroşându-se de la gazele de eşapament. Nu trebuie să uite să le împacheteze rochiţele cele noi care încă stau atârnate în şifonier. Hainele fetelor sunt făcute din pânză neagră de in simplă, fără nimic altceva, închise la gât şi cu fuste largi, cu o fentă plină de pocăinţă peste nasturii de la spate. În magazinul de fiţe de unde le-a luat, la scurt

timp după ce-a aflat de moartea lui taică-su, a pufnit pe nas plină de încântare, gândindu-se că fetele ei seamănă atât de mult cu cele din comunitatea amish[115]. Rochiile au fost scumpe şi n-o să le mai poarte nimeni niciodată. Se întreabă dacă Claudine i-ar putea împrumuta aparatul de fotografiat, dar îşi zice că e probabil de prost gust să faci poze la o înmormântare. O şi aude pe maică-sa pisând-o cu fotografiatul.

Păcat. Îşi şi vede fetele la mormânt, cu frumoasele lor feţe în formă de inimă, palide şi serioase, contrastând cu materialul negru, părul lui Ruth a scăpat din cozile groase, pielea fină a Mirei reflectă un singur crin alb pe care-l ţine strâns la piept...

E încă prea devreme pentru florărie, dar o trezeşte din reveria asta ţăcănitul huruitor al uşii. O clipă, crede că vânzătoarea blondă trebuie să-i fi ghicit gândul şi-i oferă crini.

— Am ceva pentru dumneavoastră, spune ea.

— Da?!

— Aşteptaţi un moment, zice ea. Sunteţi Julia, aşa-i? Staţi la Heino, nu?

Julia dă din cap şi aşteaptă la uşă, în vreme ce ea se întoarce şi strigă spre partea din spate a florăriei.

— E o cutie acolo-n spate pentru dumneavoastră. A trântit-o cineva în curte cu una din livrările noastre din Olanda. E destul de grea. Dacă aşteptaţi, îl pun pe Ken să v-o ducă sus.

Ken apare cu ea în braţe. E o cutie veche de carton, deformată, bombată, prinsă într-o încâlceală de bandă

---

[115] Comunitate religioasă creştină, susţinătoare a doctrinei anabaptiste, care este adepta traiului simplu şi tradiţional şi se opune adoptării obiceiurilor şi utilităţilor moderne. Unele comunităţi amish nu permit folosirea nasturilor la îmbrăcăminte.

adezivă, care a înconjurat-o de atâtea ori, încât e imposibil să spui ce-ar fi putut să conțină ea cândva. Un cuptor cu microunde sau, posibil, un televizor, cam de dimensiunea aia e. Se întoarce şi-l opreşte pe Ken la jumătatea scărilor, nerăbdătoare să vadă scrisul de pe etichetă. Îşi face curaj şi întinde mâinile să-i ia cutia din braţe.

— Pe bune, Ken, mă descurc.

El nu dă drumul cutiei şi, deşi e întuneric pe scări, Julia vede literele mari şi rare de tipar, care îi sunt familiare, şi inima începe să-i bată mai-mai să-i sară din piept.

— Descuie tu uşa, drăguţo, şi spune-mi unde s-o pun.

Reuşeşte cumva să descuie uşa şi-i arată lui Ken unde să lase cutia în hol. Ceasul cu pendulă o face să tresară când bate ora. Unghiile ei lasă slabe urme pe banda adezivă răsucită în fel şi chip. Fir-ar să fie, sunt în aşa de mare întârziere... şi-acum asta!

În bucătărie, îl sărută pe Heino de bună dimineaţa şi aruncă în Mira cu punga subţire în care sunt bateriile. Le roagă pe fete să se grăbească şi să termine.

Claudine întinde mâinile după walkman.

— Stai un pic, Mira, zice ea. Lasă-mă să ţi-l aranjez eu.

Heino îi oferă o ceaşcă de cafea şi Julia o ia de la el înainte ca mâna să înceapă să-i tremure prea tare.

Mai are nişte lucruri de împachetat şi trebuie s-o pieptene pe Ruth, care are părul încurcat ca dracu'. Mira face fasoane ca de obicei când vine vorba să-şi ia vitaminele. Heino vrea să se asigure că Julia are datele lui de membru al Asociaţiei Automobilului. Julia schimbă subiectul şi cotrobăie prin sertar după foarfecă, ştie că n-are de ales decât să-i lase pe toţi în plata Domnului până vede ce e în cutie.

Durează câteva clipe, singură cu cutia în lumina chioară din hol. Cartonul nu mai ţine, e stropit din loc în loc cu guano de porumbel. E clar că, de câtva timp, Julian o tot

aruncase cu brutalitate de colo-colo. Puloverul ei cel vechi iese primul la iveală, pe jumătate mâncat de mucegai, mai mult cenuşiu cu pete decât de culoarea levănţicii. Un nor de praf se ridică în clipa când îl scuturã. Sunt şi nişte cărţi: o grămadă de cărţi broşate pline de mucegai şi cărţile de artă ale lui Andy Goldsworthy[116], pe care i le cumpărase el, cu dedicaţiile făcute de el smulse acum cu grosolănie de pe paginile pe care fuseseră scrise, rămânând în picioare doar marginile zdrenţuite. Un radio stricat de unde ies nişte baterii ce curg, câteva caiete vechi de schiţe, de care cam uitase, sunt pătate pe fiecare pagină. Julia caută printre lucruri, cu inima frântă, praful făcând-o să tuşească, uitându-se după un bileţel prin talmeş-balmeşul de haine care par a fi bune de aruncat la gunoi, dar nu se alege decât cu tot soiul de ciurucuri pe care le poţi găsi sub un pat: şosete desperecheate, cremă de faţă, veche şi uscată, într-o cutie fără capac, o mănuşă străveche de grădinărit, întărită şi înăsprită în forma unei mâini, bucăţi de oale de lut sparte, un tampon care s-a umflat şi a ieşit din înveliş, nişte irişi de mătase, striviţi, pe care i-i cumpărase el odată ca să şi-i pună în păr, lacătul de alamă pe care i-l dăduse ea la Paris. Nu mai era nimic, nici un bileţel, nici vreo explicaţie suplimentară. Şi cu asta, basta!

Le strânge pe fete şi lucrurile lor şi conduce maşina într-o tăcere înfierbântată, înghiţindu-şi lacrimile şi furioasă pe ea însăşi pentru c-a permis unei cutii cu gunoaie s-o scoată din sărite în halul ăsta. Drumul e sufocat de maşini sub un cer plumburiu care te gâtuie. La radio nu e nimic care să-i distragă atenţia, doar zgomot.

Îi trimite o sărutare Mirei în oglinda retrovizoare, şi Mira, ca răspuns, îşi lasă imediat genele în jos. Julia începe să

---

[116] Sculptor, fotograf şi ecologist englez (n. 1956).

depăşească, trebuie să se abţină să meargă cu viteză prea mare. Simte un val de automulţumire când îşi aduce aminte de mesajul pe care i-l lăsase lui Julian pe robot. N-avusese timp să se gândească la ce-o să spună înainte de-a începe să vorbească. Cum zisese? Că deşi trecuseră cinci ani, încă avea gânduri pline de gingăşie pentru el, amintiri fericite, şi era din ce în ce mai clar că Mira se gândea şi ea la el în acelaşi fel. Fusese într-adevăr minunat să-i audă glasul pe robot şi nu-i venise greu deloc să găsească cuvintele calde, potrivite. Şi răspunsul lui? Să-i trimită cutia aia cu gunoaie.

Îşi şterge pe furiş o lacrimă, se uită în oglindă ca să se convingă că fetele n-au observat. Oricât încearcă, nu e în stare să şi-l închipuie pe Julian atât de detestabil. De ce n-a pus pur şi simplu la gunoi lucrurile alea? Le-a adunat pe toate, făcând curăţenie în stil industrial? Simte că i se pune un nod în gât când se gândeşte la puloverul ei cel vechi atârnând între degetele lui Julian când acesta l-a dus la cutie, ţinându-l departe de corp, cu soiul ăla de scârbă pe faţă pe care l-a rezervat pentru ziua când a făcut curat după ce câinele s-a scăpat odată pe covor.

Fetele stau, slavă Domnului, liniştite pe bancheta din spate şi, surprinzător, nu se ciondănesc. Mira îşi ascultă poveştile cu uimire, negăsind nimic de zis, şi Ruth a aţipit, ţinând strâns la piept punga mare cu bomboane pe care i le-a dat Claudine ca să le aibă pe drum.

Una peste alta, când intră pe autostradă, are prea mult timp ca să-şi pună ochii minţii la contribuţie şi să-şi imagineze cum ar putea să umple golul dintre scaunul lui Karl, pe care nu stă nimeni acum, şi şosea. Se gândeşte intens la noaptea de vară când a venit Karl la Cromwell Gardens. Julian era la Paris şi ea nu se aşteptase să vină Karl. De când cu întâmplarea de la grădina zoologică, ea şi Karl avuseseră mare grijă să nu fie niciodată singuri când erau împreună.

Prima dată când Julia aflase ceva despre Paris a fost în dimineața când a plecat Julian. Ea a venit de la seră ca să-l găsească învârtindu-se în cercuri mici, vorbele ieşindu-i de pe buze în nişte explozii uriaşe, aşa că i-a trebuit ceva timp ca să se dumirească ce era-n capul lui. Avea un zâmbet molipsitor când a țâşnit de lângă pereții lor de culoarea căpşunilor, întinzând mâinile spre ea.

— Hai, Julia, vino cu mine. O săptămână întreagă pe socoteala companiei care face filmul, zise el.

Şi ar fi vrut să meargă cu el, chiar ar fi vrut, dar ea şi Freda erau prinse cu o lucrare, aşa că toată chestia asta n-ar fi putut să apară la un moment mai nepotrivit.

Nu-l văzuse niciodată aşa de tare pus pe jar.

— Uau, şi mereu am vrut să lucrez cu Claude De' Ath. Se pare că i-a dat papucii ultimului tip şi a pomenit numele meu, şi apoi i-a pus să dea de mine.

Voia ca Julia s-arunce cât colo ce avea de făcut. O ridicase pe bune de la podea, cu râsete şi proteste, o pusese pe masa din bucătărie ca s-o facă să-şi bage minții în cap, dar deşi gândul de a fi despărțită de el era aproape de nesuportat, Julia promise în schimb c-o să se urce-n avion în dimineața zilei lui de naştere. El îi dădu un pumn, îi spuse că e scrofuloasă la datorie şi că i s-a urcat la cap. Julia îi dădu şi ea un pumn.

— Țicnitule, e lenea pe tine cât casa!

De-abia găsiră timp ca să şi-o tragă la repezeală, că el o şi zbughi spre aeroport ca să prindă avionul.

Baia de la Cromwell Gardens era aşezată pe patru picioare aurite, înfricoşătoare din cauza ghearelor şi a dinților. Încăpeau două persoane în ea şi era atât de mare, încât era nevoie de apa caldă dintr-un boiler întreg ca s-o umpli. Smalțul ciobit şi înverzit o făcea pe Julia să creadă că baia era leat cu casa. Era ceva rar pentru ea să se trezească singură, bălăcindu-se în cadă fără Julian, şi a trebuit să se

sprijine cu genunchii de partea mai înclinată ca să nu alunece şi să se trezească pe fundul căzii. Îşi făcu apa cât îi plăcu de caldă. Când ieşi din ea cât să ia un prosop cu care să se frece, pielea începu să i se înroşească de la opăreala destul de plăcută. Adăugă în apă ulei de mandarine, adulmecă mirosul delicios al aburului şi mai adăugă o a doua măsură, mai mare. Cu părul răsucit şi prins cu nişte clame în creştetul capului, se rezemă cu ceafa pe marginea căzii şi încercă să se relaxeze. Se gândi să pună nişte muzică, dar asta însemna să iasă din nou din cadă şi se hotărî ca, în loc de muzică, să încerce să se bucure de liniştea absolută, dată de faptul că era singură. Se întrebă ce făcea Julian la Paris când se apropia cina. Întinse un picior pe marginea căzii şi, deşi de obicei nu prea se sinchisea, se dedă luxului de a-l da cu săpun şi a-l mângâia cu aparatul de ras al lui Julian, şi apoi şi pe celălalt, până când amândouă picioarele erau alunecos de netede şi fine.

Începuse să se simtă bine relaxându-se în vârtejurile apei şi în aburi, când soneria se porni să guițe. Al patrulea guițat veni însoțit de o bătaie în uşă. Singurul lucru pe care-l avea la îndemână era halatul vechi de baie al lui Julian, aşa că se înfăşură în el şi-l bodogăni pe Julian pentru că halatul n-avea cordon.

Deschise uşa, ca să-l găsească pe Karl aşteptând acolo.

— Scuze, zise el, mutându-şi repede privirea în altă parte. Am crezut că nu vă merge soneria.

Părul îi atârna în bucle pe lângă guler, un pic mai lung şi mai murdar decât ultima dată când îl văzuse ea. Totuşi, Karl era proaspăt ras şi pielea îi strălucea. Era încălzit şi cu hainele şifonate de pe drum, cu două sticle de vin pe care le ținea de gât, câte una în fiecare mână.

— N-am fost în stare să-mi aduc aminte dacă ție şi lui Julian vă place vinul de Bordeaux sau de Burgundia, spuse el, arătându-i etichetele. Aşa c-am venit cu amândouă.

Se aplecă şi o sărută pe obraz. Doar buzele o atinseră din cauza sticlelor pe care le ținea în mâini. Ea îşi strânse halatul, făcându-şi-l ghemotoc pe piept. Avea un miros abia perceptibil de câine. Julia simțea cum îi transpiră fața de la aburi. Karl se uita răbdător la holul din spatele ei.

— E la Paris, spuse ea, făcând un pas înapoi.

Sprâncenele lui Karl se ridicară deasupra ramelor subțiri de la ochelari.

— Nu-i aici? zise el. Ce? Pe bune? La Paris?

Ea dădu din cap. De-ar putea să plece de acolo măcar ca să se şteargă şi să-şi pună nişte haine pe ea! Îşi răsuci un picior pe lângă glezna celuilalt, strângându-şi mai tare halatul lui Julian.

— De ce nu m-o fi sunat să-mi spună şi mie? oftă Karl din rărunchi. Zău, Julia, e imposibil băiatu' ăsta. Mi-a trebuit o grămadă de timp ca s-ajung aici, metrourile sunt date-n mă-sa în seara asta. Of, scuză-mă...

Observă urmele ude şi picioarele ei goale.

— Aşteaptă-mă numai o clipă, zise Julia, chemându-l să vină după ea.

Holul era plin de aburi de la baie.

— Ştii unde sunt toate, zise ea, făcându-i semn să se ducă în bucătărie.

O luă la picior în lungul holului, strigându-i peste umăr:

— Vin şi eu imediat.

În dormitor, îşi trase pe ea un pulover şi nişte blugi, se aşează un pic în fața oglinzii şi-şi dădu cu cremă pe față, îşi desfăcu părul din bentița cu care-l legase şi-l descurcă ca să scape de firele încâlcite. Asta a fost tot.

Douăzeci şi şapte

Julia opreşte la un service ca să facă fetele pipi. Mira începe să se bată cu Ruth de cum coboară amândouă din maşină. Căştile i s-au încurcat cumva printre picioarele lui Ruth, walkmanul zăngăneşte pe asfalt şi Ruth pune scurt călcâiul pe carcasă. Mira se repede la ea, trântind-o la pământ, şi Julia se lasă în genunchi ca s-o mângâie pe Ruth şi să-i frece genunchiul, încercând în acelaşi timp s-o mângâie pe una şi s-o certe pe cealaltă. Se ridică şi o face pe Mira s-o ia pe Ruth de mână şi s-o ţină strâns. Amândouă observă expresia de pe chipul ei şi nici una nu dă drumul mâinii celeilalte.

Se gândeşte cum erau ele cu o vară în urmă, prietene atât de bune, cu spatele gol şi bronzate amândouă, ţinându-se de mână fără să le oblige cineva s-o facă, cu fustiţe cu şnur în zigzag şi cu panglică în talie. Lumina strălucitoare a soarelui era prinsă în părul lor. Mira arăta cu degetul spre ceva în depărtare şi... Julia îşi dă seama că lucrul la care se gândeşte e o fotografie, una dintr-un set de pe un bufet de acasă, şi e disperată când vede cât de des şi cât de uşor amintirile ei par să fie înlocuite de instantanee.

Fetele se înveselesc când Julia le cumpără cartofi prăjiţi şi le dă voie să bea o Coca-cola. Lacătul de alamă al lui Julian atârnă greu pe geanta ei, cocleala verde umple cei doi J înclinaţi, gravaţi şi partea din jurul încuietorii, cheia este neagră-verzuie. Mira şi Ruth fac ochii cât cepele în magazinul de pe autostradă, cerând dulciuri, şi se opresc la raionul de cărţi şi reviste cu benzi desenate. Fiecare e în culori ţipătoare, având cadoul pe care-l dă gratis lipit cu scotch în faţă, ceva din plastic roz, în mijlocul unei explozii de sclipici. Fetele le şi ochesc imediat, făcând comparaţia

între jucării. Julia pune stavilă tentației de a arăta că ar trebui să aleagă în funcție de ce se găsește între coperți. În loc de asta le spune să stea chiar acolo și, cu mare seriozitate, că nici una din ele nu trebuie să dea drumul mâinii celeilalte.

Alege o cabină telefonică de unde poate vedea în magazin și formează numărul de acasă. E ora unsprezece, în Connecticut e șase dimineața. Se gândește la casa căpitanului O'Shea, la scările largi, lustruite, care duc la dormitorul lor. Lumina de la estuar se joacă pe tavan, pereții sunt albi ca de cretă, spectrul înspăimântător al patului din mijloc în care n-a dormit nimeni.

Telefonul sună întruna. Julia se uită în receptor și nu-i vine să creadă, mâzga de pe el e de aceeași culoare precum ceara din urechi. Formează din nou numărul, ținând receptorul la câțiva centimetri de ureche, însă Karl tot nu răspunde. Încearcă pe mobil, dar se pare că mobilul e închis. Atârnă receptorul în furcă, se uită fix la fete, care stau tolănite pe podeaua magazinului în fața revistelor cu benzi desenate, încearcă să-și îndepărteze presimțirile, dar presimțirile vin oricum în galop și o fac să-și miște picioarele spasmodic.

Un timp, fetele sunt fericite, căci frunzăresc revistele cu benzi desenate pe bancheta din spate, ceea ce este exact ce trebuie fiindcă traficul încetinește prin văi, iar burnița se transformă în ceață deasă. Julia se concentrează asupra luminilor de poziție de la mașina din față. Într-adevăr, pe tot drumul ăsta, are prea mult timp la dispoziție ca să se gândească.

Când se întoarse Julia din dormitor, Karl aștepta pe canapeaua de culoarea prunei, cu telefonul lipit de ureche.

— Afurisitu' de Julian! Nu pot nici măcar să dau de el acum, spuse el.

— Nici nu cred că e semnal acolo unde lucrează el. Studioul lui Claude De' Ath e în subteran. Probabil că el e încă acolo, zise ea şi trecu uşor pe lângă el ca să tragă perdelele.

Lumina învăluia strada. Câteva ramuri cu flori de portocal, pe care le adusese de la seră, răspândiră un miros puternic în cameră. Luă vaza şi o puse în faţa căminului, aprinse nişte lămpi, se întoarse spre poliţa de la cămin şi îşi făcu de lucru cu o maimuţică de fildeş care era a lui Julian. Îşi apropie buzele de maimuţică şi închise ochii. Dacă ea şi-ar dori din tot sufletul chestia asta, Karl ar putea pur şi simplu să dispară. Când puse maimuţica la loc pe poliţa de la cămin, lumina îi făcu ochii negri ca smoala să sclipească răutăcioşi. Karl îşi drese glasul.

— E bine dacă deschid vinu' ăsta?

Ridică sticla ca să i-o arate. Ea se întoarse şi încuviinţă din cap. Îi surprinse zâmbetul nervos, luat de cei care nu i-l cunoşteau drept un semn de timiditate. El găsise deja tirbuşonul şi două pahare. Ea încerca să-şi aducă aminte când se întâlniseră ultima dată şi se trezi că face ochii cât cepele când îşi dădu seama că trebuie să fi fost când a venit el fudul, cu gemenele alea din Olanda, ca să-i curgă balele lui Julian.

El o observă şi zise:

— Nu putem să-ncercăm să fim prieteni?

Sprâncenele lui groase formau triunghiurile rugăminţilor fierbinţi ale unui clovn trist. Ei i se făcu imediat ruşine. Karl îi dădu un pahar şi ea trase o duşcă, încercând să ridice din umeri şi să zâmbească de parcă faptul că nu erau prieteni ar fi fost o acuzaţie şocant de falsă.

El se afundă mai mult în canapea şi-şi ridică paharul spre ea. Când li se întâlniră privirile, amândoi trebuiră să se uite în altă parte.

— Doamne, câtă nevoie am de paharul ăsta de vin!

Îşi bagă mâna pe lângă gulerul de la cămaşă ca şi cum ar fi slăbit un nod şi o izbucnire bruscă de dorinţă din partea lui o făcu să se simtă vinovată pentru că era singură cu el.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea. De ce oftezi aşa de tare, din toţi rărunchii?

Ea era tot în picioare şi el îi arătă exasperat scaunul cu mâna.

— Ştii ceva, ar fi minunat dac-ai sta jos, zise el. N-o să-ţi răpesc prea mult timp fiindcă văd că ai treabă, dar am avut o zi dată-n mă-sa de grea şi acum, s-ajung aici şi să aflu că Julian nici măcar nu şi-a adus aminte că vin, aşa că...

Julia se aşeză la o oarecare distanţă de Karl, cu picioarele strânse în fotoliul ei verde ca mazărea. Karl se aplecă spre ea, ţinându-şi bine genunchii cu mâinile. Ea era dureros de conştientă că nu trebuie să se uite la el şi, în loc de asta, privirea i se opri pe vaza cu flori de portocal. În timp ce Karl vorbea, Julia începu să înţeleagă prin ce dezamăgire adâncă trecuse el când văzuse că Julian nu era acasă.

— Mama e pe moarte şi nu pot face nimic, îi spuse Karl Juliei. Julian a văzut-o o dată, ştii şi tu. I-a făcut o impresie grozavă. Mama mi-a spus în seara asta să-i transmit toate cele bune prietenului meu, „acel Adonis”.

Ochelarii cu rame subţiri ai lui Karl se abureau.

— Ieri, când am venit de la aeroport, am avut un şoc. Tata nu m-a pregătit cum trebuie, nu mi-a spus cum a evoluat boala. Nu vrea decât ca mama să poată rămâne acasă. E tare slăbită acuma şi avem o femeie care stă cu ea.

— Nu e nici o speranţă?

— Nu, nici una.

Era ghemuit lângă braţul de la canapea. Julia îşi spuse că ar fi normal acum să-l îmbrăţişeze. El întinse o mână de parcă avea de gând s-o îmbrăţişeze pe Julia şi şi-o trase înapoi aproape imediat.

— Negarea este doar o opțiune grozavă pentru o familie care n-are nimic de-a face cu medicina. La fel cristalele, vracii, plantele cu puteri vindecătoare, spuse el. Dar noi ştim chiar foarte bine în ce stadiu e ea. Abia când omul moare vezi foarte clar ruptura dintre creierul cerebral şi creierul primitiv. Intelectul ştie că trebuie să se hrănească, dar îi vine tot mai greu să nesocotească restul corpului. În curând, draga mea mamă o să fie gata să se înfrupte din *crème caramel* şi să bea diverse preparate cu paiul.

Îi umplu din nou Juliei paharul şi degetele ei îl atinseră uşor pe braț când întinse mâna să-l ia. Julia se dădu înapoi de parcă hainele de pe ea s-ar fi electrizat şi aproape vărsă vinul. El luă o înghițitură din paharul lui şi imediat alta, se trase mai mult spre ea, aşa că genunchii aproape li se atinseră.

— Mi-e foarte greu să continui să lucrez în condițiile astea, dar mâine trebuie să mă duc la Brighton. Nu văd nici o ieşire. Am de prezentat trei comunicări.

— Cât ține conferința? N-ai putea să te-ntorci la Londra după aia?

— Până la sfârşitul săptămânii trebuie s-ajung înapoi la Rotterdam. Vai, Julia, nu face mutra asta amărâtă! Mama mai are un pic. E chiar plăcut să stai un timp cu ea. Mama e foarte elegantă, chiar şi când moare. A avut întotdeauna pielea frumoasă, dar acum toată ființa ei e aproape strălucitoare. E micuță, uşoară ca un fluturaş. Un fluturaş palid şi încântător, înghițit de cămaşa ei albă de noapte. Chiar înainte să plec eu în seara asta, tata şi Jeanette, femeia, au reuşit s-o facă să meargă de la pat până la pianul din camera de zi. Tata a stat pe taburet ca s-o sprijine şi ea a cântat la pian de parcă era bine din nou, preludii şi nocturne, ținându-şi capul pe umărul lui, cu ochii închişi, purtată spre alte zări de zânele morfinei.

Karl se lăsă pe spate pe canapea, îşi scoase ochelarii şi-i şterse cu poala cămăşii. Îşi suflă nasul într-o batistă de hârtie din cutia de pe masă. Julia era mai puțin încordată când el nu era aşa de aproape.

Karl făcu gesturi largi prin cameră, cuprinzând cu privirea fructul strălucitor al cornişelor, pereții de culoarea dudelor coapte, vaza orientală cu florile plăcut mirositoare care-l făcură să inspire, în semn că le apreciază frumusețea.

— Doamne sfinte, Julia, e nemaipomenit aici. Ai făcut casa asta s-arate prima-ntâi!

— Zău, chiar aşa?! zise ea făcând pe indignata. Ultima dată când ai fost în vizită ai zis c-ai nevoie de ochelari de soare, că altfel o să te doară capu' de-o să-ți plesnească.

Nu putuse să se abțină.

El râse şi făcu o mutră sfioasă.

— Oare? Eşti sigură c-am spus eu una ca asta? Dac-am spus-o, probabil că eram gelos pe tine şi pe Julian fiindcă aveați o casă atât de încântătoare, pe când eu nu prea dădeam semne că m-aş aşeza pe undeva.

Faptul că îl luase peste picior mai înveselise atmosfera.

— Da, şi-ai adus cu tine nu una, ci două fete sexi. Acuma, fie vorba-ntre noi, nu prea a fost frumos ce-ai făcut tu, aşa-i? zise ea şi-şi puse o mână în şold ca şi cum l-ar fi muştruluit serios.

Un zâmbet nervos îi apăru din nou pe buze.

— Vai, Julia! Le arătam doar frumusețile Londrei, nimic mai mult.

Şi Julia trebui să se abțină să nu sară în sus ca să-i dea un ghiont în coaste, să-l gâdile, să-l ciupească. Se ridică pe jumătate din fotoliu, dar îşi impuse să se aşeze la loc şi să pună capăt la toată zeflemeaua aia, fiindcă cine ştie la ce putea duce.

Karl trase adânc aer pe nas.

— Mirosul ăsta dumnezeiesc... de la crengile-alea vine?

Julia dădu din cap.

— Da, sunt de la un portocal de Madagascar pe care l-am curățat ceva mai devreme.

— Dacă ai câteva-n plus, aş vrea să iau şi eu nişte crenguțe pentru mama.

— Sigur, spuse ea. Poți să le iei pe astea, o să ți le-nvelesc în nişte hârtie.

Julia se ridică imediat în picioare ca să şi facă ce spusese, dar Karl întinse o mână ca s-o oprească. O prinse de braț doar o clipă, dar ea-i simți strânsoarea mult după ce-i dădu el drumul.

— Mă dai afară aşa de repede? Nu putem să comandăm ceva de mâncare? Sau ai mâncat deja?

Ea pregăti la repezeală o tavă în bucătărie în timp ce el scoase dopul de la a doua sticlă de vin. Juliei îi tremurară mâinile când tăie felii lucioase dintr-un salam. El se ocupă de muzică, puse un Neil Young şi o strigă ca să vadă dacă-i place şi ei. Ea scoase din adormire o baghetă franțuzească, dând-o cu lapte şi băgând-o în cuptorul cald. Răsturnă nişte castraveți într-un castron. Brânza Camembert începu să curgă când îi scoase învelişul cerat.

Karl rupse bagheta şi-i dădu o bucată Juliei. Ea se concentră asupra mâncării, dar curând i se păru destul de greu să înghită orice altceva în afară de vinul pe care i-l turna Karl întruna. El întreba de Julian, de ceea ce numea el „treaba lui” de la Paris. Julia mesteca de zor pâine. Dădu vinul pe gât cu lăcomie. Ştia că trebuie să mănânce ca să nu se îmbete prea tare, dar ceva învinse obişnuitul ei bun-simț. Instinctele ei primare câştigau teren. Nu prea se opunea când Karl îi umplea din nou paharul. Începu să-i vâjâie capul şi se retrase pe fotoliul de la şemineu ca să fie cât mai departe de Karl, schimbă subiectul şi porni să discute despre Julian.

— E nebun după filmele lui Claude De' Ath, zise ea. Ai văzut vreunul? Nu? Nici eu, spuse ea şi începu să chicotească. Dar e atât de entuziasmat! A sunat numai o dată de când a ajuns acolo. A uitat chiar şi c-ar trebui să facem un copil.

Îşi puse mâna pe burtă şi-şi zise: „De ce oare-i spun lui toate astea?" Dar, oricum, îi dădu înainte.

Karl se făcu palid la faţă. Puse paharul jos, se ridică şi se aşeză din nou.

Ea simţi că se-ncinge şi zise:

— Vreau să spun că e momentul potrivit din lună...

Karl îşi luă capul în mâini.

— Doamne, Karl, ce s-a-ntâmplat?

Lui Karl i se zguduiau umerii.

— Nu mai pot s-o ţin tot aşa, spuse el. Of, Doamne, Dumnezeule! Chiar despre asta aveam de gând să discut cu Julian. De-aia am venit aici.

Abia reuşea să îngaime ceva în şoaptă. Ea se ridică şi făcu un pas spre el ca să audă ce spune. El întinse o mână, făcându-i semn să rămână unde e. Ea se trânti la loc în fotoliu.

— Karl, ce e?

Ea simţi pentru prima dată gustul sărat al lacrimilor, dar habar n-avea de ce plângea sau de ce inima îi bătea mai-mai să-i sară din piept.

Umerii lui Karl se mişcau spasmodic. La început, Julia nu reuşi să înţeleagă ce-i zicea. El repetă, uitându-se fix la ea.

— Julian nu poate să aibă copii, spuse el.

Aşa e, o spusese încă o dată.

— Sperma lui are motilitate zero. Am văzut chestia asta. De fapt i-am făcut analiza de mai multe ori.

Reuşi s-o facă să se uite la el.

— Zero, zise el, făcând un zero perfect cu degetul arătător şi degetul mare.

Ea izbucni în râs.

— Nu-i adevărat, Karl. E cumplit ce spui tu.

Pocni din degete, dându-i cu tifla.

— Uite-aşa de repede am rămas gravidă înainte. Doar din cauza vârstei pe care o am durează aşa de mult acum.

Karl se ridică în picioare.

— Da, aproape patru ani. De atâta vreme tot încercaţi voi?

Julia se gândi c-ar trebui să-i tragă o palmă sau, cel puţin, să-i spună să plece.

— E mult, Julia. Asta încercam să-ţi spun la grădina zoologică.

Arătă spre stomacul ei.

— Copilul ăla nu era al lui Julian.

Douăzeci şi opt

Pacea s-a făcut stăpână pe bancheta din spate a maşinii. Mira îi face pe plac lui Ruth, lăsând-o şi pe ea o tură cu walkmanul. Mira stă cu faţa spre fereastră, deşi nu se vede mare lucru prin ceaţă. Julia se mută de la un program de radio la altul. Nimic n-o face să scape de gândurile care o bântuie.

Când a ajuns la Charles de Gaulle, Julia era doldora de secrete. Nu-şi aducea aminte să fi plâns vreodată cum a

plâns atunci, în timpul zborului ăluia. Se privise în oglinda de la toaleta din avion, firişoare roşii, subțiri ca nişte picioare de păianjen, îi acopereau albul ochilor, care acum se făcuse roz, totuşi lacrimile nu încetau să-i curgă şiroaie pe obraz. Îşi trase eşarfa albastră cu care se legase la cap. Era încă umedă. Se spălase pe cap înainte să plece, n-avusese de ales. Şuvița care îi intrase în gură avusese gust de apă de mare. Nu era timp destul ca să-l usuce. Fusese o idioată că nu stătuse mai mult acasă. Doar în ultima clipă împachetase lacătul şi-l pusese în bagajul făcut la repezeală. Spre ruşinea ei, uitase complet ce avusese de gând să-i cumpere de ziua lui. Îşi înfăşurase eşarfa ca un turban pe părul ud şi, dacă n-ar fi alergat să prindă metroul, ar fi pierdut avionul. Tricoul cafeniu era lăbărțat în jurul gâtului şi o liotă de şerpi rebeli îi încadrau fața. Îşi aranjă din nou eşarfa albastră, disperată că nu se gândise să-şi pună pe ea ceva frumos de ziua lui. Nu avusese nici măcar o clipă liberă ca să se gândească. Aproape că n-o lăsaseră să treacă de poartă. Îşi dădu cu apă pe față în cabina urât mirositoare. N-avea nici cea mai vagă idee despre cum şi-ar putea face inima să nu-i mai bată aşa de tare.

Julian era imposibil de binedispus. Traversă piața sărind într-un picior şi veni spre ea, râzând cu gura până la urechi. Mare mirare că nu văzuse ce umflați îi erau ochii. Repezindu-se la ea, nu la geanta care o tăia la umăr, o copleşea cu sărutări şi țopăia în adidaşi.

— Slavă Domnului că eşti aici, spuse el.

Dac-ar fi avut coadă, ar fi dat din ea cu toată puterea.

— Mmm, ce frumos miroşi!

Julia îşi mută geanta pe umărul care o durea mai puțin, simți, vinovată, cum îi ard obrajii când o mirosea el pe gât, gândindu-se la baia pe care o făcuse în dimineața aia, la grija cu care se spălase de sarea de pe piele şi din păr. El nu văzu nimic schimbat la ea, mergând în zigzag spre coada

şerpuită de la taxiuri şi întorcându-se de câteva ori ca s-o ia în braţe. N-avea nici un motiv să fie altfel decât fericit.

Julia îşi dădu jos geanta burtoasă de pe bietul ei umăr atins de bătrâneţe.

— Aşa deci, douăzeci şi cinci de ani. Cum te simţi la vârsta asta?

Glasul ei suna dur şi fals, dar lui nu-i păsa. Julian îşi apropie buzele de urechea ei şi zise:

— Mi s-a sculat. Aşa mă simt chiar în clipa asta. Hai să mergem direct la hotel.

Pe Julia o luă cu frig, strânse în palmă lacătul învelit în hârtie colorată, pe care avea de gând să i-l dea drept cadou şi pe care-l ţinea în buzunar, încleştându-şi degetele ca să-şi dea curaj. Deşi la Paris era cald, aproape sufocant, Julia îşi dădu seama, trecând-o fiori reci, că, în clipa aia, n-ar fi în stare să facă sex cu Julian decât dac-ar fi foarte, foarte beată.

Se opriră la coada pentru taxiuri. Ea propuse să ia un taxi care să-i lase aproape de Pont des Arts. Era încă soare, aşa că se puteau plimba, dar se anunţa ploaie mai târziu. El o apucă pe furiş de fund şi o trase aproape de el.

Pe Pont des Arts, îl îndemnă să prindă lacătul de zăbrelele de la balustradă. În avion făcuse un pact cu numai dracu' ştie cine. Iubirea lor ar fi în siguranţă, prinsă cu lacătul de zăbrelele de la pod, ceva de genul ăsta. Mare prostie!

Trebui să-şi impună să nu-şi mai muşte buza, fiindcă îşi făcuse răni tot încercând să-l convingă pe el s-o facă, să arunce cheia în apele obosite şi plictisite ale Senei. El îşi tot cerea scuze. Voia să păstreze lacătul încă un pic, îi spuse. Merseră aşa mai departe, fără scop, îmbătându-se tot mai mult în soarele cald al Parisului. Ea bău din diverse pahare până când picioarele începură să i se împleticească şi trebui să se prindă de braţul lui şi să-i dea lui să care geanta grea.

Încerca să se lase absorbită de băuturi din anason şi vin. El n-o pierdea din ochi.

Având sentimentul ăla că este urmărită, uneori era enervant să-şi ridice ochii din ceva care o absorbea, cum ar fi o carte, şi să-l găsească holbându-se la ea din celălalt capăt al unei camere. De câte ori făcea baie, el era întotdeauna acolo. Se bucurase de baia cu cada în formă de ou de la Firdaws fiindcă era singura care avea zăvor la uşă. În timpul mesei o urmărea din ochi cum duce mâncarea din farfurie la gură. El punea totul pe seama faptului că scria pe limba câinilor şi îi spuse să mulţumească zodiei ei norocoase că nu i-a făcut felul când a intrat pe uşă. Julia n-a reuşit nici măcar o dată să-şi învingă sfiala pe care o simţea când el se uita cum se dezbracă.

Hotelul din Paris era cel mai elegant la care stătuse ea vreodată. Şi el la fel. Pe lambriurile închise la culoare, de la lifturi până la bar, erau picturi reprezentând băieţei uşor destrăbălaţi, cu gulere de dantelă, conţi efeminaţi şi tătici din aristocraţie, cu mustăţi nemiloase şi onoruri militare. Chipurile şi ramele aurite aveau strălucire doar de la lumina lumânărilor. În diferite puncte, vaze cât nişte găleţi, pline cu trandafiri înfloriţi, în culori potrivite pentru lenjerie, adică roz, piersică şi crem, sclipeau şi scânteiau. Oglinzile cu mercur, bogat ornamentate, transformau trecătorii în stafii. Hotelul era luminat atât de slab, încât trebuia să faci un efort să nu te împiedici ca orbul. Chiar şi liftul era pus pe silenţios, aşa că Julia nu reuşi să descifreze numerele fără ochelari şi Julian râse de ea şi spuse că, probabil, în felul ăsta, hotelul rămânea în rândul lumii bune, devenind inaccesibil pentru băbătii ca ea. Julia îi trase un picior.

La barul hotelului muzica era ca de transă şi la fel de tare ca într-o sală de fitness. Tablourile ducilor cu ochi languroşi din vestibul cedară în favoarea nudurilor pline de erotism. Arcuindu-şi spinarea pe o parte a peretelui din spate, o

savuroasă nimfetă sepia, dintr-o ceramică specială, îşi scotea la vedere patiseria palidă a feselor şi, pe cealaltă parte, sânii cu sfârcuri de culoarea caramelului. Lumina sclipea cu discreție, venind de la lumânările cu miros de scorțişoară şi de la aurul mat. Becurile de la candelabru erau de culoarea zahărului ars. Era acolo un bărbat într-un costum cafeniu de catifea reiată, a cărui respirație duhnea a futălău bătrân. Îi era recunoscătoare.

Chipul lui Julian se ridică deasupra ei.

— Ai vrut să i-o tragi, nu-i aşa?

Luminile vin direct spre ea, ieşind din ceață. Camionul e pe contrasens. Julia încearcă să se ferească, aude țipătul lui Ruthie când parbrizul explodează şi lumea devine roşie la culoare.

— Am vrut. Am vrut. Am vrut.

Douăzeci şi nouă

La Brighton totul era întunecat din cauza norilor, alb cețos, pescăruşii coborând ca nişte săgeți şi dând din aripi de parcă ar fi fost făcuți din aceeaşi pânză din care fusese croit cerul. Marea era cenuşie cu inflexiuni de sidef. Era încremenită în nemişcare şi se unea cu cerul într-un vălătuc ce se rostogolea, aşa că era imposibil să spui unde se termina apa şi unde începea văzduhul.

Îşi lăsă furgoneta la Hove Lawns, temându-se că n-o să găsească alt loc mai aproape, şi se opri la o cafenea ca să întrebe pe unde putea să ajungă la hotelul lui Karl.

— Ida Heights.

Omul îi arătă spre răsărit.

— Vreo patru-cinci kilometri pe acolo.

Avusese parte de o circulaţie foarte intensă tot drumul din nordul Londrei şi era zgândărită. Pe lângă asta, sosise mai devreme. O plimbare pe malul mării s-ar putea s-o ajute să-şi mai calmeze nervii.

Fluxul se ridicase aproape pe jumătate sau se retrăsese aproape pe jumătate, nu putea să-şi dea seama prea bine. Karl era la conferinţă toată ziua. N-avea rost să vină mai devreme, a zis el. Julia trecu pe lângă centrul de conferinţe. O matahală care nu se potrivea deloc acolo şi care acoperea priveliştea spre mare. O să se-ntoarcă la hotel la şase, când are o „fereastră". O cină la opt, peste care nu putea să sară, cu nişte biochimişti din Franţa. O „fereastră".

Avea pe ea o rochie făcută special ca să se întâlnească la Brighton cu Karl. N-ar vrea ca Julian să ştie de treaba asta, nici de grija pe care o avusese, înainte de a pleca la drum, ca să arate bine. Nici unul dintre motivele astea n-ar avantaja-o în ochii acuzării.

Rochia era vintage, din brocart trandafiriu, fără mâneci. Se desfăcea ca un evantai în jurul picioarelor când mergea şi numeroşii năsturei din sidef sclipeau. Părul lăsat liber îţi lua ochii cu strălucirea lui, aşa de curat era. Sandalele erau din piele moale, cu un şnur galben pal, comode. Înainte de a se îmbrăca, se masase, până ce pielea începuse să-i strălucească, cu o cremă abrazivă de măsline ce avea un miros îmbătător de-ţi tăia respiraţia, pe care o găsise în fundul unui sertar.

Aerul era cald sub acoperământul alb al cerului, adierea cea mai blândă o mângâia pe obraji. Mergea şi-şi dădea jos

câte un strat de haine, ținându-şi jacheta atârnată de umăr şi legându-şi puloverul în jurul taliei. Se lipi de zăbrelele de la balustradă şi se uită în jos, la plaja cu pietricele şi la un grup de pescăruşi tineri cu pene cenuşii ce stăteau înghesuiți şi primeau porunci de la unul mai bătrân, foarte elegant şi manierat, care era într-o splendidă ținută de dimineață. Un canoist venea spre mal cu mişcări lente, premeditate, cu ochii în pământ ca un barcagiu îndurerat. Julia se opri ca să se uite la el, cu coatele pe balustrada de fier. Marea, ciudat de monotonă, plimba pietre pe mal de colo-colo. Norii în nuanțe de cenuşiu formau o cocoaşă în locul unde ar fi trebuit să fie orizontul.

Se gândea doar la Julian când se apropie de Ida Heights. Nu că el ar afla despre asta vreodată.

Şi-l închipuia fără încetare încremenit deasupra microscopului, în camera de student a lui Karl. Simțea lovitura de pumnal a geloziei de fiecare dată când se gândea la fata care fusese cu el în noaptea aia şi îl făcuse să obțină mostra de spermă.

— Azoospermie.

Karl a fost foarte clar în explicația pe care a dat-o.

— Asta înseamnă că în lichidul lui seminal nu sunt deloc celule spermatice. Şi-a dus mâinile la tâmple şi a clătinat din cap. Am fost un tâmpit. Am încurcat lama lui cu a altcuiva, a zis el, ascunzându-şi privirea. Tare-aş vrea să n-o fi luat drept a altuia. I-am făcut analiza din nou, de mai multe ori. N-a fost greu să-l conving, avea nevoie de bani. A donat pentru laborator. Era pentru cercetare, nu pentru reproducere, aşa că nu şi-a făcut probleme. Şi era chiar normal să-i cer să-şi facă analize de sânge.

Julia a întins mâinile ca să-l facă să se oprească. O ținea una şi bună:

— Nu şi iarăşi nu.

A bombardat-o cu fapte dovedite, fiindcă acuma, că-ncepuse, se părea că nimic n-o să-l facă să se oprească.

— Îmi pare rău, dar starea în care e Julian nu e un blocaj, aşa cum sperasem şi eu, în ciuda tuturor dovezilor. M-am consultat cu un profesor: la fiecare mostră, FSH[117]-ul lui a fost ridicat, inhibina[118] lipsea cu totul. Avea fructoză în lichidul seminal, ceea ce indică faptul că acel canal care vine de la epididim este deschis. Mă tem că buba e în procesul de producere a spermei, şi profesorul a confirmat diagnosticul pus de mine. Zero tot zero înseamnă şi n-are cum să se schimbe.

Karl s-a uitat drept la Julia, pătrunzând în tăcerea care a urmat, a întins mâna spre scaunul în care se prăbuşise ea, reluându-şi locul. Sprâncenele i s-au unit, de amărât ce era.

— Vai, Doamne, Julia! Îmi pare-atât de rău, şi acum am făcut mai rău, spunându-ți ție în loc să-i spun lui Julian.

— Da, aşa e, a zis ea. Dar slavă Domnului că măcar mi-ai spus mie.

A simțit cum o cuprinde brusc un val de furie.

— De fapt, ai reuşit să-i spui unei femei care voia tare mult să aibă un copil de la Julian.

Karl şi-a lăsat capul în jos, aşa că Julia i-a văzut numai şuvițele rărite din creştet.

— De ani de zile sunt pe punctul de-a mărturisi, dar ceva mă face mereu să-mi țin gura, de frică. Odată confirmat diagnosticul, m-am luptat cu propria conştiință noapte de noapte. De fapt propria laşitate morală, plină de mârşăvie, m-a făcut să decretez că n-aş putea deveni doctor niciodată.

---

[117] Hormon de stimulare foliculară, un hormon cu rol important în funcția de reproducere a organismului.

[118] Hormon testicular cu acțiune de frânare asupra hipofizei.

Karl şi-a ridicat capul şi a străfulgerat-o pe Julia cu privirea când i-a spus despre seara în care şi-a dat, în sfârşit, pe brazdă conştiinţa şi a pornit spre hogeagul lui Julian. Pe buze i-a apărut un rictus, care a scos la iveală cea mai vagă urmă de batjocură.

— Când am ajuns acolo, mi-a spus că erai gravidă.

Karl s-a aplecat spre fotoliul gonflabil în care se prăbuşise Julia. Prin tot şocul ăla, o imagine i-a venit Juliei brusc în minte: Wychwood, cămaşa ei roşie făcută zdrenţe, Chris lăsându-se în genunchi peste ea şi scuipându-şi în palme.

— Ascult-aici, Julia, spunea Karl. Nu e sfârşitul lumii. Pot să-ţi dau nişte numere de telefon. Nu e greu de găsit ce ai tu nevoie.

Ea s-a cutremurat.

— A, da, ţie ţi-e uşor să spui.

— Ascult-aici! Cât am fost în anu-ntâi şi doi de facultate, am putut să-mi plătesc o masă ca lumea, cu tot cu vin, în fiecare sâmbătă seara, cu ceea ce câştigam de pe urma băncii de spermă... Scuză-mă, sunt cam necioplit, ştiu asta. Toată lumea era cu ochii pe noi, studenţii la Medicină, cum soseam în campus. Se plătea douăzeci de lire un jet şi, pe vremea aia, nu prea-mi păsa. Acum, bineînţeles, nu pot să nu mă mir cât de nechibzuit am fost când mi-am dat ADN-ul unuia şi altuia.

Julia şi-a şters cu dosul palmei o lacrimă de pe obraz şi glasul i-a prins forţă, întrerupându-l pe Karl şi rostind cuvinte pe care n-ar fi vrut să le rostească:

— Mai bine cu tine decât cu un străin.

Acum stătea lângă balustradă, cu ochii închişi. Marea, care spăla pietrişul, îmblânzea un pic lucrurile, ca un vis din care s-ar putea trezi. „Taci, copilaşule, să nu scoţi o vorbă!”

Pe faleză era linişte. Doar din când în când răsuflarea de ucigaş în serie a câte unui alergător care venea din urmă o

scotea din gândurile ei, sau vreun câine care țopăia după vreo piatră. Un bărbat şi o femeie, şold lângă şold, îşi vopseau uşa de la căsuța lor de pe plajă, atingându-se prieteneşte în timp ce lucrau. Blur[119] se auzea de la radio, la picioarele lor. Aproape o liniştise foşnetul mării pe pietriş. Îşi mişcă un pic brațele în mers, îşi linse dosul palmei şi văzu că era sărat. Trecu pe lângă nişte studenți care stăteau înghesuiți la mese în fața unui bar, pe lângă câțiva băieți cu skateboarduri, pe lângă cele două diguri, cel sfărâmat cu sclipiri de sticlă spartă, cu puntea mâncată de rugină, pe care nu se putea merge, căci erau afişe pe care scria „Trecerea oprită". Dincolo de el, vârfurile albe ca de gheață de la Palace Pier[120] îi chemau cu luminițe şi stegulețe pe cei care voiau să facă pariuri şi să joace jocuri de noroc. Un tobogan roşu, alb şi albastru arăta cu un deget spre cer.[121]

Julia plecă de pe malul mării, traversă spre o moviliță uşor sinistră, unde arce cu zăbrele de fier închideau trotuarul. Urcă un grup de trepte abrupte de beton. Pâlcuri de micsandre galbene creşteau în crăpături. Se opri o clipă şi, căutând să fie cât mai calmă cu putință, trase aer în piept o dată sau de două ori, ca să le simtă mireasma. Era acolo şi o pasarelă, care păru părăsită la început. Auzi zgomot de bumbăceală în tufişuri şi gemete, şi o zbughi în sus, pe al doilea grup de trepte. Se trezi pe o stradă cu fum de la autobuze şi cu ciclişti furioşi. Se strecură printre maşini şi ajunse la un şir de case aşezate în curbă, case superbe, chiar şi cele ce stăteau să cadă, cu ferestre boltite spre mare, şi trecu printr-o piață unde o ceată de copii veseli

---

[119] Formație de muzică rock din Marea Britanie.

[120] Parc de distracții în Brighton.

[121] Tobogan în spirală, în jurul unui turn înalt.

se jucau într-o grădină publică de acolo, atârnându-se într-un copac şi urlând ca nişte giboni.

Ajunse la ţanc la hotelul lui Karl. El lăsase un mesaj la recepţie şi Julia a fost condusă direct la camera lui de la etajul întâi. Când a fost invitată să intre în liftul din hol, abia avu timp să-şi îndrepte rochia şi să-şi treacă degetele prin păr. Aşteptă o clipă în faţa uşii înainte să bată, roşie de ruşine, când Karl deschise uşa şi o găsi dându-şi cu luciu de buze.

Karl nu ieşise de mult de la duş. Era cald, aburi şi miros de esenţă de baie, ceva lemnos, cedru probabil. El era pe jumătate îmbrăcat pentru cină, cu o cămaşă elegantă de mătase, pe care n-o băgase în pantaloni şi care era de un albastru intens precum cerneala Quink, ce nu se şterge prea uşor. Mai trebuia doar să se încheie la manşete. Avea braţele negre, de păroase ce erau. Pantalonii negri, de lână, îi scoteau în evidenţă fundul de tip bine. Erau de la un costum, sacoul stătea atârnat de speteaza unui scaun, împreună cu cravata.

Nu se atinseră. Karl părea nervos (aşa simţea şi ea) când îi făcu semn să intre. Se răsese în cap. Avea fruntea lucitoare de la transpiraţie. Julia traversă camera, ţinându-şi coşul strâns, şi rămase lângă fereastră, uitându-se la mare.

— Ai găsit lista pe care ţi-am lăsat-o? întrebă el când tăcerea deveni insuportabilă. Să comand ceva de băut? Nişte cocktailuri medicinale?

Ea răspunse dând din cap la amândouă întrebările, dar nu se întoarse spre el. Găsise lista imediat ce plecase el de la Cromwell Gardens, sigilată cu mult tact într-un plic pe care-l furase dintr-un sertar de la bucătărie. Trebuie să-l fi băgat în rama oglinzii de la baie în timp ce ea îi chema un taxi. A doua sticlă de vin era goală, masa era plină de

firimituri, cu urme de brânză şi pieliţe unsuroase de la salam.

Ea continuă să se uită la mare. Iată-i, aşadar, ca nişte străini, neputând să-şi dezlege limba, vorbe puţine la număr şi pompoase, presărate cu râsete nervoase. Şi, de pe mare, venea o ceaţă deasă, pe care nici cea mai pătrunzătoare suliţă a soarelui n-o putea străpunge. Ea îşi luă puloverul de la brâu ca să şi-l pună pe umeri. Simţi cum i se face un nod în stomac la gândul c-o luase gura pe dinainte când zisese: „Mai bine cu tine decât cu un străin".

Rămase la fereastră, în vreme ce el se cocoţă pe marginea patului, cu telefonul la ureche. N-o întrebă ce vrea: vodcă, martini, cartofi prăjiţi, măsline. Ea luă o pungă din coş, se duse spre pat şi i-o dădu.

— Totul e aici, zise ea. Ai avut dreptate, apropo de Wigmore Street.

El luă punga şi bătu uşor cu palma în pat, făcându-i semn Juliei să se aşeze lângă el. Începu să deschidă punga.

— Aşa, ia să vedem ce e de făcut.

Cineva bătu la uşă.

— Vai, las-o, te rog, spuse ea, deja roşind, gândindu-se la ce era înăuntru. Hai să bem ceva!

Martini era tare şi avea o felie de portocală pe marginea paharului. Julia se aşeză la fereastră să-şi bea paharul de martini. Karl rămase pe pat.

În cele din urmă Karl se uită la ceas şi se duse înapoi la punga de plastic.

— Julia, dacă eşti încă sigură, pe bune, de chestia asta, ar fi mai bine să-i dăm drumu'.

Ea se aşeză lângă el, cu mâinile în poală, în vreme ce el golea punga pe cuvertura de pe vremea străbunicii. Îi părea bine că el nu aprinsese lumina când umblase la pachetele sigilate chirurgical, la celofanul lucios şi foşnitor, foarte clar la tubul încolăcit al unui cateter, la o seringă, la un specul

ca ciocul celei mai nesuferite rațe, mulat în plastic transparent, care îi dădea fiori reci fie şi numai dacă se uita.

— Toate astea sunt sterile, foarte bine.

Umplu la loc punga şi simți o mare uşurare fiindcă nu mai erau toate întinse aşa, acolo.

— Peste un minut o să trebuiască să mă duc să mă spăl pe mâini, dar mai întâi hai să te aşezăm pe tine comod.

Julia se înroşi brusc. Karl îi făcu semn să se întindă în pat. Erau tot felul de perne acolo. Le aranjă, una pentru cap, celelalte puse deoparte pentru picioare.

— Ai sigur ovulație acuma, da?

— Linia de pe stick a fost fără urmă de echivoc în dimineața asta. Am luat-o drept un semn... că asta e, ştii şi tu...

Vocea îi scăzu în intensitate. Nu era sigură drept ce luase ceea ce apăruse pe stick. Totdeauna simțea ovulația ca pe o durere surdă, care se întețea. Testerul doar o confirma o dată pe lună. Să fie oare o binecuvântare?

Un baldachin venea din tavan şi se desfăcea în două la capul patului precum un voal de mireasă. Julia îşi plimba privirea de la faldurile de mătase verzuie la cârligul răsucit prin care mătasea aia se revărsa şi ajungea jos. Partea de sus a camerei era plină de rodii şi crini din ipsos. Nu se auzea nimic, în afară de răsuflarea lor. Un amurg ca de cretă pătrundea prin fereastră.

Se întinse pe pat, cu o pernă sub cap. Avea un sentiment de ireal ca şi cum ar fi intrat şi ar fi ieşit plutind dintr-un vis. Karl se cocoță lângă ea, uitându-se cu atenție la dosul palmelor şi abia îndrăznind. Se aşezase cu atâta precauție pe margine!

— Cel mai bine o să fie dacă rămâi cu picioarele în sus vreo jumătate de oră după aia.

El îşi dădea la o parte, pe rând, cuticulele de la unghii. Îi arătă cum să aranjeze pernele, una sub fund. Ea simți că o

cuprinde o isterie febrilă, fiorul dat de o amintire din copilărie despre doctori şi asistente, despre alunecarea rece a unui stetoscop. El îşi ridică privirea de la unghii, cu zâmbetul lui nervos, şi isteria care o cuprinsese pe Julia deveni un iureş plin de vibraţii.

— Aşa, acum o să mă spăl pe mâini, spuse el, ridicându-se ca să se ducă la baie.

Un alt zâmbet, uşor apologetic.

— Şi tu o să trebuiască să-ţi dai jos chiloţii, bineînţeles.

El se întoarse cu mânecile suflecate până la coate, frecându-şi mâinile şi scuturându-le ca să se usuce în vreme ce se apropia. Camera vuia de la bătăile inimii ei. Picături mici de apă căzură de pe mâinile lui.

Stătea gata pregătită, culcată cu perna sub ea, cu rochia ridicată deasupra coapselor. El se aşeză cu spatele la ea şi goli punga de tot ce era înăuntru, întorcându-se să-i arate Juliei fiecare lucru, ca un vizitator care vine cu fructe. Nu se uită la ea cât timp vorbi. Aşadar, nu era deloc un vizitator amabil, mai degrabă un doctor ajuns la capătul răbdării, în timpul vizitei prin saloane.

— O să-ţi explic totul pas cu pas, bine? Ar trebui să repetăm procedura asta şi mâine, dacă poţi veni aici, dar, între timp, trebuie să facem în aşa fel încât să-ţi sporească şansele. O să am totul pregătit pentru când vin înapoi. Ştii cum stă treaba cu speculul?

Îl ridică şi i-l arătă aşa cum era, în ambalaj.

— Da, îngrozitor. Mi-e teamă de fiecare lamă.

Julia încercă să repete o glumă, spusă de vreun comedian bătrân care zicea că e ca şi cum ţi-ar băga un Ford Cortina în fofoloancă, ceea ce, hai să fim sinceri, nu fusese niciodată o imagine îmbietoare.

El n-o luă în seamă, făcând-o să ia aminte la lucrurile rămase.

— În momentul în care pun speculul cum trebuie, o să fie uşor să împing cateterul ăsta spre colul uterin, şi pe urmă o să mă duc la baie cu vasul ăsta...

Se auzi o bătaie nervoasă în uşă. Karl lăsă jos punga în care era vasul de plastic şi ţâşni de lângă pat ca să răspundă la uşă. Julia auzi o femeie cu glas gutural strigându-l pe nume şi văzu vârful ascuţit al unui pantof, o gleznă. El bloca uşa. Până la urmă trecu în partea cealaltă. Cu toate astea, Julia îi auzea.

— Nu, Sofie, am spus că ne-ntâlnim la restaurant. Nu pot să te primesc acum, am treabă.

Femeia obiectă cu un hohot de râs plin de dispreţ.

— O văd în pat prin uşa din spatele tău. Probabil că-ţi închipui că-s proastă de-a binelea.

Karl încercă din nou s-o facă să tacă.

— Acuma pe bune, Sofie. Trebuie să pleci. E la mine o veche prietenă, care a fost un pic şocată.

Când veni înapoi la pat, Karl era vesel de parcă s-ar fi îndreptat spre propria execuţie. Înainte de a pune el mâna pe vas, ea îl surprinse uitându-se din nou la ceas şi o apucă furia cu aceeaşi rapiditate cu care un hipnotizator pocneşte din degete. Se ridică, lovind pernele cu picioarele. Băgă mâna sub pernă ca să-şi ia chiloţii. El începuse să desfacă ambalajul şi se opri.

— Julia, stai un pic. Ce s-a-ntâmplat?

Nu-i păsa că o vedea el când îşi pune chiloţii, se întoarse, dându-şi repede părul la o parte de pe faţă.

— Nu vreau să întârzii din cauza mea la întâlnirea cu...

Julia avea un glas care sună copilăros când spuse numele „Sofie”. Se războia cu puloverul, îi tremurau degetele, lipsite de orice dorinţă de a coopera, în vreme ce-l încheia cu greu după ce-l trase peste rochie. Karl se prăbuşi pe un scaun, ţinându-şi capul în mâini. Ea îl aşteptă să spună ceva şi, când văzu că nu spune nimic, trecu pe lângă

el fără să-i dea vreo atenție. Se întoarse ca să se uite la el din uşă. Urmele tentativei lor riscante erau împrăştiate peste tot prin pat.

— Nu pot face aşa ceva, Karl. Nu în felul ăsta.

Simți c-o înțeapă ochii când ieşi pe stradă, în ceață. Marea se vedea cu greu din cauza norilor.

Se afundă mai adânc în ceață, alunecând cu mâna pe balustrada de fier de pe marginea treptelor abrupte, picioarele nefăcând, în mod ciudat, nici un zgomot pe beton, ceața de pe mare venind în valuri ca s-o salute. Nu vedea mai nimic, deşi erau felinare pe stradă. Apărură, unul câte unul, faruri, într-o ceață cu miros de pucioasă. Glasul mării era înăbuşit, Julia cu greu auzea când apa venea spre mal, şi n-avea nici un semn după care să se ia ca să ştie dacă valurile erau aproape sau departe. Un corn de ceață răsună undeva departe, zgomotul cel mai funest pe care-l auzise vreodată. Fața şi părul i se umeziră repede pe partea dinspre mare. Se făcuse rece şi îşi dădu seama, înjurând, că-şi lăsase impermeabilul la hotel, în camera lui Karl.

Încercă să-şi trimită gândurile spre viitor, să aducă o senzație bruscă şi încurajatoare de emoție. O să fie la Paris cu Julian tocmai la țanc, de ziua lui. Mai erau doar două zile. Îşi puse în gând să sune câțiva anticari ca să vadă ce ediție interesantă din *Paradisul pierdut* şi-ar putea ea permite. Se gândi la lenjerie, la vocea lui la telefon spunându-i că patul de la hotel avea cearşafuri negre.

Se gândi şi la prima lor întâlnire: Julian, un băiat bătut de vânt, venind teleap-teleap spre ea peste dealuri, cu cracul de la pantaloni băgat în şosetă. Dacă stăteai aproape de el, simțeai c-a fost la o petrecere aseară. La urma urmei nici nu mai era un băiețel amărât, acolo. Era înalt şi slab şi avea cel mai larg zâmbet pe care-l văzuse ea vreodată. Părea imposibil ca un singur chip să dea la iveală un zâmbet ca ăla. Pielea, părul şi ochii aveau o strălucire ca de metal, care

le unea pe toate, un praf fin de aur împrăştiat peste tot, irisurile mai mult aurii decât căprui, pupilele preschimbate de soare în mici orificii deschise. Nici măcar mahmureala nu i-a stricat farmecul. Genele erau un dar din deşert, lungi ca genele unei fete şi atât de dese, încât lăsau impresia că le dăduse cu creion dermatograf.

Nu putea să-şi închipuie că unui băiat atât de frumos o să-i cadă cu tronc una ca ea, nici că în braţele „băiatului" ăstuia o să se simtă apărată şi mângâiată singura dată în viaţa ei.

Îşi puse mâna pe creştet, îşi aduse aminte de atingerea degetelor lui când i-a dat părul la o parte ca să-i spele bucăţica de piele de pe cap pe care Chris o lăsase cheală şi plină de sânge. Îşi îngropase capul în perna lui, chiar şi mirosul lui era blând şi delicat, şi „băiatul" a ajutat-o să-şi dea jos cămaşa sfâşiată, i-a scos blugii murdari, chiloţii rupţi. Avea un castron cu apă caldă şi un burete. A şters-o cu un prosop curat, i-a dat cu cremă de gălbenele pe vânătăile lăsate de degetele murdare. A băgat monede în gazometru ca să ardă focul în continuare, i-a dat lapte cald cu coniac, a învelit-o în puloverul lui cel mai moale, ca să nu-i mai clănţăne dinţii.

La radio, lui Billie Holiday i se frângea inima de tot, în vreme ce el dansa cu Julia în pas domol. „Nu-mi pasă cât de mare e furtuna. Am iubirea care-mi ţine de cald." Capul ei pe umărul lui şi răsuflarea lui pe bucăţica din creştet unde o să crească părul.

Oameni se desprind din ceaţă de-a lungul falezei, glasuri amuţesc şi reînvie pe neaşteptate, unii împingând biciclete, alţii cu sticle de bere în mână, toţi un pic uimiţi să vadă nişte siluete care vin spre ei, abia profilându-se la început, chipurile zărindu-se o clipă. Un lup alsacian apare şi dispare, se face nevăzut ca o fantomă şi reapare cu stăpânul

lui, un bărbat cu o burtă respectabilă, blana de pe marginea glugii de la hanorac strălucind de atâta umezeală.

După un timp se aude doar cornul de ceață, singurul zgomot. Julia nu mai poate să-şi audă nici măcar paşii. Nu mai e lume pe acolo, a pierdut şirul şi nu mai ştie cât de departe e maşina ei. Îi e atât de dor de Julian, încât lacrimile îi curg pe obraji. Asta e ceea ce-ar vrea ea să ştie el.

Aude paşi, cineva aleargă, o strigă pe nume. Karl vine s-o ia. Karl e lângă ea, aplecat deasupra ei, ținându-se cu mâinile de coapse ca să-şi tragă sufletul. Se ridică şi-i strânge impermeabilul în jurul umerilor, apucând de revere ca s-o tragă spre el. Ea îi simte respirația care se înteţeşte. El o ține în brațe ca şi cum s-ar putea să nu-i dea niciodată drumul. Se apleacă s-o sărute.

— Îl iubesc pe Julian, spune ea, sărutându-l la rândul ei.

— Şi eu, zice el, oprindu-se din sărutat şi învârtind-o ca pe un titirez.

Un individ pe role face un ocol apărând din ceață, grațios ca un ac ce trage un fir de mătase neagră după el şi dispare. Merg pe urmele lui, zărindu-l încă o dată alunecând în drumul lui cotit, şi apoi dispar în ceață ca între paginile unei cărți, cu brațele încolăcite precum crengile unui copac.

FIRDAWS
August 2012

A sosit la Firdaws într-o zi de august, cu un cer incredibil de albastru. Era ziua Jennei, aşa se nimerise, ziua aceea din an când soarele nu îndrăznea să nu strălucească.

Avea pe ea mai multe straturi de haine. Părul lung îi stătea de parcă era pus cu furca, nici în sus, nici în jos. Un maiou cenuşiu, lăbărţat, acoperea un tricou purtat peste un pulover subţire cu mânecile suflecate. Avea braţele subţiri ca nişte beţe, ochii de acelaşi albastru uimitor ca ai maică-sii şi înconjuraţi de fard care se întinsese, nasul cârn şi pistruiat. Avea unghiile roase şi multe inele de argint, mărgele înşirate pe un şnur în jurul gâtului, chihlimbar, peruzele, soarele de aur al Elianei pe lănţişorul lui fin. De sub fusta scurtă de blugi i se vedeau picioarele caraghioase în colanţi cu dungi albe şi negre. Îşi ţinea lucrurile într-un ghiozdan cafeniu, jucându-se întruna cu cataramele, pe când aştepta la capătul aleii unde o lăsase taxiul.

Soarele era sus pe cer şi arunca o lumină orbitoare, când ea, clipind repede, se uita printre gene peste pajiştea necunoscută, care ducea la o casă acoperită cu plăci calde de teracotă. Margaretele, piciorul-cocoşului şi diverse buruieni fuseseră culcate la pământ de trecătorii care călcaseră pe ele, făcând o cărare pe unde se mergea direct până la uşa din faţă, ce nu prea se mai ţinea bine în ţâţâni. Pentru ea, toate astea erau ciudate ca un vis: nu tu gard, doar priveliştea care se întindea cât vedeai cu ochii. Copacii, şi tufele, şi floricelele vânjoase care înconjurau casa pur şi simplu se pierdeau în peisaj şi, deşi nu-şi aducea aminte să mai fi fost vreodată acolo, îşi dădea seama că era o apă în apropiere.

Închise ochii: ideea unui râu îi trecu chinuitoare prin minte, un cer înceţoşat, cu bâzâit de insecte. Tot aşa de greu ca şi cum ţi-ai impune să visezi ceva. Îi veni în minte cartea lui şi aproape bătu cu piciorul în pământ de furie. Apa

curgătoare, întunecată, cu nuferi plutitori de porțelan japonez îi fusese imprimată în minte de el.

Domnul doctor Wiseman, primul psihoterapeut la care au dus-o, se uita fără țintă pe fereastră, ciocănindu-şi dinții cu ochelarii în vreme ce ea îi răspundea la întrebări. El i-a spus că era ceva neobişnuit să nu-ți aduci aminte absolut nimic despre o şedere îndelungată în spital sau despre ceva atât de traumatic ca accidentul de maşină cu ciocnire frontală. Spre deosebire de Ruth, i-a spus ea lui, nu-şi amintea de rochiile de pânză negre şi țepene pe care mama lor le obligase să le poarte în ziua accidentului.

Ruth putea să recreeze totul până în cele mai mici amănunte care țin de percepțiile senzoriale. Îi şoptea pernei ce grozăvii fuseseră: scrâşnetul şi bubuitul, geamurile care au sărit în aer şi s-au făcut țăndări, mirosul de cauciuc ars şi răsucirea de la sfârşit, care a continuat la infinit. Mama lor, cu fața plină de sânge, scoasă cu greu dintre fiarele strâmbate, țăcănitul foarfecilor prin pânza neagră, chiar şi numele celor de la ambulanță. Mama lor strigând:

— Ruthie, Ruthie...

Ruth a fost cea care i-a spus că societatea de transport aerian pierduse cufărul cu toate jucăriile lor, când au plecat din Connecticut. Când părea că lacrimile n-o să li se usuce niciodată, bunicul Heino le dusese la Hamley's[122].

— Ți-aduci aminte de Heino? Cu cocoaşa şi bastonul ăla cu şarpele sculptat?

Ruth brodează şi alte lucruri printre amintiri: un motan pe nume Marcel, căruia îi plăcea numai de Ruth şi scuipa de câte ori Mira venea prea aproape, o Mira țâfnoasă care făcea pipi pe ea la şcoală şi îi lua lui Ruth lucruri pe care n-ar fi trebuit să le ia, pentru că nu erau ale ei. Uneori, îi

[122] Cel mai mare magazin de jucării din Marea Britanie.

spunea Mira domnului doctor Wiseman, avea impresia că a existat doar în amintirile altora. Ca şi cum ar fi vrut să compenseze, Mira avea vise neobişnuit de colorate. Se lăsa dusă în toate părţile de valurile imense, niciodată nu se grăbea să se scoale şi întârzia la şcoală. Ruth se dăduse bătută şi n-o mai aştepta chiar şi când era încă destul de micuţă pentru ca drumurile lungi cu autobuzul de una singură să i se pară înfricoşătoare.

Nimeni nu-i ascunsese nimic Mirei. De fapt, dacă ne gândim la toată discuţia asta despre amnezia din copilărie, cei din jurul ei păreau cu toţii prea bucuroşi să umple golurile: spitalul, rinichiul ei, apartamentul zugrăvit în culori vii din North London. Toate descrise în mare amănunţime, dar nici unul păstrat în memorie. Chestia cu Julian îi stârnise un oarecare interes când i-au explicat-o prima dată, dar într-adevăr n-o fost mare scofală c-au tot vorbit despre asta un timp. Poza lui Julian era într-o recenzie la una dintre cărţile lui, în *The Guardian*. Era bronzat şi părea prietenos, cu păr negru şi ochi trişti. Nu semăna cu nici una dintre persoanele pe care le ştia Mira.

Problema ei venea de la amnezie, spunea domnul doctor Wiseman, indiferent care-ar fi fost acea problemă. Nişte şedinţe cu un psihoterapeut specializat în probleme pediatrice ar putea ajuta la deblocarea situaţiei. Sofie, care era spirt, a aranjat totul, deşi a avut grijă să treacă în planul al doilea şi să-l lase pe Karl să vorbească.

Pe Mira n-a deranjat-o faptul că a trebuit să se ducă la domnul Gabriel Rubin, Gabriel, Gabe. De fapt, era foarte ca lumea. În cabinetul lui era linişte, canapeaua pe care stătea ea întinsă în fiecare vineri, la ora patru, era cât se poate de comodă, cu o pernă de catifea pe care să-şi pună capul. El nu-i cerea nimic, Mira nu trebuia nici măcar să se uite la el. Era al dracului de neplăcut că n-o lăsa să fumeze, dar nu le

poți avea pe toate. De cele mai multe ori discutau pur și simplu despre ce citise ea în autobuz când venise spre el.

În afară de faptul că rămăsese prin preajmă, pe Lamb's Conduit Street, doar ca să le dea drumul în casă celor de la decorațiuni interioare, chemați de Sofie, Mira n-avea nimic altceva de făcut. Chiar și Gabe anulase programarea. Taică-su și Sofie ar fi putut foarte bine s-o lase și pe ea să vină cu ei la Marrakech, că tot n-avea mare lucru de făcut aici.

Trebuia să se uite pe listările de la UCAS[123].

— Să vezi dacă-ți face cu ochiul cât de cât ceva, spusese taică-su. Dacă nu, poți să-ți cauți dracului de lucru.

Așa că asta era situația. Până-n ultima zi înainte de plecare, Mirei nu i-a venit să creadă că taică-su o să ducă la îndeplinire ce spusese și a plâns ca un copil la ea în cameră în timp ce ai ei și-au făcut bagajele. A fost salvată de frățiorii ei, care se băteau în dormitor. Auzi bufniturile când se loviră de pereți, înjurăturile însoțite de țipete și, în clipa aia, simți brusc o bucurie venită pe neașteptate: las-o pe Ruth să fie și ea babysitter fără nici un ban, de data asta. Se gândea chiar să dea și ea o mână de ajutor și să adune câteva cărți ca să și le pună băieții în rucsacuri, când o auzi pe Sofie zicând sotto-voce pe scări:

— Bine c-ai rămas pe poziție și-ai făcut-o să rămână aici. Mult mai bine e să se țină de ședințele ei cu Gabriel Rubin, zise ea.

Ca de obicei, Karl nu mișcă nici măcar un deget ca să fie de partea ei, abia dacă scoase un oftat.

— N-am nevoie în vacanță de cineva care să-mi facă din nou probleme cu mâncarea, și cu asta, basta, spuse Sofie șuierat și Mirei i se strânse stomacul de furie.

---

[123] Acronim de la Universities and Colleges Admission Service (serviciul pentru admiterea la universități și colegii).

Mira aştepta deja pe pajişte de o bucată de vreme când sosi Dolly. Fetiţa era drăguţă, soarele îi strecura puncte strălucitoare pe faţă prin găurile din borurile de la pălărie. Când zâmbea făcea aceleaşi două gropiţe în obraji ca maică-sa. Un câine cu un guler de blană albă în jurul gâtului, ţopăind pe picioarele din spate, alerga în cercuri în jurul ei. Fetiţa ţinea strâns un tirbuşon într-o mână şi în cealaltă un băţ pe care-l azvârlea câinelui. Nu îl aruncă bine, şi băţul nu ajunse departe. Câinele îl luă de jos şi o porni prin iarbă în salturi spre Mira, lăsându-i-l la picioare. Se aşeză, lovind tare pământul cu coada, uitându-se tânjitor de la băţ la ea şi iarăşi înapoi. Fetiţa o porni, tropa-trop, peste pajişte, supărată pe câine, care nu venea când îl chema ea.

— Aşa o cheamă? Muriel?

Mira îi dădu băţul înapoi.

— Nu, nu Muriel. E băiat, zise fetiţa chicotind. Îl cheamă Uriel, da' io-i spun Uri şi Uri ursuleţu', da' nu când e obraznic.

Mira întinse mâna.

— Eu sunt Mira. Pe tine cum te cheamă?

Fetiţa rămase blocată o clipă.

— Dolly.

Auzindu-i glasul, Mira îşi dădu seama că micuţa cântărea primejdiile care o pândeau dacă vorbea cu o străină. Simţi în inimă pumnalul unei învinuiri pe care n-o merita.

— Bună, Dolly, spuse Mira zâmbind ca s-o liniştească şi Dolly dădu drumul băţului în gura câinelui. Îmi place rochiţa ta, zise Mira, şi Dolly se hotărî să aibă destulă încredere în ea şi să se învârtească o dată.

— E nouă, spuse ea. Mi-a cumpărat-o tăticu' şi-acuma-mi vine bine fiin'c-am mai crescut.

Dolly o porni ţopăind, cu câinele venind cu paşi mărunţi şi repezi pe lângă ea, şi Mira merse după ei într-o călătorie magică şi plină de mister, dincolo de poarta lui Horseman,

prin iarba înaltă, aurie şi plină de semințe, şi prin mirişte brăzdată de urmele unor roți, şi mai departe, în valea de lângă hambare, unde creşteau smochine, locuri pe care Mira le ştia doar de la el din carte. Pe urmă în jos, printr-o păşune cu vaci. Cel puțin Mira spera că sunt vaci, mai ales când se apropiară şi văzu că n-aveau ugere.

— Să nu fugi de ei, îi spuse Dolly autoritară. Doar să dai din mâini la ei şi să zici „Nu". Aşa face tăticu' meu. Uite-aici la mine, aşa.

În câteva clipe, cele două fetițe făceau ce n-ar trebui nimeni să facă pe o păşune cu tăuraşi. Odată ajunse pe malul râului, auziră zgomotul animalelor dezlănțuite care veneau după ele. Mira apăru imediat, prinzând-o pe Dolly de mână. Pălăria de paie a lui Dolly zbură cât colo, creând o diversiune înainte de a fi mâncată.

Pentru Julian, totul se petrecu în străfulgerări scurte, sacadate, ca de stroboscop sau dintr-un film de desene animate. Genunchii îi erau deja încordați ca să sară în clipa în care Jenna plecase de pe mal, făcând un arc perfect. Țipătul lui Dolly spintecă văzduhul şi el se întoarse. Dolly zbiera:

— Tati!

Katie, cu lemne pentru foc în mâini, aruncându-le jos, alerga cu părul blond fluturând în vânt. William striga, Michael se holba, câinele lătra şi, chiar în mijlocul păşunii, în parte ascunsă de un petic de anghelică albă, era o fetiță. Julian încercă să se oprească în mijlocul săriturii, dar era deja în cădere când o strigă pe nume din toate puterile.

Numai că nu era numele ei, era numele Juliei. Răbufni când ajunse în apa rece, blestemând şi tuşind de la apa din râu pe care o înghițise. Ştia că pe Mira o văzuse, nu pe Julia. Curentul de apă era puternic, purtându-l ca pe o frunză, şi Julian nu avea de ales decât s-o țină tot aşa, înotând preț de o milă până la Swan Bank. Nu puteai ieşi

printre tufele de porumbar şi urzici. O porni voiniceşte prin apă, lăsând-o pe Jenna în urmă să se lupte de una singură cu şerpii ei închipuiți.

La fiecare mişcare pe care o făcea, se temea că fata ar putea să dispară. Rămase fără suflu şi-şi juli amândouă fluierele de la picioare când ieşi cu greu din apă, dar până la urmă reuşi să scoată un răget, strigând-o pe nume. Chiar pe numele ei:

— Mira!

O luă la fugă prin fâneață, picioarele sângerându-i, mirişte a tăindu-l la picioare, căci era desculț.

— Mira!

Ea aştepta aşezată la umbra unui stejar, cu spatele la trunchiul copacului, mestecând o pieliță pe care şi-o rupsese de la degetul mare, cu ghiozdanul lângă ea. Ochii ei îți atrăgeau atenția, şi deşi Mira se uita la el cu îndrăzneală, lui îi era teamă că fata ar putea s-o şteargă de acolo. Se opri înainte de a ajunge la ea.

— Mira?

Ea dădu din cap. Cu o singură mişcare, îşi ridică straturile de haine de pe partea stângă, lăsând să se vadă osul triunghiular ieşit în afară deasupra fustei de blugi şi, deasupra osului, cicatricea din talie ca un fir de mătase roz. Dădu drumul hainelor, dar rămase cu fața întoarsă de la el, făcându-l să se întrebe dacă nu cumva plângea. Îl dureau brațele şi pieptul, atât de mult dorea s-o strângă în brațe, şi făcu un pas ca să se apropie de ea. Ea se întoarse, oprindu-l.

— Nu-mi aduc aminte de tine, spuse ea cu sfidare în ochi, nu cu lacrimi.

El încercă s-o ia de mână, dându-şi seama brusc că, probabil, era ridicol, în mijlocul unei pajişti cu nimic altceva pe el decât chiloții de baie. Se uită la degetele ei. Era prea

speriat ca s-o strângă de mână. Brațele ei erau numai piele şi os.

Ajunsă înapoi acasă, Mira se ghemui în fotoliul de la fereastră în timp ce el îşi trase un scaun şi încercă să nu se holbeze la ea. Katie intră şi o strânse la piept, şi Mira îi spuse doar lui, ca să n-o audă Katie, că *nu* mirosea a zambile, aşa cum zisese el în carte. El clipi şi făcu semeț din cap către William:

— Pe soțul ei îl doare capul de la miros.

Jenna se tot uita când la Mira, când la Michael, de parcă ar fi vrut să fie sigură. Îşi întinse brațele şi apoi şi le retrase, de mai multe ori, până când, în sfârşit, o îmbrățişă.

— Dar, draga mea fetiță, eşti prea slabă, zise ea şi începu să plângă.

Dolly, înțelegând greşit cum stă treaba, se holbă cu ochii cât cepele când William o luă pe genunchi şi-i spuse că el îi dăduse Mirei numele întru Domnul.

— Deci, tati, asta înseamnă că noi două suntem surori întru Domnul? vru ea să ştie, şi William râse.

În cele din urmă plecară cu toții, mergând în bucătărie după Jenna. Mira îşi ținea bărbia pe genunchi.

Julian se aplecă spre ea.

— De ce acuma, Mira?

Mira trase de un şnur pe care-l avea la gât şi Julian văzu că fata purta cheița de alamă de la lacătul în formă de inimă pe care i-l dăduse Julia la Paris.

— Am împlinit optsprezece ani în februarie...

— A, da, ştiu, zise el şi din nou ochii fetei îl provocară.

— Şi, evident, ştii de la ce e cheia asta? spuse ea şi el dădu din cap, făcându-i semn să continue.

Mira îşi băgă cheița înăuntru. Avea vocea spartă, la fel cum o avusese în copilărie.

— Aveam deja o cheie de la casă, aşa că bănuiesc că nu era cine ştie ce ciudățenie. N-am avut niciodată secrete.

Lăcățelul de alamă a stat pe cutia din dulapul mamei de când mă ştiu pe lume.

Râse cu tristețe, adăugând:

— Şi, de fapt, nici nu e nu ştiu cât de atunci.

Şi treaba asta îl nedumeri.

Mira îi descrise tot ce era în cutie: fotografiile, amintirile şi felicitările de care nu-şi aducea aminte să le fi desenat vreodată, dar care îl făcură pe el să râdă pe înfundate recunoscându-le, linii ondulate, trase cu creionul, după puncte. „Îl iubesc pe Bubu al meu." Se uită în sus la el şi, înainte de a continua, îşi ţuguie buza. Erau fotografii pe care i le făcuseră asistentele la Great Ormond Street. O fetiță bolnavă, pierită, cu ochii duşi în fundul capului, în care nu se recunoştea pe ea, legată cu plasturi şi fire. Şi lângă patul ei, un bărbat pe care nu-şi amintea să-l fi întâlnit până acum.

— Îmi pare rău, zise ea, culegând nişte scame de pe mânecile lăbărțate de la pulover. Dar nu-mi aduc aminte deloc de tine. E urât din partea mea dacă spun asta?

Îl copleşi tristețea când Mira îşi întoarse capul de la el.

— Of, Mira, iartă-mă. Mi-am zis în sinea mea că fac lucrurile cum nu se poate mai bine...

Îşi cerea scuze.

— Am crezut că v-ați mutat cu toții în Connecticut... Aveam meningită... Nici măcar nu eram conştient... Am crezut că făceam ce trebuie pentru tine. O ruptură totală.

Îşi lăsă capul în pământ.

— Iartă-mă, spuse el tocmai când Katie venea ca o furtună din bucătărie fugărind-o pe Dolly, care ținea în mână o sticlă cu apă din care stropea în toate părțile.

Pe rochia înflorată a lui Katie era o dungă lată, udă. Dolly o luase prin surprindere când era la chiuvetă. Katie puse frână. Îl observă pe Julian cufundat în gânduri pe marginea scaunului şi văzu ochii imenşi şi plini de spaimă ai Mirei.

— Doamne Dumnezeule, zise ea. Să vă dau la amândoi câte o cană de ceai.

Se întoarse în bucătărie ca să pună ibricul pe foc, luând-o pe Dolly pe sus.

— Cărțile tale erau tot în cutie la mama. Le-am citit pe alea cu câinele mai întâi. Sunt nostime.

Mira își schimbă poziția, punându-și picioarele sub ea, fără să mototolească pernele mai deloc. Se juca, râcâind cu degetele în mijlocul fotoliului, unde era o pată. Pluşul era aspru acolo, urma lăsată de înghețata ei de acum nu ştiu cât timp se vedea mai bine, căci catifeaua de culoarea veşmintelor papale, pusă de Julia, se decolorase şi ajunsese să fie movul cel mai şters.

— Şi ți-am citit şi cealaltă carte, era tot acolo. Cea pe care mi-ai dedicat-o mie.

Ochii îi sclipiră din nou şi el își lăsă capul în pământ.

— Ce bine c-a primit-o! Nu mi-a venit în minte altă adresă mai potrivită decât a Fredei.

— Mi s-a părut ciudată când am citit-o, spuse ea. Şi când m-am dus la mama ca s-o discutăm, mi-a spus că n-o citise.

Julian simți că i se urcă sângele în cap. Julia nu-i citise cartea? Avusese bunăvoința de a fi generos când povestise în carte despre trădarea ei, aşa de sigur fusese că o s-o citească.

— La început n-am crezut-o. Dar s-a jurat că spune adevărul. A zis că-i era prea frică să dea cu ochii fie şi numai de o pagină din carte, spuse Mira.

— Chiar aşa?

Julian era cât pe-aci să cadă de pe scaun.

Mira începu să râdă pe sub mustață.

— Totuşi, probabil c-o citeşte chiar acum, zise ea. Ruth e plecată cu tata, şi cu Sofie, şi cu frații noştri la Marrakech, aşa c-o să poată să-i dea toată atenția.

Mira îl privea cu obrăznicie, pieziş, printre gene. El îşi aducea aminte de privirea aia şi-i creştea inima de bucurie.

Încerca să fie calm, să pună cap la cap crâmpeiele astea de informaţii.

— Care fraţi? Câţi? întrebă el.

— Tata şi Sofie au trei băieţi. Nişte împieliţaţi: zece, opt şi şase ani, Max, Sam şi Lucien. Nu-i rău deloc pentru doi oameni care s-au întâlnit când făceau cercetare asupra contracepţiei masculine, nu crezi? spuse ea, şi lui începu să-i vâjâie capul un pic.

Simţi deodată un impuls să valseze cu ea prin cameră. Se înecă, trezindu-se că întreabă:

— Da' acuma-i bine? Maică-ta?

— Păi era bine ultima dată când am văzut-o, dar asta se întâmpla înainte s-o conving eu să-ţi citească cartea. Dumnezeu ştie în ce stare o mai fi acum!

Privirea aia era fără discuţie răutăcioasă.

— Poate c-ar trebui să te duci s-o vezi, ca să te convingi singur.

Îi făcu semn Mirei să se aşeze altfel şi se aşează şi el în poziţia în care stătea ea în fotoliul de la fereastră, destul de aproape ca să li se atingă umerii.

— Deci nu mi-a citit cartea. Eşti sigură?

Mira clătină din cap.

— Pân-acuma nu, spuse ea.

Din nou zâmbetul răutăcios. Prin uşa de la bucătărie veneau valuri de miresme delicioase de la carnea de miel pe care Jenna o scotea din Rayburn. Stătuse toată noaptea în cuptorul de jos, ca să se pătrundă încet. Le ghiorăiau la toţi maţele cu un zgomot la unison.

— Mamă, ce foame mi-e! zise Mira şi pufni în râs când se auzi vorbind.

El întinse o mână şi-o trase pe Mira la piept. Ea rămase cu obrazul lipit de pieptul lui şi închise ochii.

— Miroşi tot aşa, zise ea molfăit. Ţigări, gumă de mestecat, ceva ce aduce a pâine uscată.

Îşi ridică privirea ca să se uite la el.

— Şi a îngheţată de vanilie.

Şi arătă cu degetul spre pata de pe fotoliu.

— Erai aici la fereastră şi eu încercam să urc la tine, cu ea în mână. Pernele erau mov închis pe vremea aia.

Jenna scoase capul pe uşa de la bucătărie să le spună c-o să mănânce carnea de miel afară, la apusul soarelui. Lumina înserării le dădea deja o tentă aurie.

— Vino aici, spuse el, ducând-o pe Mira de mână. Vreau să-ţi arăt ceva.

Camera luă culoarea chihlimbarului. La fereastră, iasomia se revărsă în ghirlande peste geamul de cristal, cârcei întinzându-se şi răsucindu-se în spirale duble, formând modele pe suprafaţa biroului. Pantofiorul era din piele roşie, zgâriat la vârf, unde se făcuse roz. Mira se aşează pe scaunul lui şi băgă şi scoase bareta din catarama de argint, o fixă la gaura obişnuită, ridică ochii spre el şi zâmbi.

Mulţumiri

Am fost norocoasă să-i am pe Cressida Connolly ca primă cititoare şi pe Damian Barr ca prim editor. Ambilor le sunt imens de recunoscătoare, la fel cum îi sunt şi lui David Gilmour pentru sprijinul necontenit şi fineţea psihologică.

Mulțumesc, Claire Singers, Louise Allen-Jones, Justine Picardie şi Charlie Gilmour, pentru că ați citit şi comentat versiunile inițiale, şi mulțumesc, Clare Conville, pentru neprețuitele sugestii la text. Mulțumesc, Gabriel Gilmour, pentru că m-ai salvat de la căderea în anacronism când a fost vorba de călătoriile aeriene.

Îi sunt recunoscătoare lui Tony Wolff pentru că mi-a împărtăşit cunoştințele şi ideile lui din domeniul medical. Mulțumesc, Ghislaine Stephenson, Emma Sturgess, Renate Tulloh, Charlotte Jenkins şi întregului personal nemaipomenit de la spitalul Great Ormond Street. Doamna profesor Kathy Pritchard-Jones m-a făcut să simt că Mira era în cele mai bune mâini cu putință, şi domnia sa, alături de amintirile generoase ale lui Brian şi Susan Hickey, m-a ajutat să construiesc şi să dau viață capitolelor despre spital.

Mulțumiri pline de recunoştință tuturor celor de la Bloomsbury. E o bucurie aşa de mare să-ți apară o carte la Bloomsbury. Alexandra Pringle este remarcabilă atât ca editoare, cât şi ca prietenă. Mulțumiri lui Robin Jack pentru tutorialele despre Milton şi lui Hugh Lillingston pentru reacțiile favorabile din social media. Mulțumesc, Esther Samson, Romany Gilmour, Joe Gilmour, Cassandra Jardine, Mike Moran, Gala Wright, Adam Phillips, Victoria Angell şi Jaz Rowland. Mulțumiri Amandei şi lui Chris Dennis de la Citrus Centre, Pulborough, pentru că m-au învățat cum se altoieşte un pom.

Îi sunt recunoscătoare Lisei Allardice de la *The Guardian* pentru că a solicitat la comandă povestirea *The Man Who Fell*, ce a constituit scheletul acestei cărți. Mulțumiri lui Joe Winnington, care mi-a trimis, din Berlinul de Est, pantofiorul care a emoționat pe toată lumea, şi tatălui meu, Lance Samson, care mi-a dat cele două povestiri – nucleul cărții de față.

În colecția Raftul Denisei au apărut

Dario Fo, *Fiica papei*
Dave Eggers, *O hologramă pentru rege*
Marguerite Yourcenar, *Povestiri orientale*
Ludmila Uliţkaia, *Imago*
J.M. Coetzee, *Epoca de fier*
Mo Yan, *Femeia cu buchetul de flori şi alte povestiri*
Jeanette Winterson, *O parantează în timp*
Howard Jacobson, *Shylock este numele meu*
Kenichi Yamamoto, *Enigma Rikyū*
Thomas Mann, *Alteță regală*
Yu Hua, *În viață*
David Foenkinos, *Potențialul erotic al soției mele*
Ismail Kadare, *Firmanul orb*
Alain de Botton, *Ce se întâmplă în iubire*
Jeanette Winterson, *Scris pe trup*
Care Santos, Francesc Miralles, *Cel mai frumos loc din lume e chiar aici*
Vesna Goldsworthy, *Marele Gorsky*
Lisa Strømme, *Fata cu fragi*
Adrien Bosc, *Constellation*
Anne Tyler, *Scorpia*
Djuna Barnes, *Pădurea nopții*
Yukio Mishima, *Amurgul marinarului*
Nikos Kazantzakis, *Fratricizii*
Evgheni Vodolazkin, *Aviatorul*
Tom Rachman, *Creşterea şi decăderea marilor puteri*
Nicole Krauss, *Istoria iubirii*
Jonathan Safran Foer, *Iată-mă*
Aris Fioretos, *Mary*
Priya Parmar, *Vanessa şi sora ei*

J.M. Coetzee, *Viața şi vremurile lui Michael K*
Sara Gruen, *La marginea apei*
Romain Gary, *Clar de femeie*
Marguerite Yourcenar, *Alexis sau Tratat despre lupta zadarnică.Lovitura de grație*
Jim Fergus, *O mie de femei albe*
Catherine Cusset, *Celălalt pe care-l adoram*
Francesc Miralles, *Iubire cu „i” mic*
Dario Fo, *E-un rege nebun în Danemarca*
Jessie Burton, *Muza*
Yasushi Inoue, *Favorita*
Eshkol Nevo, *Trei etaje*
Yu Hua, *Cronica unui negustor de sânge*
J.M. Coetzee, *În inima țării*
Colson Whitehead, *Ruta subterană*
Margaret Atwood, *Pui de cotoroanță*
Carmen Domingo, *Gala-Dalí*
Jeanette Winterson, *Zile de Crăciun*
Kyung-sook Shin, *Dansul privighetorii de primăvară*
J.M. Coetzee, *Dezonoare*
Alessandro Baricco, *Castele de furie*
Jon Krakauer, *În sălbăticie*
Melanie Benjamin, *Lebedele de pe Fifth Avenue*
Care Santos, *Jumătate de viață*
Jon Krakauer, *În aerul rarefiat*
Catherine Banner, *Casa de la Marginea Nopții*
Guzel Iahina, *Zuleiha deschide ochii*
Sarah Dunant, *În numele familiei*
David Mitchell, *Visul numărul 9*
Antoine Laurain, *Pălăria Preşedintelui*
Anthony Burgess, *Omul din Nazaret*
Yukio Mishima, *Viață de vânzare*
Ismail Kadare, *Păpuşa*
A Cheng, *Cei trei regi*

J.M. Coetzee, *Zilele de şcoală ale lui Isus*
António Lobo Antunes, *Pe râurile ce duc...*
Francisc Miralles, *Wabi-Sabi*
George Saunders, *Lincoln între vieți*
Tracy Chevalier, *Băiatul cel nou*
Etgar Keret, Şi, deodată, *cineva bate la uşă*
Alessandro Baricco, *Această poveste*
Yasunari Kawabata, *Țara zăpezilor*
Marguerite Yourcenar, *Obolul visului. Poveste albastră*
Hanif Kureishi, *Intimitate şi alte povestiri*
Arundhati Roy, *Dumnezeul lucrurilor mărunte*
Christoph Ransmayr, *Cox sau Mersul timpului*
Anna Hope, *Sala de bal*
Yasunari Kawabata, *Povestiri de ținut în palmă*
J.M. Coetzee, *Scene de viață provincială*
François-Henri Désérable, *Un anume domn Piekielny*
Romain Gary, *Promisiunea zorilor*
Yōko Ogawa, *Suspine tandre*
Lorenzo Marone, *Tentația de a fi fericit*
Boualem Sansal, *Satul neamțului sau Jurnalul fraților Schiller*
Ludmila Uliţkaia, *Scara lui Iakov*
Robert Musil, *Omul fără însuşiri*
Heather Morris, *Tatuatorul de la Auschwitz*
Nikos Kazantzakis, *Grădina de piatră*
Dario Fo, Ca din întâmplare, *femeie. Regina Cristina a Suediei*
Ismail Kadare, *Palatul Viselor*
Ludmila Uliţkaia, *Soniecika. Înmormântare veselă. Minciunile femeilor*
Hanif Kureishi, *Nimicul*
Kurt Vonnegut, *Bun venit printre maimuțe*
Ann Patchett, *Comuniune*
Kate Morton, *Fiica ceasornicarului*

Paula McLain, *Hemingway şi cu mine*
Rose Tremain, *Sonata Gustav*
Maja Lunde, *Istoria albinelor*
Nikolai Leskov, *Pelerinul vrăjit*
Didier Decoin, *Biroul pentru Grădini şi Iazuri*
J.M. Coetzee, *Ţinuturi în crepuscul*
Mo Yan, Un lup atârna în cais, *cu capul în jos*
Ludmila Uliţkaia, Al dumneavoastră sincer, *Şurik*
Vesna Goldsworthy, *Monsieur Karenin*
Jo Nesbø, *Macbeth*
António Lobo Antunes, *Până ce pietrele vor deveni mai uşoare ca apa*
Yi In-Hwa, *Imperiul fără de sfârşit*
Arundhati Roy, *Ministerul fericirii supreme*
Michel Houellebecq, *Serotonină*
Romain Gary, *Dincolo de limita aceasta biletul îşi pierde valabilitatea*
Ismail Kadare, *Mesagerii ploii*
Ryūnosuke Akutagawa, *Paravanul-Iad şi alte povestiri*
R.J. Gadney, *Alo? Albert Einstein la telefon*
Matteo Strukul, *Giacomo Casanova. Sonata inimilor frânte*
Lionel Duroy, *Eugenia*
Susana Fortes, *Septembrie poate aştepta*
Care Santos, *Tot binele şi tot răul*
Evgheni Vodolazkin, *Brisbane*
Eshkol Nevo, *Simetria dorinţelor*
Yukio Mishima, *O dimineaţă de iubire pură*
Pauline Delabroy-Allard, *Povestea asta este despre Sarah*
Władysław Szpilman, *Pianistul.*
Amintiri din Varşovia 1939–1945
James Salter, *Tot ce este*
Colson Whitehead, *Intuiţionista*
Melanie Benjamin, *Soţia aviatorului*
Diane Setterfield, *A fost odată un râu*

Romain Gary, *Zmeie de hârtie*
Liu Zhenyun, *Nu mi-am omorât bărbatul*
Ismail Kadare, *Călăreţul cu şoim*
Kurt Vonnegut, *Tabachera din Bagombo*
Zeruya Shalev, *Viaţa amoroasă*
David Foenkinos, *Către frumuseţe*
Karen Viggers, *Soţia paznicului de far*
Lorenzo Marone, *Mâine poate am să rămân*
Holly Ringland, *Florile pierdute ale lui Alice Hart*
Anuradha Roy, *Toate vieţile pe care nu le-am trăit*
Melanie Benjamin, *Femei de Oscar*
Guzel Iahina, *Copiii de pe Volga*
Hiro Arikawa, *Memoriile unui motan călător*
Romain Gary, *Educaţie europeană*
Heather Morris, *Călătoria Cilkăi*
Ismail Kadare, *Generalul armatei moarte*
Yu Hua, *Ziua a şaptea*
Yōko Ogawa, *Înotând cu elefantul, în braţe cu pisica*
Roddy Doyle, *Zâmbeşte*
Sara Gruen, *Apă pentru elefanţi*
Francesc Mirrales, *Biblioteca de pe Lună*
Alan Hlad, *Lungul zbor spre casă*
George Saunders, *Pastoralia*
Paula McLain, *Soţia din Paris*
Lisa Strømme, *Doamna Nobel*
Colson Whitehead, *Băieţii de la Nickel*
Ji-min Lee, *Eu şi Marilyn*
Grigori Slujitel, *Zilele lui Savelie*
Maja Lunde, *Istoria apelor*
Jeanette Winterson, *Frankisstein*
Boualem Sansal, *Trenul de Erlingen*
Annette Hess, *Casa germană*
Núria Pradas, *Aroma timpului*
Ludmila Uliţkaia, *Cazul doctorului Kukoţki*

Melanie Benjamin, *Doamna de la Ritz*
David Mitchell, *Conacul Slade*
Italo Svevo, *Viitorul amintirilor*
Ismail Kadare, *Dimineți la Café Rostand*
Eddy de Wind, *Auschwitz, ultima stație*
Jessie Burton, *Confesiunea*
Matteo Strukul, *Michelangelo ereticul*
Daniela Krien, *Iubirea în caz de urgență*
Anaïs Nin, *Henry şi June*
Romain Gary, *Lady L.*
Ann Patchett, *Casa olandeză*
Lev Tolstoi, *Anna Karenina*
Kate Morton, *Grădina uitată*
Laura Imai Messina, *Ce încredințăm vântului*
Kate Morton, *Casa de lângă lac*
Maria Stepanova, *În amintirea memoriei*
Christian Escribà, Sílvia Tarragó, *Cofetăria cu miracole*
Ludmila Ulițkaia, *A fost doar ciumă*
J.M. Coetzee, *Moartea lui Isus*
Norris von Schirach, *Cei mai frumoşi ani din viața lui Anton*
Evgheni Vodolazkin, *Istoria Insulei*
Cho Nam-joo, Kim Jiyeong, *născută în 1982*
Simona Lo Iacono, *Albatrosul*
Anaïs Nin, *Delta lui Venus*
Nikos Kazantzakis, *Ascensiunea*
Heather Morris, *Poveşti despre speranță*
Nick Bradley, *Pisica şi oraşul*
Anthony Doerr, *Despre Grace*
Kate Morton, *Casa de la Riverton*
Julie Orringer, *Portofoliul fugii*
Susana Fortes, *Iubirea nu e un vers liber*
Paula McLain, *Când stelele se întunecă*
Narine Abgarian, *Din cer au căzut trei mere*
Susan Choi, *Exercițiu de încredere*

Akira Mizubayashi, *Inimă frântă*
Laura Lindstedt, *Prietena mea Natalia*
Romain Gary, *Marele vestiar*
Yōko Ogawa, *Poliția Memoriei*
Etgar Keret, *Haide, zboară odată*
Care Santos, *Voi merge pe urmele paşilor tăi*
Guzel Iahina, *Trenul spre Samarkand*
Avni Doshi, *Zahăr ars*
Chris Cander, *Greutatea unui pian*
Lorenzo Marone, *Un băiat ca toți ceilalți*
Zülfü Livaneli, *Serenadă pentru Nadia*
Thomas Mann, *Moartea la Veneția. Povestiri 1893–1912*
Clarice Lispector, *Cea mai mică femeie din lume. Proză scurtă 1940–1964*
Yukio Mishima, *Confesiunile unei măşti*
Nikolai Leskov, *Lady Macbeth din Mțensk*
Francesc Miralles, Ángeles Doñate, *Un ceai la capătul lumii*
Yukio Mishima, *Zăpada de primăvară*
James Salter, *Un joc şi o desfătare*
Ismail Kadare, *Înfruntare la nivel înalt: Misterul convorbirii telefonice Stalin–Pasternak*
Anna Hope, *Aşteptări*
J.M. Coetzee, *Aşteptându-i pe barbari*
Melanie Benjamin, *Viscolul copiilor*
Maja Lunde, *Ultimii cai din stepă*
Yukio Mishima, *Cai în galop*
Heather Morris, *Trei surori*
David Foenkinos, *Familia Martin*
Alex Schulman, *Supravieţuitorii*
Teru Miyamoto, *Vis de primăvară*
Ingeborg Bachmann, *Malina*
Quentin Tarantino, *A fost odată la Hollywood*
Aleksandr Soljenițîn, *O zi din viața lui Ivan Denisovici*
Polly Samson, *Un teatru pentru visători*

Rose Tremain, *Insulele iertării*
Fiona Davis, *Leii de pe Fifth Avenue*
Yaniv Iczkovits, *Fiica măcelarului*
Natsuko Imamura, *Femeia cu fustă violet*
Anaïs Nin, *Spioană în casa dragostei*
Janice Y.K. Lee, *Profesoara de pian*
Jay Parini, *Ultima gară*
Jane Smiley, *Perestroika la Paris*
Alan Hlad, *Mesagerul secret al lui Churchill*
Romain Gary, *Rădăcinile cerului*
Cormac McCarthy, *Drumul*
Eshkol Nevo, *Ultimul interviu*
Nicole Krauss, *Să fii bărbat*
Colson Whitehead, *Trişorii din Harlem*
Matteo Strukul, *Dante. Enigma*
Michel Houellebecq, *Anihilare*
Andrea Bajani, *Cartea caselor*
Vesna Goldsworthy, *Cortina de Fier*
Anthony Doerr, *Cetatea cucului din nori*
Arthur Koestler, *Întuneric la amiază*
Thomas Mann, *Mario şi vrăjitorul. Povestiri 1919–1953*
François-Henri Désérable, *Stăpânul şi cuceritorul meu*
Colm Tóibín, *Magicianul*
Naoise Dolan, *Vremuri interesante*
Susan Choi, *Studentul străin*
Clarice Lispector, *Fericire clandestină. Proză scurtă 1971–1977*
Genki Kawamura, *Dacă pisicile ar dispărea din lume*
Yukio Mishima, *Starul*
Anton Pavlovici Cehov, *Dragostea. 12 povestiri*
Gwen Strauss, *Cele nouă femei de la Ravensbrück: o poveste adevărată despre supraviețuire în Germania nazistă*
Nikola Scott, *Fetele din livada cu meri*
Giuliano da Empoli, *Magul de la Kremlin*

Fiona Davis, *Adresa*
Nina Lykke, *Din cauze naturale*
Zeruya Shalev, *Destin*
Jessie Burton, *Miniaturista*
F. Scott Fitzgerald, *Blândețea nopții*
Narine Abgarian, *Simon*
Polly Samson, *Bunătatea*